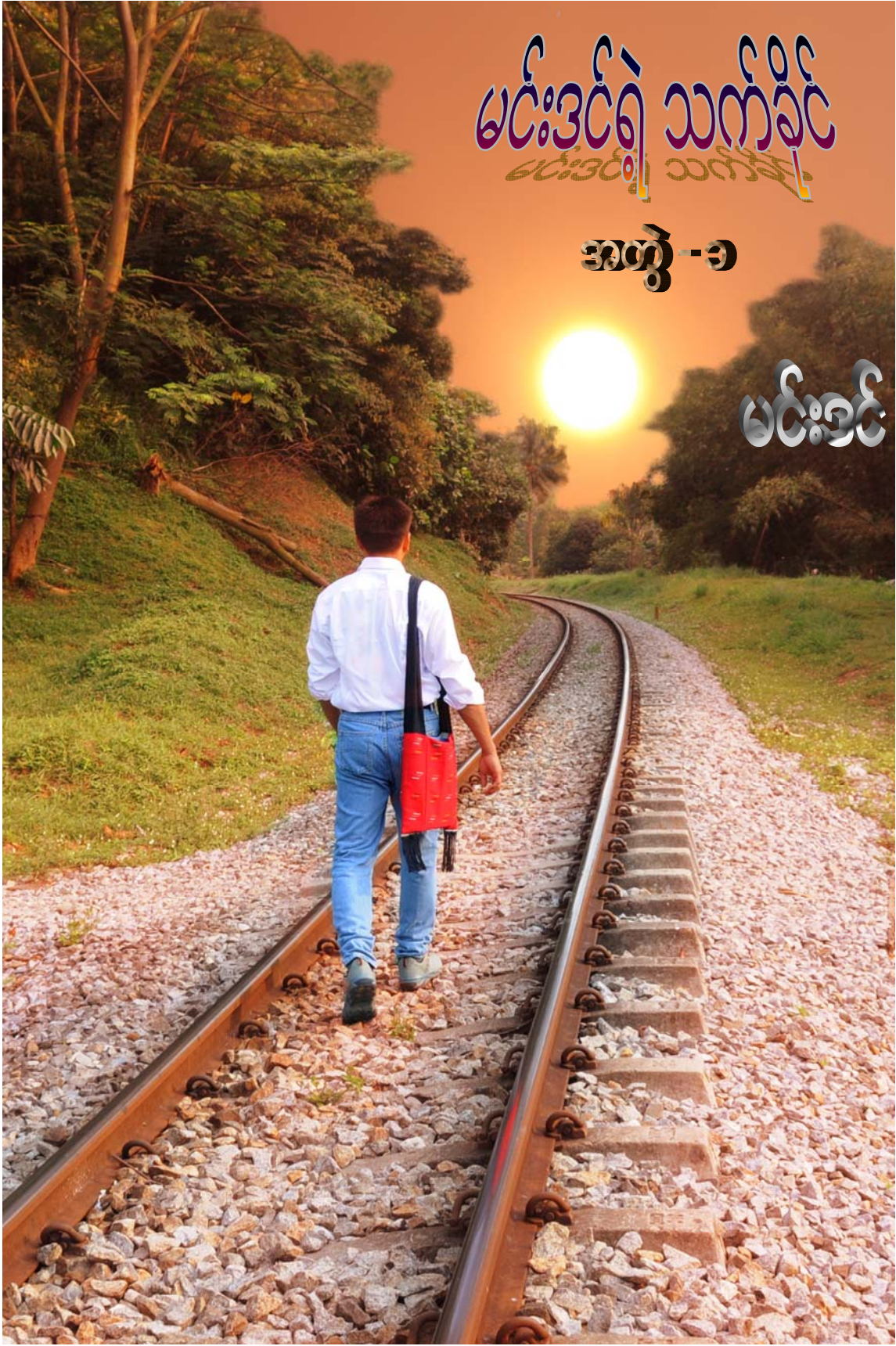

မင်းဒင်္ဂါ့ သက်ခိုင်
မင်းဒင်္ဂါ့ သက်ခိုင်

အတွဲ - ၁

မင်းဒင်္ဂါ့

မင်းဒင်ရဲ့သက်ရှိ

(အတွဲ - ၁)

မင်းဒင်

မာတိကာ

ကျေးဇူးစကား.....၆

သက်ခိုင်နှင့် ပတ်သက်၍.....၇

မင်းဒင်ခေါ်ရာ မလိုက်တဲ့သက်ခိုင် (သို့) အနူးအညွတ်တောင်းပန်ခြင်း.....၉

အခန်း (၁) - သက်ခိုင်ဟု ခေါ်သည်၁၀

အခန်း (၂) - သူသည် သက်ခိုင်.....၁၅

အခန်း (၃) - ခြေချင်းပြုတ်ချင်သည်၁၇

အခန်း (၄) - ဘဝချင်း ဆုံခဲ့သူများ.....၁၉

အခန်း (၅) - အတိတ်ကိုလှန်၊ ဇာတ်ကြောင်းပြန်သော်..... ၂၂

အခန်း (၆) - ဇာတိနတ်မောက် မကွေးခရိုင် ၂၅

အခန်း (၇) - နတ်မောက်သွား တောလား..... ၂၉

အခန်း (၈) - မကွေးရပ်ကွက်က သက်ခိုင်..... ၃၂

အခန်း (၉) - ကျော်ရှိန် (ခ) အငယ်လေး (ခ) ကမာရွတ် ၃၅

အခန်း (၁၀) - ကုလားလူမိုက် အာရကီး..... ၃၉

အခန်း (၁၁) - အရှုံးတွေကြားက သက်ခိုင်..... ၄၂

အခန်း (၁၂) - စာဂျိုပိုး သက်ခိုင်၊ ဘဝဂျိုပိုး သက်ခိုင် ၄၇

အခန်း (၁၃) - ခိုးသည်၊ ဆိုးသည်..... ၅၂

အခန်း (၁၄) - မယ်တော့ကို အတိုးပေးသူများ..... ၅၇

အခန်း (၁၅) - အဇာတသတ်နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း..... ၆၁

အခန်း (၁၆) - လူသည် နိုင်ငံရေးသတ္တဝါဖြစ်သည် ၆၅

အခန်း (၁၇) - ဆူပူလှုပ်ရှား၊ အဖျက်သမား သက်ခိုင်..... ၇၀

အခန်း (၁၈) - မဆလကို မုန်းသည် ၇၅

အခန်း (၁၉) - စံနစ်ကို အတင်းပြောင်းမည် ၈၀

အခန်း (၂၀) - လွဲခဲ့လေသော ရတနာပုံ ၈၃

အခန်း (၂၁) - နောက်တခါ လာပြန်ပြီဟေ့..... ၈၆

အခန်း (၂၂) - လူဆိုးတွေနဲ့ ရှန်ရှူဒင် ၈၉

အခန်း (၂၃) - မြန်မာပြည် နျူကလီးယားစီမံကိန်း၏ အစပေလော..... ၉၄

အခန်း (၂၄) - သက်ခိုင်ရဲ့ မရဏာနုဿတိ..... ၉၇

အခန်း (၂၅) - ဘဝစစ်မြေပြင်သို့ ၁၀၁

အခန်း (၂၆) - ဒါရိုက်တာ သက်ခိုင် ၁၀၆

အခန်း (၂၇) - ချိုတမြေမြေ ခါးသလေလေ..... ၁၁၁

အခန်း (၂၈) - ဝိပါက်ကြမ္မာလော..... ၁၁၇

အခန်း (၂၉) - ဦးသာစရဲ့ နားပန်းဆံ ၁၂၂

အခန်း (၃၀) - ဂျာအေးကို သူ့အမေရိုက်နေသူများ ၁၂၆

အခန်း (၃၁) - ရံခါ၌ ဤသို့ဖြစ်တတ်၏ ၁၃၁

- အခန်း (၃၂) - မိုက်တယ်ဆိုတာ လွယ်ပါတယ်.....၁၃၅
- အခန်း (၃၃) - အောင်စစ်သည်များသို့တမ်းချင်း.....၁၃၉
- အခန်း (၃၄) - သက်ခိုင်နှင့် သူ၏စစ်ဗိုလ်များ.....၁၄၃
- အခန်း (၃၅) - ကိုယ်တွေ့ ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်.....၁၄၈

မင်းဒင်ရဲ့ သက်ခိုင်

မင်းဒင်

<http://www.mindin.info/>

သရုပ်ဖော်ပုံများကို google မှ ရယူပါသည်။

ကျေးဇူးစကား

“မင်းဒင် ရဲ့ သက်ခိုင်” သည် တထောင့်တည ပသီပုံပြင်မဟုတ်ပါ။ ဟိန္ဒူ မဟာဘာရတ ဇာတ်တော်ကြီးလည်း မဟုတ်ပါ။ မြန်မာပြည်သား တယောက်၏ မူမမှန်သော ခေတ်ကြီးကို၊ သူယုံကြည်သလို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပုံသာဖြစ်ပါသည်။ တပိုဒ် တပါဒ၊ သမိုင်းတစ ဖြစ်ခဲ့သော် အားထုတ်ကျိုးနပ်သည်ဟု ယူဆလိုပါသည်။ ပုံနှိပ်စာအုပ်အဖြစ် ထွက်ရှိနိုင်ရန် လုံ့လပြုလျက်ရှိရာ၊ ပြန်လည် တည်းဖြတ် တင်ပြခြင်းအား၊ စိုက်လိုက်မတ်တတ် လိုက်ပါဖတ်ရှုနေသူများအား အလေးအနက် ကျေးဇူးစကား ဆိုအပ်ပါသည် ။

လေးစားမှုများဖြင့် ...

မင်းဒင်

သက်ခိုင်နှင့် ပတ်သက်၍

ကျနော့်အယူအဆအရ ဆိုရလျှင် ...

ရသစာပေရေးသားသူဟာ စာဖတ်သူကို အမြင့်တက်နိုင်ဖို့ လှေခါး တခုတည်ဆောက်သူ ဖြစ်တယ်။ ဇာတ်အိမ်ဟာ အဲဒီလှေခါးရဲ့ "အနင်း"၊ အဖွဲ့အနွဲ့ဟာ "အကျော်" ဖြစ်တယ်။ အကျော်အနင်း ပြေပြစ်တဲ့ လှေခါးဟာ စာဖတ်သူကို မမောမပမ်း အထက်ကို ရောက်စေတယ်။ အနင်းကျယ်ပြီး အကျော်နိမ့်လွန်းရင် ခရီးမတွင်ဘူး။ အကျော်မြင့်ပြီး အနင်းကျဉ်းရင် ဖတ်သူ ပင်ပန်းတယ်။ ကိုယ်ခံမကောင်းတဲ့စာဖတ်သူအတွက်ဆို အန္တရာယ်တောင် ဖြစ်စေတယ်။ ဒါကြောင့် ရသစာပေရဲ့ သဘောဟာ အကျော်ပြေပြီး အနင်းကျယ် သင့်တယ်။

ကျနော်ဟာ မင်းဒင် ရဲ့ သက်ခိုင်ကို အကျော်ပြေ အနင်းကျယ်ဘို့ အတတ်နိုင်ဆုံး အားထုတ် ခဲ့ပါတယ်။ မိုးထိအောင် လှေခါးထောင်ဘို့ စာရေးသူ မတတ်နိုင်ရိုး အမှန်ပါ။

သက်ခိုင်ဇာတ်လမ်းကို အဆုံးတိုင်စေဖို့ ...

- သက်ခိုင်နဲ့ မြန်မာနိုင်ငံ၏ အရှည်ကြာဆုံး တရားမမှု (ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံနှင့် ဒေါ်ကြည်ကြည်)
- သေရွာပြန် သက်ခိုင်
- ယစ်ထုတ် သက်ခိုင်
- ဘိန်းစား သက်ခိုင်
- သက်ခိုင်နဲ့ မြန်မာပြည် တရားစီရင်ရေး
- ကာမဘုံသား၊ ဆုံလည်နွား၊ မိန်းမလှတွေကြားက သက်ခိုင်
- ရန်ကုန်မြို့ မြေအောက်လောကနဲ့ သက်ခိုင်

စတဲ့ အခန်း (၃၀) ခန့် ဆက်ရေးဖို့ ကျန်နေပါသေးတယ်။

လွန်ခဲ့သော တနှစ်ခန့်က စတင် ရေးသားစဉ်က ဒီရောသောပါးရေးခဲ့မှ။ အရေးအသား မကျွမ်းကျင်မှတို့ကြောင့် ဖြစ်ခဲ့သော အားနည်းချို့ယွင်းချက်တို့ကြောင့် ကျနော့်ဘလော့ဂ်မှာ တင်ခဲ့တဲ့ တချို့အခန်းတွေဟာ ဖတ်ပျော်စရာ

မရှိတာတွေ ပါနေပါတယ်။ ဒါတွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး ပြင်ဆင် စိစစ် တည်းဖြတ် ဖြည့်စွက်ပြီး အခန်း(၁) ကနေ ပြန်လည်တင်ပြပေးခဲ့ပါတယ်။ အပြစ်အနာဆာ လုံးဝကင်းပြီ ဟူ၍ကား ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

အရေးအသားဖြစ်စေ၊ အကြောင်းအရာဖြစ်စေ၊ အမှားအယွင်းတစ်စုံတရာအတွက် ထောက်ပြကူညီကြစေလိုပါတယ်။

တကယ်လို့ အကြောင်းသင့်ခဲ့ရင် ဖြစ်ပျက်ရှာပုံတော်နဲ့ သက်ခိုင် ဇာတ်လမ်းနှစ်ခုတွေကို အိတ်စိုက်ငွေနဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်အဖြစ် ဖန်တီးပြီး အကျိုးအမြတ်ကို လှူသင့်တဲ့နေရာမှာ လှူဘို့လည်း မရဲတရဲ စိတ်ကူးယဉ်မိပါတယ်။ ဒီစိတ်ကူး အထမြောက်ဘို့အတွက် စာအုပ်ကို ဝိုင်းဖြန့်ပေးမယ့် မိတ်ဆွေတွေရဲ့ အကူအညီ မရှိမဖြစ် လိုပြန်တာ ကြောင့် နီးရာခင်ရာတွေကို နားပူရပါလိမ့် အုံးမယ်။

.....

မည်သို့ပင်ဆိုစေ "မင်းဒင် ရဲ့ သက်ခိုင်" ကိုဆုံးခန်းတိုင် ဆက်ရေးဖို့ ကတိပြုအပ်ပါတယ်။ နိဂုံးချုပ်အားဖြင့် ကျနော်ကို အချိန် အနည်းငယ် ပေးစေလိုပါတယ်။

ခင်မင်လေးစားလျက် ..။

မင်းဒင်

(၁၆၊ ၀၈၊ ၂၀၀၉)

မင်းဒင်ခေါ်ရာ မလိုက်တဲ့သက်ခိုင် (သို့) အနူးအညွတ်တောင်းပန်ခြင်း

ထူးဆန်းသည်လား၊ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ပေလား၊ ကျနော် မဝေခွဲနိုင်ပါ။ မင်းဒင်ရဲ့သက်ခိုင် အပိုင်း(၅၇) အရောက်တွင် ဇာတ်လမ်းကို ရှေ့ဆက်ရန် ဇာတ်ကောင် သက်ခိုင်က အပြင်းအထန် ငြင်းဆန်လာပါသည်။ ကျနော်၏ ညဉ့်လယ် အိပ်မက်များအတွင်းသို့ပင် ကိုသက်ခိုင် ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာကာ သူ့အကြောင်း ကျနော်ရေးဖွဲ့နေခြင်းကို ငြိုငြင်စကား ဆိုလာပါသည်။ ပြစ်တင်စကားမျိုးစုံကိုလည်း ဆိုပါသည်။

"ခင်ဗျား ဇာတ်လမ်းကြီးက လံဘား ကျောက်တံတား ဖြစ်နေပြီ။ ခင်ဗျား ရေးပုံက ကျနော်ဟာ လူစွမ်းကောင်းပုံ ပေါက်နေတယ်၊ အဲဒါ ဖွဲ့နွဲ့မှု အမှားကြီးပဲ၊ ကျနော်ပေးစေချင်တာက နောင်တတရား၊ ခင်ဗျား ညွှန်းနေတာက အားကျစရာ၊ ခင်ဗျားခေါ်တိုင်း ကျနော်လိုက်မယ်လို့ ထင်နေတာက ခင်ဗျားရဲ့မဟာအမှား ..." စသည်ဖြင့် စွဲချက်အမျိုးစုံ လှပါသည်။

ကျနော်ကလည်း ရေးတတ်သမျှ ရေးပြနေခြင်းသာဖြစ်၍ အပြစ်တင် မစောထိုက်ကြောင်း ငြင်းဆိုရခဲပါသည်။ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ အပြန်အလှန် ခွန်းတုန်ကြရင်း ရပ်တန့်ထားရန်မှာမူ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ ရှေ့ဆက်ရေးမည့် အခန်း များကို သတိကြီးစွာချပ်၍ ရေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ခံဝန်ဖြင့် ခရီးဆက်ရန် နှစ်ဘက် သဘောတူညီကြ ပါသည်။ ကိုသက်ခိုင်ကတော့ ... စောင့်ကြည့်သေးတာပေါ့လေ ဟုသာ ဆိုပါသည်။ ကျနော်မှာမူ ရှေ့တိုး ထမ်းပိုး နောက်ဆုတ် လှည်းတုတ် ဘဝရောက်ရပါသည်။

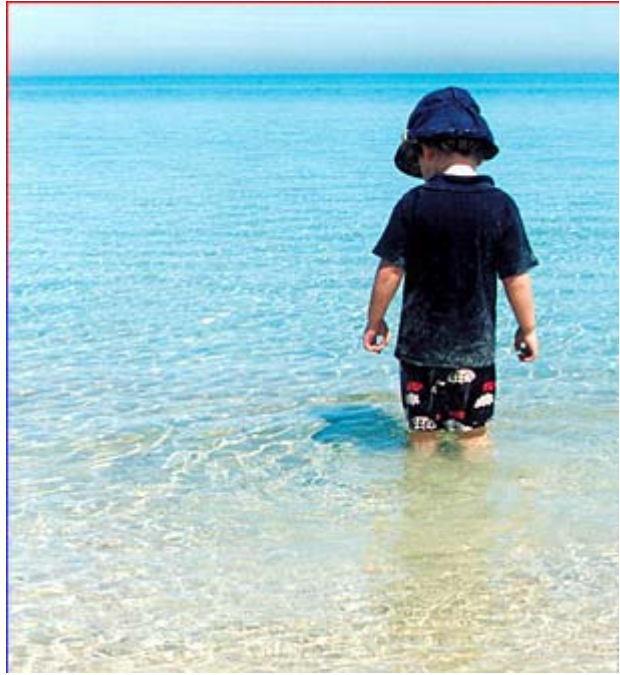
.....

အဆိုပါ ဖြစ်စဉ်သည်ပင် **မင်းဒင်ရဲ့သက်ခိုင်** ကို ရှေ့ဆက်တိုးရန် နှောင့်နှေးနေခြင်း၏ အဓိက အကြောင်းရင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤသည်ကို စာဖတ်သူတို့ သိရှိလျှင် ကျနော်အပေါ် နားလည်ခွင့်လွှတ်မှု ရှိတန်ကောင်းမည်ဟု ယုံကြည် ကိုးစားမျှော်လင့်ပါသည်။ လွန်ခဲ့သော ရက်သတ္တတပတ်ခန့်ကပင် ထုံပိုင်း ထုံပိုင်း ကြိုးပမ်းမှုဖြင့် ကျန်အပိုင်းများကို ရေးသားနေကြောင်းလည်း အသိပေးလိုပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ **မင်းဒင်ရဲ့သက်ခိုင်** ကို စောင့်မျှော် ဖတ်ရှုနေသူများအား အနူးအညွတ်တောင်းပန်စကား ဆိုအပ်ပါသည်။ ကျန်ရှိနေသေးသော အပိုင်းများကို မကြာမီ ဖော်ပြပေးရန် လေးစားစွာ ကတိပြုအပ်ပါသည်။

ဆက်လက် အားထုတ်ပါဦးမည်။

လေးစားခင်မင်မှုများဖြင့် ...
သက်ခိုင် ရဲ့ မင်းဒင်

အခန်း (၁) - သက်ခိုင်ဟု ခေါ်သည်

အချိန်ကာလကား ၁၉၆၂ ခုနှစ် ဝန်းကျင်တဝိုက်ဖြစ်လေ၏။ ကွမ်းခြံဘူတာ(ယခု ရန်ကုန်ဘူတာကြီး) တွင် တောင်တွင်းကြီး ရထား ဆိုက်ချိန်ဖြစ်၍ ရထားဆင်း ခရီးသည်များ၊ ပျားပန်းခတ် ရှုပ်ထွေးနေချိန်။ အညာတဘက် ကိုခေါင်းတွင်ပေါင်းထားသော အသက်သုံးဆယ်အရွယ် အမျိုးသမီးသည် နှစ်နှစ်အရွယ်ခလေး တယောက်ကို ခါးထက်ခွင်လျက်၊ လက်နှစ်ဖက်မှ အညာလုပ် ထန်းပလပ်ခြင်းတောင်း နှစ်ခြင်းကိုဆွဲလျက် ရထားပေါ်မှ ဆင်းလာ လေ၏။ ၎င်းနှင့်အတူ အခြား လေးနှစ် အရွယ် ယောင်ပေစူးနှင့် ယောက်ျားကလေး တယောက် သည်လည်း သူမ နောက်မှ ကပ်လျက် လိုက် ပါလာ၏။

အထွက်ပေါက် အနီးသို့အရောက်တွင် အဆိုပါ ကလေးငယ်သည် မလှမ်းမကမ်း မှ အပြာရောင် ယူနီဖောင်း ဝတ် တဦးကို မြင်လိုက်သည့်အခါ ရုတ်တရက်ခြေလှမ်း တန့်သွားလေသည်။

ရှေ့မှ သွားနေသော မိခင်၏ နောက်သို့ဆက်မလိုက်ဖြစ်တော့ချေ။ ကလေးငယ်သည် မိခင်ကို ဂရုမစိုက်နိုင်တော့။ သူတကြိမ် တခါမှ မမြင်ဖူးသည့် အထက်အောက် ဝတ်စုံ အပြာနှင့်လူကို သာ ထူးဆန်းကြောက်လန့်စွာ တိုင်ကွယ် တခုမှချောင်း ကြည့်နေလေ ၏။

ဘူတာအပြင်ဘက်သို့ရောက်သွားသော မိခင်မှာ ရုတ်တရက်သတိရ၍ နောက်မှလိုက်လာသော သားငယ်ကို လှည့်ကြည့်ရာ မတွေ့တော့သဖြင့် ထိတ်ထိတ်ပြာပြာ ဖြစ်သွားလေသည်။ ဘူတာအတွင်းဖက်သို့ အူယားဖားယား ပြေး၍ ရှာရာ တိုင်တခုကို ကွယ်၍ ငေးနေသော ကလေးငယ်ကို တွေ့ရသဖြင့် ...

“ဟဲ့ ဘာလို့ ဒီမှာ ရပ်ကျန်ခဲ့တာလဲ သားရဲ့”

ဟု စိုးရိမ်တကြီးမေးလိုက်၏။ ကလေးငယ်သည် ဘာမှ ပြန်မဖြေဘဲ ဝတ်စုံပြာနှင့်လူ ရှိရာသို့သာ ကြောက်ကြောက် လန့်လန့် နှင့် ခပ်ရွံ့ရွံ့ လက်ညှိုးထိုးလိုက် လေသည်။ ထိုအခါမှ မိခင်ဖြစ်သူလည်း သားငယ်၏ အဖြစ်ကို ရိပ်မိလေ၏။ ကလေးငယ်ကား ဝတ်စုံ နှင့်လူကို ကြောက်လန့် နေသဖြင့် ရှေ့မတိုးရဲခြင်း ဖြစ်သတည်း။

“အော် ဒီကလေးနဲ့တော့ ခက်တော့တာပဲ။ အဲဒါ ကူလီဟဲ့ သက်ခိုင်ရဲ့”

၁၉၈၂-ခုနှစ် ရန်ကုန်မြို့၊ လှိုင်မြို့နယ်၊ လှိုင်မြစ်လမ်းမကြီး (၁၂)လမ်းနှင့် (၁၃)လမ်းကြားရှိ ရွှေလိပ် လက်ဖက်ရည် ဆိုင်သည် နံနက်ခင်း ထုံးစံအတိုင်း လူစည်ကားလျက် ရှိချိန်ဖြစ်၏။

စစ်တပ်မှ အငြိမ်းစားတပ်ကြပ်ကြီး လှရွှေသည် အခြားရပ်ကွက် ကောင်စီလူကြီး နှစ်ယောက်နှင့် အတူ ဝိုင်းဖွဲ့လျက် ရှိရာသို့ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် လူရွယ်တယောက် ဝင်လာလေသည်။ တပ်ကြပ်ကြီးဟောင်း လှရွှေကား အသက် လေးဆယ်ခန့် ရှိသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ကြံ့ခိုင်ပြီး ညတိုင်းမူးပြီး ကွန်မန်ဒို လှရွှေကွ ဟုကြွေးကြော်ကာ ဇနီးကို ရိုက်နှက်တတ်သူ အဖြစ် ရပ်ကွက်လုံးက ရွံ့ကြောက် ကြောက်ရသူဖြစ်၏။

လူရွယ်သည် ကိုလှရွှေ ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ...

“ကိုလှရွှေ ... ခင်ဗျားအမူးပြေပြီနော်”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို အနီးရှိ မုန့်ဘီဒိုပေါ်မှ တပေခန့်ရှိ ပေါင်မုန့်လှီးဒါးကို ဇတ် ကနဲ ဆွဲယူ၍ ကိုလှရွှေရှေ့ စားပွဲပေါ် ပစ်တင်ကာ

“ရှေ့ ... ကိုလှရွှေ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုထိုး၊ ခင်ဗျား ကွန်မန်ဒို ဆိုတော့ လူတွေ သတ်ဖူးမှာပေါ့။ ထိုးလေ၊ ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ ညက ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုစော်ကားတုန်းကလို၊ သတ္တိမျိုးနဲ့ ထိုးလိုက်လေ”

တပ်ကြပ်ကြီး လှရွှေသည် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်။ လူရွယ်သည် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဟန်ပေါက်လာသည်။

“ခင်ဗျား မထိုးရင် ကျုပ်ထိုးမှာနော်၊ ထိုးလေ၊ ထိုးလိုက်လေ၊ ကဲဗျာ၊ ခင်ဗျား မထိုးရဲရင် ကျုပ်ထိုးတယ်”

ကောင်စီ လူကြီးနှစ်ယောက်မှာ ကြောက်လန့်တကြား လှမ်းအော်တားလိုက်ကြ၏ ။

“ဟေ့ကောင် သက်ခိုင်၊ မင်းလွန်မယ်နော်”

၁၉၈၄ ခုနှစ်၊လှိုင်မြို့နယ် အခြေခံပညာ မူလတန်းကျောင်းအမှတ်(၁၆) နှင့်ကပ်လျက် ငါးမွေးကန်ကြီး တခု၏ ကန်ပေါင်ရိုး ပေါ်မှ အရွက်ဖားဖား ငှက်ပျောပင်များ အောက်တွင် ဖြစ်သည်။ အချိန်ကား ညကိုးနာရီခန့်။ နွယ် သည် ဘာတခွန်းမှ မပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေလေသည်။ လူရွယ်သည် စိတ်ရှည်ပုံ မရတော့။

“ပြောပါအုံး နွယ် ရယ်။ ကိုယ်မေတ္တာ ရှိတာ နွယ် တကယ် မယုံဘူးလား”

နွယ်သည် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ပြန်။

“ကဲ နွယ် ဒီလောက်တောင် မယုံရင် ကြည့်”

လူရွယ်သည် အသင့်ပါလာသော ဓားမြှောင် တချောင်းကို ဆွဲထုတ်ကာ ညာလက်မောင်း လက်ဖျံပေါ်သို့ ထိုးစိုက်ချ လိုက်လေသည်။ လက်ဖျံမှ သွေးတို့ ဖြာကနဲ ပန်းထွက်လာလေ၏။

“အို ... ဒုက္ခပါပဲ၊ ကိုသက်ခိုင်ရယ် ဘာတွေ လျှောက်လုပ် နေတာလဲ”

၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ (၁၉) ရက်။

လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ဦးနော် ဇရပ်ဘေးကပ်လျက်က မူလတန်းကျောင်းတွင် မြန်မာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ဂျီတီအိုင် ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ ရုံးစိုက်ထားသည်။ သမဂ္ဂ ဥက္ကဋ္ဌ ကား အမ်အီးဘွဲ့ရ မြကြီးဖြစ်၍ အတွင်းရေးမှူးမှာ

အောင်ကျော်ဇော ဖြစ်၏။ မနေ့ ညနေ လေးနာရီက စစ်တပ်မှ အာဏာသိမ်းခဲ့ပြီ။ သို့သော် ကျောင်းသားအများစုမှာ ပုံမှန်အတိုင်းပင် ထိုနေ့နံနက်ကလည်း လူစုမိသည်။ မြို့ထဲဘက်သို့ တန်းစီချီတက်ရန် ငါးယောက်တဝှဲ တန်းစီ နေကြသည်။ ငါးရာခန့်ရှိမည့် ကျောင်းသားတန်းကြီး ထွက်တော့မည့် ဆဲဆဲ ...

“ဟေ့ .. နေကြဦးကွ၊ ဘယ်မလဲ၊ မြကြီးနဲ့အောင်ကျော်ဇော”
တစ်တံတံက မေးလိုက်ရာ တန်းစီထားသော လူအုပ်ထဲမှ အသံတချို့ ထွက်လာသည်။

“သူတို့ စခန်းလုံခြုံရေး အတွက် ကျန်ခဲ့မယ် တဲ့”

“ဘာလဲကွာ ... သူ့အမေ့လင်တွေက အာဏာသိမ်းပြီး မဲမဲမြင် စွတ်ပစ်ဘို့ အသင့်နေရာ ယူပြီးနေကြပြီ၊ ဘာ စခန်းလုံခြုံရေးမှ မလိုဘူး။ မြကြီး၊ အောင်ကျော်ဇော၊ ထွက်ခဲ့ကွာ၊ ရှေ့ဆုံးအတန်းမှာ ငါ မင်းတို့အတူ နေရာယူမယ်။ ထွက်ဆိုထွက်ကွာ”

တန်းစီထားသော ကျောင်းသားထုထဲမှ အသံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟေး ... သက်ခိုင် ပြောတာမှန်တယ်။ သက်ခိုင် ကွ၊ သက်ခိုင်”

၁၉၈၉ ခုနှစ် မတ်လ။

မင်္ဂလာဒုံ တပ်မတော် ထောက်လှမ်းရေး အကူတပ်ဝင်း၊ တပ်မှူးရုံးခန်း။

ထောက်လှမ်းရေးတပ်မှူး ဖြစ်သူ ဗိုလ်မှူး သန်းထွန်း (ယခုထောက်လှမ်းရေးမှ အရာကျကာ ထိန်းသိမ်းခံနေရသူ ဗိုလ်မှူးချုပ်ဟောင်း) သည် အင်ဒိုနီးရှားပါတီတိတ် ဟာဝေယံ ရုပ်အင်္ကျီနှင့်၊ စာရွက်ပုံကြီးရှေ့မှာ အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ စစ်ဆေးရေး အရာရှိတယောက်က ဦးခေါင်းကို နက်ပြာရောင် စွပ်ထားသော လူတစ်ဦးကိုတပ်မှူး ရှေ့သို့ ခေါ်လာသည်။ တပ်မှူးက

“သူ့ကို ခေါင်းစွပ် ဖြုတ်ပေးလိုက်ပါကွာ”

ဟု အမိန့်ပေးသဖြင့်ခေါင်းစွပ်ကို ဖြုတ်လိုက်ရာ ရုပ်ရည် သန့်ပြန့်သော အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင် လူရွယ် တယောက် ဖြစ်နေသည်။ တပ်မှူးက

“ထိုင်ဗျာ”

ဟု ဆိုသဖြင့်အဆိုပါ လူရွယ်က အနီးမှ ကုလားထိုင်တွင် ခပ်မတ်မတ် ဝင်ထိုင် လိုက်သည်။

“အားလုံးက အမှန်အတိုင်း အစစ်ခံပြီးပြီ။ ခင်ဗျားတယောက်တည်းပဲ ထွက်ချက်လွဲနေတယ်။ အမှန်အတိုင်း အေးအေးဆေးဆေး အစစ်ခံရင် ကောင်းမယ်ဗျာ။ ခင်ဗျား သိထားပါ။ ကျုပ်တို့ဟာ ဦးနေဝင်း အတွက်လုပ်နေတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဗိုလ်မှူးချုပ် ခင်ညွန့် အတွက်လည်း လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ရွေးကောက်ပွဲ ပြီးရင် ကျနော်တို့ လုပ်နေတာတွေ အားလုံးရှင်းသွားမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ရှေ့မှ လူရွယ်က ချက်ချင်းပင်

“အခု ကျနော် လုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်အားလုံးထဲမှာလည်း ကျနော်ကိုယ်ကျိုး တရွေးသားမှ မပါဘူး။ ကျနော်သိသမျှ အစစ်ခံခဲ့ပြီးပြီ။ ကျနော်ထက် ငယ်ရွယ်သူတွေ ဒုက္ခရောက်အောင်တော့ ကျနော် မပြောနိုင်ဘူး။ ဒါကို ဗိုလ်မှူး နားလည်ပါ”

ဟု ခွန်းတုံ့ပြန်ရာ တပ်မှူးက ...

“ခင်ဗျား ... တော်တော် ခေါင်းမာပါလား ကိုသက်ခိုင်”

၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ကန်တော်မင်္ဂလာ ဥယျာဉ် စားသောက်ဆိုင်။

သီးသန့်ခန်းထဲက စားပွဲမှာ လူနှစ်ဆယ်ခန့်ပိုင်းဖွဲ့နေကြသည်။ အစားအသောက်မျိုးစုံ မှာယူပြီးချိန်တွင် စားပွဲထိပ်မှ ပုဂ္ဂိုလ်က သူနှင့် ကပ်လျက် ထိုင်နေ သော ဦးအိုက်ထွန်း ဘက်သို့ လှည့် ကာ

"ကဲ ကိုအိုက်ထွန်း၊ ဒါက ခင်ဗျားအတွက် ကျနော်ရဲ့နှစ်သစ်ကူးလက်ဆောင်၊ ခင်ဗျား ရုံးအဖွဲ့တွေ အတွက်လည်း သီးသန့် လုပ်ထားတယ်။ လိုတာရှိလည်း ပြော။ အားမနာနဲ့"

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဦးအိုက်ထွန်း က

"ပြည့်စုံပါတယ်ဗျာ၊ ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ဒါနဲ့ခင်ဗျားရုံးမှာလည်း စည်စည်ကားကားလေးဖြစ်အောင် အမျိုးသမီး ဝန်ထမ်း လေး ဘာလေး ခန့်ပါအုံး၊ ကိုသက်ခိုင်"

၁၉၉၉ ခုနှစ်။

ရန်ကုန်မြို့၊ ဇော်ဂျီလမ်း ခြံနံပါတ်(၈)၊ ည ၇း၀၀ကျော်ခန့်။

ညွှန်ခန်းအတွင်းတွင် ဝန်ကြီး ဒုတိယ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကား ရှူးရှူးရှားရှား ဒေါသအိုး ပေါက်ကွဲလျက်ရှိ၏။

"ဟေ့ကောင် ကျော်ဇော၊ ငါ့သေနတ်ပေးစမ်းကွာ၊ ဒီကောင်ကို ပစ်သတ်ပစ်မှ အေးမယ်"

သူ့ရှေ့မှာ ရပ်နေသော လူလတ်ပိုင်း ပုဂ္ဂိုလ်ကား မတ်တတ်ရပ်လျက်

"ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပစ်သတ်လဲ ကျနော်ရှင်းပြစရာ ရှိတာ ရှင်းရမှာပဲ။ ပစ်တာ မပစ်တာ ကျနော် အလုပ်မဟုတ်ဘူး"

"ဟေ့ကောင် ကျော်ဇော၊ သေနတ်ပေးစမ်းဆိုကွာ"

မတ်တတ်ရပ်လျက် အနေအထားဖြင့် အကြိမ်းခံနေရသော လူလတ်ပိုင်း ပုဂ္ဂိုလ်သည် အလျော့ပေးမည့်ဟန် မရှိချေ။ သူက ...

"ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မပစ်ခင် အကုန်ရှုပ်ကုန်မယ်နော်"

ဟု ဆိုလိုက်ရာ လက်သမားကိရိယာ၊ ရဲဒင်း၊ တူ ကိုယ်စီနှင့် မတ်တတ်နေသော သူ့ အလုပ်သမားနောက်ပါ တို့လည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာကြ၏ ။

ကိုယ်ရေးအရာရှိ ဗိုလ်ကြီးကျော်ဇောကား ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဝိုင်နေရာ၊ အပေါ်ထပ် လှေခါး မှဆင်းလာသော ဝန်ကြီး ကတော် ဒေါ်တင်တင်အေး၏ အသံထွက်ပေါ်လာပြီး အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ကောင်းစွာ ထိန်းသိမ်းလိုက်သည် ။

"ကဲ .. အဘကြီးရယ်၊ စိတ်ကို လျော့လိုက်ပါ။ ကိုသက်ခိုင်၊ ပြန်လိုက်ပါရှင်၊

သူစိတ်ပြေမှ အကျိုးအကြောင်း မမ ပဲ ရှင်းပြလိုက်ပါမယ်၊ ကိုသက်ခိုင် ပြန်လိုက်ပါနော်"

၂၀၀၀ ခုနှစ်။ ရန်ကုန်မြို့၊ အင်းလျားလမ်း၊ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခု၏ အထူးအတွင်းခန်း။

မောင်ဝိတ်အင်ဖင်မလီ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် မောင်ဝိတ်ကား လေအေးခန်းထဲတွင် ဇောချွေး ပြန်နေလေ၏။ သူ့အသက်သည် သုံးဆယ် မကျော်သေးသော်လည်း သောကဖိစီးနေမှုကြောင့် မျက်နှာမှာ အရွယ်ထက် ပိုမို ရင့်ရော်နေသည်။ သူ့အလွန် အမင်း စိတ်လှုပ်ရှား နေဟန်ရှိ၏။

သူ့ရှေ့တွင်ထိုင်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်အား စာရွက်တရွက်ထိုးပေးကာ

“သေချာ ဖတ်ကြည့်ပါအုံးဗျာ။ ကျနော်တော့ တော်တော် အကြပ်ရိုက်နေပြီ။ ကျနော် ဒီကိစ္စကို အောင်မင်း ကိုတောင် အသိ မပေးဘူးဗျာ။ ကျနော်တော့ခေါင်းမီးတောက်နေပြီ။ ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်း ကျနော်ကလည်း မင်္ဂလာဆောင်မဲ့ဆဲဆဲ ဗျာ။ ဒီကိစ္စက ကျနော် လူရင်းက ကျနော်ကို ပြန်ချတာဗျ”

စာမှာ နာမည်ကြီး ရှေ့နေတဦးမှ ဆင့်ဆိုလိုက်သော နို့တစ်စာဖြစ်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် နို့တစ်စာကို ဖတ်ပြီးသည့်အခါ ခပ်အေးအေး လေသံဖြင့်

“ကိုမောင်ဝိတ်။။ ခင်ဗျား စိတ်အေးအေးထားလိုက်ပါ။ ဒီကိစ္စဟာ လွယ်တဲ့ကိစ္စတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျနော် ရှင်းနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ်ကလည်း ဒါမျိုးမှ လုပ်ချင်နေတာ။ ခင်ဗျားကိစ္စကို နားအေးပြီလို့သာမှတ်လိုက်ပါတော့၊ မတော်တဆ ခြေလွန်လက်လွန် ဖြစ်ရင်လည်း ခင်ဗျားတာဝန်သာ ကျေပါစေ။ လူတော့ သေစရာ မလိုလောက်ပါဘူး။ သွေးထွက် သံယိုတော့ ရှိကောင်းရှိမယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မောင်ဝိတ်သည် အတန်ငယ် စိတ်သက်သာရာ ရသွားဟန်ဖြင့် ...

“အေးဗျာ၊ ကြံစမ်းဖန်စမ်းပါအုံး ကိုသက်ခိုင်၊ ဒီကိစ္စက ခင်ဗျားပဲတတ်နိုင်မယ့်သူ ရှိတော့တယ်၊ ဘယ်သူမှလည်း ဖွင့်တိုင်ပင်လို့ မရတဲ့ကိစ္စ၊ ကျနော် ခင်ဗျားကို ယုံပါတယ် ကိုသက်ခိုင်”

၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ လမ်းမတော်မြို့နယ် ဘုန်းကြီးလမ်းရှိ ခေတ်မီ အဆောက်အဦးတစ်ခု၏ ဒုတိယထပ်တွင်ဖွင့်လှစ်ထားသော ထရေဒင်း ကုမ္ပဏီ၏အတွင်းခန်း စားပွဲပေါ်တွင် လူတစ်ယောက် စားပွဲပေါ်တွင်လက်တင်ကာ အိပ်ပျော်လျက် ရှိစဉ် ဖုန်းသံမြည်လာသည်။ အချိန်ကား နံနက်ငါးနာခွဲခန့်၊ အိပ်ပျော်နေသူသည် ရုတ်တရက် အိပ်မှန်းစုံမှားဖြင့် ဖုန်းခွက်ကို ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ သက်ခိုင်ပါ”

“ဟေ့ကောင်၊ မင်း အခု ဘယ်ရောက်နေသလဲ”

အရေးအခင်းကာလက တိုက်ပွဲဝင်ရှေ့နေများအသင်း၏ အတွင်းရေးမှူးဟောင်း ဦးဇော်မျိုးဝင်း၏ အသံဖြစ်သည်။ သူကား သရက်အကျဉ်းထောင်မှ နှစ်စေ့၍ ပြန်လွတ်လာသည်မှာ မကြာသေး။ ဖုန်းကိုင်သူက စိတ်မရှည်သည့် အသံဖြင့် ...

“စောစောစီးစီးဗျာ၊ ညက ကျနော်အိမ်ပြန်မအိပ်ဘူး၊ မူးနေလို့၊ အခုဘုန်းကြီးလမ်း ရုံးခန်းမှာပဲ အိပ်တယ်”

“ဒါဆိုသေချာပြီ၊ ထိပ်ထိပ်ကြံကို မင်းဖြိုလိုက်ပြီပေါ့၊ လူမိုက် စိုးမြတ်ကို မင်းရှင်း လိုက်ပြီပေါ့၊ မင်းတော်တော် လက်ယဉ်ပါလား၊ သက်ခိုင်”

“ခင်ဗျား ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲဗျာ၊ ကျုပ်ဘာမှ မသိသေးဘူး”

“မင်းကသာ ဘာမှ မသိဘူးပြောနေ၊ စိုးမြတ်က မင်းရုံးခန်းနားမှာသေနေပြီ”

“ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဦးဇော်ရာ”

“တော်ပါ သက်ခိုင်ရာ၊ မင်းရဲ့ ဒါမျိုး အချိုးတွေ ရိုးနေပါပြီ”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆိုနေမှဗျာ”

ထိုသို့သော ဤသို့သော လူစား ကိုသက်ခိုင်ကို ကျနော် သည် အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ကြုံခဲ့ ဆုံခဲ့ ရပါသည်။

အခန်း (၂) - သူသည် သက်ခိုင်

၂၀၀၃ ခုနှစ်၏ မိုးသည်းသော တနေ့၊ အကျဉ်းဦးစီးဌာန ဘဝသစ်(--) ရဲဘက် စခန်း။ ထိုနေ့က ကျနော် တို့စခန်း ပြောင်းရသည်။ စခန်း ပြောင်းရသည် ဆိုခြင်းထက် စခန်း များသို့ အကျဉ်းသား အသစ်များ ခွဲပို့သည်ဆိုခြင်းက ပိုမှန်မည်။ အကျဉ်းသား အသစ်အားလုံး ပင်မ စခန်းမှာ တလခန့်နေရပြီး မှ စခန်း ခွဲများသို့ပို့ခြင်းဖြစ်သည်။

စခန်းခွဲ လေးခု ရှိသည့်အနက် ကျနော်က စခန်းခွဲ (၁) ကိုပြောင်းသည့် အသုတ်ထဲမှာ ပါသည်။ စခန်းခွဲကို ပို့သည့်နေရာမှာလည်း အလုပ် ပင်ပန်းမှု၊ သက်သာမှု၊ သွားလာမှု၊ လွယ်ကူခက်ခဲမှုတို့အပေါ် မူတည်၍ သူပေါက်ဈေး နှင့် သူ ရှိသည်။ အနည်းဆုံး ကျပ်သုံးသောင်းမှ တသိန်း ဝန်းကျင်။ ပင်မ စခန်းမှာလည်း သူ့ဘုတ်နှင့် သူ့ဈေးနှုံး နှင့်သူ။ ကျနော်ကား တပ်ကြပ်ကြီး စံသိန်း နှင့်လှိုင်းဝင်ပြီး သုံးသောင်း နှင့် ဈေးတည့်ခွဲခြင်း ဖြစ်၏။

ထို့နေ့က လှေငယ်တစ်စီးပေါ်တွင် ခြေကျင်းခတ် ခံထားရသော အကျဉ်းသား နှစ်ဆယ်ခန့်ကို မချီမဆန့်တင်ကာ လေးမိုင်ခန့်ဝေးသော စခန်းခွဲသို့ မိုးသည်းသည်းကြားမှာ ရေလမ်း ခရီးနှင့်ခွဲကြခြင်း ဖြစ်သည်။ မိုးလယ် ကာလ ဖြစ်၍ နှစ်မိုင်ခန့်မြင်ကွင်းမှာ ကြည့်လေရာ ရေပြင်ချည်း ဖြစ်နေသည်။

ရေသည် နက်သည် တိမ်သည် မသိရချေ။ လူနှစ်ဆယ်ခန့်ကို မချီမဆန့် တင်လာသော လှေငယ်သည် လှိုင်းကြားတွင် သိသိ သာသာ လူးနေ၏။ လှေဦးနှင့်ပဲ့တွင် သေနတ်ကိုင် အကျဉ်းဦးစီးဝန်ထမ်း ဝါဒါ နှစ်ယောက်က စောင့်ကြပ် လိုက်ပါ လာသည်။

လေသည် မိုးနှင့်အတူ ပြင်းစွာ တိုက်လာလေရာ လှေသည် လူးသည့်ထက်လူးပြီး လိုရာသို့ မသွားတော့။ လှိုင်းရေပြင် ကျယ်ကြီးတွင် လည်နေသည်။ အကျဉ်းသား အုပ်စုမှာ သွေးပျက် လာသည်။ အကျဉ်းသားအားလုံးမှာ ခြေကျင်းကိုယ်စီ နှင့်ဖြစ်၍ လှေမှောက်သော် သေလမ်းကလွဲ၍ အခြားမရှိ။ အကျဉ်းသားများ ထံမှ ကျွက်စီ ကျွက်စီ အသံတို့ ထွက်လာသည်။ ညည်းသံလိုလို အော်သံလိုလို အသံမျိုးစုံ ထွက်လာသည်။ လှေဦးနှင့်ပဲ့က ဝါဒါတို့ပါ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်ဖြစ်လာပြီး ...

“ဟေ့ကောင်၊ နိုင်ဝင်း ဝိုး လို လှော်နေတာလား၊ ဒီမအေ ဝိုး လှော်နေပုံနဲ့ တော့ အကုန်သေကုန်တော့မှာပဲ”
ဟု မိုးမွန်အောင်ဆီကာ ထပ်ခါထပ်ခါ ကြိမ်းမောင်းနေသည်။ လေရော မိုးရော ကြမ်း သည့်ထက် ကြမ်းလာရာ ဆူညံစွာ အော်ဟစ်သံများ အဆက်မပြတ်ပေါ်ထွက်လာသည်။ ထိုအခိုက် အောင်မြင် ပြတ်သားသော အသံတခု ထွက်ပေါ် လာလေ၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ တိတ်ကြစမ်းကွာ။ ငါက သေချင်နေတာနော်၊ လှေပါခွဲမှောက်ပြီး အကုန်လုံးအဖော်ခေါ် သွားမှာ ငြိမ်ငြိမ် နေကြစမ်းကွာ၊ မင်းတို့ပါးစပ်တွေကို ပိတ်ထားစမ်း”

ထူးဆန်းစွာပင် အသံမျိုးစုံသည် စခန်းခွဲ ရောက်သည့်တိုင် မကြားရတော့ချေ။ သို့သော် အသံရှင်ကိုမူ ကျနော်မမြင်ရ။

စခန်းခွဲ (၁) ကားရေပါတ်လည် ဝိုင်းရံလျက် ရှိ၏။ ကုန်းမြေဟူ၍ အလျား ပေ သုံးရာ ၊ အနံ ပေ နှစ်ရာထက်မပို။ ၎င်းကုန်းမြေ နေရာတွင် ပေခြောက်ဆယ်၊ ပေနှစ်ဆယ်ခန့် ဘားတိုက်ပုံစံ ခပ်ယိုင်ယိုင် ခြေတံရှည် သက်ကယ်မိုး ပျဉ်ကာ အဆောက်အဦးတလုံးသည် ကျနေတို. ရဲဘက်သစ်များကို မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် ကြိုနေသယောင်။ ပါလာသည့် အဝတ်အထည် နှင့် အစားအစာထုတ်များ ကို သိမ်းဆည်းရန် အဆောင်ပေါ်သို့ ရောက်ကြပြီ။ ထိုစဉ် ရဲဘက်ဟောင်း နှစ်ဦးသည် ကျနေတိုအုပ်စုရှိရာသို့ ရုတ်တရက် ရောက်လာသည်။ ထို့နောက် အလန့်တကြား ရေရွတ်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဟာ၊ ဆရာကြီး ပါလား”

ထိုအော်သံကြောင့်ပင် ဆရာကြီးဆိုသူ ထံသို့ကျနေ ကြည့်မိသည်။

အသက်လေးဆယ်ကျော် အရွယ်။ အသားလတ်လတ် ။ အကောင်းစား အဲရီးရုပ် အဖြူကို ရဲဘက် လုံချည်ဖြူ နှင့်တွဲ ဝတ်ထားသည်။ သူသည် ခြေကျင်းကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ မျက်နှာသည် ညိုမှိုင်းနေ၏။ မျက်ခုံးထူထူ ကြီးများကို ကျုံ့ထားသည်။ ကြီးစွာသော သောကကို ခံစားနေရဆဲမှာပင် တည်ကြည်သော မျက်နှာထားသည် မြင်သာလျက်ပင် ရှိသေး၏။ သက်ပြင်းတချက်ကို ခပ်လေးလေးချလိုက်ပြီး ...

“အော် ... မြင့်လွင်တို့ ညီအကို ပါလား။ မင်းတို့လည်း ရောက်နေသကိုး”

ဟု ခပ်ညည်းညည်း လေသံထွက်လာသည်။

ကျနေတိုစိတ်မှာ ယခုလို ဝေးလံသီခေါင်သော ရဲဘက်တွင် ဆရာတပည့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ခန်းကို စပ်စုနေမိသည်။ ဆရာကြီးဆိုသူသည် မည်သူနည်း။ သိလိုသော အဖြေကို ရရန် မကြာလိုက်ပါ။ ကျနေတို. ပါလာသော အထုတ်အပိုးများကို အဆောင်ပေါ်တွင် နေရာချပြီး စခန်း တာဝန်ခံ ထောင်မှူး ဦးအေးနိုင် က ရဲဘက်အသစ်များကို တယောက်စီ တန်းစီလူစစ် အမည်ခေါ်သည့် အခါ သိခွင့်ရသည်။

“သက်ခိုင်”

“ရှိ”

“အော် ... ခင်ဗျား ကိုသက်ခိုင်လား။ ကျနေတိုကို ညွှန်မှူး မှာထားပါတယ်။ ထိုင်ပါ ကိုသက်ခိုင်”

ထောင်မှူး၊ ထောင်ပိုင်၊ ထောင်ဝန်ထမ်းတို့မည်သည် ထောင်ကျကို ခပ်ရိုင်းရိုင်း ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆက်ဆံရစေပြီ။ သို့မှ အစွယ်ချိုးထားရာ ရောက်မည်။ မြင်မြင်သမျှ အကျဉ်းသားအားလုံးကို ငါချင်းမိုးမွန်အောင် အော်ဆဲမှ လိုင်း ကြေး ကြီးကြီး ရမည်။ များများကြောက်အောင်လုပ်ထားလေ ငွေပိုရလေ ဟူသော သဘော။ ကျနေတို သူ့ကို အသံကော လူပါ တွဲမိလာသည်။ သေချင်စိတ်ပေါက်လောက်အောင် ဘဝကိုနာကျည်းနေသော၊ ရဲဘက်ဟောင်းနှစ်ဦး၏ ဆရာကြီး ဖြစ် သော၊ စခန်းတာဝန်ခံက မြင်မြင်ချင်း အရေးတယူ မျက်နှာသာပေးသော၊ အရပ် ခြောက်ပေနီးပါး ရှိသော၊ ညိုမှောင်သော်လည်းတည်ကြည်ဆဲဖြစ်သော မျက်နှာထားနှင့် ကြီးစွာသော သောကဖိစီးနေဟန်ရှိသော သူ။ သူကား သက်ခိုင် တည်း။

အခန်း (၃) - ခြေချင်းပြုတ်ချင်သည်

စခန်းခွဲ သို့ရောက်ပြီးစတွင် ကျနော်တို့၏ အတောင့်တဆုံးသော ဆန္ဒကား ခြေချင်း ပြုတ်လိုခြင်းပင်တည်း။ ခြေချင်း ဇာတ်လမ်းကား အင်းစိန်ထောင်တွင် စသည်။ ရဲဘက်ထွက်ရန် စာရင်းပါပြီ ဆိုလျှင် မိန်းဂျေး အနီးမှာ ခြေချင်းရိုက် ခံရသည်။ ခြေချင်းကို သုံးပဲလုံး သံဖြင့် လုပ်ထားသည်။ ခြေချင်းဝတ်နှင့်အနောက်ပုံစံကို (Rivet) လေပစ် ရိုက်ထားသည်။ ကွင်းအကျယ်၊ အကျဉ်း မှာလည်း ငွေနှင့်လှိုင်းနှင့် ဆိုင်သည်။ ငွေပေးနိုင်လျှင် လိုင်းဝင်ထားလျှင် ထောင်အခေါ် ရုပ် ပေါက်လျှင်၊ ကွင်းကျယ်ကျယ် ရနိုင်သည်။ အစစချို့တဲ့သူ အကျဉ်းသား တို့အတွက်ကား လေပစ်ရိုက်စဉ် ချော်ထုမိတာပါ အဆစ်ရနိုင်သည်အထိ အန္တရာယ် ရှိ၏။ ခြေချင်းသံကွင်းကို တပေခွဲခန့်ရှိသော ငါးပဲ သံချောင်းဖြင့်ဆက်ထားသည်။ ပြီးလျှင် နောက် ငါးပဲတပေခွဲ သံချောင်းဖြင့်ပင် ကွင်းဆက်ထပ် ဆက်ထားသည်။ ထိုအခါ ခြေချင်းသည် ခါးဆီသို့ ရောက်လာသည်။ လမ်းလျှောက်၍ရရန် ထိုခြေချင်း အပေါ်ဘက် အစကို ခါးမှာ ကြိုးချည်ထားရသည်။ လမ်းလျှောက်လျှင် ဘဲသွားသာ သွား၍ရ၏။ အလွန်ကြီးသော ဒုက္ခ။ ကျနော် မျှော်လင့်ထား သကဲ့သို့ပင် စခန်းခွဲ ရောက်ပြီး တပါတ်ခန့်အကြာတွင် ရဲဘက်အသစ်များ အားလုံးထဲတွင် ကိုသက်ခိုင် ခြေချင်း အရင် ပြုတ်သွားသည်။

ကျနော်လည်း ခြေချင်းပြုတ်ချင်စိတ် ပြင်းပြသဖြင့် သူ့ကို ချဉ်းကပ်ကာ အဆင်ပြေ နိုင်မည့်နည်းလမ်းကို မေးရသည်။ သူခြေချင်းပြုတ်သည့်နေ့က ညဘက် အိပ်ချိန်မရောက်ခင် သူ့အိပ်ရာနား ကျနော်ရောက်အောင်သွားကာ ...

“ဆရာကြီး ခြေကွင်း ပြုတ်တာ လိုင်းဘယ်လို ဝင်သလဲဗျ”

“ဘာမှ မဆန်းပါဘူးဗျာ၊ ငွေပါပဲ”

“ဒါဆို ကျနော့်ကိုလည်း လိုင်းဝင်ပေးပါအုံးဗျာ။ တော်တော် ဒုက္ခကြီးတယ်ဗျာ၊ ခြေချင်းဝတ်မှာ အနာတွေ ပေါက်ကုန်ပြီ”

“ကျနော်ပြောကြည့်ပေးမယ်လေ၊ ဈေးအနည်းအများသာ ကွာမှာပါ။ လောလောဆယ်တော့ ကျုပ်တွေ့နေခဲ့သလို နပိုလီယံ နဲ့ ထက်ထက်မိုးဦး အကြောင်းပဲ တွေးနေပေါ့”

“ဘာလဲဗျ၊ နပိုလီယံ နဲ့ထက်ထက်မိုးဦး၊ မဆီမဆိုင်ကြီးပါလား”

“အော် ဥရောပတိုက်ကြီးတတိုက်လုံး ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်ခဲ့ရတဲ့ နပိုလီယံလည်း စိန့်ဟယ်လီနာ ကျွန်းလို နေရာမျိုး ရောက်တာပဲလို့ စိတ်ကိုဖြေခိုင်းတာ၊ နောက် ထက်ထက်မိုးဦးက အကျဉ်းဦးစီးကို ခြေချင်းအစုံ တထောင် ယကြာချေတဲ့ အနေနဲ့ လှူထားတယ် ဆိုတော့ မိန်းမလှလေးရဲ့ ကုသိုလ်ကို မုဒိတာပွားပေါ့ဗျာ”

“တကယ်လား ဗျာ။ ထက်ထက်မိုးဦး က လှူတယ် ဆိုတာ”

ကျနော်က တအံ့တဩမေးလိုက်သော်လည်း သူက ခပ်အေးအေးလေသံဖြင့်ပင် တုန့်ပြန်သည်။

“အင်းစိန်မှာ ကျနော် ကြားလာတာ ပြောတာပါ။ ထက်ထက်မိုးဦး ကတော့ လှူမယ်မထင်ပါဘူးဗျာ၊ အုတ်ရိုး ဘီဘီစီ အကြောင်း ခင်ဗျားလည်း သိပြီးသားပဲ”

သူပြောသော အုတ်ရိုးဘီဘီစီကို ကျနော် နားမလည်ပြန်ပါ။

“ဘာလဲဗျာ၊ အုတ်ရိုးဘီဘီစီ”

“ခင်ဗျား ကြည့်ရတာ အင်းစိန်ထောင်က လာတာဟုတ်ပုံမရဘူး။ ထောင်တွင်း ကောလဟာလ တွေပေါ့ဗျာ၊ ဘယ်တော့ထောင်ခါမယ်၊ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ဆိုတာ ဆယ်နှစ်တာခါ လာတယ်၊ ကုလသမဂ္ဂက ဘယ်ကိုယ်စားလှယ် လာရင် ဘာဖြစ်မယ်။ ဘယ်ဘုရားကြီး ပြီးရင် ဘယ်လိုလွတ်မယ် ဆိုတာမျိုးတွေပေါ့ဗျာ၊ နေအုံးဗျာ၊ ထောင်မှာ ခြေချင်းတွေခတ်ဖို့ ကတော့ ပြည်ထဲရေး ဝန်ကြီးဟောင်း ဗိုလ်မှူးကြီး ဘိုနီ ဆိုတဲ့မောင်က အစွဲရေးကနေ ဆိုလား အတုယူလာတာတဲ့ဗျာ”

“ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ၊ အတုယူစရာ ရှားလို့ဗျာ”

“အေးဗျာ၊ ဘိုနီလည်း ခြေချင်းပြန် အခတ်ခံခဲ့ရသေးသတဲ့ဗျာ။ ကာလဝိဘက် ဆိုပါတော့၊ မဆလ ခေတ်ကပေါ့၊ သူ့အာဏာ အလွဲသုံးပြီး နိုင်ငံခြားပြန်သွားသူတွေရဲ့ တိုက်ခန်းတွေ ယူတဲ့အမှ၊ ဖိမ်ခံပစ္စည်းတွေ တရားမဝင် သွင်းတဲ့ အမှတွေနဲ့ ဦးဘိုနီလည်း ထောင်ထဲရောက် ခြေချင်းခတ် ခံခဲ့ရတယ်လို့ကြားတယ်၊ သူထွင်လိုက်တဲ့ ခြေချင်းကို သူ ပြန်စွပ်သွားရတယ် ဆိုပါတော့”

သူက ကျနော် ခံစားနေရသော စိတ်ဒုက္ခကို သက်သာရာရအောင် စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းနေမှန်း ကျနော် ရိပ်မိလာသည်နှင့် ...

“ကဲ ဘိုနီခြေချင်းခဏ ထားပါဗျာ၊ ကျနော်ခြေချင်း ပြဿနာ လုပ်ပါအုံး”

သူက ကျနော် မျက်နှာကို သနားစရာ သတ္တဝါ တကောင်လို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ခပ်လေးလေး လေသံဖြင့် ...

“အေးဗျာ၊ ဒီလို မခံစားနိုင်အောင် တမင်လုပ်ထားတာဗျာ”

ကျနော် အံ့ဩလွန်းသဖြင့် ရုတ်ခြည်း မေးခွန်း ပြန်ထုတ်လိုက်မိသည်။

“ဘာလဲဗျာ၊ ခြေချင်း က သတ်မှတ်ချက်စည်းကမ်းအတိုင်း ဖြုတ်ပေးရတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ လိုင်းဝင်ဖို့လမ်းကြောင်းနေတာ၊ ပိုပြီးရှင်းအောင်ပြောရရင် ခြေချင်းဖြုတ်ခ များများရအောင် ဝင်ချနေတာ၊ ကျုပ်ကို ဖြုတ်ပေးတာက ညွှန်မှူးလိုင်းနဲ့မို့ဖြုတ်ပေးတာ၊ ကျုပ်ဇနီးက ညွှန်မှူးအိမ်သွားပြီး ငွေပို့ထားလို့ ခြေချင်း ပြုတ်တယ်၊ အခု ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို ကြည့်ပြီးအားကျတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်ကိုလာမေးတယ်။ အဲသလို မေးအောင်ကို ဝင်ဖန် ထားတာ၊ ထားပါလေ၊ ခင်ဗျား ခြေကျင်းကတော့ သိပ်လောရင် တသောင်းလောက်ကျမယ်၊ ရှေ့က နှစ်ယောက် သုံးယောက်လောက် ဖြုတ်တာ စောင့်ရင် ငါးထောင်ထက် မပိုဘူး”

“တသောင်းဆိုလည်း တသောင်းပေါ့ဗျာ။ ကျနော် မခံစားနိုင်တော့ဘူး။ ဘုတ်ဆင်းတဲ့ ကောင်တွေတော့ဘယ်လိုနေလဲ မသိဘူး။ ကျနော်တော့ အထိုင်ခက် အထခက်နဲ့ တော်တော်ကို ညစ်နေပြီ”

“ခင်ဗျားက ရဲဘက်ပါး မဝသေးဘဲကိုး၊ ဘုတ်ဆင်းတဲ့ကောင်တွေက ခြေချင်း ကို ဝှင်းအကျယ်ကြီး ပြင်ထားတာ၊ ဘုတ်ထဲရောက်တာနဲ့ ဘုတ်ကိုင်ဝန်ထမ်းက ညှိပြီး တနေကုန် ချွတ်ထားတာ၊ ဘုတ်ပြန်တက်ခါနီးမှ ပြန်စွတ်လာတာ၊ ခင်ဗျားမှ မသိဘဲ၊ ကဲပါဗျာ ကျုပ် ... ကိုအေးနိုင်ကို ပြောပေးပါမယ်”

နောက် နှစ်ရက်အကြာမှာ ကိုသက်ခိုင်လမ်းညွှန်ချက်ဖြင့် ဧည့်တွေ့လာသော ဇနီးကို စခန်းတာဝန်ခံဆီလွှတ်ပြီး ငွေငါးထောင် ပို့ခိုင်းလိုက်ရာ ကျနော်ခြေကျင်း ပြုတ်သွားသည်။

မောင်မင်းကြီးသား ကျေးဇူးကြီးလေစွ။

အခန်း (၄) - ဘဝချင်း ဆုံခဲ့သူများ

ကိုသက်ခိုင်ပြောမှ ကျနော် စခန်းခွဲအကြောင်း ပြန်စဉ်းစားမိသည်။ ကုန်းမြေ ကွက်ကွက်လေးရှိသော လူနစ်ရာဝန်းကျင် သာရှိသော ဤစခန်းငယ်ကား ကျနော်အတွက် တကျွန်းလို ဖြစ်နေသည်။ သီးခြားကမ္ဘာလို ဖြစ်နေသည်။ နေရာက သေးသေး။ လိုင်းတွေ ဝှင်တွေက များလိုက်သမှ ရှုပ်ယှက်ခတ် နေသည်။

ဖိုကြီးတာဝန်ခံကား ကိုအောင်ကြည်။ အသက် လေးဆယ်ဝန်းကျင်။ သူက အရက်ပိုင်းမှာမူးပြီး တွေ့ရာတုတ်နှင့် ကောက်ရိုက်ရာက လက်လွန်ပြီး ခုနစ်နှစ်ကျလာသူ။ ကိုအောင်ကြည်လိုလူ လူသတ်ခဲ့သည် ဆိုခြင်းမှာ အလွန် အံ့ဩဖို့ ကောင်းသည်။ သူသည် လူပျော်။ ခါးအောက်ပိုင်း ပြက်လုံးမျိုးစုံ၊ ရီစရာ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ မျိုးစုံကို ပြောနေ တတ်သူ။ သူလည်း ဖိုကြီး တာဝန်ခံအဖြစ် လိုင်းကြေးနှင့်ဝင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

ရဲဘက်မှာ စခန်းကပေးတာဟူ၍ ဆန်သာ ရှိသည်။ လူနစ်ရာခန့်အတွက် ကိုအောင်ကြည် လက်ပစ်ကွန်တံဖုံနှင့် တွေ့ရာ ငါးဖားရှာရသည်။ တွေ့ရာအရွက်မျိုးစုံဖြင့် ရောသမမေ့ တာလဘောဟင်းချို ဖန်တီးရသည်။ အသက်ကြီးရင့်နေပြီ ဖြစ်သော သူ့အမေ ဧည့်တွေ့လာသည့်အခါ ကိုအောင်ကြည်သည် အပြစ်ကင်းစင်လှသော တကယ့် ကလေးငယ် တယောက်ပုံစံ ပြုမှုနေတတ်ပြန်သည်။ အမေတခုသားတခုဖြစ်သည်။ သူကားလူပျိုကြီး။

နောက်တယောက်က တောင်ယာ ဘုတ်ကိုင် သန်းအောင်။ အသက်သုံးဆယ်ကျော် အရွယ် ပိန်ပိန်ပါးပါးပုံစံ ဖြစ်သည်။ သူသည်လည်း အိမ်ထောင်မရှိ လူပျို။ သူသည် မြန်မာ့တပ်မတော်မှ တပ်ကြပ်ဟောင်း တပ်ပြေး။ သူ တပ်ပြေးပုံ အဖမ်းခံရပုံက နည်းနည်းတော့ ထူးသည် ဆိုရမည်။ သူသည် နာမည်ကျော် မဲသဝေါတိုက်ပွဲမှာ အေဘီအက်စ်ဒီအက်ဖ် ကျောင်းသားတပ်ဖွဲ့တွေနှင့် တိုက်ပွဲမှာ သူရဲကောင်းမှတ်တမ်းဝင်တံဆိပ် ရခဲ့သည် ဆို၏။

ထိုသူရဲကောင်းမှတ်တမ်းဝင်လက်မှတ်သည်ပင် သူ့ကို ထောင်ထဲ ပို့ခဲ့သည် အရာ။ သူ့ခွင့်ပြန်ပြီး ရက်ကျော်သွားရာက တပ်ကို ပြန်ချင်စိတ်မရှိ၍ မပြန်ဖြစ်တော့ဟုဆိုသည်။ ထိုသို့ လေးငါးနှစ်ခန့် ဟန်မပျက်နေခဲ့ပြီးမှ တနေ့၊ မရီးဖြစ်သူနှင့် ချဲထီကိစ္စ စကားများရာက ဧည့်ခန်းမှာ ချိတ်ထားသော သူရဲကောင်း မှတ်တမ်းဝင် လက်မှတ်ပေါ်က ကိုယ်ပိုင်နံပါတ်ကို ကြည့်ကာ ရဲစခန်းသွားတိုင်သဖြင့် ထောင်ထဲ ရောက်လာရသူ။ သူလည်း လိုင်းကြေးတသောင်း နှင့် အေးရာ အေးကြောင်း ဖြစ်အောင် ဝှင်ချထားသည်။

သူ့တပည့်ကတုံးကလည်း လူထူးလူဆန်း။ သူ့တကိုယ်လုံး ဘာမွေးမှ မရှိ။ သူ့ခေါင်းမှာ ဆံပင်တမွှေးမှ မရှိ၊ ကျောပြင် တခုလို ပြောင်ချောနေသည်။ ဂျိုင်းမွှေး မျက်ခုံးမွှေးမှ အစ၊ တကိုယ်လုံးမှာ ဘာအမွှေးမှ မရှိတာ မယုံသူတွေက အကုန် လှန်လှော စစ်ကြသည်။ တကယ်ပင် ဘာအမွှေးမှ တကိုယ်လုံးမှာ မရှိ။ ဖြစ်ပုံကို စပ်စုကြည့်တော့ သူ နှစ်နှစ်သား လောက်မှာ ကလေးသဘာဝ သူ့ အမေသောက်သော မီးမက်ဆေးတဗူးလုံး သောက်မိရာက ဖြစ်ခဲ့သည်ဆို၏။ အဖော်ကောင်းသဖြင့် ကြံတောသချိုင်းသို့ အသုဘ လာပို့သည့် ကားကို ဓားပြတိုက်ခဲ့သည့် အမှုကြောင့် ခုနစ်နှစ်ကျ ခဲ့သည်။ သူကစာမတတ်။

ကြောင်တောင်တောင် အူကြောင်ကြောင် ဒီဇိုင်း ဖြစ်သည်။ သူ့အသက်ကို မေးလျှင် လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ် က ထောင်ကျ ရဲဘက်တဦး ပြောထားသော ၂၁ နှစ်ကိုသာ အမြဲပြောတတ်သည်။

“မင်းဥစ္စာ ၂၁ နှစ်က မတက်တော့ဘူး”

ဆိုလာသူရှိပါက၊ သူသည် အံ့ဩတကြီးဖြင့်

“ဟာ ... အဲဒီအသက်ဟာ တဖြည်းဖြည်း၊ တိုးတိုးသွားတတ်သလား”

ဟု တအံ့တဩ ပြန်ပြန်မေးတတ်သည်။

“ဟေ့ကောင် အသက်ဆိုတာ အခုရောက်နေတဲ့သက္ကရာဇ်ထဲက မင်းမွေးသက္ကရာဇ်ကို နှုတ်ရတာကွ”

ဟု ပြန်ထောက်ပြသူ များကို သူက ငေးကြောင်ကြောင် ကြည့်ပြီး ...

“ကျနော်က ဘယ်တုန်းက မွေးတာလဲ။ ကျနော်မွေးတုန်းက ကျနော်က ကလေးဆိုတော့ ကျနော် မွေးတဲ့အချိန်ကို ကျနော် ဘယ်မှတ်မိမလဲ၊ နောက်တခုက နှုတ်တာပေါင်းတာ လုပ်ကြည့်ရအောင် ကျနော်မှ စာမတတ်တာ။ ဘယ်လိုလုပ်သိမလဲ”

ဟု ပုံမှန်ပြန်ဖြေခြင်း၊ ကျနော် အစတော့ သူ့နောက်ပြောင်နေတာဟုသာ ထင်သည်။ နောက် ကြာတော့ သူတကာယ် မသိတာမှန်း သိလာရသည်။ သူလည်း လိုင်းကြေးနှင့် မကင်း။ သူ့ ဆရာသန်းအောင်က စိုက်ပေးထားပုံ ရသည်။

နောက် ဦးမြစိမ်း။ သူက ဘိုးတော်။ ဖိုးတွမ်တီး အမှန်နှင့် ကျလာသူ။ သူ့အမှန်မှာ စစ်တိုင်းမှူး တယောက် နှင့်ပတ်သက် သည် ဆို၏။ ပွဲစားက လျှောက်လွှာ တစောင်ကို အဆိုပါ စစ်တိုင်းမှူး လက်မှတ်ထိုးပေးလျှင် သိန်းနှစ်ဆယ်ပေးမည် ကမ်းလှမ်းသဖြင့် သူက လက်မှတ်ထိုးရုံ တာဝန်ယူခဲ့သည်။ ထို့နောက် အဆိုပါစစ်တိုင်းမှူး ရုံးခန်းသို့ ဝင်တွေ့ပြီး ဆယ်မိနစ် မပြည့်မီပင် တိုင်းမှူးက လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်သည် ဆို၏။ အလုပ်အပ်သူ ပွဲစားလည်း ဘေးမှ ပါသွား လေရာ သူ့မျက်စေ့ရှေ့မှာပင် တိုင်းမှူး လက်မှတ်ထိုးသည်ကိုတွေ့ သောကြောင့် သဘောတူထားသော သိန်းနှစ်ဆယ် ကို ထုတ်ပေးခဲ့သည်။ နောက် သက်ဆိုင်ရာဌာန ကို လျှောက်လွှာသွားတင်သောအခါ လက်မှတ်ထိုးသော တိုင်းမှူးက နောက်စာတစောင်ဖြင့် ပယ်ဖျက်ပြီးဖြစ်၍ အမှန်ဖြစ်ကာ ထောင်ထဲရောက်လာခဲ့ခြင်းပင်။ ကျနော်က စစ်စုချင်သည်နှင့် .. “ဦးမြစိမ်း၊ စစ်တိုင်းမှူးကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လက်မှတ်ထိုးခိုင်းခဲ့တာလဲဗျ”

ဟုမေးမိရာ ...

“စိတ်ညှို့ပညာလေ”

ဟူ၍သာ တုံးတံတံ အဖြေပေးသည်။

သူကား အားအားရှိ တရုတ်ဘုန်းကြီးများကိုင်လေ့ရှိသည့် အဝါရင့်ရောင် ကျောက်ပုတီးကြီးတကုံးကို တကျောက် ကျောက် စိတ်ကာ အချိန်ကုန်နေသူ။ သူလည်း ရေကန်ဘုတ်ကိုင် ရာထူးကို ရထားသည်။ စိတ်ညှို့ပညာနှင့်တော့ မဟုတ်ပါ။ လိုင်းကြေးတစ်သောင်းနှင့်ပင် ဖြစ်ပါ သည်။

ကျန်ရဲဘက်အများစုကား ဘုတ်ဆင်းကြရသူများတည်း။ ဘဝတူရဲဘက်များကို မြင်တွေ့နေရသည်မှာ ကျနော် ငယ်စဉ်က ဖတ်ခဲ့ဖူးသော “လင်းယုန်သစ်လွင်၏ ဂျပန်ခေတ်ရွေးတပ်မှတ်တမ်း” ကိုပင် သတိရစရာ ကောင်းလှ ပါတော့သည်။

ဘုတ်ဆင်းရသည့် ရဲဘက်အားလုံး နံနက် (၇း၃၀)မှ ညနေ(၅း၀၀)တိုင်အောင် တနေကုန် ရေထဲမှာ ဒိုက်ဆွဲ ကြရသည်။ ရှုမျှော်မဆုံးသော ကွင်းပြင်ကြီးတခုလုံး ရေလွှမ်းနေလေရာ ရေပြင်တခုလုံး ဒိုက်အပြည့်ဖြစ်နေသည်။ အဆိုပါ ဒိုက်များ ကို စပါးစိုက်ရန် ဒိုက်ဆွဲ ဒိုက်ရှင်း လုပ်ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

စခန်း ပတ်ပတ်လည်မှာ ရေနက်ကွင်း ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ ရေနက်ကွင်းကို ရဲဘက်တို့၏လုပ်အားဖြင့် စပါးစိုက်မည့် စီမံကိန်းကို မည်သူက ရွှေ့ပြောင်းတော် စူးရောက်သည်တော့ မသိ။

နွေနှင့် ဆောင်းက ကျန်ခဲ့သော ရိုးပြတ်နှင့်ပေါင်းမြက်မျိုးစုံမှာ မိုးကျသည့်အခါ ရေနူးနေသောမြေမှ ကြွတက်လာကြသည်။ ကြည့်လေရာ မြင်ကွင်းမှာ ပေါလောဖြစ်နေသည့် ဒိုက်တွေချည်း ပြည့်နေသည်။ ကြာပင်၊ မြက်ရိုင်းရှည်၊ ဘောစကိုင်းတချို့ အပါအဝင် အပင်မျိုးစုံ။ ဒိုက်တွေကို သည်အတိုင်း ဆယ်၍ ဖယ်၍ မရ။ အောက်ခြေမှာ အမြစ်ရှည်တွယ်ငြိနေသည်။ အပေါ်က ဒိုက်ကို ဆွဲယူနိုင်ရန် အောက်က အမြစ်ရှည်တွေကို ဝါးရိုးရှည် တပ်ထားသော တံစဉ်အကြီးပုံစံ ဓားကောက်ရှည်ဖြင့် ဖြတ်ရသည်။

ဓားဆွဲသူက ရှေ့က။ ဒိုက်ကို လိပ်တင်သူ တွန်းသူတွေက နောက်က။ ဓားကြောင်း မလွတ်သူ ကတော့ ဒိုက်ခွဲ တံစဉ် ဒါက် ခံကြပေရော။ လက်ထိသူ၊ ခြေထိသူ နေ့စဉ်နီးပါး။ ထိလိုက်လျှင်လည်း အရိုးသို့ တိုင်အောင်၊ ပြတ်မထွက်ရုံ တည်းတည်း ကျန်သည်အထိ ဖြစ်ရသည်ချည်းပင်။ အထူးသဖြင့် လယ်အလုပ်ကြမ်း အတွေ့အကြုံ လုံးဝမရှိသော ရဲဘက်အသစ်တွေ အထိများသည်။ ဓားမထိသော်လည်း ဒိုင်ပင်မျိုးစုံကို လက်ဖျံနှင့် တနေကုန် တွန်းတင်နေသူလည်း ဒိုက်ရှုကာ ဒါးရှုသလို ဒါက်ရာမျိုးစုံ ရသည်။ အနာမကျက်သည့်အခါ လက်မောင်းတခုလုံး ပြည်တရွဲရွဲ နှင့်။ ထည့်စရာ ဆေးမရှိ။ နားချင်တိုင်း နားခွင့်မရ။ လက်မောင်းတခုလုံး ဖူးယောင်နေလည်း လိုင်းမဝင်ထားလျှင် သည်အတိုင်း ဘုတ်ဆက်ဆင်းပေရော။

ရေထဲမှာ တနေကုန်နီးပါး လည်ပင်းမြုပ်နေသည့်နေရာမှာ လုပ်နေကြရသဖြင့် ရဲဘက်အများစုမှာ အန္တရာယ်ကင်းသော အလုပ်ဘုတ်တွင် နေရာရရန်၊ သက်သက်သာသာ အလုပ်မျိုး လုပ်ခွင့်ရစေရန်၊ ထောင်ပိုင်၊ ထောင်မှူး၊ ထောင်ဝန်ထမ်းတို့ထံ ငွေပေး လာဘ်ထိုး၍ ထောင်နှင့် ရဲဘက်အခေါ် လိုင်းဝင်ပေးရန် ဧည့်လာတွေ့သည့် မိသားစုဝင်တို့ကို မျက်ရည်လည်ရွဲ အပူကပ်ကြရတော့သည်။

ကျနော်နေ့စဉ်မြင်တွေ့နေရသော ရဲဘက် တို့၏ အကျဉ်းစခန်း ဒုက္ခမျိုးစုံကို စာဖွဲ့လျှင်ကား အာကာ လွှာပုံပြု သမုဒ်မင်ဖျော် ရေးလျှင်သော်မှ ကုန်နိုင်ဖွယ် ရှိမည်မဟုတ်ချေ။

အခန်း (၅) - အတိတ်ကိုလှန်၊ ဇာတ်ကြောင်းပြန်သော်

ကျနော့်စိတ်ထဲ ကိုသက်ခိုင်ကို ကြည့်ရသည် မှာ တခုခု ထူးခြားနေသည် ထင်သည်။ သူ တခုခု လုပ်ထားပုံရသည်။ မျက်နှာမှာ အမြဲမှုံမှိုင်း နေသည်။ တခါ တခါ သူမျက်နှာမှာ စိတ်အိုက်လွန်း၍ ပေလော။ ဇောချွေးလိုလို အဆီလိုလို ပြန်နေတတ်သည်။ ကျနော်က အဆောင်သန့်ရှင်းရေးဖြစ်၍ သူနှင့်နေ့လည်ခင်း အတူရှိတာများသည်။ ထို့ကြောင့် မနေနိုင် မထိုင်နိုင် မေးမိသည်။

“ဆရာကြီး တခုခု ထူးနေသလိုပဲ”

သူက ကျနော့်ကို ဘုကြည့် ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဆရာကြီး လုပ်မနေနဲ့ဗျာ၊ သက်ခိုင် လို့ပဲခေါ်၊ အရက်သောက်ထားလို့ ကျုပ်နည်းနည်း မူးနေတယ်”

“ဟာဗျာ ... ပြဿနာပါလား၊ ဦးအေးနိုင် သိရင်တော့ မချောင်ဘူး ထင်တယ်”

“ခင်ဗျား ပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်းဗျာ၊ သိရင် မချောင်မှာ ကျုပ်မဟုတ်ဘူး၊ သိအောင်သွားပြောမယ့် ခင်ဗျားသာ အနေကျပ်သွားမှာ”

“မပြောရဲပါဘူးဗျာ၊ ကိုသက်ခိုင် ကျေးဇူး ကျနော့်အပေါ်မှာ ရှိပါတယ်၊ ဒါမျိုး ချွန်တွန်းလုပ်တာ ကျနော် ဝါသနာ မပါဘူး၊ ဘာလို့ ဒီလောက်အများကြီး ချထားတာလဲဗျာ”

“စိတ်ညစ်လို့ပေါ့ဗျာ။ သေလည်း အေးရောဗျာ။ ခင်ဗျားကော နည်းနည်း လုပ်အုံးမလား။ ရှိသေးတယ်”

“လုပ်တော့လုပ်ချင်တယ်၊ မလုပ်ရဲဘူး။ ခင်ဗျား ကိုမထိရဲပေမဲ့ ကျုပ်ဆို ဟင်္သာတ ထောင်ပြန်ရောက်သွားလိမ့်မယ်။ ဒါနဲ့ ဒီလောက်တင်းကြပ်ထားတာကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သွင်းလာတာလဲဗျာ”

“တင်းကြပ်တော့ ဈေးကြီးတာတခုပဲ။ နည်းတွေက အများကြီး။ စခန်းခွဲကို ဈေးလာရောင်းတဲ့ မချိုတို့ကိုမှာမလား။ ဖိုကြီးက ကိုအောင်ကြည်နဲ့ တိုင်ကယ်ချိတ်မလား။ တပ်ကြပ်ကျော်ဌေးနဲ့ လိုင်းပူးမလား။ ထောင်မှူး ဘက်စမ်း ကုလားကို ကပ်မလား။ လမ်းမကြီးဘက် ဘုတ်ဆင်းကျတဲ့ ဝါဒါကို ညှိထားမလား။ အေး မှာတဲ့ကောင်ကသာ ရုပ်ပေါက်ဖို့လိုတယ်။ ရဘို့မခက်ဘူး၊ ဆိုလိုတာက အရက်သောက်တာ မိသွားရင် ဘယ်သူယူလာပါတယ်ဆိုတာ

မဖော်မဲ့ လူမျိုးပေါ့ဗျာ။ စီပလပ်တလုံး သုံးဆယ်ပဲ ရှိတာ တရာပေးတော့ ဝယ်ပေးချင်တဲ့သူက တန်းတောင်စီနေ သေးတယ်။ ငါးလုံးမှာရင် သူ့အတွက် သုံးရာငါးဆယ်။ နေ့တွက်ထက်တောင် ကျော်နေသေးတာ လုပ်ချင်တဲ့ သူချည်း ပါပဲဗျာ၊ ဘာသားနဲ့ ထုထားတာ မှတ်လို့။”

“ခင်ဗျား ဗျာ၊ ရောက်တာမှ တလမပြည့်သေးဘူး။ လိုင်းတွေကလည်း စုံလို့ ပါလား။”

“လိုင်းစုံတာက အရေးမကြီးဘူး။ ကျုပ်ကျန်းမာရေးနဲ့ ဒီအတိုင်းသာ ဆက်သောက်ရင် မကြာခင် ကြွမှာပဲ၊ ကျုပ် ရဲဘက်မှာတော့ မသေချင်ဘူးဗျာ”

သူပုံစံသည် တကယ်ပင် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းနေသည့်ပုံ။ အမြဲတမ်းသေသေသပ်သပ်နေတတ်သူဖြစ်၍ ဘေးလူများအဖို့ မသိသာသော်လည်း အနီးကပ်ရှိသူ ကျနော်အဖို့ သိသာလွန်းသည်။ စကားပြောရပ်သွားစဉ် သူ့အဝတ်အိတ်ထဲက စီပလပ်တလုံးကို ထုတ်၍ တချက်တည်းမော့လိုက်ပြန်သည်။

၎င်း အဝတ်အိတ်ကို ကျနော် ကောင်းကောင်းသိသည်။ အဆောင်ပေါ်မှာ ရှာဖွေရေးလုပ် (တလာစီ)လေတိုင်း ထောင်ဝန်ထမ်းရေး၊ တာဝန်ကျရဲဘက်ပါ ဖွင့်ကြည့်သူ မရှိသည့်အိတ်။ ညွှန်မှူး အပ်ထည်။ ငွေကြေးတတ်နိုင်သူ။ အခြားသူများအပေါ် တတ်နိုင်သလို ကူညီနေသော ကိုသက်ခိုင်ကို ချွင်းချက်အဖြစ် ထားကြဟန်တူ၏။ သူက စကားဆက် ပြန်သည်။

“ညည ကျနော်ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်ဘူးဗျာ၊ ဘာကိုမှ လောကကြီးကို သတိမရဘဲ နှစ်နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် တခါလောက် အိပ်ပျော်ရင် သေပျော်ပြီ လို့တောင် တွေးမိတယ်။ အိပ်မယ်ခေါင်းချလိုက်ရင် လူသတ်ချင်စိတ်ချည်း ပေါက်နေတာနဲ့အိပ်လို့ မရတော့ဘူး။”

“ကိုသက်ခိုင် ဒီစခန်းမှာ ခင်ဗျား အငြိမ်ဆုံး။ အေးအေးဆေးဆေး အနေရဆုံး။ ကျနော်တောင် ခင်ဗျားကို အားကျ မိတယ်”

“တော်ပါတော့ဗျာ၊ သူများအားကျတဲ့ဘဝတွေကို ရဘို့ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကြိုးစားခဲ့ပြီးပါပြီ။ အောင်မြင်ခဲ့တယ်။ ကျဆုံးခဲ့တယ်။ အခု သေရတော့မယ်။ တောက် ... ဘဝဟာ ဘာမှအဓိပ္ပါယ် မရှိပါလားဗျာ”

“ခင်ဗျားဟာ အမြင့်ကြီး ကကျလာပုံရတယ်”

“အင်း .. ကျုပ်ဟာ အမြင့်ကြီးမှာလည်း နေဖူးတယ်။ အထုပ်ရှုပ်တွေထဲမှာလည်း ပျော်ဘူးတယ်။ တက်လိုက် ကျလိုက် ဖြစ်နေတာကိုပဲ ကျုပ်စွဲလန်းခဲ့ဖူးတယ်ဗျာ”

“ခင်ဗျားပုံစံနဲ့ ခင်ဗျားအကြောင်းဟာ တော်တော် စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းမယ်။ ပြောပြနိုင်ရင် ပြောပြပါလားဗျာ”

ကျနော်က အားတက်သရော မေးလိုက်သည်တွင် သူသည် အတန်ကြာမျှ ငေးငိုင်းလျက်

“အေးဗျာ၊ ဘယ်နေ့သေမယ်မှန်းမသိတဲ့အခြေအနေမှာ ကျုပ်ဘဝအကြောင်းကို ပြောခဲ့ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အားကျဘို့ တော့ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ကို အားကျတဲ့တပည့်တွေ တော်တော်များများ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ပြီးပြီ။ ခြေရာတူလိုက်နင်းလို့ပေါ့။ ကျနော်အကြောင်းကို ခင်ဗျားတခြားသူတွေကို ပြန်ပြောတဲ့အခါ ကျနော်ကို လူတော်လူတတ်ကြီး၊ လူသူတော်ကောင်း ကြီး ဆိုတဲ့ပုံစံမျိုးတော့ မပေါက်စေချင်ဘူး။ ကျနော်ပြောတဲ့ အထဲက ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေတဲ့သူတွေ။ သူတို့ကို နှစ်နာစေလိုတဲ့စိတ် ကျနော်မှာ မရှိဘူး။ သို့သော် ကျနော် အမှန်တွေချည်း ပြောခဲ့တယ်ဆိုတာတော့ ခင်ဗျား သံသယကင်းစေချင်တယ်”

သူက ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးဆီသို့ ခပ်ငေးငေး လှမ်းကြည့်လိုက်၏ ။နောက် သက်ပြင်းကို ခပ်လေးလေးချပြန်သည်။

“အင်း ... အေးဗျာ ... ကျနော်ကြုံခဲ့ ဆုံခဲ့ ဖြတ်သန်းကျင်လည်ခဲ့တဲ့ ဘဝမျိုးစုံကို ကျနော် မသေခင် ပြောခဲ့ရရင် စိတ်သက်သာရာများ ရမလားလို့ အထူးသဖြင့် ဘဝကိုရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ကျင်လည်ဖြတ်သန်းဘို့ ပြင်ဆင်နေကြတဲ့ လူငယ်တွေ သိစေချင်တာပါပဲ”

“ပြောပါ ကိုသက်ခိုင်၊ ကျနော် ကိုသက်ခိုင်ရဲ့ ဘဝကို နားထောင်ချင်ပါတယ်၊ တကယ်လို့ အခွင့်သာခွဲရင် ကိုသက်ခိုင် ဖြစ်စေချင်သလို လူငယ်တွေကို တနည်းနည်းနဲ့ ပြန်ပြောပြလို့ရတာပေါ့ဗျာ၊ ကျနော်လည်း နေ့ဘက်ဆို အဆောင်ပေါ်မှာ အားနေတာပဲ။ နောက် အပျင်းလည်းပြေ ဗဟုသုတလည်း ရတာပေါ့”

“အော် ဘယ်လိုအကြောင်းတရားတွေက ဒီလိုဘဝကို တွန်းပို့ခဲ့သလဲဗျာ၊ ကျနော်ဟာ ငယ်ငယ်ကဆို အေးချမ်းပျော်ရွှင် တဲ့ ဘဝတစ်ခုကို တောင့်တခဲ့တာဗျ။ ကျနော် ဘိုးဘွားတွေဟာလည်း ပြောပြရင် မယုံနိုင်လောက်အောင်ကို အေးအေး ချမ်းချမ်း နေခဲ့ကြတဲ့ တောသူတောင်သား ဆွေစဉ်မျိုးဆက်တွေ။ မွေးခဲ့တဲ့ နေရာဒေသကလည်း တကယ် ရိုးသား အေးဆေးတဲ့ ဝန်းကျင်”

ကျနော်က သိချင်ဇောနှင့် စကားထောက်လိုက်မိသည်။

“အော်.. ဒါနဲ့ ကိုသက်ခိုင် ဘယ်ဇာတိလဲ ဗျ”

အခန်း (၆) - ဇာတိနတ်မောက် မကွေးခရိုင်

သူ့ရပ် သူ့ရွာ၊ သူ့ဇာတိ အကြောင်းကို အစပျိုးလိုက်၍ ပေလောမသိ။ ကိုသက်ခိုင်၏ မျက်လုံး များသည် အရောင် တောက်လာဟန်ရှိ၏။ သူ့မျက်နှာသည် တစ်စုံတစ်ခုကို အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ပြီးသည့် တက်ကြွသော အမူအရာသို့ ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲလာသည်။ ဤတွင် သူ့ဘဝဇာတ်လမ်းရှည်ကြီးကို စတင် နောက်ကြောင်းပြန် လေတော့၏။

“ကျနော်ကို နတ်မောက်မှာ မွေးတာပျ။ မွေးချင်း ရှစ်ယောက်မှာ လေးယောက်မြောက်ပေါ့။ ကျနော် အထက်က တယောက် ကိုပေါဆိုတာက အဘိုးမောင်းတဲ့လှည်းပေါ်ကနေ အဆင်းမှာ လှည်းဘီးအောက် ရောက်သွားပြီး ငါးနှစ် အရွယ်လောက်က ဆုံးသွားရှာတယ်။ ကျနော်တို့ရွာနာမည်က မှိုက်ပင်တဲ့၊ မှိုက်ပင်ဆိုတာ သစ်ပင်ကြီးတမျိုးရဲ့နာမည် ပျ။ နတ်မောက်ဘူတာကနေ လေးအိမ်ဘူတာကျော်ပြီး သားမြားဘူတာမှာ ဆင်းရတယ်။ ဘူတာစဉ်နာမည်တွေက လည်း အထူးအဆန်းတွေလို့ ပြောလို့ရတယ်။ ဘာတဲ့၊ ဓားတွေလှုံတွေချွန်တဲ့နေရာကို ဒလန့်ညွန့်တဲ့၊ သားတော်တွေ အများကြီး စုနေခဲ့တဲ့ နေရာကိုသားမြားတဲ့။ ကျနော်ကြားဘူးသလောက် အလောင်းဘုရားစစ်ချီတုန်းက ပေးခဲ့တဲ့ နာမည်တွေလို့ဆိုတယ်။

သားမြားဘူတာကနေ နှစ်တိုင်(လေးမိုင်)လောက် လှည်းလမ်းအတိုင်းသွားရင် ကျနော်တို့ ရွာကို ရောက်တယ်။ ရွာနဲ့ ဘူတာကြားမှာ ထင်ထင်ရှားရှား ရှိနေတာကတော့ သက်တမ်း လေးငါးရာထက်မနည်းတဲ့ ဖျောက်ဆိပ်ပင်ကြီးပဲ။ တကယ့်ကို ဇရာမ သစ်ပင်ကြီးပျာ၊ လမ်းတလျှောက်လုံးယာခင်းတွေချည်းပဲ။ ပိုင်းတန်းတို့၊ ခရီးတို့မှာ ဩဇာပင်တွေ ဒင်းကြမ်း၊ အညာ ဒေသ ဆိုတော့ မန်ကျည်း၊ ဇီး၊ ထနောင်းပင်တွေ ပေါတယ်ပျ။

ရွာမှာ ယာသမားချည်းပဲပျာ။ ပဲနမ်း တသီးပဲစိုက်လို့ရတယ်။ စိုက်ချိန်မဟုတ်ရင် လူး၊ ဆပ်၊ ပြောင်းတို့၊ ခရမ်းချည်တို့၊ ကြံထားလိုက်ကြတာပဲတဲ့၊ လူးတို့၊ ဆပ်တို့ဆိုတာလား၊ နံစားသီးနံ တမျိုး ပေါ့ပျာ။ ဆန်စေ့နဲ့တူတဲ့ အစေ့ သေးသေးလေး တွေပျ။

အမေပြောဖူးတာတော့ ဂျပန်ခေတ်က အစားအသောက်ရှားပါးတုန်းမှာ လူးတို့၊ ဆပ်တို့၊ ပြောင်းတို့ကို ဖရုံသီးတို့၊ သခွားသီးတို့နဲ့ ကြိုပြီးစားခဲ့ရဘူးသတဲ့။ လူးဆန်ကို ကျနော် စားဖူးပါသကောပျာ။ ပူတုန်းစားမှပျ။ အေးသွားရင်မာပြီး စားရခက်တယ်။

ကျနော်ဟာ ရှေးမြန်မာကြီးမျိုး ဗျ။ ကျနော်မွေးတဲ့ရွာမှာ တရုတ်ကုလား မဆိုထားနဲ့။

ရှမ်း၊ ချင်း၊ ကချင်၊ ကရင်၊ ကယား တယောက်မှ မရှိဘူး။ တခါတခါ ရွာကို ဧည့်သည် တရုတ် ကုလား လာရင် အထူးအဆန်းဖြစ်ပြီး ထွက်ကြည့်ကြတဲ့ အထိ၊ ကျနော်မှတ်မိတာတခုက ဆေးမြစ် လာရောင်းတဲ့ ရှမ်းဘောင်းဘီ ရှမ်းခမောက်နဲ့ လူတွေကို တရွာလုံးက ရဲရဲ မကြည့်ရဲကြဘူး။ ဘာတဲ့၊ ပညာတွေဘာတွေ ဘာတွေ တတ်လို့ဆိုလား၊ အယူသီးပြီး ခေတ်နောက်ကျတယ် ဆိုပါစို့ဗျာ၊ နောက် ကျနော်တို့ရွာမှာ ထူးခြားတာတော်တော်များများ ရှိတယ်”

လင်ကွာ မယားကွာ မရှိဘူး ဗျာ။ နောက်ယောက်ျားယူတာ ၊ နောက်မိန်းမ ယူတာ မရှိဘူး။ အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန် မှု ဆိုတာ မကြားဖူး သလောက်ပဲ။ တချို့အိမ်ထောင်သည်ယောက်ျားလုပ်သူတွေ လေးငါးဆယ်နှစ် အောက်ပြည် အောက်ရွာ ရန်ကုန်လို အထက်မန္တလေးတို့လို ဒေသတွေမှာ အလုပ်သွားလုပ်လည်း အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာပြဿနာမှ မရှိဘူး။

နေအုံး။ ရှေးမြန်မာကြီး လို့ပြောတာ အကြောင်းရှိတယ်ဗျ။ ချစ်ဦးညိုရဲ့လင်္ကာဒီပချစ်သူဇာတ်လမ်းထဲက အာရိယန်နဲ့ ခြာဗီဒီယန် ဆိုတာ ကြားဘူးတယ် မဟုတ်လား။ ဖြူပြီး ရှည်တဲ့အုပ်စုနဲ့ မဲပြီး ပုတဲ့အုပ်စုလေ။ ကျနော်တို့ရွာမှာလည်း အဲဒီလို အုပ်စုနှစ်ခုကွဲနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ မဲတာက ကုလားတွေမဲတာနဲ့မတူဘူး။ အသားညိုတယ် ပြောရမယ် ထင်တယ်။ နောက်တခုက ဖြူပြီး အရပ်မြင့်တဲ့အုပ်စုက အစဉ်အဆက် အုပ်ချုပ်သူ သူကြီးမျိုးရိုးဗျ။ ကျနော်အဖေက အဲဒီ အုပ်စုကပေါ့။ သူဦးလေးက သူကြီး ဦးချစ်ခိုင်လေ။

သူကြီး အမ ဒေါ်ရွှေဘွဲ့က ကျနော်အဖွားပေါ့။ သူညီမက ဒေါ်ရွှေလဲတဲ့။ ကျနော်စိတ်ထဲ သူတို့နေတာထိုင်တာ ကြည့်ရတာ နည်းနည်း နန်းဆန်နေသလားလို့။ နောက် နေပုံတိုင်ပုံကလည်း နည်းနည်း ကြီးကျယ်ကြတယ် လို့ ကျနော် စိတ်ထဲ ထင်မိတယ်။ ကျနော် အရပ်ခြောက်ပေ နီးပါး ရှိတာက အဖေဘက်နွယ်လို့ဖြစ်မယ်။

နောက် ကျနော်တို့ရွာကို ဘယ်ပုလိပ်ဘယ်ရဲမှ မလာဖူးဘူး။ ရွာသူကြီး အဆုံးအဖြတ်ပဲ။ ဘာကွန်ပလိမ်း၊ ဘာအယူခံမှ မရှိဘူး။ ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်သလဲ ဟုတ်လား။ အေးဗျ။ မီးတိုရေတိုနဲ့ အဆုံးအဖြတ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ကြားဖူးလား။ ကျနော်တို့ ရွာမှာ အမှအခင်း အငြင်းအခန်ဖြစ်ရင် ရေတိုမီးတို နဲ့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုပဲ။ အမှဖြစ်ရင်ဗျာ၊ သူကြီး အိမ်ခေါ်။ ဖယောင်းတိုင် နှစ်တိုင်ကို အမှသည် နှစ်ယောက်ရှေ့မှာ တပြိုင်တည်း ထွန်းပြီး သစ္စာပြုကြရတယ်။ မှန်တဲ့သူ ရဲ့ဖယောင်းတိုင်က အရင်ငြိမ်းတယ်ပေါ့။ ရေနဲ့တော့ ကျုပ်သေချာမမှတ်မိတော့ဘူး။ မီးနဲ့က အမေကိုယ်တိုင် ကြုံဖူးလို့ ပြောပြတာမှတ်မိနေတယ်။

နေအုံးဗျ။ ထူးထူးဆန်းဆန်း လူပျိုအပျို ကိစ္စ ရှိသေးတယ်။
ယောက်ျားလေး တယောက်က မိန်းကလေး တယောက်ကို ကြိုက်လို့ အောင်သွယ်တွေ ဘာတွေနဲ့ ကြိုးစားလို့မှ မရရင် အဲဒီ မိန်းကလေး ယာကအပြန် ရွာပြင်တနေရာရာမှာ ဇွတ်ဆွဲလို့ ရသတဲ့ဗျာ။ အဆွဲခံရရင်တော့ ယူလိုက်ကြတာ များတယ်။ ဒါမှ သဘောမတူရင်၊ ဆက်ငြင်း နေရင် မိန်းကလေးဘက်က တောင်းသလောက် လျော်ပေတော့တဲ့။
ဘယ်လို ထုံးစံကြီးလဲတော့မသိဘူး။ ကျနော်အမေ့ကို ဒီထုံးစံအကြောင်း မေးတော့ သားရယ် တစ်ထောင် တယောက်ပါ။ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ထုံးစံကတော့ရှိတာ အမှန်ပဲတဲ့။ တခါတခါ မိန်းမဒွေ(အညာစကား မိန်းမလေးတွေ) ကလည်း အိမ်က သဘောမတူလောက်လို့ သူတို့ကိုယ်တိုင် ဆွဲခိုင်းတာလည်း ရှိတယ်တဲ့။

မင်းဒင်ရဲ့ သက်ခိုင်

အဲဒီ အလေ့အထတွေ ကို ကြည့်ရင် ဝိုင်းချုပ်အောင်ဆန်းက သူ့အမျိုးဆက်တွေ တရုတ်တွေ ဝင်တိုက်လို့ ပုဂံပြည် ပျက်တဲ့အချိန်မှာ နတ်မောက်မိဖုရား က နောက်လိုက်တွေနဲ့ အတူ နတ်မောက်ကို ပြန်လာပြီး ရွာတွေတည်နေခဲ့တယ် ဆိုတာ တော်တော် ဖြစ်နိုင်ခြေများတယ်။ ရေနဲ့ မီးနဲ့ ဆုံးဖြတ် တာလား။ အခုတော့ဘယ်ရှိတော့မလဲဗျာ။ အမေကို ဆုံးဖြတ် တုန်းကတောင် အမေနဲ့ပြဿနာ ဖြစ်သူရဲ့ ဖယောင်းတိုင်ကို သူကြီးကတော်က အမေမသိ လောက်ဘူး ထင်ပြီး ပြိမ်းပစ်ခဲ့ တယ်တဲ့။ သူကြီးကတော်လည်း ကျနော်တို့ အမျိုးပါပဲဗျာ။

ဟုတ်တယ်၊ အမေက အရပ်ပုတယ်။ အသားညိုတယ်။ သူတို့ အဖြူရည်မျိုး နဲ့လည်းဖြစ်။ ကျနော်အဖေက မန္တလေး ရောက် နေတုန်း ဆိုတော့ အမေ့ ခမျာ ရိုးရိုး အအနဲ့ အဖေအမျိုးတွေ အနိုင်ကျင့်တာ ခံခဲ့ရတယ်လို့ ကျနော် နားစွန်နားဖျား

ကြားဖူးတယ်။ ကျနော်ရဲ့ မဟုတ်ရင် မခံချင်တဲ့စိတ်ဟာ အဲဒီကိစ္စတွေနဲ့လည်း စတင်ပတ်သက်နိုင်တယ်ဗျ။

နောက် ရွာက ဆီတအိုးဟာ မြို့မှာချိန်ရင် ၁၁ ပိသာ ရှိတယ်။ အလေးတင်းတောင်း ချိန်တွယ်တဲ့စနစ်က ထူးခြားနေတယ်။ ဝယ်ဈေးအတိုင်း ပြန်ရောင်းရင် တဆယ်မြတ်သေးတယ်။ ဒီအလေးချိန် စံနစ်ပျောက်သွားတာတော့ သိပ်မကြာသေးဘူး။ ၁၉၇၀ ခုနှစ်လောက်အထိ ရှိနေသေးတယ်။ ကျနော် ဦးလေးတွေ ရန်ကုန်တက်ပြီး ဆီရောင်းတာ ကျနော်မှတ်မိ နေတုန်း။

နောက်တခုက အကြွေး ပေးရင်ယူရင် ပေးတဲ့သူက မမှတ်ဘူး။ ယူတဲ့သူက မှတ်ရတယ်။ ပေးတဲ့သူက ပြည့်အောင် လည်း ချိန်သွားအုံး ဆိုပြီး ပြောရုံပဲ။ လူကိုယ်တိုင် လာပြီး ချိန်တွယ်မပေးဘူး။

နောက် ယာထွန်ရင် လက်စားလိုက်ပြီး ထွန်ကြတာဗျ။ လက်စားလိုက်တယ်ဆိုတာဗျာ၊ သူ့ယာ ထွန်မယ့်နေ့မှာ ကိုယ်က လိုက်ထွန်ပေး၊ ကိုယ့်ယာ ထွန်တဲ့နေ့ကျတော့ သူက လိုက်ထွန် ပေးပေါ့။

ကျန်သေးတယ်။ မြို့က အမျိုးတွေ ရွာလာလည်လို့ ရောင်းစရာ ချစရာ ပါလာရင်၊ ဈေးနှုံး ပြောပြီး အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ် ပေါ်မှာ တင်ထားလိုက်ရုံပဲ။ ကိုယ့်ဘာသာ ချိန်တွယ် ယူပြီး ပြန်မယ့်နေ့ ငွေဖြစ်ဖြစ် ပဲနမ်း ဖြစ်ဖြစ် လာဖို့တာပဲ။

အော် ... ကျနော်တို့ရွာမှာ ငွေကိုင်ပြီး သိပ်မသုံးကြဘူး ဗျ။ ပဲနဲနမ်းနဲလဲကြတာ။ ရွာက ဈေးဆိုင် ဆိုလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ခုံးခြောက် (ပုဖန်ခြောက်) တစလည် (နို့ဆီ နှစ်ဖူး) ဘိုး ဆိုတာမျိုးပေါ့။ ဘယ်ပစ္စည်းမဆို ပဲနဲနမ်းနဲလဲ လို့ရတယ်။

ရှင်ပြု အလှူကျတော့လည်း တဘာသာဗျ။ တယောက်ယောက် ရှင်ပြု အလှူ လုပ်မယ် ဆိုရင် တရွာလုံးက ဝိုင်းပြီး အလှူငွေ ထည့်ကြတာ။ တခါတလေ ဝိုင်းလှူတာက များနေလို့ မူရင်း အလှူရှင်က ကျုပ် ဘာသွားလှူတော့မလဲ တားယူရတဲ့အထိ။ တရွာလုံး ပတ်ချာလည် အမျိုး ဖြစ်နေတာလဲ ပါတယ်ဗျ။ အဲ ... မင်္ဂလာဆောင်နဲ့ နာရေးကျတော့ ဧည့်သည်တွေက ငွေကုတ်အလေ့ မရှိပြန်ဘူးဗျာ၊ ဒီကိစ္စတွေမှာ အမျိုးရင်းတွေ ဝိုင်းရှင်းကြရသတဲ့။

ဧည့်သည်များရွာရောက်လာရင် တအိမ်တနပ် ထမင်းစား ဖိတ်တော့တာပဲ။ ဘယ်သူ့အိမ်ကိုဘယ်နေ့၊ မနက်စာက ဘယ်အိမ်၊ ညစာက ဘယ်အိမ် ဆိုပြီး သူတို့ဖာသာညှိပြီး ဇယားဆွဲကြတော့တာ၊ မလာလို့တော့ အိမ်ရှေ့ လာထိုင်စောင့်ပြီး ပေ ခေါ်နေတော့တာပဲ။ မတော်တဆ ပြန်မယ့်ရက်က ကပ်နေပြီး ထမင်းစားဖိတ်တာ နှစ်အိမ်ထပ်

နေလို့ကတော့ ပထမအိမ် ထမင်းပိုင်းဘေးအထိလိုက်လာပြီး ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်ကြတာ၊ ကျုပ်တို့ အိမ်မှာ စားဘို့ ချန်အုံး။ အဝ မစားခဲ့နဲ့။ ဒီမှာ ချက်တဲ့ဟင်းနဲ့မတူအောင် ချက်ထားတာ၊ လုပ်တဲ့ အထိ။

ကျုပ်တို့ရွာက တော်တော်တော့ ခေါင်တယ်ဗျာ။ ကတ္တရာမရှိဘူး။ သဲထူထူ လမ်းဆိုတော့ စက်ဘီးတို့ ဆိုင်ကယ်တို့ လည်း စီးမရဘူး။ ဖိနပ်စီးပြီး လမ်းလျှောက်ရင်တောင် သဲက နောက်ကျောဘက် ဂုတ်ပိုးထဲ ဝင်တဲ့အထိ သဲထူတယ်။ အေးပေါ့ဗျာ၊ ထွန်စက်လာလို့ တရွာလုံး ထွက်ပြီး ပိုင်းပြီး ကြည့်ကြတာ ကျောင်းပိတ်ရတယ် ဆိုတဲ့ ရွာမျိုးပေါ့။ နတ်မောက်နဲ့လား၊ ၁၀ မိုင်လောက်ဝေးတယ်။ မဖြစ်မနေ နတ်မောက်သွားစရာရှိရင် ထွန်စက်က ကျနော်တို့ရွာက မာစီးဒီးပေါ့။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အိမ်လား ၊ ရောက်ဖူးတာပေါ့ ဗျာ။

အခန်း (၇) - နတ်မောက်သွား တောလာ

ကျနော်တို့ ရွာနဲ့ပိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအိမ် ရှိတဲ့ နတ်မောက်မြို့တွင်းဟာ ၁၀ မိုင်လောက် ဝေးတယ်။ နတ်မောက်မြို့ ဘက်ကို ယာခင်းတွေ တောင်ခါးပန်းတွေကို ထွေလာ(နောက်တွဲပါ လယ်ထွန်စက်)နဲ့ ကျနော် သွားဖူးတယ်။ ရန်ကုန် ကနေ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးမှ သွားဖူးတာ။ ငယ်ငယ်က ဘယ်သွားထူးမလဲဗျာ။ ကျနော်က လေးနှစ်သားကျော်ကျော် လောက်ကတည်းက ရန်ကုန်ရောက်နေတာ။

နတ်မောက်ဖက်ကို ရွာကနေ ထွက်လို့ တတိုင်(နှစ်မိုင်) လောက်ရောက်ရင် အင်ကြင်းတော ကိုရောက်တယ်။ အင်ကြင်းတောဟာ အင်ကြင်းငုတ်တိုတွေချည်းပဲ ရှိတဲ့နေရာ။ ထူးဆန်းတာက အဲဒီ အင်ကြင်းငုတ်တိုတွေအားလုံးဟာ အားလုံး ကျောက်ဖြစ်နေတာပဲ။

ဟုတ်တယ်။ လေးပေ ဝန်းကျင်လောက်အမြင့်ရှိတဲ့ အင်ကြင်းငုတ်တိုအားလုံးဟာ မြေကြီးမှာ သစ်ပင်တွေလို ရှိနေ လျက်နဲ့ ကျောက်ဖြစ်နေတာ။ အင်ကြင်းငုတ်တိုတွေ ရာဂဏန်းချီပြီး ရှိတယ်။ ကျနော်က ထွေလာရပ်ခိုင်းပြီး စပ်စုတော့ အဲဒီ ငုတ်တိုတွေမှာ ပုဆန်လို ရဲဒင်းလို အသွားထက်တဲ့အရာနဲ့ ခုတ်ဖြတ်ထားတဲ့အရာတွေ ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့ရ တယ်။ ကျနော် ကြားဖူးသလောက် အင်ကြင်းပင်ကနေ အင်ကြင်းကျောက်ဖြစ် လာဖို့နှစ်သိန်းသန်းချီပြီး ကြာတယ်။

ကျနော်တို့အမျိုးတွေပဲလား။ သူတို့အရင် အနွယ်တွေလားတော့ မဆိုနိုင်ဘူး။ ကျနော်တို့အရပ်မှာ လူတွေအခြေချခဲ့တာ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ဆိုပါတော့ဗျာ။

အင်ကြင်းတောက အခုထိ ရှိသေးတယ်။ သတင်းစာတွေထဲမှာ အင်ကြင်းကျောက်တွေကို တရုတ်ပြည်က ဝယ်နေ တယ်လို့ဖတ်ရတယ်။ ရောင်းရမှန်းသိလို့ တူးရောင်းကုန်ရင်တော့ မပြောတတ်ဘူး။ တူးရင်တောင် တော်တော်နဲ့ ကုန်နိုင်မယ် မထင်ဘူး။ ဝန်ချီစက်တို့ ကရိန်းတို့ သုံးမှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ သုတေသနလုပ်သင့်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ဗျာ၊ နတ်မောက်ဟာ အမေ့ခံ ဒေသ ဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။

နတ်မောက်မြို့နဲ့ နီးလာရင် နန်းကြားထူး ခေါ်တဲ့ရွာကိုရောက်တယ်။ နန်းကြားထူးကနေ နွေအခါ ရေစပ်စပ်ပဲ ရှိတဲ့ ချောင်းတိမ်လေးကို ကျော်ရင် နတ်မောက်ကတ္တရာလမ်းပေါ်ကို ရောက်ပြီ။

ကျနော် အခုပြောတာက ထွေလာနဲ့လာတဲ့လမ်း။ နတ်မောက်ဘူတာကနေလည်း နတ်မောက်မြို့ပေါ်ကို ကျနော် သွားဖူးတယ်။ ဘူတာက ဆင်းရင် မြို့ကို တန်းမရောက်ဘူး။

ယင်းချောင်းကျယ်ကြီးကိုဖြတ်ရတယ်။ နွေအခါတော့ရေခန်းတယ်။ သဲသောင်နုံးမြေတွေအပေါ်မှာ စိုက်ခင်းတွေတောင် ရှိတယ်။ မိုးတွင်းဆို ယင်းချောင်းမှာ ရေပြင်ကျယ်ကြီးလို ဖြစ်နေတယ်။ တချို့ ဧည့်သည်တွေ နတ်မောက်ဘူတာကနေ နတ်မောက်မြို့ထဲ ရောက်အောင် အဲဒီယင်းချောင်းရေပြင်ကို ကျော်ဖို့ ရေတိမ်တဲ့နေရာကနေ လမ်းပြပေးတဲ့ သူတွေ ရှိတယ်ဗျ။ ကျနော်ရောက်တုန်းက လမ်းပြဈေးနှုန်းကို ကြားခဲ့တာက ဆွဲတဆယ် ပွေ့ငါးကျပ်တဲ့ အေးလေ၊ မိန်းကလေးတွေကူးချင်ရင် လက်နဲ့ဆွဲခေါ်ပြီး လမ်းပြရမယ်ဆိုရင် တဆယ်၊ ရင်ခွင်မှာပွေ့ပြီး ခေါ်သွားရမယ်ဆိုရင် ငါးကျပ်ပဲပေး ဆိုတာမျိုးပေါ့။ အပြောင်အပျက်ပြောတယ် ထင်ပါရဲ့ဗျာ။

အဲဒီ ယင်းချောင်း သဲပြင်ကြီး ပေါ့ဗျာ။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဘဝ နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်လို့ အိမ်ပြန်ရင် ဖိနပ်ကိုခါးကြားထိုး၊ ပါလာတဲ့အိတ်ကို ဆွဲပြီး နေပူပူမှာ ခေါင်းငိုက်စိုက် ငိုက်စိုက်နဲ့ သူ့အမေအိမ် ကို ရောက်ဖို့ ဖြတ်ခဲ့တဲ့ ယင်းချောင်းကြီးပေါ့။ ဗိုလ်ချုပ်က တခြား တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားတွေလို ဘူတာမှာ တကူးတက လာကြိုတာကို သဘောမကျဘူး ဆိုပဲ။ ပြန်လာမဲ့ ရက်ကို စာတွေ ဘာတွေ ရေးပြီး အသိမပေးဘူးတဲ့။

နေကျကျ ပူနေတဲ့အချိန် သဲပြင်ကြီးကို ခြေဗလာနဲ့ဖြတ်ပြန်လာတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ဟာ လမ်းမှာတွေ့တဲ့ ယာတဲမှာ ရေတောင်း သောက် ရေနွေးတောင်းသောက် နဲ့လုပ်တတ်သတဲ့။ ကျနော်ကိုယ်တိုင် ဘယ်သိမလဲ။ နတ်မောက်ဘုန်းကျော် ရေးတဲ့ စာအုပ်မှာ တွေ့တာ။ နတ်မောက်ဘုန်းကျော်လား၊ သူက ဗိုလ်မှူး အငြိမ်းစား၊ ဗိုလ်ချုပ်မကျဆုံးခင် အနီးကပ်နေခဲ့တယ်။ နတ်မောက်က လူကြီးသူမတွေက နတ်မောက်သားချင်းဆိုတော့ ဗိုလ်မှူး ဘုန်းကျော်ကို ဗိုလ်ချုပ်ကို သေချာ စောင့်ရှောက်ပါကွာ၊ လူဆိုတာ ချစ်တဲ့သူတွေချည်းရှိတယ်လို့ တွက်လို့မရဘူးလို့ မှာထားကြဖူးတယ်တဲ့။ ဗိုလ်မှူးဘုန်းကျော် ခွင့်နဲ့နတ်မောက်ကို ပြန်လာတုန်း ဗိုလ်ချုပ်တို့လုပ်ကြံခံရတော့ ... "ခွေးမသားလေး၊ မင်းပြောတော့ စောင့်ရှောက်ပါတယ်၊ ကျန်တဲ့သူတွေနဲ့ စိတ်ချရပါတယ်ဆို၊ အခုတော့ရေတိမ်နစ်ပြီ" ဆိုပြီး ဝိုင်းဆူတာဆဲတာတောင် ခံ ရဖူးတယ်တဲ့။ သူရေးထားတဲ့ စာအုပ်တွေထဲမှာ ကျနော်ဖတ်ဖူးတယ်။

နတ်မောက်က ကတ္တရာလမ်း အရှည် သိပ်မရှိလှဘူး။ ကျနော်စိတ်ထင် နတ်မောက်မှာ ကတ္တရာလမ်း ခင်းထားတဲ့ အရှည် ဟာ စုစုပေါင်း ငါးမိုင် ခြောက်မိုင်ထက် မပိုဘူး။

မြို့ထဲကို ဝင်မိလို့ သိပ်မကြာဘူး ဗိုလ်ချုပ်တို့အိမ်ကို ရောက်တယ်။ သုံးနှစ်သစ်သားတန်းတွေနဲ့ ခြံစည်းရိုး ဝင်းခတ် ထားတယ်။ ကျနော်ရောက်တာက ၁၉၇၇-ခုနှစ် ဝန်းကျင်ဆိုတော့ ဗိုလ်ချုပ်အိမ်ကို ပြတိုက်လုပ်ဘို့ ဦးစန်းယု (နောင်သမ္မတ ဖြစ်လာခဲ့သူ) အမိန့်ပေးသလိုလို ကြားခဲ့ရတယ်။ ကျနော်တွေ့ခဲ့တဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့အိမ်ကလည်း အိမ်ဟောင်းကို မီးလောင်သွားလို့ ပြန်ဆောက်ထားတဲ့ အိမ်ဆိုပဲ။ ပုံစံတူအတိုင်း ပြန်ဆောက်ထားသတဲ့။

ဗိုလ်ချုပ်အိမ်က ကျနော်တို့ရွာမှာ မြင်နေကျ သာမန်အိမ်မျိုးပါပဲ။ တောသူဌေးအိမ်ဆိုပါတော့။ သွပ်မိုး ဝါးထရံကာ၊ ခြေတံရှည်အိမ်၊ အောက်ဖက်မှာ မြေစိုက်။ နေအုံးဗျ။ ဗိုလ်ချုပ်အိမ် အောက်ထပ်မှာ ဝါးထရံကို အောက်ပိုင်းမှာ ကာထားတော့ တခန်းနှစ်ခန်းစာတော့ အခင်း ရှိပုံရတယ်။ အညာလေ့အရ အိမ်အောက်ထပ်တွေမှာ ကွပ်ပျစ်တွေပဲ ထားတာ။

အထဲတော့ ကျနော် ဝင်မကြည့်ဖြစ်တော့ပါဘူးဗျာ။ ထူးခြားတာက အိမ်ရှေ့ဘေးဖက်မှာ ဆီလောင်တဲ့အုတ်ကန် တဲ့။ အလျားပေ ဆယ့်ငါးပေ၊ အနံ ရှစ်ပေ၊ အမြင့်သုံးပေခွဲလောက် ရှိမယ်။ အစဉ်အဆက် ချမ်းသာတဲ့အမျိုးဆိုတော့ ဆီကို

အုတ်ကန်နဲ့လှောင်နိုင်တာ နေမှာပေါ့။ ချမ်းသာတဲ့မိခင် ဖြစ်နေလို့ ဗိုလ်ချုပ်ဟာ မိသားစုအတွက် နောက် လှည့်မကြည့်ရဘဲ တိုင်းပြည် တာဝန်ကို တစိုက်စိုက်မတ်မတ် လုပ်နိုင်ခဲ့ပုံပဲ။

နတ်မောက်မြို့လယ်မှာ ဗိုလ်ချုပ်ပန်းခြံရှိတယ်။ ပန်းခြံထဲမှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရပ်ထု ရှိတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်က စာရွက်ခေါက်တစ်ခုကိုကိုင်ပြီး လက်တင်ပြားကြီးကြီးနဲ့ နောက်မှီကုလားထိုင်ကြီးတစ်ခုပေါ်မှာ စမတ်ကျကျ ထိုင်နေတဲ့ပုံပဲ ရုပ်တု။ ပန်းခြံသာ ဆိုတယ် ဘာပန်းမှ မရှိတဲ့ ပန်းခြံပါဗျာ။

တပိုင်းတစ်ခြောက်နေတဲ့ ပုဏ္ဏရိပ်ပင်ကျိုးတိုးကျဲတဲ့ ခပ်ပုပုလေးတွေရှိတယ်။ ကားထားတဲ့ စည်းရိုး ဝင်းထရံကလည်း သစ်သားတန်း ခနော်ခနဲ့ပါပဲ။ ခပ်ခြောက်ခြောက် မစိုမပြေ နေရာပါ။ ကျနော် အဲဒီရောက်တော့ ဗိုလ်ချုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အစာမကြေတဲ့ကာတွန်းဆရာတယောက် မဂ္ဂဇင်းတစ်ခုမှာ သရော်ထားတဲ့ ကာတွန်းတစ်ခု သွားသတိရတယ်။

ကာတွန်းပုံမှာ ဆွဲထားတာ ဒီရုပ်တုကပုံပဲ ဗိုလ်ချုပ်ဗျာ။ သူက စာရွက်လိပ်ကို ကိုင်လျက် ကုလားထိုင်ပေါ်ကနေ ထိုင်ထပြီး စကားပြောနေတဲ့ပုံ။

ဘာတဲ့ ... အင်း ငါ့စကားကို နားထောင်မထောင်တော့မသိဘူး။ ငါရုပ်တုနားက နွားတွေတောင် ငါကိုယ်တိုင် မောင်းနေရပါလား ... တဲ့။ အေးဗျာ၊ ပြောရရင် မကျေမချမ်းဖြစ်စရာတွေချည်း ပါပဲ။ ထားလိုက်ပါတော့လေ။

ကျနော် မှေးလိုက်အုံးမယ်ဗျာ။ အိပ်ပျော်လို အိပ်ပျော်ငြားပေါ့။ တစ်ခုတော့လုပ်အုံးမှပါ။

ဒီအတိုင်း ဆက်သွားနေရင်တော့ အလောင်းကို ဘယ်နေရာမြှုပ်မယ်မှန်းမသိတဲ့ ဘဝရောက်ဖို့ သိပ်မဝေးတော့ဘူး ထင်တယ်။ ဟုတ်တယ်၊ ကျနော် တစ်ခုခု လုပ်ရမယ်။ တစ်ခုခု လုပ်မှဖြစ်မယ်။ ခင်ဗျားလည်း ရေတိုင်ကီ သွားဖြည့် လိုက်အုံး။ တော်ကြာ ဘုတ်တက်လာပြီ ရေမရှိရင် ခြေထောက်စင်အောင် မဆေးဘဲ အဆောင်ပေါ် တက်လာကြလို့ ညစ်ပတ်ကုန်မယ်။

ပြန်ဆေးတော့လည်း စိုစို စိုစို နဲ့ စိတ်ညစ်ဖို့ ကောင်းပါတယ်ဗျာ။

အခန်း (၈) - မက္ခရာနယ်မြေက သက်ခိုင်

စခန်းခွဲ (၁) သို့ရောက်ရှိပြီး တလကျော်အချိန်တွင် ဖြစ်၏။

ကိုသက်ခိုင်သည် တမူထူးနေပြန်လေသည်။ အဆီပြန်နေသော မျက်နှာနှင့် မဟုတ်တော့။ ရောက်စက တနေကုန် သူအမြဲနိပ်နေသော တရုတ်ပြည်လုပ် ပုတီးစိတ်စက်ကလေးကိုလည်း သူ့လက်ထဲတွင်မတွေ့ရပြန်ချေ။ တစုံတခု ကို သဲသဲမဲမဲ အာရုံစူးစိုက်နေဟန် ရှိသည်။ သူ့ ဇနီး ဧည့်တွေလာစဉ် ယူလာသော တရားစာအုပ်တထပ်ကြီး ကိုသဲသဲမဲမဲ ဖတ်နေချိန် များသည်။ စကားပြောချိန်နည်းလာသည်။ အချို့အပြောအရ ညညတွင် ကိုသက်ခိုင် တရားထိုင်သလိုလို၊ သမထကျင့်သလိုလို လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်နေသည်ဟုလည်း ကြားရသည်။ ဖွင့်မေးလျှင် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်မည် စိုး၍ ကျနော်သူ့ကို မမေးဖြစ်ချေ။

တနေ့ဘုတ်ကိုင် အရိုက်လွန်ရာက အရိုက်ခံရသော ဘုတ်သားအုပ်စု ပြဿနာ တက်တော့မည့်အခြေအနေကို ကိုသက်ခိုင် ဝင်ရှင်းနေသည်။ ထိုနေ့က စခန်းတာဝန်ခံ ပင်မစခန်းသို့ ထွက်သွားချိန်ဖြစ်၍ ဒုတိယကြပ် ခင်မောင်ဌေး တယောက်သာ စခန်းမှာ ကျန်ရစ်၍ သူလည်း မရှင်းနိုင်၊ အစောင့်ရဲတွေကလည်း ဘက်ပြေးအတွက်သာ တာဝန်ရှိ၍ တစုံတရာ ဝင်မစွက်ကြ။

သတ်မယ် ဖြတ်မယ်အထိ တင်းမာနေသော အုပ်စုကြားမှာ ဘယ်လို ဘယ်ပုံ ကိုသက်ခိုင် ရှင်းလိုက်သည် မသိ။ ခဏချင်း ငြိမ်းသွားသည်။ ကိုသက်ခိုင် ကိုကြည့်ရသည်မှာ လက်ရဲဇက်ရဲအုပ်စုကို ထွေထွေထူးထူး ဂရုစိုက်ပုံ မပေါ်။ ကျနော်က စပ်စုလိုက်မိသည်။

“တော်တော် ကြောက်ဖို့လန့်ဖို့ကောင်းတဲ့ကောင်တွေဗျာ။ ဒါတွေ ပေါက်ပြားတွေနဲ့ ဖြစ်လိုက်ရင်တော့ ခင်ဗျားပါ မချောင်ဘူးထင်တယ်”

“ကျနော် လူဆိုးလူမိုက်တွေရဲ့ နယ်မြေမှာ ကြီးခဲ့တာဗျာ။ ဒါတွေ ကျနော်အတွက် မဆန်းလှဘူး။ သို့သော် ကျနော် စေတနာအမှန်နဲ့ ရှင်းပေးခဲ့တာ သူတို့နားလည်မှာပါ။ လူမိုက်လည်း ဂျောသိရင် ဆက်ဆံရတာ မခက်ပါဘူး”

“လူဆိုးလူမိုက်နယ်မြေ ဆိုတာ ဘယ်နေရာလဲဗျာ”

“မက္ခရာနယ်မြေ ဆိုပါတော့”

“ဘာလဲဗျာ။ မက္ခရာနယ်မြေဆိုတာ။ ဘာလို့မက္ခရာလို့ခေါ်ကြတာလဲ”

“အော် ၁၉၇၄ ဝန်းကျင်က တနိုင်ငံလုံး ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ ရုပ်ပြကာတွန်း စာအုပ်တအုပ် ရှိခဲ့တယ်ဗျ။ မကွရာဓား တဲ့။ ဂျပန်ရုပ်ပြကို မိုးသလား တရုတ်သိုင်းဇာတ်လမ်းကို မိုးသလားတော့မသိဘူး။ မြန်မာဇာတ်ကောင်တွေ ထည့်ပြီး တက္ကသိုလ်မင်းလွင် ဆွဲတာ။ သီပေါမင်း ပါတော်မူတဲ့အချိန်ကို အခြေခံထားတာ။ အထူးသဖြင့် ဓားသမား အချင်းချင်း တိုက်ကြ ခိုက်ကြ သတ်ကြ ဖြတ်ကြတဲ့ဇာတ်လမ်း။ ဇာတ်လမ်း ကလည်းကောင်း၊ ရုပ်ပုံတွေကလည်း သေသပ်တော့ မဖတ်ဖူးသူ မရှိလောက်အောင် နာမည်ကြီးသွားတယ်။ စာအုပ်တွေပေါင်း ကိုးတွဲလောက် ရှိမယ်ထင်တယ်။ အဲဒီ ကာတွန်းစာအုပ် နာမည်ကြီးပြီးတဲ့နောက် ခဏခဏ သတ်တာဖြတ်တာတွေ ဖြစ်ဖြစ်နေတဲ့နေရာကို မကွရာနယ်မြေ လို့ ခေါ်ကြတာပဲ”

“ဘယ်နေရာလဲဗျ”

“ရန်ကုန်တိုင်း လှိုင်မြို့နယ်၊ ကမာရွတ် ဘူတာရုံလမ်းက သံကြိုးတိုင်၊ အေးရပ်ကွက်ဆိုတဲ့ နေရာတွေပေါ့။ အေးဗျာ၊ လူတယောက်ရဲ့ဘဝမှာ ပီဇနဲ့ပတ်ဝန်းကျင် နှစ်မျိုးလုံးနဲ့ ဆိုင်တယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်တယ်ဗျ။ ကျနော် လက်ရဲဇော်ရဲ ဖြစ်လာတာနဲ့များ သက်ဆိုင်နေလေရောသလားတော့ မဆိုတတ်ဘူး”

“တော်တော် ဆိုးကြသလားဗျာ”

“နားထောင်ကြည့်ပေါ့ဗျာ၊ မကွရာ နယ်မြေက ကျနော်ကိုယ်တွေ့ဇာတ်လမ်းတွေ”

ကျနော်အဖေက အဖွားစကား မလွန်ဆန်ရဲလို့ အမေနဲ့သာ ညားတာ သားသမီး လေးယောက် ရတဲ့အထိ ထင်ရာလျှောက်လုပ်နေတုန်း။ အမေ့ကို မနှစ်သက်ဘဲ ယူရလို့လားတော့ မသိဘူး မွန္တလေးတက်ပြီး ထင်တိုင်းကြံ နေလိုက်တာ။ ကျနော်အကိုလည်း လှည်းနင်းမိလို့ ဆုံးရော၊ နောင်တရသွားပုံပဲ။ ရန်ကုန်ကို ထပ်တက်သွားပြီး သုံးဘီးကားထောင်တယ်၊ ဆိုက်ကားထောင်တယ်၊ အဆင်ပြေလာတော့ အမေနဲ့ ကျနော်တို့ မောင်နှမတွေကို လှမ်းခေါ်တယ်။

အဲဒီမှာ ကျနော်တို့မိသားစု ရန်ကုန်ရောက်လာတယ်။ ကျနော်လေးနှစ်သား ကျော်ကျော် ပေါ့။ လှိုင်မြို့နယ်၊ ဘူတာရုံ လမ်းမှာ အိမ်လေးတလုံးဝယ်တယ်။ နောက်မှ ကျနော်တို့ သိလာတာက အဖေဟာ ကျနော်တို့ပညာရေးအတွက် စီစဉ်ခဲ့တာ ဆိုတာပဲ။

ကျနော်အဖေကလည်း သူ့ခေတ်နဲ့သူတော့ သူထင်ရာစိုင်းခဲ့တယ်ဆိုပဲ၊ ရန်ကုန်လာခါနီး မွန္တလေးမှာ အနိုင်ကျင့်တဲ့ လူမိုက်တယောက်ကို စိတ်မထိန်းနိုင်တာနဲ့ ခေါင်းကို အရက်ပုလင်းနဲ့ ကြေမွနေအောင်ရိုက်၊ ရေနီမြောင်းထဲ ကန်ချ ထားခဲ့ပြီး ကြက်စိန် ဘဲဥပွဲရုံက ကားပေါ်တက်လိုက်လာလိုက်တာ ရန်ကုန်ရောက်လာသတဲ့။ အဖေက ကျနော်ကို သိပ်ချစ်တော့ သူ့သောက်ထားတုန်း ကျနော်ကလွဲရင် ဘယ်သူနဲ့မှ စကားမပြောဘူး။ အဲဒီအကြောင်း သိတာကလည်း သူ့သောက်ထားတုန်း ပြောလို့သိတာ၊ အဖေဟာ ရန်ကုန်ရောက်ကတည်းက ဖဲလည်းမရိုက်တော့ဘူး၊ ရန်ဖြစ်တာ လည်း မတွေ့တော့ဘူးဗျ။

၁၉၆၂ ခုနှစ်ဝန်းကျင်မှာ နယ်အစုံ က စရိုက်အစုံနဲ့လူတွေ ရန်ကုန်တက်လာကြတဲ့အချိန် ထင်ပါရဲ့။ ရန်ကုန်မြို့အနံ့မှာ မြို့သစ်ကွက်သစ်တွေ အများကြီး ပေါ်လာသလို ကျူးကျော် ရပ်ကွက်တွေလည်း ရေလို့တောင် မနိုင်အောင် များလာတယ် ထင်ပါဗျာ။ ရန်ပွဲတွေ တချိန်း ချိန်း နဲ့ဗျာ။ ကျနော်တို့လည်း အစတော့ ထူးဆန်း သလို ပေါ့။ နောက်တော့ ခဏခဏ ရန်ပွဲတွေ သတ်တာ ဖြတ်တာတွေ တွေဖန်များလာတော့ရိုးသလို ဖြစ်လာတယ်။

ပထမဆုံး ကျနော် အမှတ်ရတာက ကျနော်နဲ့ ခုနှစ်တန်းတက်နေတဲ့ တတန်းတည်း သူငယ်ချင်း စိုးဝင်း။ သူက ရှိလှရင် ဆယ့်ငါးနှစ်ပဲ၊ နေတာလည်း ခပ်အေးအေးပုံပဲ။ တနေ့ ကျနော်တို့ ကျောင်းအဆင်း အိမ်အပြန် ဓားနဲ့ထိုးလို့ ဆိုတဲ့

အသံတွေ ထွက်လာတယ်။ ကျနော် ရှေ့မှာလည်း လူတွေ အုံကြည့်နေကြတယ်။ ကျနော်လည်း မဝံ့မရဲနဲ့ လူအုပ်ထဲ တိုးပြီး ကြည့်လိုက်မိတယ်။ အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ် လူငယ်တယောက် ရင်ဘတ်ကို လက်နဲ့အုပ်ပြီး သွေးအိုင်ထဲမှာ မှောက်လျက် လဲနေတယ်။

ဘယ်သူ သတ်တာလဲ ဘာလို့သတ်တာလဲ ဆိုတဲ့စပ်စုနေကြတဲ့လူတွေထဲကပဲ အသံ ထွက်လာတယ်။ ၁၆-လမ်းက စိုးဝင်းတိုးတာတဲ့။ သူ့အမ ကို စာလိုက်ပေးလို့တဲ့။

ဟာ .. အဲဒါ ကျနော်သူငယ်ချင်းပဲဗျ။ သူဆိုတာ သေချာတယ်။ သူက ငါ့အမကို စာလိုက်ပေးတဲ့ ကောင်ကို ငါသတ်မယ် လို့ ဒီလို မဖြစ်ခင် တနေ့ကပဲ ကျနော်ကို ပြောခဲ့ဖူးတာ ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေတယ်။ သူ တကယ်လူသတ် မယ်လို့ ကျနော် ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့ဘူးဗျာ။

နောက်စားထိုးမှ၊ လူသတ်မှုတွေကလည်း မကြာမကြာဖြစ်နေတော့တာပါပဲ။ ဘယ်လောက်များ လွယ်လွယ် လူသတ် ကြသလဲဆိုရင် ရေထမ်းတဲ့ထမ်းပိုး မငှားလို့ဆိုပြီး နေ့လည်ပိုင်း ခါးပန်းပေါ်ခေါင်းတင် အိပ်နေတဲ့သူကို ထင်းခုတ်တဲ့ စားမနဲ့ အိမ်ပေါ်တက်ပိုင်းတာ ခေါင်းတခြားကိုယ်တခြား ဖြစ်သွားတဲ့အထိ။ ကျနော်လည်း မြင်ဖူးချင်လို့သွားကြည့်တော့ အသတ်ခံရတဲ့သူရဲ့ခေါင်းက ခါးပန်းအောက် ကြမ်းပြင်မှာ။ ကိုယ်ပိုင်းကြီးက ခါးပန်းအထက်မှာ။ သတ်တဲ့လူက သူ ခုတ်ခဲ့တဲ့ ထင်းခုတ်စားမကြီးကို သူ့ကိုမငှားတဲ့ ရေထမ်း တံပိုးဘေးမှာ ပစ်ချထားခဲ့သေးတယ်။ စားမ မှာ သွေးတွေနဲ့။ နောက်သွေးစီးကြောင်းကြီးတခုက အိမ်ပေါ်ကနေ အိမ်အောက် ရေမြောင်းထဲကို စီးကျနေတယ်။ မြောင်းရေ တချို့ တောင် နီရဲလို့။

အဲဒီလို ထူးမခြားနား သတ်တဲ့ဖြစ်တဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေကတော့အများကြီးပါဗျာ။ ကျနော်တို့က တောသူတောင်သား မိသားစုဆိုတော့ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်၊ ကိုယ့်ကျောင်းကိုယ်တက် နေလာခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဖြစ်ပျက်နေတော့ မကြည့်ချင် မြင်လျက်သား ဖြစ်နေခဲ့တာပေါ့။

အလိုလို သိနေတော့တာပေါ့ဗျာ။ ရန်ကုန်မြို့မှာ ၁၉၇၇-ခုနှစ်ဝန်းကျင်က တလအတွင်း လူရှစ်ယောက်ကို တယောက် ပြီး တယောက် ရက်ချိန်းပေးပြီး ရုပ်ရှင်ဆန်ဆန်သတ်ခဲ့လို့ နာမည်ကျော်ခဲ့တဲ့ ... ကျော်ရှိန် (ခေါ်) အငယ်လေး (ခေါ်) ကမာရွတ်ဟာ ကျနော်အိမ် မျက်စောင်းထိုးမှာ နေခဲ့တာဗျ။ ဟုတ်တယ်၊ ကမာရွတ်ဆိုတဲ့ နာမည်ဟာ ရန်ကုန် လူမိုက်လောကမှာ မသိသူမရှိလောက်အောင်ကို ကျော်ကြားခဲ့ဖူးတယ်။ နာမည်ဆိုးနဲ့ ပေါ့။

အခန်း (၉) - ကျော်ရှိန် (ခ) အငယ်လေး (ခ) ကမာရွတ်

သူ့နာမည်အရင်းက ကျော်ရှိန်။ အရပ်ငါးပေခွဲလောက်ရှိမယ်၊ ခပ်ပိန်ပိန်ပါးပါးပုံစံမို့ လူမိုက်လို့တောင် ပြောရင် ယုံနိုင်စရာ မရှိတဲ့ပုံ၊ သူ့အဖေက ဦးအေးပျံ။ ကျော်ရှိန် အမေက ဈေးရောင်းတယ်။ အဖေကတော့ ဘာမှလုပ်တာ မတွေ့ဘူး၊ တနေကုန် မူးနေတာပဲတွေ့တယ်။ အမူးလွန်လာရင် မိန်းမကို ရိုက်တယ်။ အပြန်အလှန် ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်၊ ယုတ်ယုတ်မာမာ အော်ဟစ်ဆဲဆိုကြနဲ့ တော်တော်စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းတဲ့ မိသားစုပါပဲဗျာ။

သူ့အကိုနာမည်ကလည်း မောင်မောင်အေး ပဲ။ မောင်အေးလည်း လူမိုက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူညီလောက်တော့ နာမည်မကြီးဘူး၊ မောင်အေးကို အကြီးကောင်လို့ခေါ်ရာက သူလည်း အငယ်လေး ဖြစ်လာတာ။ ကမာရွတ်လို့ နံမည်တွင်လာပုံက ဒီလိုပျံ။ သူလူသတ်မှတွေ တလှေကြီးနဲ့ ရုံးတင်စစ်ဆေးနေတုန်း အမိန့် ချမယ့်နေ့ကိုရောက်လာတယ်။ အမှတော့ကများ ချလိုက်တဲ့ ပြစ်ဒဏ်တွေကလည်း များလွန်းတော့ အမိန့်ကို တော်တော်နဲ့ မပြီးနိုင်ဘူး။

ဒီမှာတင် ကျော်ရှိန်က အမိန့်ချမယ့် တရားသူကြီးကို လက်ထိပ်တန်းလန်းကြီးနဲ့ တရားရုံးရှေ့က ကုလားထိုင်ဆွဲပြီး တရားသူကြီးကို ထရိုက်ရင်း ငါ့နာမည် ကျော်ရှိန်ကွ၊ ကမာရွတ်သားကွ ... ဆိုတဲ့ အော်သံကြီးကို လူတွေ ကြားပြီး ကမာရွတ် ဆိုတဲ့နာမည်တွင် သွားတာ။ ကျနော် သူနဲ့ နှစ်နှစ်လောက် အတန်း အတူတူ တက်ဖူးတယ်။ သူ ဘာလို့ ဒီလောက် ဆိုးသွားတာလဲ ဆိုတာလည်း နောက်ကြောင်းဇာတ်လမ်းလေး ရှိသေးတယ်။

ကျော်ရှိန်က နှစ်တန်းသုံးတန်းလောက်ပဲ ကျောင်းနေပြီး တေပေနေတယ်။ သူ့အဖေနဲ့အမေ ကလည်း တကျက်ကျက် ရန်ဖြစ်တယ်။ ကျော်ရှိန်တို့ညီအကို အိမ်မှ မကပ်ပဲ ကျနော်တို့ ရပ်ကွက်နားက ကုလားဆရာလေးရဲ့ ဓနိတော မှာ ဓနိရည်သောက် ဖဲရိုက် ကြက်တိုက် နောက်တော့ ကီလီဖက်မှာ စားကျက်ကျသွားကြတယ်။

ဒါလည်း ကျော်ရိုန်အမေက ကုန်စိမ်းရောင်းတော့ ကီလီမှာ ရှုပ်ဘို့လမ်းစ ရသွားတာ။
 ပေလိုက်တေလိုက် ရန်ဖြစ်လိုက်နဲ့။ မမျှော်လင့်ပဲ ကျော်ရိုန် မိန်းမရသွားတယ်။ မိအေးတဲ့။ မိအေးက သူ့သူငယ်ချင်း
 မွန်နား ရဲ့ညီမ။
 မိန်းမရပြီး သိပ်မကြာခင် ဓားထိုးမှုတခု နဲ့ကျော်ရိုန် ထောင်တနှစ်ကျသွားတယ်။ အဲဒီဓားထိုးမှုကလည်း သူ့သူငယ်ချင်း
 မိုက်ဖော်မိုက်ဖက်တွေကြောင့် သူက ဓားစာခံ ဖြစ်ရတာလို့ ဆိုတယ်။

ဘယ်ကဘယ်လို ဇာတ်လမ်းတွေ ရှုပ်ကုန်လည်းတော့အသေးစိတ် မသိတော့ဘူးဗျာ။ ကျော်ရိုန် ထောင်ထဲရောက်ပြီး
 ကိုးလဆယ်လ လောက်ရှိတော့ မိအေးက လိုင်းဖြစ်သွားတယ်။ လိုင်းဆိုတာ လိုင်းပေါ့ ဗျာ။ တချို့အဆိုအရ မိအေး
 ဒီဘဝရောက်အောင် ကျော်ရိုန်ဘော်ဒါ လူရင်းတွေက လိုင်းသွင်းလိုက်တာတဲ့။ အပြင်က မိအေးသတင်းကို ထောင်ထဲ
 က ကျော်ရိုန် ဘယ်လိုရသွားမှန်း မသိဘူး။ ထောင်ထဲကနေ ရာဇသံ ပို့လိုက်တယ်။ မင်းတို့ အားလုံး တယောက်မကျန်
 ငါသတ်မယ် တဲ့။ သူ့အုပ်စုက ငယ်ပေါင်းတွေဆိုတော့ ဘယ်ယုံကြဲမလဲဗျာ။ မယုံရင် ပုံပြင်သာ မှတ်ပေတော့ဗျာ။
 ကျော်ရိုန်ဟာ တကယ်ပဲ သူပြောသလို လုပ်ခဲ့တယ်။
 ဟုတ်တယ်။ တယောက်ပြီးတယောက် အကွက်ကျကျ စီစဉ်ပြီး သတ်ခဲ့တယ်။ ရုပ်ရှင်ဆန်သလိုလို စိတ်ကူးယဉ်ဆန်
 သလိုလိုတော့ ရှိသားဗျ။ ဒါပေမဲ့ ကျော်ရိုန်ဟာ တကယ်ကို လူသတ်မှုတွေ ဆက်တိုက်ကျူးလွန်ခဲ့တယ်။ ကျော်ရိုန်
 လူသတ်တဲ့ စာရင်းမှာ ပထမဆုံး အလှည့်ကျသွားတာက တင်ထွန်းပဲဗျာ။

မင်းဒင်ရဲ့ သက်ခိုင်

တင်ထွန်း အသတ်ခံရတော့ တင်ထွန်းအသက် ၂၂ နှစ်ထက် မပို လောက်ဘူး ဗျ။
 သူ့ကို ကျနော် ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေတာက သူ အသတ်ခံရခင် တရက် ကျနော်တို့
 အိမ်ရှေ့ကို သူရောက်လာတယ်။ တင်ထွန်းက အထပ်သားစက်ရုံမှာ အလုပ်လုပ်တယ်။ သူ
 က ကျော်ရိုန် နဲ့ဆိုးဘက်တော့ မဟုတ်ဘူး။ မိအေးကို ဖျက်ဆီးတဲ့ထဲမှာ သူ အဓိကနေရာက
 ပါတယ်လို့ ကျော်ရိုန်က စာရင်းထည့်ထားတယ်။
 တင်ထွန်းက လူဖြောင့် ဗျ။ အသားအရည် အရပ်အမောင်း မိန်းမကြိုက် ရုပ်ရည်ပဲ။ သူ့ပုံစံ က
 ကျနော်တို့ငယ်ငယ်က ဂျပန် စနိုက်ပါ မင်းသား ဆန်နီးချီးဘား ပုံစံ။ နောက် သူက အား
 ကစားသမားဗျ။ နိုင်ငံခြားလက်ဝှေ့ကို မြို့နယ်လက်ရွေးစင်အဆင့်ရှိတယ်။ တချို့ပြောတာက
 တင်ထွန်းဟာ ပြိုင်ဘက် ကို ကြမ်းပြင်ပေါ် လှဲသိပ်တဲ့နေရာမှာ သိပ်မြန်၊ သိပ်သေသပ်တယ်လို့ ဆိုတယ်။

အဲဒီနေ့က သူက ကျနော်ရှေ့မှာ ကျော်ရိုန် သူ့ကို ချိန်းတဲ့အကြောင်း ရီစရာလုပ်ပြီး ပြောနေတာဗျ။ ဘေးက
 နားထောင်နေတဲ့သူတွေက အိမ်ဘေးက အမျိုးသမီးတချို့။ သူတို့ မျက်နှာ အမူအရာက တင်ထွန်းလို လူမျိုးကို
 တယောက်ချင်း ချိန်းပြီး ယှဉ်ရင် လူမိုက်မို့လို့ပဲ ဆိုတဲ့ပုံစံ ပေါက်နေတယ်။
 သူ့ကို ကျော်ရိုန်က ကမာရွတ်ဘူတာရုံနားက မြတ်လေးရုံလမ်းထဲမှာ နောက်နေ့ည ရှစ်နာရီ တယောက်ချင်း ရှင်းဘို့
 ချိန်းထားတယ်လို့ပြောတယ်။ မြလေးရုံလမ်းဟာ ကမာရွတ်ဘူတာရုံ ပလက်ဖောင်းဘေး နဲ့ထိပ်တိုက်တိုးနေတဲ့လမ်း။
 မြလေးရုံလမ်းဆိုတာကလည်း အဲဒီခေတ်က မြတ်လေးရုံလမ်းလူသတ်မှုဆိုပြီး ဟိုးလေးတကျော်ကျော် ဖြစ်နေတဲ့လမ်း။
 တရုတ်သူဌေးကြီးတယောက်ကို ညဖက်အိပ်ရာထဲမှာ တယောက်ယောက်က လာသတ်သွားတဲ့ပုံစံ ဖြစ်နေလို့ အင်းစိန်
 စီအိုင်ဒီက ဝင်ပြီး ကိုင်တွယ်ဖော်ထုတ်ခဲ့တဲ့အမှု။ သတင်းစာတွေထဲမှာ မြလေးရုံလမ်းလူသတ်မှုကို လူတွေ စောင့်ဖတ်
 ကြရတဲ့အထိ။ နောက်ဆုံး အမှုပေါ်တော့ တရုတ်ကြီးရဲ့ဇနီးက တရုတ်ကြီး နှိပ်စက်လွန်းလို့ သူ့မောင်နဲ့တိုင်ပင်ပြီး သတ်

ခိုင်းတယ်ဆိုတာ ပေါ်သွားတယ်။ ကျော်ရှိန်က အဲဒီ မြလေးရုံလမ်းမှာ တင်ထွန်းကို ချိန်းခဲ့တာလေ။ တင်ထွန်းကို ကြည့်ရတာ ချိန်းတဲ့နေရာကို ဘာဂရုမှ မစိုက်ပဲ သွားမယ့်ပုံ။ သူ့ကိုယ်သူလည်း တော်တော် ယုံကြည်မှု ရှိတဲ့ပုံပဲ။

ဟုတ်တယ်ဗျာ။ သူသွားခဲ့တယ်။ သူသေခဲ့တယ်။ နောက်နှစ်ရက်လောက်အကြာမှာ တင်ထွန်း သေပြီလို့ မနက် အစောကြီးမှာ ကျနော် ရပ်ကွက်ထဲက ကြားတယ်။ ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ကျော်ရှိန်နဲ့ချိန်းတွေ့ပြီး ဘယ်လို တိုက်ကြ ခိုက်ကြ၊ ရင်ဆိုင်ကြသလဲတော့ မသိဘူး။ နောက်နေ့ မနက်ခြောက်နာရီလောက်၊ မြလေးရုံလမ်းဘေး ရေမြောင်းထဲမှာ တင်ထွန်း အလောင်းကို ဖျာစုတ်တစ်ခုအုပ်ထားတာကို တွေ့ကြရတာတဲ့ဗျာ။ ရင်ဘတ်မှာ ဓားဒဏ်ရာ နှစ်ချက် နဲ့တဲ့။

တင်ထွန်း အသတ်ခံရပေမဲ့ ကျော်ရှိန် နာမည်ကြီးလှသေးတာမဟုတ်ဘူး။ နောက် တလလောက် ကြာတော့ ... အေးကြူအလှည့် ရောက်လာတယ်။

အေးကြူက ကျော်ရှိန်ဘော်ဒါအရင်း၊ ဆိုးဖော်ဆိုးဖက် တေဖော်တေဖက်။ မိအေးဇာတ်လမ်းမှာ သူလည်း မကင်းဘူး တဲ့။ ကျော်ရှိန်က အေးကြူကို ရက်ချိန်းပေးပြန်တယ်။ ဒိုဘီလိုင်းဘက်က စည်ပင်သာယာ မိလ္လာကန်နားမှာ။ ကျနော့်တို့က အဲဒီနေရာကို ချီးကန် လို့ပဲ အလွယ်ခေါ်ကြတာ။

ဒီတခါ အေးကြူက သူတယောက်တည်း မသွားဘူးတဲ့။ အဖော်နှစ်ယောက်ခေါ်သွားတယ်။ ဘယ်လို ဖြစ်သလဲ အသေးစိတ် မပြောနိုင်ပေမဲ့ အေးကြူလည်း ချိန်းတဲ့နေ့မှာ ကျော်ရှိန် ဓားချက်နဲ့ အသက်ပျောက်ပြန်တာပဲ။

လူနှစ်ယောက် သတ်ပြီးခဲ့ပေမဲ့ ကျော်ရှိန်ကို ဖမ်းမမိဘူး။ ထောင်ထဲမှာ နေခဲ့တော့ဒုစရိုက်လောက နဲ့အဆက်ရခဲ့တယ် ထင်ပါရဲ့။ ရှောင်နည်း တိမ်းနည်းတွေ တတ်နေတော့ ရဲ့ က သူ့ကို မဖမ်းနိုင်ဘူး။

မဖမ်းနိုင်ရုံမကဘူး။ ကျော်ရှိန်က နောက်ထပ် ခြောက်ယောက်ကို တသီတတန်းကြီး ထပ်သတ်ပြန်တယ်။ အော်ကုလားကို ကမာရွတ် ကျွဲခေါင်းသီး ကန်ဘေးမှာ၊ ဟန်သိန်းကို စက်တွင်းလမ်း အဆုံးမှာ၊ လှမင်းကို နိဗ္ဗာန် ဆန်စက်ထဲမှာ၊ ရုပ်ရှင်ဆန်ဆန် ရက်ချိန်းနဲ့ သတ်ခဲ့တယ်။ လူကုန်သလောက် ရှိပြီး ရှစ်ယောက်မြောက် လူသတ်မှု ဖြစ်ပြီးတဲ့အချိန် ကျော်ရှိန်ကို ရဲ့က ဖမ်းမိသွားတယ်။ မဖမ်းနိုင်လို့လည်း မဖြစ်တော့ဘူး။ ရန်ကုန်တမြို့လုံး ကျော်ရှိန် ကြောင့် ချောက်ခြားကုန်ကြပြီ။

ကျော်ရှိန်ကို ရုံးတင်တော့ ကျော်ရှိန်က အားလုံးကို ဝန်ခံတယ်။ တရားသူကြီးကိုလည်း သိပ်ဂရုမစိုက်ဘူး။ ခဏခဏ မချိန်းနဲ့ကွာ။ ထောင်သာမြန်မြန်ချ၊ ဒီကောင်တွေ အခု ပြန်ရှင်လာရင် ထပ်သတ်အုံးမှာ ဆိုတာချည်း ကြိမ်းဝါးနေတယ် တဲ့။

နောက်ဆုံး တရားသူကြီးက လူသတ်မှု တမျှချင်းစီအတွက် အမိန့်ချတဲ့နေ့ရောက်လာရော။ အမိန့်က အမှတချင်း အတွက် ဖတ်နေတော့ ပထမအမှအတွက် ထောင်ဒဏ်အနှစ်နှစ်ဆယ်၊ နောက်ဒုတိယအမှအတွက် အနှစ်နှစ်ဆယ်၊ တတိယအမှအတွက် သေဒဏ် ... ဆိုပြီး အမိန့်ဖတ်လို့မဆုံးနိုင်အောင်ဖြစ်နေတဲ့အချိန် ကျော်ရှိန်က လက်ထိပ် တန်းလန်းနဲ့ ကုလားထိုင်ဆွဲပြီး တရားသူကြီးကို ပြေးရိုက်တာနဲ့ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်ပြီး အမိန့်ဖတ်တာ ရပ်သွားတော့ တာပဲ။

ကျော်ရှိန် သေဒါဏ်နဲ့ နှစ်ပေါင်း ဘယ်လောက်မှန်းမသိ ကျသွားတယ်။ သေဒါဏ်ကနေ လွတ်သွားတယ်။ နောက်ထောင်ထဲမှာ လူသတ်မှု နှစ်ကြိမ်လောက်ထပ်ဖြစ်ပြီး ရန်ကုန် လူဆိုးလူမိုက်လောကမှာ ကျော်ရှိန် ခေါ် အငယ်လေး ခေါ် ကမာရွတ်ဆိုပြီး ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်ကြရတဲ့ ရာဇဝင်လူဆိုး ဖြစ်လာတော့တယ်။

၁၉၈၈ ခုနှစ် အရေးအခင်း ဖြစ်တော့ ကျော်ရှိန် လွတ်လာတယ်။ အေးဗျာ၊ ယုံနိုင်စရာတော့ မရှိဘူး။ ကျော်ရှိန်ဟာ ကျနော့် လက်ရင်းတပည့်ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ဖြစ်လာတယ်တော့ နောင်အကြောင်းသင့်မှ ပြောပါမယ်။

အခုတော့လူမိုက်တွေ အကြောင်းပြောနေတာ။ ကျနော်က လူမိုက်မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အရေးကြုံလာရင်တော့မိုက်ဘို့ ဝန်မလေးပြန်ဘူး။ အဲဒီလောက် ဟိုးလေးတကျော် နံမည်ကြီးခဲ့တဲ့ ကျော်ရှိန်လက်ကို ကျနော် ခုတ်ဖြတ်ပစ်ဘို့ လုပ်ခဲ့ဖူးသေးတယ်။ သေချာကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်နေတဲ့ကြားက ကျနော့်ရုံးကို လာလည်တဲ့ ဆရာမတယောက်ရဲ့ ဒီဂရီမျက်မှန်ကို ဘုန်းလို့ အမယ် ... သူက ကျနော်ကို ရက်ချိန်းပေးပြီး စာရင်းရှင်းမယ် လုပ်သေးတယ်။ ချိန်းတဲ့နေ့မှာ ကျနော်က သူ့ထက်ဦးအောင် အကွက်ချပြီး အနိုင်ယူပြလိုက်တော့ ချိုကျိုးသွားတယ် ဆိုပါတော့။ တကယ်တော့ လူမိုက်ဆိုတာ သူ့ခေတ်နဲ့သူပါဗျာ၊ နောက်တခုက လူမိုက်အများစုဟာ ဉာဏ်ရည်နိမ့်တယ်။ ကျနော်က ဉာဏ်သမားလေ။

ကျနော်ဟာ ဘယ်လို လူမိုက်တွေရဲ့ဆရာဖြစ်လာလဲ ဆိုတာလည်း နောင် ဇာတ်ရည်လည်လာပါလိမ့်မယ်။ အခုတော့ ကျနော့်ကိုယ်တွေ ရန်ကုန်လူမိုက်လောက က ထိပ်သီးလူမိုက် အာရင်္ဂီ အကြောင်း ပြောပါရစေအုံး။

အခန်း (၁၀) - ကုလားလူမိုက် အာရကီး

တကယ်တော့ အာရကီးဟာ လူကြောက်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ သူ လူသတ်တာက တရားခွင့်မှာ တရားသူကြီး ရှေ့မှာ။ တိတိကျကျ ပြောရရင် ဆိပ်ကမ်းတရားရုံး အပေါ်မှာ။ အေးပေပျာ၊ တရားရုံးပေါ်မှာ လူသတ်တယ် ဆိုတာ ယုံနိုင်စရာ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ။ ဒါပေမဲ့ တကယ်ပဲဖြစ်ခဲ့တယ်။ သေချာပြောပြမှ ပြည့်စုံမှာပဲ။ အဲဒီအချိန် အဲဒီခေတ်က အခုနာမည်ကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသားကြီး ကျော်ဟိန်းရဲ့ စိန်ဂေါ်လီဂိုဏ်းဆိုတာကို လူငယ်တွေ အားကျနေတဲ့အချိန်ပေါ့။

ကမာရွတ် ခေါ် ကျော်ရှိန်တို့နဲ့ တချိန်တည်းလောက်မှာ ကီလီပွဲရုံတန်းမှာ စားကျက်ကျနေတဲ့ ဟိန္ဒူကုလား အုပ်စုတခု မှာ နာသန် ဆိုတဲ့ ကုလားတစ်ယောက်က ဦးဆောင်ပြီး ဂိုဏ်းတခုဖြစ်တယ်။ နာသန်က ဟိန္ဒူလူမျိုးပေမဲ့ ခရစ်ယာန် ဘာသာ ကိုးကွယ်တာ။ အဲဒီခေတ်ကလမ်းသူရဲဂိုဏ်း ဆိုပါတော့။ နာမည်တော့ ကျနော်မမှတ်မိတော့ဘူး။ နာသန်၊ မန်းနီး၊ ဘားလား၊ အာရကီး တို့အပါအဝင် ဂိုဏ်းဝင်နှစ်ဆယ်ကျော်ရှိတယ်။

ပြဿနာကို စပြီး မီးမွှေးတာက တော့နာသန်ပဲ။ နာသန်က ကြည့်မြင်တိုင် တဖက်ကမ်း၊ အေးရွာကို ကူးသွားပြီး အဲဒီရွာက ကုလားမလေး တယောက် ကို သွားကြိုရာကနေ ရွာခံတွေနဲ့ ရန်ဖြစ်လာတယ်။ နာသန်က တယောက် တည်း ဖြစ်နေတော့ ဒီဘက်ကမ်းကို ပြန်ကူးလာပြီး လူစုတယ်။ အေးရွာက မောင်တွေကလည်း မခံချင်စိတ်နဲ့ ဒီဘက်ကမ်းအထိ လိုက်လာတယ်။ တိုတိုပြောရရင် အုပ်စုနှစ်စု ဒုတ်၊ ဓား၊ လက်နက်အပြည့်အစုံနဲ့ ထိပ်တိုက် တိုးတော့တာပေါ့။

နှစ်ဘက် ရင်ဆိုင်နေတုန်း နာသန်က ဟိုဘက်လူအုပ်ရှေ့ကို အမှတ်တမဲ့ ကျံသွားတယ်။ အဲဒီမှာ ဟိုဘက် က ဓားနဲ့ပိုင်းလိုက်တာ နာသန် ရဲ့ညာဘက်လက်ဟာ အရင်းကနေ ပြတ်ကျ သွားတယ်။

မထင်မှတ်ဘဲ ဖြစ်သွားတာကြောင့် နှစ်ဖက်စလုံး တန့်သွားတယ်။ လက်ဦးမှရသွားတဲ့ အေးရွာအုပ်စုက လူစု ခွဲသွားတော့ နာသန်ကို ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးကို ပို့ကြတယ်။ ညဖက်ကျတော့ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှာ သူတို့အဖွဲ့ ဂိုဏ်းဝင်တွေ စုပြီး လက်စားချေဖို့ အတွက် တိုင်ပင်ကြတယ်။

နောက်ဆုံး ရတဲ့အဖြေက ဂိုဏ်းသားအားလုံးမဲနိုက်ပြီး မဲကျတဲ့သူက နာသန်ရဲ့လက်ကို ဖြတ်ခဲ့တဲ့ကောင်ကို ရတဲ့နည်း နဲ့ ပြန်သတ်ဘို့အားလုံး သဘောတူပြီး မဲနိုက်ကြတယ်။

စုစုပေါင်း နှစ်ဆယ့်ငါးယောက်တိတိရှိတော့ နှစ်ဆယ့်ငါးမဲလိပ်ပြီး နိုက်ကြတာပေါ့။

အဲဒီတုန်းက လူမိုက်နာမည်ကြီးတွေထဲမှာ ပါတဲ့မင်္ဂလာတောင်ညွန့်က မန်းနီး၊ ကမာရွတ်က ဘားလားတို့ ဦးဆောင်ပြီး တက်တက်ကြွကြွနဲ့ အရင်ဆုံး မဲနိုက် တယ်။

ဖြစ်နေပုံကတော့ ကုလားကားရုပ်ရှင်ထဲကလိုပါပဲဗျာ။ အာရကီးက ငယ်လည်းငယ် ကြောက်လည်းကြောက် ဆိုတော့ မဲ မနိုက်ရဲဘူး လို့ဆိုတယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ ရှေ့က နှစ်ဆယ့်လေးယောက်လုံးနိုက်လိုက်တာ တယောက်မှ မပေါက်ဘူးတဲ့။ နောက်ဆုံး ပေါက်မဲနဲ့အာရကီးပဲကျန်တော့ တယောက်က အာရကီးလိုကောင်က ဘယ်လိုသတ်ရဲမှာလဲလို့ အသံလည်း ထွက်လာရော အာရကီးက ... အနဲ(အကို) ပါးစပ်ကိုပိတ်ထား၊ ကျနော် ရအောင် သတ်ပြမယ် ... ဆိုပြီး မဲတောင် မနိုက်ကြည့်တော့ဘဲ သတ်ဘို့သဘောတူလိုက်တယ်။

ဘယ်လို သတ်မလဲ ဟုတ်လား၊ ရတဲ့နေရာ၊ ရတဲ့အချိန်မှာ အမြန်ဆုံးသတ်ဖို့ပေါ့။

ဖြစ်ချင်တော့ နောက် သုံးရက်လောက် အကြာမှာ နာသန် လက်ကို ခုတ်ဖြတ်တဲ့တရားခံကို ရဲက ဖမ်းမိသွားတယ်။ ရဲစခန်းမှာ ဖြောင့်ချက်ပေးတော့ ရမန်ယူဘို့ ဆိပ်ကမ်းတရားရုံးကို ရုံးထုတ်လာတယ်။ တရားသူကြီးက အမှတ်တွဲ ကြည့်ပြီး ရမန်ပေးဖို့လုပ်နေတုန်း တရားရုံးထဲကို အာရကီး ဝင်လာပြီး တရားခံကို တရားသူကြီးရှေ့၊ ရုံးပေါ်မှာတင် ခါးကြားထဲက ဓားနဲ့ဝင်ထိုးတာ ပွဲချင်းပြီးပါလေရော။

အဲဒီအမှန်နဲ့ အာရကီး သေဒဏ်ကျတယ်။နောက်တော့ ထောင်ဒဏ် အနှစ်နှစ်ဆယ်ပြောင်း သွားတယ်။ ထောင်ထဲမှာ လူသတ်မှုထပ်ဖြစ်တယ်။ အရေးအခင်းပြီးတော့မှ အာရကီး ထောင်ကလွတ်လာတယ်။ အာရကီးဟေ့ ဆိုရင် ပွဲပြီးတဲ့ အထိ နာမည်ကြီး လူဆိုးပေါ့။

ကျနော် ဘာလို့ အသေးစိတ်သိသလဲ ဟုတ်လား။ ဘားလားကလည်း ကျနော့်တပည့်အရင်း ဖြစ်လာတယ်လေ။ သူ တလုံးမကျန် ပြန်ပြောတာပေါ့ဗျာ။

ဘားလားလိုလူမျိုးက ကျနော့်ကို ဆရာတင်တယ်ဆိုတာ တကယ်တော့ လွယ်တဲ့ကိစ္စတော့ မဟုတ်ဘူးဗျာ။ ကျနော့်ရဲ့ လက်ရုံးရည်နဲ့လုံးရည်ကို ဘားလား အကြိမ်ပေါင်းများစွာ စမ်းခဲ့ဖူးတယ်။ တကြိမ်တုန်းက ဘားလားကြီးရဲ့ ပဏ္ဍိတလမ်း ဝိုဒေါင်မှာ ထိပ်ထိပ်ကြံ ဖဲသမားတွေ၊ လူမိုက်တွေတင်မကဘူး၊ မိန်းမလှလေးတွေပါ ခေါ်ထားပြီး ဘားလား ကျနော့်ကို အချဉ်ဖောက်ဘို့ ကြိုးစားဖူးတယ်။

ဘယ်နှယ်ဗျာ၊ တကောင်မှ ဆယ်တန်းမအောင်ဘဲ ကျနော့်ကိုလာဖောက်တာ ကျနော့်အတွက် ရီစရာတောင် ဖြစ်နေ သေးတယ်။ ဖဲဝိုင်းထဲမှာတင် မိန်းမလှလေးကို ကျနော့်ဖက်လုံးလုံးပါလာအောင် သူတို့ထက် ဈေးနှစ်ဆပိုပေး ဝယ်လိုက်တာ၊ ဘားလားတို့ လိမ်ဆင် အကုန်ပေါ်ရုံမက ရင်ခွင်ထဲကတောင်မထွက်တော့ပါဘူးဖြစ်တဲ့အထိ၊ လူငယ် ခြေတက်လေးဘဝနဲ့ ရှုပ်ခဲ့တုန်းကပေါ့ဗျာ။ နောက်ပိုင်းတော့ ဘားလားဟာ ကျနော့်အပေါ် တကယ်ကို သစ္စာရှိခဲ့ ပါတယ်။ ပွဲကြီးပွဲကောင်းတွေမှာ အမှတ်တွေ ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။

ကျနော့်ဘဝဟာ လူဆိုးလူမိုက်တွေနဲ့ ဘယ်လိုရေစက်ပါခဲ့လေသလဲတော့ မသိဘူး။ နိုင်ငံရေး ပုဒ်မ ၅(ည)၊ ၁၇(၁) နဲ့ ထောင်ထဲ ရောက်တုန်းကလည်း နာမည်ကျော်တွေနဲ့ချည်း ထပ်တွေ့ပြန်တယ်။ စိုးအောင်၊ မျိုးအောင် (နွားကြီး၊ နွားလေး)၊ အလုံ စိုးမြတ်။ ကြိုးသိန်းဝင်း၊ မရမ်းကုန်း ဦးကို၊ တင်ဌေး၊ သယ်န်းကျွန်း စိုးသန်း၊ တို့ တွေနဲ့လည်း

ကောင်းကောင်းအဖွဲ့ ကျခဲ့တယ်။ အဖွဲ့ကျရုံ မကဘူး။ သူတို့အပြင်ရောက်လာတော့ ကျနော်ဟာ ရန်ကုန်မြို့မှာ လူဆိုးလူမိုက် မှန်သမျှ မပတ်သက်ဖူးတဲ့သူ မရှိလောက်အောင် ဖြစ်လာခဲ့တယ်။

ကျနော် လူဆိုးမဟုတ်ပါဘူး။ သတ်တာ ဖြတ်တာလည်း မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။ လိုလည်း မလိုတော့ဘူးလေ။ ကျနော် ပါးစပ်က ပြောလိုက်ရုံပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျနော်ဟာ အကြမ်းနည်းကို သုံးခဲ့တယ်။ မတတ်သာလွန်းမှသာ ကြမ်းတဲ့ ရမ်းတဲ့ နည်းကို သုံးတယ်။ ကျနော် အကြမ်းနည်းသုံးပြု ဆိုရင် ဒိတ်ဆိုတဲ့ လူမိုက်တွေ ဖျားသွားလောက်တဲ့ နည်းတွေကို သုံးဘို့ ကြံဆတတ်တယ်။

တခါတုန်းက ရန်ဘက်တယောက်ကို ဘယ်လိုမှ ပြောလို့ဆိုလို့မရတဲ့ အဆုံး ... ဘားလားရာ ... ရုံးခေါ်ပြီး နားထဲကို လေးလက်မသံ တော့ပြီး လက်ဖမိုးနဲ့ ခပ်ဆတ်ဆတ် ရိုက်ထည့်လိုက် လို့ ပြောလိုက်တော့ ဘားလား မျက်နှာပျက်ပြီး လန့်သွားလိုက်တာ ဟန်တောင် မဆောင်နိုင်ဘူးပျ။

အခု သေချာပြန်စဉ်းစားတဲ့အခါ အဲဒါတွေအားလုံးဟာ ကျနော်နဲ့လုံးသားကို စူးဝင်ခဲ့တဲ့ ဆူးတွေကြောင့်ပျ။ သေရာ ပါမယ့် ဆူးတွေပေါ့ပျ။ ဘယ်လို ဘယ်ပုံ စူးဝင်ခဲ့သလဲ ဟုတ်လား၊ သေချာပြောပျမယ်။ နာကျည်းစိတ်နဲ့တော့ မဟုတ်တော့ဘူး။ သံဝေဂနဲ့ပဲ ကျနော်ပြောပျမယ်။ အခု ကျနော် အေးရာအေးကြောင်း တခုလုပ်နေတယ်ပျ။ တကယ်လည်း အထိုက်အလျောက် အေးခဲ့ပြီ ထင်ပါတယ်။

အခန်း (၁၁) - အရုံးတွေကြားက သက်ခိုင်

ရဲဘက်စခန်းတစ်ခုလုံးကား နိစ္စဓူဝ လှုပ်ရှားမှု ပုံစံအတိုင်းပင်။ နံနက် ခြောက်နာရီ ထ၊ ဘုရားရှစ်ခိုး၊ ခုနစ်နာရီ အိပ်ဆောင်ဖွင့်၊ ဆန်ပြုတ်သောက်၊ ခုနစ်နာရီခွဲ မှာ ဘုတ်ဆင်း၊ လည်မျိုအထိ နက်သော ရေနက်ကွင်းမှာ ခိုက်ဆွဲ၊ နေပူမိုးရွာ နား၍မရ။ တဖြည်းဖြည်း ရဲဘက်အများစု ဝိ (လူမမာပုံစံဖြစ်) ကုန်ကြပြီ။ ပင်ပန်းသည့်ဒါက် မခံနိုင်သည့် အဆုံး ဘုတ်ဆင်းနေရာက ထွက်ပြေးဖို့ကြိုးစားကြသည်။ ခဏခဏ ပြေးသည်။ ခဏခဏ ပြန်မိသည်။

ပြန်မိလျှင် အရှင်လတ်လတ် ငရဲပြည်ရောက်သည်ထက် ဆိုးသည်။ ဒါက်ရာ မပေါ်အောင် နည်းမျိုးစုံ ညှဉ်းပန်းသည်။ ရိုက်နှက်ခံရသည်။ မြောနေအောင်အရိုက်ခံရပြီးမှ နောက်အမှထပ်ဖွင့်ရန် ရဲစခန်း ပို့သည်။ နောက် အင်းစိန်ထောင် ပြန်ရောက်သည်။

ရဲဘက်ပြေးသည့် ကိစ္စမှာ အနေမတတ်လျှင် ကိုယ်ပါ အမှပတ် နိုင်သည်။ အလွန်အန္တရာယ် ကြီးသည်။ ဆိုလိုသည်က ရဲဘက်ပြေးသည် ဆိုသည်နှင့် မမိ မိအောင် ဝိုင်းဖမ်းရသည်။ တုံ့နေ့တုံ့နေ့လုပ်နေသည်ဟု စခန်းတာဝန်ခံက ယူဆ လျှင် သူပါ အမှတွဲ ဖြစ်သွားတတ်သည်။ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ရန် အားပေးကူညီမှု။

ထုံးစံအတိုင်း ရဲဘက်ပြေးလျှင် ကိုသက်ခိုင်လည်း အငြိမ်မနေရ။ သို့သော် သူကတော့ ဘယ်သောအခါမှ ရဲဘက်ပြေး နောက် မလိုက်။ စခန်းတာဝန်ခံ ဦးအေးနိုင်ဘေးက ကပ်လျှောက်နေသည်။ လိုက်နေရင်း ပြေးတဲ့ကောင်က လွတ်အောင် မပြေးနိုင်ဘဲ တနေရာရာမှာ ဝပ်နေပြီး ထောင်မှူးကို ဒုက္ခပေးနေရင် ဒုက္ခ။ ကျနော် ထောင်မှူးကို စိတ်မချဘူး ... ဟူသော တခွန်းတည်းနှင့် ဦးအေးနိုင် ကို ပွဲသိမ်းပစ်တတ်သည်။

တကယ်တော့ ကိုသက်ခိုင်တယောက် သူ့အလုပ်နှင့်သူ ရှုပ်နေပုံရသည်။ မျက်လုံးကိုစင်း၍ စဉ်းစားသလိုလို၊ တရားမှတ်သလိုလို၊ ဘိန်းမိုန်းသလိုလို လုပ်လိုက် ရေတိုက်ကို ယတြာချေသလို တနေကုန်ထိုးလိုက် လုပ်နေတာ များသည်။

တနေ့ စခန်းမှာ မိုးမီးလောင်သလို ရဲဘက်ပြေး တက်သည်။ ဖြစ်ပုံမှာ လူသတ်မှုနှင့် ခုနစ်နှစ်ကျလာသော အကျဉ်းသား ရဲဘက် ခင်မောင်သိန်း ဘုတ်ဆင်းနေစဉ် ထွက်ပြေးသည်။ ပြေးရင်း အလုပ်လုပ်နေစဉ်က ကိုင်ထားသော ပေါက်တူး

ကိုပါ တပါတည်းယူသွား၏။ ရည်ရွယ်ချက်ကား သူ့ကိုယ်သူကာကွယ်ရန်နှင့် နောက်မှလိုက်လာသူများကို အပြတ်ရှင်းရန်ပင်။ မိုင်ဝက်ခန့် ရောက်ပြီးမှ ခြေထောက်သပွတ်တိုင်လည်ပြီး ဆက်မပြေးနိုင်ပဲ လဲနေလေသည်။ အမှီလိုက်လာသော အခြားရဲဘက်များကို ပေါက်တူးနှင့် လဲရာက ရမ်းနေသည်။

ဝန်ထမ်းများနှင့် တာဝန်ကျရဲဘက်တို့၏ လေးဂွဒါဏ်၊ ခဲဒါဏ်တွေ မခံနိုင်သည့် အဆုံး မလွတ်နိုင်သော အဖြစ်ကို မကျေချမ်း၍လော၊ စိတ်ဖောက်ပြန်သွားလေသလောမသိ။ သူ့ခြေထောက်ကို သူ့လက်ထဲမှ ပေါက်တူး နှင့် ဒုတ်ကနဲ ခုတ်ဖြတ်တော့သည်။ ခြေမျက်စေ့ အောက်ပိုင်း ပြတ်လုနီးပါး ဖြစ်သွား၏။

ရဲဘက်ပြေးကို ပိုင်းရိုက်ဘို့နေနေသာသာ ထောင်မှူးပါ ဘာလုပ်ဘာကိုင်ရမှန်းမသိအောင် အကျပ်ရိုက်ကုန်တော့သည်။ သွေးလွန်ပြီး သေသွားလျှင် ထောင်မှူးပါ ပြဿနာ တက်မည့်ကိန်း။

သွေးလွန်မသေခင် ဆေးရုံရောက်ဖို့ ထောင်မှူးခမျာ ကိုသက်ခိုင် နှင့်ခေါင်းချင်း ရိုက်နေသည်။ ကိုသက်ခိုင် ကလည်း ဖြစ်စဉ် အကျဉ်းကို အမြန်ရေးပေးပြီး လှေပေါ်လူနာတင်ကာ ဘေးကြယ်ကြီး နှင့် ပင်မ စခန်း ကို အမြန်လွှတ်ရသည်။

ခဏအကြာ ကျနော် ကိုသက်ခိုင် တဲဘက်ကို ထွက်လာခဲ့သည်။ သူက ထိုင်လျက် မျက်လုံးကိုမှိတ်ပြီး မှိန်းနေသည်။

“ကိုသက်ခိုင် ... ပြေးတဲ့သူတွေကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုမြင်သလဲ”

“လွတ်ချင်လို့ပြေးတယ်လို့ မြင်တာပေါ့ဗျ”

“မဟုတ်ဘူးလေဗျာ။ လုပ်သင့်မလုပ်သင့်ဆိုတာ ပြောတာ”

“ပြောရရင် ခြေချင်းဝင်မဲ့အပေါက်”

“ပြောပါဗျာ၊ ကျနော်နဲ့ခင်ဗျားက လူရင်းတွေပါ”

“ပြေးတာမမှားဘူး၊ ပြေးနည်းမှားနေတာ”

“ဗျာ”

“မဗျာနဲ့ ဒီမှာ စခန်းမြေပုံ။ ဒီဘက်က ဆင်သေချောင်း၊ ဒီဘက်က ကားလမ်း၊ ဒီဘက်က နှစ်မိုင်လောက်ရှိတဲ့ဒိုက်တော၊ ဒီဘက်က လေကြောင်း အရန်ငါးကန်။ ဒါတွင် မကသေးဘူး၊ ဘယ်ဘက်မှာ ဘယ်လောက်ဝေးဝေး ပြေးရင် လမ်းမပေါ်ရောက်နိုင်သလဲဆိုတာ ပေးပို့ပါတွက်ထားတယ်။ အခု ခင်မောင်သန်း ပြေးတာ ဒိုက်တောဘက်ကို စွတ်ပြေးတာ၊ ရင်ဆို့လောက် ရှိတဲ့ ရေထဲမှာ နှစ်မိုင် ဘယ်လို ပြေးမလဲ”

“ဟာ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ် အသေးစိတ် သိနေတာလဲ၊ ကျနော်တို့ အခုထိ စခန်းနေရာကို လည်နေတုန်း”

“ဘာဆန်းလို့လဲ၊ စိုက်ကွင်းမြေပုံတွေအားလုံး ကျနော်လက်ထဲမှာ၊ တချို့နေရာတွေ ကျနော် လှေနဲ့လိုက်ကြည့်ပြီးသား။ ခင်မောင်သန်း ကျနော်ကို တိုင်ပင်ရင် ဒီလို ဒုက္ခ မရောက်ဘူး”

“ခင်ဗျားကို ကျနော်တောင် ကြောက်လာပြီ”

“ကျနော်ကို ကြောက်တဲ့သူတွေ အများကြီးပါဗျာ။ အမှန်တော့ သူတို့ကို ကျနော်က အရင် စကြောက်ခဲ့ရတာဗျ။ ဟုတ်တယ်၊ ကျနော်ကြောက်ခဲ့တယ်။ လူ့လောကကြီးမှာ ရှုံးမှာကို ကျနော်အကြောက်ဆုံးပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား။ ခဏခဏ ရှုံးခဲ့ရလို့”

“ဘာတွေများ ရှုံးခဲ့လို့လဲဗျာ”

“ရှုံးခဲ့ပဲသော်ကောဗျာ၊ ကျနော်ပြောခဲ့တဲ့ဆူးတွေဆိုတာ ခင်ဗျားမှတ်မိလား၊ ကျနော်ရဲ့ မမြင်နိုင်သော စိတ်တနေရာမှာ စူးခဲ့တဲ့ ဆူးတွေပေါ့။ ဆူးတွေအကြောင်း နားထောင်ကြည့်ပါအုံးဗျာ”

တကယ်တမ်းပြောရရင် ဒီအကြောင်းတွေဟာ အခုထိ ကျနော် ရင်ထဲမှာ ပူပူနွေးနွေး ရှိနေတုန်း။ ကလေးဘဝ က ဖြစ်ခဲ့လို့လားတော့ မဆိုနိုင်ဘူး။

ကျနော် အသက်ငါးနှစ်လောက်ကျတော့ အဖေက ကျောင်းအပ်တယ်။ ငါးနှစ်လောက်လို့ ပြောရတာလည်း အကြောင်းရှိတယ်။ ကျနော်တို့မွေးချင်း ရှစ်ယောက်မှာ ဆုံးသွားတဲ့ ကျနော်အကိုကအစ အားလုံးမှာ မွေးစာရင်း ရက်ချုပ်ဇာတာတွေရှိတယ်။ ထူးထူးဆန်းဆန်း ကျနော် ရက်ချုပ်ဇာတာ ကတော့ ရှာမရဘူး။ ရက်ချုပ်ဇာတာ

ဆိုတာ ထန်းရွက်ပေါ်မှာ ကညစ်နဲ့ရေးထားတာပျ။ အမိဘယ်သူ အဖဘယ်သူက ဘယ်ခုနှစ်သက္ကရာဇ်မှာ၊ ဘယ်နေ့ နံနက်၊ မွန်းတည့်၊ မွန်းလွဲ၊ ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်တွင်း မီးရှူးသန့်စင် ဘာညာဆိုပြီး ရေးထားတာ။ ဘာတဲ့။ အ သက်တစ်ရာနှစ်ဆယ် ရှည်စေသတည်း ဆိုတာတောင် ပါသေး။

အမေကလည်း ဒီကလေး မီးတွင်းတုန်းက ဆောင်းတွင်းကြီး၊ နှင်းတွေအရမ်းအုံ့လို့ဆိုတော့ အဖေက ကျနော်အကိုနဲ့ညီ မွေးတဲ့ကြားထဲက သက္ကရာဇ်တခုကို ရှာတယ်။ နှစ်နှစ်ကြီး နှစ်နှစ်ငယ် ဆိုတော့ ရှာရတာ မခက်လှဘူး။ မွေးတဲ့လလား၊ ဆောင်းတွင်းဆိုတော့ တန်ဆောင်မုန်းဆိုပြီး ထည့်လိုက်တာပဲ။ ရက်လား၊ မှန်းတုတ်ရမ်းတုတ်ပေါ့ဗျာ။ ဆယ်တန်း စာမေးပွဲ ဖြေဖို့လုပ်တော့ အင်္ဂလိပ်လို မွေးသက္ကရာဇ်ထည့်တော့လည်း၊ ထိုနည်းလည်းကောင်းပဲ။ ဆရာမက ဗမာ သက္ကရာဇ်နဲ့ တိုက်လို့မရတဲ့အဆုံး ထင်ရာမြင်ရာစွတ်ပြီး မွေးနေ့ကိုထည့်လိုက်တာ အောက်တိုဘာ (၂၄) တဲ့။ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ ကမ္ဘာကုလသမဂ္ဂနေ့ပဲ။ အဲဒီကတည်းက ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါလေရော့သလားတော့ မသိဘူး။ ရှုပ်လိုက်တဲ့ဘဝ။ ကုလသမဂ္ဂထက်တောင် သာသေးဗျာ။

တကယ်တမ်း ပြောမယ်ဆိုရင် ကျနော်ဟာ ဘယ်နေ့ဘယ်ရက်က လူ့လောကကြီးထဲကို ရောက်လာခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျနော်မသိပါဘူး။ သိတဲ့သူလည်း မရှိပါဘူးဗျာ။

ကျနော် မဆိုးသွမ်းခဲ့ပါဘူး။ ကျောင်းမှာ ကောင်းကောင်းစာကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ ကျနော် ဉာဏ်ရည်ကလည်း ပင်ကိုယ်က အထိုက်အလျောက်ရှိတော့ ထူးချွန်တဲ့ကျောင်းသားထဲမှာ ပါခဲ့ပါတယ်။ ဆိုလိုတာက ကျောင်းစထားကတည်းက ပ၊ ဒု၊ တ စာရင်းဝင်တာကို ပြောတာ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ပ၊ ဒု၊ တ က ကျနော် ဘဝရဲ့အစမှာ ဘာမှအသုံးမဝင်ဘူး။

နတ်မောက်လို တောမြို့က တက်လာကြတဲ့ ကျနော်တို့မိသားစုဟာ ပါတ်ဝန်းကျင်မှာ ခပ်နံနံ ခပ်အအ မိသားစု ဖြစ်နေ တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာက အားလုံး လက်ရဲဇက်ရဲ တွေချည်းပဲ။ ထစ်ကနဲရှိရင် မိုက်တဲ့ကောင်ထွက်ခဲ့ ဆိုတာချည်းပဲ။

အေးလေ၊ ကျနော်တို့က မိုက်မှမိုက်တာ ဘယ်ထွက်ရဲမလဲ။ ဒါပေမဲ့ကျောင်းမှာ ခဲတံနဲ့ထိုးတာ၊ ကျောက်သင်ပုန်းနဲ့ ခုတ်တာ၊ လက်သီးချင်းထိုးတာ၊ နပမ်းလုံးတာ၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ကြက်ပျောက်၊ ဘဲပျောက်၊ အရက်မူးပြီး ရမ်းတာကအစ၊ အားလုံး ကမ်းအွန်၊ ချဲ့လင့်ချည်းပဲဆိုတော့ ကျနော်လည်းဘယ်ရှောင်နိုင်ပါ့မလဲ။ ကျနော်က ငယ်ငယ်ကလူဖလံလေးဗျ။

မှတ်မှတ်ရရ ကျနော်ကို စပြီး သမ တာကတော့ ဖိုးအေးပဲ။ သူက ကျနော်ထက် တတန်းငယ်တယ်။ ကျောက်ခိုး ပစ်ရာက ချဲ့လင့်လုပ်ကြရော ဆိုပါတော့။ နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်တာနဲ့ ကျုပ်စိတ်ထဲ ငါဘာလုပ်ရင်

ကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေတုန်းရှိသေး၊ ဖိုးအေး ပစ်သွင်းလိုက်တဲ့လက်သီးက ကျနော် ညာဘက်နားထင်ကို တည့်တည့် ထိပြီး ခေါင်းထဲမှာ မီးပွင့်သွားတယ်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ကျနော်ညီ သက်နိုင်က အားပေးတယ်။ မင်းကလက်နှေးတာကိုးကွ၊ နည်းတောင်နည်းသေးတယ် တဲ့။ ကလေးပေမဲ့ ကျနော် ရှက်တာပေါ့။ ညာဘက်မျက်လုံးကလည်း ပိတ်နေသလို ဖြစ်သွားတာကြောင့် ဖိုးအေး လက်ချက်နဲ့ ကျနော် အီစလံဝေတာကို လမ်းထဲကရော၊ ကျောင်းမှာ ပါသိကုန်တယ်။

အမေကတော့ သူ့လက်သုံးစကားအတိုင်းပဲ၊ သားရယ် ခွေးပါးရင် အမြီးကုတ်၊ လူပါးရင် နောက်ဆုတ်သတဲ့ ဆိုပြီး ကြပ်ထုပ် ထိုးထိုးပေးတယ်။ ကျုပ်လား၊ ဘယ်နောက်ဆုတ်မလဲ။

ရဲထွဋ် ဆိုတဲ့ ဂျပတကောင်နဲ့ ညဖက် ဆယ်နာရီလောက် နှစ်ယောက်ချင်း ချိန်းပြီးထိုးတယ်။ ဒါကလည်း ကျနော်တို့ ထက် အသက်ကြီးတဲ့သူတွေက မြောက်ပေးတာ။ မင်းတို့နှစ်ယောက် ရွယ်တူတယ်။ ဘယ်ကောင် ဗိုလ်လဲ ဆိုတာက ဖိုက်တင် ဇာတ်လမ်းစတာ။

ဘေးနှစ်ဖက်မှာ အုန်းပင်တုံးတွေ ဖြတ်ပြီးကာထားတဲ့ လမ်းကြားလေးထဲမှာပျံ့ ကျနော်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ လက်ရည်စမ်းပွဲက နှစ်ယောက်စလုံး ပုဆိုးခေါင်းတောင်းကျိုက်ပြီး အသင့်အနေအထားနဲ့စပြီး ရင်ဆိုင်လိုက်ကြတာပေါ့။ ထုံးစံအတိုင်းပဲ အရေးအကြောင်းဆို ကျနော် လက်နှစ်ဖက်က လှုပ်မရတော့ဘူး။ ခေါင်းထဲကသာ ဘယ်နေရာထိုးရင် ကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေတာ။ ရဲထွဋ်ဟာ မိုက်တိုင်စန့်လိုကောင်မျိုးပျံ့။

ဘယ်လို ထိုးလိုက်မှန်း မသိဘူး။ သတိထားမိတော့ အုန်းတုံးတွေဘေးကို ကျနော် လွင့်ကျသွားတာ သိလိုက်တယ်။ ကျနော်လား၊ ဘယ်လျှော့ပါ့မလဲ၊ နတ်မောက်သွေးပဲ။ ပြန်ထ ပြန်ရင်ဆိုင်တာပေါ့။ မထူးပါဘူး၊ သုံးချီသုံးလား အုန်းတုံးတွေနဲ့ နှစ်ပါးသွားရတာချည်းပဲ။

ဒါနဲ့လည်း ကျနော် အားမလျှော့ဘူး။ ကမာရွတ်ဈေးကြီးထဲမှာ တစ်ရပ်ကွက်ကကောင်တွေနဲ့ စွန်လိုက်ရင်း ပွဲကြီး ပွဲကောင်း နွဲ့လိုက်သေးတယ်။ ကံကြီးလို့ပေါ့ဗျာ။ နောက်ကောက်ပွဲမဖြစ်ခင် ညီတော်မောင် ရောက်လာပြီး ဝင်သမ သွားလို့။

ခံပွဲတွေကတော့ ပြောမကုန်နိုင်ဘူး။ ကျောင်းလူဆိုးစာရင်းဝင် သံကြိုးတိုင်ဖက်က ကျောင်းသားတယောက်က ကျနော်ကို ကျောင်းဆင်းချိန် ဘာမှန်းမသိ ပါးရိုက်သွားတာလည်းပါသေး။ နောက်တော့မှ သိတာက ကျနော်ကို ပါးရိုက် ပြမယ်။ မုန့်ဝယ်ကျွေးကြေး ဆိုပြီး ရိုက်တာတဲ့။ အဲဒီတော့ ကျနော် ခြောက်တန်းရောက်နေပြီ။ နေအုံးဗျာ၊ ခြောက်တန်း မရောက်ခင် လေးတန်းတုန်းကလည်း ပြဿနာ အကြီးအကျယ်တက်သေးတယ်။ ဒါက မိန်းမကိစ္စ။

လေးတန်းမှာ မိန်းမကိစ္စဆိုတာ ရည်းစားစာပေးတဲ့အမှူ။ ဖြစ်ပုံက ကျနော်ရေးတဲ့စာစီစာကုံးတွေက အတန်းထဲမှာ အမြဲတမ်းလိုလို ဆရာမက ချီးမွမ်းရာက စတာ။ ကျနော်နဲ့တစ်ထိုင်တို့ တရုတ်မောင်မောင်နဲ့ ချစ်စိန်က မင်း ဒီလောက် စာရေးတတ်နေတာ ရည်းစားစာ ရေးကြည့်ပါလားတဲ့။ ဟ ... ဘယ်သူ့ကို ဘာကိစ္စ ရည်းစားစာ ရေးရမှာလဲ ဆိုတော့ အတန်းထဲက ခပ်ချောချော ကောင်မလေး ခင်အေးသန်းကို ရေးကွာတဲ့။

ကျနော်စိတ်ထဲ ခင်အေးသန်းကို ဘယ်လိုမှ မနေဘူး။ ဟိုစိတ်ဒီစိတ် ဖြစ်ရမယ့်အရွယ်မှ မဟုတ်တာ။ ရန်ပွဲတိုင်း ခံရဖန်များတော့ ဒီတခါ အစွမ်းပြလိုက်မဟဲ့ ဆိုပြီး ရည်းစားစာ ရေးလိုက်ရော။ ကလေးပဲဗျာ။ ကလေးလို ရေးတာပေါ့။ သို့၊ ချစ်လှစွာသော ခင်အေးသန်းပေါ့။ နေ့တိုင်းမြင်နေတော့ ချစ်မိတယ်။ ချစ်ရင်အကြောင်းပြန် မုန်းရင်သည်းခံ၊ တော်သေးပြီ ပေါ့။

စာရေးနည်းကလည်း အညာက စာတွေ စာတိုက်က လာရင် အမေ့ကို ဖတ်ဖတ်ပြနေလို့ အတုခိုးတာပါဗျာ။ ဘယ်က ဘယ်လို မောင်မောင်တို့ ချစ်စိန်တို့ လှုပ်ရှားလိုက်သလဲတော့ မမှတ်မိတော့ပါဘူးဗျာ။ ခင်အေးသန်း လွယ်အိတ်ထဲကို ကျနော်နာမည်နဲ့ ရည်းစားစာ ရောက်သွားပါလေရော။

အခု ကျနော်ပြောနေတာတွေဟာ ရီစရာလိုပဲ။ သို့သော် အဲဒီနေ့က အဖြစ်ဟာ ကျနော်ဘဝမှာ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် မေ့ပျောက်လို့မရတဲ့ ဆူးကြီး တချောင်းဆိုတာ အခုမှ ကျနော် သိလာတယ်။

ကျနော်က မဟုတ်တာ လုပ်ထားတဲ့သူဆိုတော့ အဲဒီနေ့က အိမ်ကို တန်းမပြန်ရဲဘူး။ လမ်းထိပ်မှာ ဟိုလိုလို ဒီလိုလို ယောင်ပေပေ လုပ်နေလိုက်တယ်။ ငါလုပ်တာ မှားပြီထင်တယ်လို့လည်းတွေးနေတယ်။ ကြောက်လည်း ကြောက်နေ တယ်။ ကြောက်ဆို ခင်အေးသန်း အဖေက ပပက လူကြီး ဗျာ။ ပပက ဆိုတာ အခုခေတ် သမဝါယမ လိုဆိုပါတော့။ သူ့အမေ ဒေါ်လှခင် ကတော်တော်ကို အာကြမ်းလျှာကြမ်း။

ကျနော်ထင်တာ မမှားဘူး။ ခင်အေးသန်းက ကျောင်းက ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း သူ့အမေကို ကျနော် ရေးထားတဲ့စာ ပြတော့ ဒေါ်လှခင် လိုချည်ကို ခါးအထိမပြီး ကျနော်တို့အိမ်ကို ချီတက်တယ်။ ပါးစပ်ကလည်း အညာသားတွေ လူပါးဝလို့ ငါ့သမီး ပိစိလေးကို စာပေးရတယ်။ မအေ နှမ မျိုးစုံအောင် အသံချဲ့စက်ရုံလောက်တဲ့ စစ်ချီတေးတွေနဲ့ပေါ့။ ထုံးစံအတိုင်း ပပက လူကြီးမိန်းမ ဆိုတော့ တရပ်ကွက်လုံး ပွဲခံသလို ထွက်ကြည့်ကြတာပေါ့ဗျာ။

ကျနော်အိမ်လည်းရောက်ရော နေမကောင်းလို့ စောင်ခြံအိပ်နေတဲ့ ကျနော်အကိုကို ကျနော် မှတ်ပြီး စွတ်ရိုက်တော့ တာပဲတဲ့။ ဒါတွေက နောက်မှ ကျနော်အကို ပြန်ပြောပြတာ။ ကျနော်ကတော့ အမေရှိတဲ့ဈေးဘက်ကို ထွက်သွား လိုက်တယ်။

ကျနော်ပုံစံက မူပျက်နေတော့ အဖေက အမေ့ကို နှင့်သားဘာတွေ လုပ်လာပြန်ပြီလဲ မသိဘူး။ မေးစမ်းပါအုံး ဆိုတော့ ကျနော်လည်း မဖြေတတ်ဘူး။ မျက်ရည်ပဲ ဝဲနေတယ်။ နောက်တော့ အကိုလိုက်လာပြီး အကြောင်းစုံသိတော့ အဖေက သက်ခိုင်ရာ ... မင်းဘာတွေလျှောက်လုပ်တာလဲ၊ မင်းနဲ့တော့ပြဿနာပဲတဲ့၊ ရိုက်တော့မရိုက်ဘူး။ အမေက ငါ့သားရယ် ဒါမျိုး မလုပ်ရဘူး။ ကလေးက ကလေးလိုနေမှပေါ့။ ဟိုက လူကြီးသမီး တဲ့။

ပြဿနာက မပြီးသေးဘူး။ ဒေါ်လှခင်က ရာဇသံပို့တယ်။ မိဘတွေ ကိုယ်တိုင် သေချာ လာတောင်းပန်မှ ကျေမယ်၊ ရဲစခန်းပို့မယ်၊ ကလေးထောင်ရောက်အောင်လုပ်မယ်ချည်း ကြိမ်းနေတာကြောင့် အဖေရော အမေပါ သွားတောင်းပန် ရတယ်။ အမေက မသိသာဘူးဗျာ။ ကျနော်အဖေ မျက်နှာအောက်ချပြီး စိတ်ရှုပ်နေတဲ့ပုံကို ဒီနေ့အထိ ကျနော်မျက်စေ့ ထဲက မထွက်ဘူး။ အေးပေါ့ဗျာ၊ ရပ်ကျော်ရွာကျော်ဖြစ်မယ့်ဇာတာ ပါ ထင်ပါ။

အခန်း (၁၂) - စာဂျပိုး သက်ခိုင်၊ ဘဝဂျပိုး သက်ခိုင်

ကျနော့်သတင်းကတော့ဗျာ၊ CNN တို့၊ ဘီဘီစီ၊ ဗွီအိုအေတို့ကလွှင့်တဲ့ သတင်းထက်တောင် မြန်သေး။ တရပ်ကွက်လုံး အုတ်အော်သောင်းနင်းဖြစ်ကုန်တယ်။ ဒီကောင်ပေါ့ ... လေးတန်းပဲရှိသေးတယ်။ ခင်အေးသန်း ဆိုတဲ့ကလေးမလေးကို စာပေးလို့ အရိုက်ခံရတဲ့ကောင် ဆိုပြီး ကျောင်းမှာပါ အကြိမ်ကြိမ် လူဝိုင်းကြည့်၊ ဝိုင်းဟား ခံရ တဲ့ အထိ။

နောက်နေ့ကျောင်းဆင်းချိန်တွေမှာ ကျနော် ခင်အေးသန်းတို့အိမ်ရှေ့က ဖြတ်မပြန်ရဲဘူး။ တခြားပြန်စရာလမ်းလည်း မရှိတော့ မပြန်လို့လည်း မရဘူး။ ကြောက်တာရော၊ ရှက်တာရော၊ စိုးရိမ်တာရော ခံစားမှုမျိုးစုံနဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော် ဖြတ်ဖြတ်ပြန်နေခဲ့ရတယ်။ အဲဒီအိမ်ရှေ့ကဖြတ်တိုင်း ကျနော့်မှာ ဒီဝေဒနာနဲ့ချည်းပဲ။

အေးဗျာ၊ လူတကာနဲ့ လက်ရုံးရည်ယှဉ်လိုက်တိုင်း ကျနော် အရှုံးဘက်က ချည်းပဲ။ စာလေးတစောင် အစွမ်းပြချင်လို့ ရေးမိပါတယ်။ စကြာဝဠာတတိုက်လုံး မီးလောင်တဲ့အတိုင်းပဲ။

ကျနော့်စိတ်ဟာ အဲဒီအရာတွေကို စက်ဆုတ်လွန်းလို့ ဘယ်လိုလွတ်မြောက်နိုင်မလဲဆိုတာ မသိမသာ ရှာဖွေနေခဲ့ပြီ။ ဟုတ်တယ်၊ ကျနော့်မသိစိတ်က ရှာဖွေနေခဲ့တာ။ အခု ကျနော် ဘာလို့သေချာပြောနိုင်သလဲဆိုတော့ ကျနော့် စိတ်ကို ကျနော် ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ပြီ။

ဒီလိုနဲ့ ကျနော် ခုနစ်တန်း ရှစ်တန်းလောက်ကို ရောက်လာတယ်။

ကျနော် အပြင်ထွက်ရမှာ ရှက်လာတယ်။ ဆယ့်တစ်လမ်းထိပ်က စာအုပ်ဆိုင်က ကျနော့် အမ ငှားလာတဲ့ ပုံပြင်စာအုပ်တွေ ဖတ်ဖတ်နေလိုက်တယ်။ နောက်အမေ ဈေးက ဝယ်ဝယ်လာတဲ့ ရွှေသွေး၊ တေဇ၊ တို့ကျောင်းသား၊ ရွှင်ပြုံး၊ မိုးသောက်ပန်း၊ ရှေ့သို့၊ ဘားမားစတာ၊ ပြည်သူ့ဖလင်တွေ အကုန်ဖတ်တယ်။ မောင်သတ္တိတို့၊ ဒီလုံးတို့လို လုံးချင်းကာတွန်းတွေက အစပေါ့။ နောက်ပိုင်း ပုံပြင်နဲ့ကာတွန်းတွေနဲ့တွင် မတင်းတိမ်နိုင်တော့ဘူး။ စာအုပ်ဆိုင်ကို ကိုယ်တိုင် သွားမွေ့တယ်။

စူဝံ၊ ကြူမွှေး၊ လင်းယုန်မောင်မောင်၊ ပါရဂူ၊ တက္ကသိုလ် တင်ထွန်းအောင်၊ အထောက်တော် လှအောင်၊ ဒဂုန်ရွှေမျှား၊ ရွှေဥဒေါင်း၊ သော်တာဆွေ၊ မြသန်းတင့်၊ ဂျာနယ်ကျော် မမလေး၊ ခင်နှင်းယု၊ နိုင်လင်း၊ အောင်လင်း၊ ထင်လင်း၊ သခင်မြသန်း၊ မင်းကျော်၊ ဒေါက်တာ မောင်မောင်ဖြူ၊ သိန်းဖေမြင့်၊ တက်တိုး၊ ဆွေလှိုင်ဦး၊ လင်ယုန်သစ်လွင်၊ ပီမိုးနှင်း၊

မြင့်ကျော်၊ မြင့်နီ၊ ကရမက်၊ မောင်သာရ၊ ပွင့်လန်း(သတ္တုတွင်း)၊ လူထု ဒေါ်အမာ၊ အိုဗျာ၊ အဲဒီခေတ်က စာရေးဆရာတွေရဲ့ ထွက်သမျှ စာအုပ်မှန်သမျှ ကျနော်မဖတ်ဖူးတဲ့ စာအုပ် မရှိသလောက်ပဲ။ ဘာတဲ့ဗျာ၊ သံမဏိသူရဲကောင်း၊ သူရဲတစ်ထောင်၊ မရဏမောင်းလော အောင်စည်လော၊ အရိုင်းစံပယ်၊ မုန်း၍မဟူ၊ သူလိုလူ၊ စိတ္တရလေခါ၊ အဖြူကို မည်သူ အနက်ဆိုးသနည်း၊ စစ်အတွင်း ခရီးသည်၊ တရုတ်ပြည်ပေါ်က ကြယ်နီ၊ ကမ္ဘာကျော် လျှောက်လဲချက်များ၊ ဘဝချင်းမတူသည့် တရုတ်ပြည်၊ ချေသော်မကြေ၊ အချစ်နှောင်ထုံး စစ်တောင်ကုန်း၊ မချောဆယ်ယောက် ကိုယ်တယောက်၊ လေဟုန်စီး၍ မြေကြီးတုန်၊ ဂျက်မ၊ နျူရင်ဘတ် စစ်ခုံရုံးမှတ်တမ်းများ၊ မှောင်လွန်းသောနေ့ရက်များ၊ မှောင်လွန်းသောညများ၊ မတ်တပ်ရပ်လို့ လမ်းမှာငို၊ ကျဉ်တုတ်ခံဝံ့ မခံဝံ့၊ အသားနက်မကြီး အောင်လံထူ၊ လမ်း၌တွေ့သော သစ်တပင်၊ မျိုးမမ ပကာသနီ၊ လျှောက်ရွတ်ရင် မဆုံးတော့ပါဘူး။

ကဲ ထားပါတော့၊ ဒါကျနော် လက်တမ်းရွတ်ပြနေတာ။ စဉ်းစားပြီးပြောရင် တညလုံး မိုးလင်းပြောနိုင်တယ်။ တချို့ စာအုပ်တွေဆို မူရင်းအတိုင်း ရွတ်နိုင်တယ်။ ဆိုပါတော့၊ ပါရဂူရဲ့ စိတ္တရလေခါ စာအုပ်ရဲ့ စုစုချင်း အပိုဒ်က 'နီ၊ မကောင်းမှ ဆိုတာက ဘယ်ဟာတုန်း၊ သေတံက က မေးလျှောက်လိုက်သည်' ဆိုတာမျိုး။

ကျနော်ကြားနေတာ အထင်ကြီးအောင် ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ စာအုပ်ဖတ်တာ ကောင်းတာပေါ့လို့ လွယ်လွယ်ပြောရင် ရပါတယ်။ သို့သော် ကျနော်ဟာ စာအုပ်ပေါင်းများစွာကို ဖတ်ရင်း ကျနော်ဘဝမှာ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ "အနိုင်" ဆိုတဲ့အရာကို မသိစိတ်က ရှာနေခဲ့တာဗျ။ စာအုပ်မှာ ရှာယုံနဲ့တော့ ဘယ်လုံလောက်မလဲဗျာ။

ကျနော် စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖြစ်တာတခုက ဇာတ်ပွဲတွေ။ ကျနော်တို့ခေတ်က ကမာရွတ် ချစ်တီးဘုရား မီးနင်းတဲ့ ကွင်းကြီးထဲမှာ ပွင့်လင်းရာသီ၊ အထူးသဖြင့် ဆောင်းကာလ ဆိုရင် ပွဲတွေသွင်းတယ်။ ဇာတ်ရုံနာမည်က နဝရတ် ရုံတဲ့။ အဲဒီခေတ်က ပွဲရှိတဲ့နေ့တွေဆို ဒေါ့ဂျစ်ကားဘေးမှာ ဇာတ်ပိုစတာကြီးတွေကပ်ပြီး ရပ်ကွက်ထဲကို လော်စပီကာနဲ့ လျှောက်အော်ပြီး ကြော်ငြာတာဗျ။ ဘာတဲ့၊ မှတ်မိသေးတယ်။

"ဒီနေ့ည နဝရတ် ရုံတော်မင်္ဂလာကြီး မှာဖြင့် ရွှေမန်း ဦးတင်မောင်ရဲ့ တောထွက်ခန်းကို အထူးစီစဉ်တင်ဆက်မှာမို့ မကြည့်လိုက်ရ မရှိရအောင် ပွဲလက်မှတ်၊ ဖျာလက်မှတ်များကို အမြန်ဝယ်ယူကြဖို့နဲ့၊ ရုံဝင်ခများဟာ ဆိုရင်ဖြင့် အထူးတန်း " ဘာညာပေါ့ဗျာ။ စပီကာနဲ့လည်းအော်၊ ဇာတ်ပွဲ ကြော်ငြာတွေလည်း ကားပေါ်ကနေ ပစ်ချ။ ကျနော်တို့ကလည်း လမ်းဘေး ကားနောက် ကနေလိုက်ပြီး ကြော်ငြာ မရရအောင် လိုက်လု။ ကြော်ငြာစာရွက် ရရင်ဗျာ ထိပေါက်တာထက်တောင် ပျော်မိတယ် ထင်ပါ။

ရွှေမန်းတင်မောင်တင် မကဘူး။ စိန်အောင်မင်း၊ စိန်မာဒင်၊ နောက် စိန် မဟာသဘင်၊ အောင်လံတော် ခင်စိန်၊ ပန်တျာ ကြည်လင်၊ ဦးမောင်မောင် ဆပ်ကပ်၊ ရွှေမန်း ကံချွန် ဆပ်ကပ်၊ မြို့တော်သိန်းအောင် ဇာတ်၊ တော်တော် များများကို မလွတ်တမ်း ကြည့်ခဲ့ဖူးတယ်။

ရုံဝင်လက်မှတ်လား၊ အမြဲတမ်းတော့ ဘယ်ဝယ်နိုင်မလဲဗျ။ မဝယ်နိုင်ရင် ဇာတ်ရုံထဲက ထွက်လာတဲ့ အသိကို စောင့်တယ်။ အေးလေ၊ ဇာတ်ပွဲဆိုတာ အော်ပရာနဲ့ ပြဇာတ်ပြီးရင် လူတော်တော်များ အိမ်ပြန်လေ့ ရှိတယ်။ ကျနော်ကတော့ နောက်ပိုင်းဇာတ်ထုပ်ဆိုလည်း ကြည့်လိုက်တာပဲ။ အဲ ... စောစောစီးစီး ဝင်နိုင်ရင်တော့ ပြဇာတ်ကို မိတာပေါ့ ဗျာ။

အဲဒီတုန်းက ရုံပြင်ထွက်ရင် ကျနော်တို့အရွယ် ကလေးတွေရဲ့ လက်ဖျံပေါ်ကို ရာဘာတံဆိပ်တုံးနဲ့ တံဆိပ်ထုပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီ တံဆိပ်တုံးက တယောက်နဲ့တယောက်ကူးလို့ရတယ်။ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ဆို ပိုကောင်းတယ်။

တခါတလေ ခြောက်သွားရင် မသိမသာ ရေဆွတ်ပြီး ကပ်ကြတယ်။ အော် သူ့အလှည့် ကိုယ့်အလှည့်ပေါ့ဗျာ။ ကိုယ်ကလည်း ကပ်ပေးတဲ့ အခါရှိ သူ့ဆီက ပြန်ကပ်တာလည်းရှိပေါ့။

တချို့ဇာတ်တွေကျတော့ တံဆိပ်တုံး မထုဘူး။ ရုံပြင်ထွက်တဲ့လက်မှတ်ပေးတယ်။ အဲဒီအခါမျိုးကျရင် ပြန်ချင်တဲ့ ကောင်၊ ဆက်မကြည့်ချင်တဲ့ကောင်ကို ရှာရတယ်။ တခါတခါ အလကားရတယ်။ တခါတခါ တဝက်ကြေး၊ တဝက်ကြေးလောက်တော့ ကျနော်မှာ ရှိတတ်ပါတယ်။

မရှိတဲ့အခါလား၊ ခပ်ဆိုးဆိုးကောင်တွေ လုပ်သလိုပေါ့ဗျာ။ ရုံဘေးမှာ မယောင်မလည်လုပ်ပြီး လူလစ်တာနဲ့ ရုံအမိုးပေါ်ကို ဘေးဖက်တက်ပြီး ရုံထဲ ခုန်ချလိုက်တာပေါ့။ အန္တရာယ်တော့များတယ်။ အမြဲတမ်း လုပ်လို့မရဘူး။ ဇာတ်ပွဲက လူသိပ်များနေပြီး ရုံလျှံတော့မယ့် အခါကျမှ ဒီနည်းကို သုံးလို့ရတာ။

ဇာတ်ပွဲတွေ ဆပ်ကပ်တွေကို ဈေးသက်သာအောင်၊ အလကား ကြည့်ရအောင် လုပ်တဲ့နည်းတွေ ကျနော်မှာ အများကြီး ရှိတယ်။ ကျနော်က တရက်၊ နှစ်ရက် လာကြည့်တာမှ မဟုတ်တာ၊ နေ့တိုင်းနီးပါး ဝင်လို့ရတဲ့အချိန်ကြည့်တယ်။ မချောင်ရင်စောင့်တယ်။ မိတဲ့ အခန်း ကြည့်တယ်။ ပြီးတဲ့အထိ ကြည့်တယ်။

တခါတလေများ နောက်ပိုင်းဇာတ်က မျောပြီး သိမ်းမရလို့ မနက်မိုးလင်း ခုနစ်နာရီ မတ်တင်းလောက်မှ သိကြားမင်း ဇွတ်ဆင်းပြီး ဇာတ်သိမ်းတာတွေ တောင် ကြုံသေးဗျာ။

ကျနော်မှာ အကျင့်တခု ရှိတယ်။ ဘယ်အရာကိုမဆို စေ့စေ့စပ်စပ် သိရအောင် လုပ်တဲ့အကျင့်။ တခါက ဇာတ်စင် ပေါ်မှာ ကနေတဲ့ ပန်တျာ ကြည်လင်ဟာ ကျနော်မျက်စေ့ထဲမှာ ကြည့်လို့ အရမ်းအဆင်ပြေနေတယ်။ ဒီလောက် ချောမော လှပနေအောင် ဘယ်လိုများ ဖီးလိမ်းပြင်ဆင်ထားပါလိမ့် ဆိုပြီး ဇာတ်စင်ဘေးက ကန့်လန့်ကာ ဆွဲတဲ့ဒေါင့်ကို မရောက်ရောက်အောင်သွားပြီး မင်းသား ဆင်းအလာကို စောင့်ကြည့်တယ်။ မီးရောင်အောက်မှာ မဟုတ်ရင် သူလို ကိုယ်လို ပါပဲဗျာ။

နောက်မင်းသမီး တွေကိုလည်း ဇာတ်ထရုံပေါက်က ချောင်းကြည့်ဘူးတယ်။ ဟိုစိတ်ဒီစိတ်နဲ့ မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ နတ်မိမယ်တွေလို ဖြစ်အောင် ဘယ်လိုပြင်ကြသလဲ သိချင်လို့ပါ။ ကျနော်တယောက်တည်းတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ တခြားကောင်တွေလည်း ပါတာပေါ့။ ခြင်ထောင်တွေ သေတ္တာတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတဲ့ကြားထဲမှာ မှန်တင်ခုံတွေ ကိုယ်စီနဲ့ တို့ပတ်ရိုက်နေတာတွေ၊ ချွေးစီးပြန်နေတာ ထမီရင်လျားတွေနဲ့ ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက် လုပ်နေတာတွေ ကြည့်ပြီး ကျနော်လည်း မှတ်ချက်ချမိတယ်။ ဒီလိုဆိုတော့ သူတို့လည်း လူလိုပါပဲလား ပေါ့ဗျာ။

နောက် ကျနော် ကြိုက်တာ ရှိသေးတယ်။ အဲဒါ က မျက်လှည့်ဝိုင်း။ တခြားလူတွေက အပျော်တမ်း ခဏ ကြည့်တာ ဖြစ်မယ်။ ကျနော်က မျက်လှည့်ဆရာရဲ့ ပြောပုံ ဆိုပုံ၊ လှည့်ပုံ ပတ်ပုံ၊ ဆေးရောင်းခါနီး လိုမ့်လုံး ဆင်ပုံ၊ လူများများ ပိုဝယ်ချင်အောင် ဂွင်ဆင်ပုံ၊ သူ ပြထားတဲ့ မျက်လှည့်ကို အဆုံးမသတ်ဘဲ ဝေ့ဝိုက်ပြီး ကျုံးသွင်းနေပုံတွေကို သေချာလေ့လာတယ်။ ကျနော် ဒါကို သိပ်စိတ်ဝင်စားတယ်။

အပြောကောင်းတဲ့ မျက်လှည့်ဆရာတွေ ကတော့ အများကြီး ကြုံဖူးတယ်ဗျာ။ တခါများ မျက်လှည့်ဆရာ

တယောက်က ... သူ့ရှေ့က ကြိုးခွေကို မိုးပေါ်ပစ်တင်လိုက်ရင် ကြိုးဖျားဟာ ဟိုး ကောင်းကင်ကို တက်သွားပြီး မိုးတိမ် တွေကို ကျော်ဖောက်သွားမယ်။ အဲဒီ ကြိုးကိုတွယ်ပြီး သူတက်သွားရင် ကောင်းကင်မြို့တော်ကြီး တခုဆီ ရောက်သွား

မယ်၊ သူ ကြီးမှာ ထုံးထားတဲ့အထုံးလေးတွေက ကိုင်လိုက်တာနဲ့ တထစ်ချင်း တက်သွားတာမျိုးတဲ့။ မယုံကြည်တဲ့သူ အတူလိုက်ပါလိုတဲ့သူတွေ အဆင်သင့်လုပ်ထားပါတဲ့။

နောက် အဲဒီခရီးကို မသွားခင် အခု ကြည့်နေတဲ့ ရွှေပွဲလာ ပရိသတ်ကြီးကို ကယ်တင်ဖို့ သူ့မှာ အဓိဋ္ဌာန်ထားတာ ရှိလို့ ခဏနေပါအုံး တဲ့။ ဒါလေးပြီးရင်တော့ သူလည်း ကောင်းကင်ခရီးကို သွားတော့မှာပါတဲ့။ ကျနော်လည်း ကလေးဆိုတော့ ကောင်းကင်မြို့တော်ဆိုတာကြီးကို လိုက်ကြည့်အုံးမှ ဆိုပြီး စောင့်တာပေါ့။

နောက်တော့ သူက အဲဒီကောင်းကင်တက်မယ့် ကြီးကိစ္စကိုရပ်ပြီး လင်းကွင်းတီး နေတဲ့သူ တပည့်တယောက်ကို အကျီချွတ်ခိုင်းတယ်။ နောက် ထန်းခေါက်ဖာ ထဲက မြွေခပ်ကြီးကြီး တကောင်ကို သေတ္တာတခုထဲပြောင်းထည့်တယ်။ ဖာက လူတကိုယ် စာ ဝင်ဆန့်ရုံ သာသာ ရှိတယ်။ အဲဒီ ထန်းခေါက်ဖာထဲ သူ့တပည့်ကို ဝင်ခိုင်းတယ်။ ဖာက သိပ်မကြီးတော့ အဲဒီလူ ဝင်လိုက်တာ ခပ်ကျပ်ကျပ်ပျ။

နောက်သူက ကျနော့်တပည့်ဟာ ဒီဖာထဲမှာ မရှိတော့ဘူးလား ရှိနေလား ခေါ်ပြ ပါ့မယ် ဆိုပြီး ... ငါ့တပည့်ရေ မင်းဖာထဲမှာ ရှိနေသေးလား ဆိုတာ ပရိသတ်ကြီးကို ပြလိုက်ပါကွ သိအောင် ... ဆိုတော့ အထဲက တပည့်က ဖာကိုလှုပ်ပြတယ်ဗျာ။

ခင်ဗျားလည်း ကြုံဖူးချင် ကြုံဖူးမှာပါ။ ကျနော် ပြောချင်တာက မျက်လှည့်ဆရာ ရဲ့ ရိုက်ချက်တွေကို ပြောချင်တာ။ နောက်တော့ အဲဒီဖာကို အသင့်ပါလာတဲ့ လှံတိုတွေ၊ ဓားရှည်တွေနဲ့ နေရာအနှံ့ထိုးတော့တာပဲဗျာ။ ပရိသတ်က အသက်တောင် မရှူရဲတော့ဘူး။ အားလုံးပေါင်း ဓားနဲ့လှံတို ဆယ့်ငါးချောင်းလောက် ရှိမယ်။

နောက်သူက ဒီလို သူ့တပည့်ကို အော်ခေါ်ပြန်ရော။ ဓားချက်ပေါင်းများစွာ ထိုးထားတဲ့ဖာ ကြီးက လှုပ်လာပြန်ရော။ သုံးလေးခွန်းခေါ်ပြီးတဲ့ နောက်မှာတော့ သူ့တပည့်ဟာ ဓားပြီး လှံပြီးနေတာတဲ့။ ဓားနဲ့ထိုးရင် ဓားကျိုးသတဲ့။ လှံနဲ့ထိုးရင် လှံခွေသတဲ့။

နောက်သူက ဒီလို ဓားလှံပြီးဘို့ သူ့ဆရာရသေ့က အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ နေ့နံ့သေချာရွေးပြီး ထုထားတဲ့ ရှင်သီဝလီရုပ်ကလေးတွေ သူ့မှာပါလာတယ်တဲ့။ အခု သူ့တပည့်ဟာ အဲဒီ ရှင်သီဝလီရုပ်ကလေးတွေကို ညာဘက်ပါးစောင်မှာငုံထားသတဲ့။ ပရိသတ်ကြီးမှာ ဒီ ရှင်သီဝလီရုပ်တွေကို အလကားရဘို့ ကံဇာတာ ပါလာသတဲ့ဗျာ။ အကြောင်းမတိုက်ဆိုင်လို့ကတော့ အနှစ်တရာ စောင့်လည်းမရနိုင်ဘူးတဲ့။ အရုပ်ကလေးတွေက အိမ်တွေရဲ့ဘုရားပလ္လင် အောက်မှာ စီထည့်ထားတတ်တဲ့ ခြင်္သေ့ရုပ်ကလေးတွေ အရွယ် တကယ့်သေးသေးလေးတွေ ဗျာ။

သူကပြောသေးတယ်၊ ခင်ဗျားတို့က ... မင်းပစ္စည်းအတွက် တို့က ဘယ်လောက်ပေးရမလဲလို့ မေးကြမယ်။ ငါးပြားစေ့ ကို လွှဲနဲ့တိုက် ကျလာတဲ့အမှန်တောင် ပေးဖို့ မလိုဘူး တဲ့ဗျာ။ ပြောလည်းပြော လျှောက်လည်း ဝေပေါ့ဗျာ။

လူကုန် သလောက် ရှိအောင် လျှောက်ဝေတော့ ကျနော်လည်းလိုချင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျနော် ကလေး ဆိုတော့ သူက မပေးဘူး။ ဒီတော့မရဘူးပေါ့။ အေးဗျာ မရတာလည်း ခပ်ကောင်းကောင်းဗျာ။ ဘာလို့လဲ ဟုတ်လား။

ဝေလည်းပြီးရော၊ ရှင်သီဝလီရုပ်ကလေးတွေကို ထားချင်သလိုထားလို့ကတော့ ကုန်းသွားရင် ကုန်းဘေး၊ ရေသွား ရေဘေး၊ ခြင်္သေ့ထိုင်ထဲ ထိုင်နေရင်တောင် မြွေပွေးကိုက်မတဲ့ဗျာ။ ဟာ၊ ပရိသတ်လည်း ရှင်သီဝလီရုပ်ကလေးတွေ ကိုယ်စီနဲ့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ဝိုင်ကုန်တာပေါ့။ အလကားဆိုလို့ ယူမိတာတော့ ငါးပါးမှောက်ပြီ ဆိုတဲ့ မျက်နှာပေးတွေနဲ့ပေါ့။

မျက်လှည့်ဆရာက ဆက်ပြောတယ်။ မပူကြပါနဲ့တဲ့၊ သူ့မှာပါလာတဲ့ ပန်းပေါင်းတစ်ထောင်နဲ့ဖော်စပ်ထားတဲ့ ရေမွှေးပုလင်းလေးတွေ ပါသတဲ့။ တကမ္ဘာလုံးမှာရှိသမျှ ရေမွှေးတွေက အယ်လကိုဟောပါသတဲ့။ ဒီတော့ တခြား ရေမွှေးပုလင်းထဲ ထည့်လို့ကတော့ ကျိန်စာအမိပဲတဲ့။ အဲဒီ ရေမွှေး ပုလင်းလေးတွေထဲမှာ ထည့်ပြီး ကိုးကွယ်မှ မူလထက် ဆယ်ဆလောက် အစွမ်းထက်သတဲ့။ နောက် အဲဒီ ရေမွှေးပုလင်းအတွက်လည်း ငွေတပြားမှ ပေးစရာ မလိုဘူး တဲ့။ လူတွေရဲ့မျက်နှာတွေလည်း ဒီတော့မှ ပြန်ရွှင်လာကြတယ်။

နောက်သူက သူ့မှာ ရေမွှေးပုလင်းက အများကြီး မပါဘူးတဲ့။ ဝေထားတဲ့အရုပ်နဲ့ဆို လောက်ငှာမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ လူတွေ စိတ်ရှုပ်သွားပြန်ရောပေါ့ဗျာ။

ဒီတော့သူက ဒီလိုလုပ်ပါ ဗျာတဲ့။ အခု သူ့မှာပါလာတဲ့ မြွေတွေကို အစာကျွေးဖို့ မြွေစာဘိုး လှူနိုင်တဲ့သူကိုတော့ ရေမွှေးပုလင်းကို လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးပါမယ်တဲ့ဗျာ။

အေးပေါ့ဗျာ၊ လူတွေက မရရင်တော့ဒုက္ခပဲလို့ တွေးတယ်ထင်ပုံ။ သူ့စကားထဲမှာ ပါသေးတယ်လေ၊ သူ့ဆရာ ရသေ့ အဓိဋ္ဌာန်နဲ့လုပ်ထားတာမို့ သဒ္ဓါတရားမရှိသူ ကိုင်မိရင် ကျိန်စာသင့်မယ် လည်းဆိုတယ်။ ဒီတော့ဘယ်သူမှ ပြန်မပေးရဲ တော့ဘူးပေါ့ဗျာ။

တိုတိုပြောကြပါစို့ဗျာ၊ အလှအယက်ဝယ်လိုက်ကြတာ မျက်လှည့်ဆရာလည်း အိတ်ဖောင်းသွားရော ဆိုပါတော့။ ဖာထဲ က လူလား၊ တနာရီလောက်အကြာ ဆေးလည်းရောင်းပြီး ဓားတွေ လှံတွေ တချောင်းချင်း ချွတ်လိုက်တော့ အကောင်းပကတိ ပြန်ထွက်လာတာပေါ့။

မိုးပေါ်တက်မယ့်ကြိုးခွေလား၊ ဒီကြိုး မိုးပေါ်တက်ဘို့ အနှစ်ငါးဆယ်လောက်မှ တခါ နုကွတ်ကြိုတာတဲ့။ ဝိုင်းစတုန်းက ကြိုနေတဲ့နုကွတ်ဟာ အခု ဝိုင်းထဲက မသမာတဲ့ လူတယောက်ကြောင့် စည်းပေါက်သွားလို့တဲ့။ လူတွေကလည်း ဖာထဲက လူပြန်ထွက်လာတာကို အံ့ဩတကြီး ဖြစ်နေတော့ ကြိုးကိစ္စကို စိတ်မဝင်စားတော့ဘူးထင်ပုံ။ နှစ်နာရီနီးပါး ဆိုတော့လည်း ညောင်းညာနေလောက်ပြီလေ။

အဲဒီလို အလားတူမျက်လှည့်ဝိုင်းပေါင်း များစွာကို ကြည့်ခဲ့တယ်။ သရက်စေ့ကို မြေကြီးထဲ မြှုပ်ပြီး တတောင်လောက် သရက်ပင် တနာရီလောက်အတွင်း ထွက်လာတာ၊ တိုင်ကီထဲကို လူထည့်၊ ရေနံဆီလောင်းပြီး မီးရှို့တာ၊ သေတ္တာပုံး သေးသေးလေးထဲက ဘဲလေးတွေ ကြက်လေးတွေ ထွက်လာတာ၊ အစုံပါပဲဗျာ။

အကြိမ်ပေါင်းများလာတော့ ကျနော်လည်း ဒါတွေ ဘယ်လိုလိမ့်တယ်၊ လိုမ့်တယ်ဆိုတာ အကုန်သိလာတယ်။ အခု တောင် ဖာတခုထဲထည့်ပြီး လှံတွေ ဓားတွေနဲ့ ကျနော်ထိုးပြန်တယ်။ အထဲကသူကသာ ကျနော်စကား နားထောင်။ မခက်ပါဘူးဗျာ၊ ဖာက ဘယ်လောက်ကြပ်ကြပ် ဓားတချောင်း လှံတချောင်း ထိုးနိုင်တဲ့လွတ်ကွက်တွေ အများကြီး။ ပေါင်ကြား ချိုင်းကြား နံဘေးစောင်း၊ ကျနော်စိတ်ထင် အချောင်းငါးဆယ်ထိုးတောင် မထိနိုင်ဘူး။ နောက်အထဲက မောင်က ဓားချက်လွတ်တယ် မလွတ်ဘူး ဆိုတာ ဓားဖျားကို ကိုင်ပြီး အချက်ပေးရတယ်။ ဒါကတော့ပညာပဲ။ အချက်ပေးတာနဲ့အားစိုက်ထိုးလိုက်ပေတော့။

သေချာဘာလို့သိလဲ ဟုတ်လား၊ အဲဒီဓားထိုးခံတဲ့ကောင်လေးက ကျနော်နဲ့မတိမ်းမယိမ်း။ နောက်တော့ သိရိမြိုင်မှာ သူတို့နေတာမို့ ကျနော်နဲ့သူငယ်ချင်းဖြစ်သွားလို့ အကုန်သိတာပေါ့။

သိရုံတွင် ဘယ်ကမလဲ၊ အမေအညာက တက်လာတုန်းက ယူလာတဲ့အိမ်က ထန်းခေါက်ဖာကြီးနဲ့ ကျနော်ကိုယ်တိုင် စမ်းတာပေါ့။ မျက်လှည့်ဝိုင်းမှာလိုတော့ ဘယ်စွတ်ထိုးမလဲ။ သူက အထဲကနေ ဘယ်နေရာကိုစထိုး။ နောက်ဒုတိယ တတိယ အချက်တွေ ဘယ်နေရာထိုးပေါ့။ ဖာကို ဟပြီးထိုးကြည့်တာပေါ့။

အခန်း (၁၃) - ခိုးသည်၊ ဆိုးသည်

ခင်ဗျားစိတ်မှာ ကျနော်ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ လို့တွေးတယ်မဟုတ်လား။ လေ့လာရမယ်လေ။ လူတွေကို မလှန်နိုင်အောင် ကျူးသွင်းတဲ့နည်းတွေ ကျနော်တတ်မှဖြစ်မယ်။ သူများ မသိတာ အကုန်သိမှ ဖြစ်မယ်။ သူများထက် ခေါင်းတလုံးပိုမြင့်နေမှ အနိုင်ခံ၊ အနိုင်ကျင့်ခံနေရတဲ့ဘဝက လွတ်မှာမဟုတ်လား။ အဲဒီတုန်းကတော့ ဘယ်သိပါ့မလဲ ဗျာ။ အခုမှ ဘဝ နောက်ဆုံး အချိန်တွေမှာ စေ့စေ့တွေးလို့ပေါ်တာပါ။

ဒီလောက်နဲ့တော့ အဋ္ဌာရသ တဆယ့်ရှစ်ရပ် ဘယ်စုံအုံးမလဲ။ နောက် ကျနော်ဟာ ကြိုရင် ကြိုသလို ကြက်ဝိုင်းတွေ ဘက်လည်း ရောက်တယ်။ ကျနော်တို့ရပ်ကွက်ထဲက ဦးလှရွှေက ကြက်ကြီး လှရွှေလို့ နာမည်တွင်လောက်အောင် ကြက်ဝါသနာပါတယ်။ သူ့သားက မှတ်ကြီးတဲ့။ သူလည်း လူဆိုးပဲ။

မှတ်ကြီးကတော့ ကျနော်ကို သိပ်အနိုင်မကျင့်လှဘူး။ သူ့အဖေ ကြက်ဝိုင်းရှိရင် ကျနော်ကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် လာပြောတယ်။ ကြက်ဝိုင်းက နေတော့ ထဲမှာဗျာ။ တခါတခါ ကြက်ဝိုင်း ကောင်းရင် ကြက်ပွဲ ပရိသတ်က ရာချီရှိတယ်။

ကျနော်က ကလေးဆိုတော့ လူကြီးတွေ ပြောတာလောက်ပဲ ဘေးကင်းပြီးလိုက်စပ်စုရတာပေါ့။ ဘယ်ကြက်က ဇိမ်း၊ ဘယ်ကြက်က ဖောင်း၊ ဘယ်နှစ်ပွဲ နိုင်ထားတယ်၊ အထက်ကြေး ဘယ်လောက် အောက်ကြေး ဘယ်လောက်၊ ဘယ်သူ ကြက်ကိုင်တယ်၊ လောင်းကြေးဘယ်လောက်၊ နောက် ဝိုင်းစပြီးမှ လက်ဖျားဆွဲတာ ဘယ်လောက် စတာတွေ ပေါ့ဗျာ။ ကြက်ဆွဲက ရေပေးတာ၊ ကြက်ပါးစပ်ထဲ ရေလောင်းထည့်၊ လည်ပင်းကိုရိုက်ပြီး ချွဲချတာတွေလည်း ကျနော် သိပ်စိတ်ဝင်စားတယ်။ သို့သော် ကြက်နဲ့ ကျနော်နဲ့က သိပ်ရေစက်ရိပ်မရဘူး။ ကြက်ဝိုင်းထဲကို ကျနော်ဝင်မရတာလည်း ပါမယ် ထင်ပါရဲ့။ ကြက်ဝိုင်းကို ရဲဝင်ဖမ်းတာ နှစ်ခါလောက်ကြုံတော့ ကျနော် ကြက်ဝိုင်းကို မသွားရဲတော့ဘူး။ ရဲကို ကျနော် ကြောက်တယ်ဗျာ။ လေးနှစ်သား အရွယ်လောက် ရန်ကုန်ကို စ တက်လာတဲ့နေ့က ရန်ကုန် ဘူတာကြီးမှာ ရထား ဘူတာက ကူလီထမ်းတဲ့လူကို အထက်အောက်ဝတ်စုံအပြာနဲ့ ဆိုတော့ကျနော်ကို ဖမ်းမယ့် ရဲမှတ်ပြီး အမေ နောက် ဆက်မလိုက်ရဲတော့ဘူးလေ။ အဲဒီ မှာ ကျနော် ကြက်ကျမ်း မကြေလိုက်ဘူး ဆိုပါတော့။

အေးဗျာ။ ကြက်ဝိုင်းထဲကို လူကိုယ်တိုင် ဝင်မရတော့ ကိုယ်တိုင်ဝင်လို့ရတဲ့ ဖဲဝိုင်းဘက် လှည့်တာပေါ့။ အစတော့ တကယ့် ဖဲချပ်ကြီးတွေ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။ ကျနော်တို့ငယ်ငယ်က ပေါ်တဲ့ အရပ်ကားချပ်တွေက စတာပေါ့။ တာဇ်အရပ်တို့၊ ဇောရိုးအရပ်တို့၊ ဇောရိုးဆိုတာ မျက်နှာမှာ ငတက်ပြား မျက်နှာဖုံးနဲ့လေ။

အရပ်တွေ တယောက်တပြား တလှည့်စီ ထပ်ပြီး တူရင်စား၊ မတူရင် ဆက်ထပ်။ နောက်ကျတော့ လက်ထဲက ရှိသမျှ အရပ် ဖဲချပ်တွေကို တဆက်တည်း ဆက်တိုက်ဆက်တိုက်ထပ်။ တူတာတွေ ဘေးမှာ ဖယ်ထား။ လက်ထဲမှာ

ရှိတာလည်းကုန်ရော၊ ဘေးချထားတဲ့ တူတဲ့ အကြိမ်ကို မှတ်ထားတဲ့ဖဲချပ်တွေကို ရေတွက်ကြည့်၊ များတဲ့သူက စားပေါ့၊ လွယ်ပါတယ်။

ကျောက်ခိုးဝိုင်းတွေ၊ မြောက်ပန်းဝိုင်းတွေ၊ ပိုက်ဆံထောင်ပစ်တာလည်း ဘယ်ကင်းမလဲ။ တကယ့်ကို လူကြီးတွေ စည်းစိမ်ပြုတ်လောက်အောင် ကစားကြတဲ့မြောက်ပန်းဝိုင်းတွေမှာတောင် ကျနော်က နာမည်ကျော်။

ကျော်မှာပေါ့ဗျ။ လူရာဝင်အောင် ပြင်းပြင်းထန်ထန်လေ့ကျင့်နေတာကိုး။ နောက်မကြာခင် မှတ်ကြီးက သူတို့အိမ်က ကျိတ်ဝိုင်းက ကျတဲ့ ဖဲထုပ်အဟောင်းတထုပ် ယူလာတယ်။ အတော်နေရာကျသလား။ အရပ်ကားတွေနဲ့လည်း ဖဲရိုက်ဖူးတာပါပဲ။ သို့သော် အရုပ်ဖဲချပ်က အပေါ်ဘက်က ပွတ်တာ၊ ဘေးကပွတ်တာ လုပ်မရတော့ သိပ်ပညာမပါဘူး။ တကယ့်ဖဲချပ်ကြီးကမှ ပွတ်လို့ရတာ။ ဒါကို ကျနော်သဘောကျတယ်။ ချွန်းလား၊ ဘေးကွက်လား၊ ဘေးစိတ်လား၊ သုံးတန်းလား၊ ပျောက်နေသလား၊ ဒါတွေ ကြည့်တတ်ရင် ကိုယ့်ဖဲကိုယ် အနီးစပ်ဆုံးမှန်း နိုင်တာကိုး။

ဒီလိုပဲ တစတစနဲ့ ကျွန်တော် ဖဲသမားဖြစ်လာတယ်။ ကျနော်ပညာရေးလား၊ ဘယ်မေ့မလဲ။ ကျောင်းပညာကို ကျနော် ဂရုစိုက်ပါတယ်။ အခုလျှောက်လုပ်နေတာတွေက အဖေ လစ်ရင်လစ်သလို လျှောက်လုပ်နေတာ။ ပညာရေး မှတ်တမ်းက ဖတ်စစ်၊ စက္ကင်း၊ သားဒါ၊ တိုင်းအဆင့် လူရည်ချွန်ရွေးတဲ့စာရင်းတွေ ဘာတွေမှာ ပါနေတာဆိုတော့ အဖေက ကျနော် လျှောက်လုပ်နေတာကို သိပ်ဂရုမစိုက်မိဘူး။ မိဖူးတာပေါ့။ အဖေမိလို့ကတော့ အမေ ကျနော်ကို နနွင်းနဲ့ ကြပ်ထုတ်ထိုးပေးတော့ပဲ။ အဖေကလည်း ဈေးကြီးထဲမှာ မြောက်ခန်းတွဲ ကုန်စုံဆိုင်ကြီးနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတော့ ကျနော်တို့ ညီအကိုတွေကို သိပ်ဂရုမစိုက်နိုင်ဘူး။

အဖေဆိုင်က ကျနော်အတွက် ပဒေသာပင်ဗျ။ လောင်းကစားလုပ်ပါတယ် ဆိုမှ ရှုံးချည်တခါ နိုင်ချည်တလှည့်၊ ဘာတဲ့ နဲ့သမားပါးစပ်လို ပိန်လိုက်ဖောင်းလိုက်ပေါ့။ ရှုံးတဲ့အခါ ပိုက်ဆံလိုတော့ တိုတာလျှိုတာ လုပ်ရတာပေါ့။

တိုတယ်၊ လျှိုတယ် ဆိုတာ ပိုက်ဆံခိုးတာကို ပြောတာဗျ။ အဖေဆိုင်က ပိုက်ဆံကို အဆင့်မြင့်နည်းပညာတွေနဲ့ကို ခိုးတာ။ အဖေဘယ်လောက် ကျနော်အိပ်ကပ်နဲ့ပုဆိုးကြားကို စစ်စစ် ဘယ်တော့မှ မမိဘူး။

ဘယ်လို ခိုးသလဲဟုတ်လား။ မိဘပိုက်ဆံခိုးတယ်ဆိုတာ မိဘကို ဒုက္ခပေးတာဗျ။ ကျနော် သူတပါး ပစ္စည်းတွေ မခိုးပါဘူး။ ဒီအလုပ်တွေကို ကျနော်နောင်တနဲ့ပြောနေတာ။ အားကျစေချင်လို့မဟုတ်ဘူး။

ကျနော် မိဘပိုက်ဆံကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ နည်းပေါင်းများစွာနဲ့ ခိုးဖူးတယ်။ ဒိုင်ယာဘောလစ်လိုတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျာ။ ကလေးဘဝဆိုတော့ ကလေးခိုးနည်းပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကွက်ပျောက်နည်းတွေ။ သိချင်ရင် ပြောပုံမယ်။ အတုတော့မခိုးလေနဲ့။

ကျောင်းမသွားခင်နဲ့ ကျောင်းပြန်ဆင်းချိန်တွေမှာ ဈေးဆိုင်မှာ ဝိုင်းကူရတယ်ဗျ။ ပစ္စည်း ထုတ်ပိုးပေးတာ၊ ကားပေါ် ဆိုက်ကားပေါ်လိုက်တင်ပေးတာ၊ ဈေးဝိုင်းရောင်းတာ၊ ကျနော်က ငွေ အမြဲတမ်းလိုနေတာဆိုတော့ အချိန်တိုင်းလို ဘယ်လို ပိုက်ဆံခိုးရမယ်ဆိုတာ ချောင်းနေတာ။ ဘာလို့ငွေလိုသလဲ ဟုတ်လား။

ကျနော် ငွေလိုတဲ့အချက် နှစ်ချက်ရှိတယ်။ ကျနော်ငွေများများ သုံးနိုင်ရင် ဘော်ဒါ များတယ်။ ငွေရှိရင် လူမိုက်တွေက အစ မျက်နှာချိုသွေးလို့၊ နောက်တစ်ခုက ဖဲရိုက်။ မြောက်ပန်း၊ စတဲ့ လောင်းကစား လုပ်ဖို့။ ခိုးနည်းလား၊ ရုပ်အင်္ကျီရဲ့ ရင်ဘတ် ကြယ်သီးတန်း အောက်တည့်တည့် အဆုံး လက်လေးလုံးလောက် အထက်မှာ ဘရိတ်စားလေးနဲ့ဖြုတ်လိုက်ရင် ပိုက်ဆံထည့်လို့ ရတယ်။ တချို့အင်္ကျီတွေက အဆင်သင့်ပါတယ်။ တချို့အင်္ကျီက ဘေးလိုင်း ချုပ်ထားဘူး။ ဒါလည်း လွယ်ပါတယ်။ အပ်ချိတ်နဲ့တွယ်လိုက်ရုံပဲ။

နောက် အကျိုးလက်ဖျားမှာလည်း စားလေးနဲ့မသိမသာခွဲပြီး ထည့်လို့ရတယ်။ ဂုတ်ပိုး ကော်လံနောက်ဖက်မှာလည်း ရတယ်။ ဒီနည်းတွေက အစတော့ အဆင်ပြေတယ်။ နောက်ပိုင်း အဖေရိပ်မိပြီး အရိုးရာတွေထပ်အောင် ကျောတစ်ရာ ရင်တရာ ကြိမ်အက်ခတ်ခံရတာနဲ့ အသေချာဆုံးနည်းလမ်းကို ရှာရတယ်။ ပိုက်ဆံ မရှိလို့မဖြစ်ဘူးလေ။

လိုလျှင်ကြံဆ နည်းလမ်းရ ဆိုသမို့လား။ ကျနော်တို့ကျောင်း မုန့်ဈေးတန်းမှာ ကုလားပဲသုတ် ရောင်းတဲ့ စင်္ကြာ ဆိုတဲ့ ကုလားမကြီးကို ကျနော် စည်းရုံးတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူက ကျနော်တို့ဈေးဆိုင်မှာ နေ့တိုင်း ဈေးလာဝယ် နေကျလေ။ သူ့ဝယ်တဲ့ ဈေးဘိုး ကျသင့်ငွေကို ကျနော်မယူဘူး။ ကျောင်းကျမှ ယူတယ်။ တခါတခါ ဈေးမဝယ်ရင် အဖေ အလစ်မှာ ပိုက်ဆံသေတ္တာထဲက ငါးကျပ်ဖြစ်ဖြစ် ဆယ်တန်ဖြစ်ဖြစ် လိပ်ပြီး သူ့ဆီကို ပစ်ပေးလိုက်တယ်။ သူက လည်း ဝယ်စရာမရှိရင်တောင် ဆိုင်မှာ ဟိုဟာကိုင်ကြည့် ဒီဟာကိုင်ကြည့်နဲ့ လူမိုက်အားပေးပေါ့။ အဲ သူ့ခိုးအားပေးပေါ့။

ကျောင်းရောက်ရင် စာရင်းရှင်းတယ်။ အားလုံးတော့ဘယ်ရမလဲ။ ငါးကျပ်တန်ပေးလိုက်ရင် တကျပ်ဘိုး လောက်တော့ သူ့ပဲသုတ် ဝယ်ရတယ်။ နေ့တိုင်း ပဲချည်းဘယ်စားနိုင်ပါ့မလဲဗျ။ ဘော်ဒါဘော်ဂျွတ်တွေ ကို ဝေစားဝါးစေသတည်းပေါ့။ အဲဒီအချိန်မျိုးမှာ အပေါင်းအသင်းကတော့ ဘာပေါ့သလဲမမေးနဲ့။ အေးဗျာ ရွှေတကျပ်သားကို လေးငါးရာပဲ ပေးရတဲ့ ခေတ်ကြီးမှာ ကျနော်အိမ်က ပိုက်ဆံကို တနေ့ အစိတ်သုံးဆယ် ခိုးနေခဲ့တာ။ အခု ပြန်စဉ်းစားမိရင် နောင်တရလို့ မဆုံးဘူး ဗျာ။

ဖဲရိုက်တာ ကလည်း လေးငါးကျပ်နဲ့မရဘူးလေ။ ဖဲပိုင်းအနည်းဆုံး အစိတ်တန်တရွက်ပစ်ချလိုက်မှ လူရိုသေ ရှင်ရိုသေ ဖြစ်တာကလား။

ဖဲကစားတယ် ဆိုတာလည်း ဆရာလိုတယ် ဗျ။ အူကြောင်ကြောင် ဘုမသိဘမသိ ဝင်ကစားလို့မရဘူး။ ကျနော်တို့ ရပ်ကွက်မှာက ဂျင်ပေါ်ကထုံး ဆိုတဲ့ ဖဲသမားတွေချည်းပဲ။ လှိုင်မြို့နယ်ဆိုတာ ကိုမြဟန်၊ ကိုတိုး၊ ကိုနီ၊ တင်ထွေး၊ ကိုကျော်ဦး စတဲ့ တကယ့်ဒိတ်ဒိတ်ကြဲ ဖဲသမားတွေ ပေါ်ထွန်းခဲ့တဲ့ ဘူမိနက်သန်။ ကျော်ဦးဆို ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ထဲက ကျောင်းသားတွေကိုတောင် ဖဲလိမ်ရိုက်နည်း သင်တန်းပေးနိုင်တဲ့အထိ ဆရာတဆူ။ သူ့တပည့်ထဲမှာ ရဟတ်ယာဉ် ပျက်ကျပြီး ကွယ်လွန်သွားတဲ့အတွင်းရေးမှူး-နှစ် ဝိုလ်ချုပ်ကြီးတင်ဦးရဲ့ ညီအရင်း ကိုလှမြင့်တောင် ပါသေး။ သူလည်း တကယ့် ဖဲသမား။ နောင်တော့ ကျနော်ကုမ္ပဏီမှာ ဒါရိုက်တာ ဝင်လုပ်သေးတယ်။ ကျော်ဦးက ဖဲပဲ တသက်လုံး ရိုက်စားတာ။ သူ့အိမ်မှာတော့ ကျော်ဦးတေလာဆိုပြီး အပ်ချုပ်ဆိုင်ဖွင့်ထားပေမယ့် သူ့မိန်းမနဲ့ပဲ လွှဲထားတာ။ ကိုလှမြင့် ဖဲလိမ်ကောင်းလို့ စိုးမြတ်အုပ်စုကကောင်တွေနဲ့ငြိလို့ ကျနော်တောင် ဝင်ရှင်းပေးခဲ့ရဖူးသေးတယ်။ ဒါတွေ ထားပါဗျာ။ နောင် ကြုံရင် ပြောပါအုံးမယ်။ အခုက ကျနော် ဖဲသမားဘဝ ပြန်စရအောင်။

ကျနော်က အတော်ဆုံး ဖဲသမား ကျော်ဦးဆီမှာ တပည့်ခံတယ်။ ကုလားဖန်တိုးတာ၊ ဖဲ ကောက်တာ၊ နှပ်ကြောင်း ပေးတာ၊ အပေါ်ဖဲ အောက်ဖဲကို ဘယ်သူမှ မသိအောင် လဲပြီး ဆွဲတာ၊ ဖဲကောက်တယ် ဆိုတာ လိမ်ဘို့ ဖဲကို ပိုင်းတိုင်းပြီးလို့ ဖဲတွေပြန်အသိမ်းမှာ ကောက်တာကို ပြောတာ။ ကောက်ပြီးတာနဲ့ လိမ်ဘို့စီပြီး အဆင့်သင့် ဖြစ်နေပြီ။ နောက် ရှိုးပိုင်းတွေမှာ အောက်ဖဲကို ကိုယ့်လက်လှန်သိအောင် အချက်ပေးတာ။ တချပ်မှောက်က အောက်ဖဲ အရေးကြီးတယ်လေ။ အေး ... လို့အသံထွက်ရင် တစ်၊ နာတယ်ကွာဆို နှစ်၊ ဖဲချပ်ကို လက်နဲ့တောက်ရင် ကင်း၊ နှာခေါင်းကိုင်ပြရင် ဘာ၊ နားရွက်ကိုင်ပြရင် ဘာ၊ မျိုးစုံလို့ဆိုပါတော့။ ဒါပေမဲ့ကျနော်အဆင့်ဟာ နတ် အဆင့် မရောက်ခဲ့ဘူးဗျ။ နတ်ဆိုတာ လည်မှန်းမသိအောင်၊ လိမ်မှန်းမသိအောင် လိမ်နိုင်တဲ့အဆင့်။ နတ်ချင်ဆိုတာ ရှိသေးတယ်။ သူများလိမ်မလိမ် တော့သိတယ်။ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းလိမ်တယ် ဆိုတာ အသေးစိတ်မသိဘူး ဆိုတဲ့ အဆင့်ကို နတ်ချင် လို့ ခေါ်တယ်။

နေအုံးဗျ။ ကျော်ဦးက ကျနော်ကို တပည့်အဖြစ်သင်ပေးတာ ကျနော်အဖေကို လေးစားတာ ပါတယ်ဗျ။

ဖဲနဲ့ပတ်သက်လို့ အဖေ့ရဲ့ထူးခြားတဲ့အဖြစ်ကို ကျနော်တခါ ကြုံဖူးတယ်။ အဖေဟာ ရွာမှာကော မန္တလေးမှာပါ ဖဲကို သည်းသည်းမဲမဲ ရိုက်ခဲ့ဘူးတယ်။ ပါလာတဲ့လှည်းတွေ နွားတွေပါ ဖဲဝိုင်းမှာ ချပေါင်တဲ့အထိ တဖွတ်ထိုး စွတ်လုပ်တယ်။ ဖဲသမားလောကမှာ နတ်မောက်တနယ်လုံး အဖေ ဩဇာ ရှိတယ်။

ကျနော် အကိုဆုံးတော့ သူ့နောင်တ အကြီးအကျယ်ရပြီး ဖဲဆို ကိုင်တောင်မကြည့်တော့ဘူး။

ဒါပေမဲ့တနေ့ဗျာ၊ လမ်းထဲက ဦးကိုကြီး ဆိုတဲ့ အဖေ့မိတ်ဆွေ လူကြီးတယောက် လေဖြတ်ပြီး ရုတ်တရက် ဆုံးသွား တယ်။ လူစုစု ရှိတဲ့နေရာတွေကို ရှောင်လေ့ရှိတဲ့အဖေဟာ ဦးကိုကြီးကို လေးစားရင်းစွဲ ရှိတယ်ထင်ပုံ။ ဦးကိုကြီး အသုဘကို သွားတယ်။ ကျနော်လည်း အဆန်းပဲ ဆိုပြီး နောက်က လိုက်သွားတာပေါ့။ အသုဘအိမ်ဆိုတော့ ဖဲဝိုင်း ရှိတာပေါ့ဗျ။

ဒါက ကျနော်တို့ရပ်ကွက် ရဲ့ယဉ်ကျေးမှု။

ဦးကိုကြီး အိမ်လည်း ရောက်ရော နာမည်ကျော် ဖဲသမားတွေက ကွင်းလယ်ခေါင်မှာ အဆင်သင့်နေရာယူထားပြီးကြပြီ။ အဖေ့ကို မြင်တော့ ကျော်ဦးက ... ဦးလေးရာ ဝင်ကစားပါလား ကျနော်တို့လည်း အသုဘ အစောင့်သဘောနဲ့ အပျော်တမ်း လုပ်နေတာပါတဲ့။ အဖေက ပြုံးပြီး ငြင်းတယ်။ ငါ့တူတို့ပဲ လုပ်ကြပါကွာတဲ့။ မရဘူးဗျ။ မြဟန်ကော၊ ကျော်ဦးကော၊ ကိုနီကော ဇွတ်အတင်း အဖေ့ကို ဝိုင်းထဲဝင်ဘို့ ထပ်ခါတလဲလဲ အပူတိုက်နေတယ်။ နာရီဝက် လောက်ကို ရှိမယ်။ နောက် အဖေက ဘာစိတ်ကူးပေါက်တယ် မသိဘူး။ ထသွားတဲ့ပြီး ဖဲဝိုင်းထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ ငါ့ခိုင်ကိုင်မယ် ... မင်းတို့ထိုးကွာ တဲ့။ အားလုံးက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ဝိုင်းပြီး ထိုးကြတာပေါ့။ အဖေက ဖဲထုပ်ကို ကုလားဖန် လေးငါးချက် ထိုးလိုက်တယ်။ ဖဲတွေဝေပြီး ထိုးသားအိမ်တွေကို လျှောက်ကြည့်တယ်။ သူ့ဖဲကို သူမကြည့်သေးဘူး။ ပြီးတော့ ဒီအိမ်စားတယ်၊ ဒီအိမ်စားတယ်၊ ဒီအိမ်လည်း စားတယ်၊ နောက်တအိမ်ကျတော့ မင်းကို လျော်မယ်တဲ့။ သူ့ဖဲကို လှန်မကြည့်ဘဲ လျှောက်ပြီး လျော်တယ် စားတယ် လုပ်နေတယ်။ အလျော်အစား ပြီးတော့မှ သူ့ဖဲကို လူ ထိုးသားတွေရှေ့ ပစ်ချလိုက်တယ်။ သူ့ပြောတဲ့ အလျော်အစား ကွတ်တိ ပဲဗျ။

အဖေ ဖဲကောက်တာ ကုလားဖန်ထိုးတာ ဖဲဝေတာကို ဝိုင်းထဲက ဖဲဂျိုးတွေက မျက်တောင် မခတ်ဘဲ ဝိုင်းကြည့်နေ ကြတယ်။ အဖေ သုံးလှည့်တိတိ ခိုင်ကိုင်ခဲ့တယ်။ ထိုးသားတွေဆီက ငွေတော်တော်များများ အဖေ့ရှေ့ ရောက်လာ တယ်။ အဖေက တော်ပြီလို့ ပြောလိုက်တယ်။

ကျော်ဦးတို့အုပ်စုက ဟာ ဦးလေးကလည်း ဆိုရော မဟာနဲ့၊ မင်းတို့ပိုက်ဆံတွေအားလုံး မင်းတို့ပြန်ယူလိုက်။ မင်းတို့က ပျော်ချင်တယ်ဆိုလို့ ခဏဝင်ထိုင်တာ ... ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာတယ်။ နာမည်ကျော် ဖဲသမားတွေ ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ကျန်ခဲ့သဗျာ။ ကျနော်လည်း အဖေ့နောက်က ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်ပြန်ရတာပေါ့။ ကျနော်တသက်မှာ အဖေ ဖဲထုပ် ကိုင်တာကို ပထမဆုံးနဲ့နောက်ဆုံး မြင်ဖူးတာပဲဗျ။

လမ်း တဝက်လောက် ရောက်တော့ အဖေက ကျနော်ကို လှည့်ကြည့်တယ်။ သက်ခိုင် ... မဟုတ်တာကို အားမကျနဲ့၊ ခွေးဖြစ်မယ့်အလုပ်တွေ ... တဲ့။

အေးဗျ။ ဖဲသမားလိုင်းမှာ တကယ့်ပါရဂူတွေရဲ့ အန္တရာယ်သိက ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကျိတ်ဝိုင်းတွေ မသာအိမ်ဝိုင်းတွေမှာ ပွဲကြီးပွဲကောင်းတွေတော့ တိုးခဲ့ပါရဲ့။ မာစတာအဆင့် ကိုစစ်မဆုံးခင်ဘဲ ဖဲဝိုင်းကို ကျောခိုင်းခဲ့ပြန်တယ်။

ဒါကြောင့် ထင်ပါရဲ့။ ကျနော်ဟာ ခွေးမဖြစ်တော့ဘဲ ကျောင်းဆရာဖြစ်လာတယ်။ ဟုတ်တယ်၊ ဘဝဆိုတာ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာတွေနဲ့ ပြည့်နေတာကလား။

ကျနော် ရဲ့ဉာဏ်ရည်နဲ့ ပညာရေးအဆင့်အတန်းဟာ ဆေးကျောင်းတို့၊ အာအိုင်တီတို့ ရောက်လောက်တဲ့အခြေအနေ ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်ချင်တာမဖြစ်ခဲ့ပြန်ဘူး။ ဘာလို့လဲ ဟုတ်လား၊ အဖေ ကားတိုက်ခံရပြီး ရုတ်တရက် ဆုံးသွားလို့ဗျ။

ကျောင်းဆက်မတက်နိုင်အောင် ကျနော်တို့ မချို့တဲ့ပါဘူးဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျနော်က ဘဝကို စိန်ခေါ်ရတာ နှစ်သက်
ခဲ့တယ် ထင်ပါရဲ့။ ဆယ်တန်းအောင်တော့ တက္ကသိုလ်ဆက်မဆက်ဘဲ ဆရာအတတ်သင် သွားလိုက်တယ်။
ကျနော်တို့ ငယ်ငယ်က ခေတ်စားခဲ့တဲ့ စကားတောင် ရှိသေးတယ်။ "life is challenge" ဆိုလား ။

အခန်း (၁၄) - မယ်တော့ကို အတိုးပေးသူများ

ထိုနေ့က စခန်းခွဲသို့ အိုင်စီအာစီလာသည်။

အိုင်စီအာစီ လာမည်ဟုသတင်းရသည့် လွန်ခဲ့သော တပတ်ခန့်ကပင် ပင်မစခန်းရော၊ စခန်းခွဲတွေ အားလုံးရော၊ ပဒူအုံ တုတ်နှင့်ထိုးသလို ဖြစ်နေသည်။ ဆေးတွေသုတ်၊ ဆိုင်းဘုတ်တွေအသစ်ပြန်ရေး၊ ဆေးနားလူနာတွေ သီးသန့်နေရာ တွေ ရွေးပို့၊ လူတွေ၊ ကားတွေ၊ လှေတွေ၊ စက်ဘီးတွေပါ မနားနိုင်တော့။ ထုံးစံအတိုင်း ကိုသက်ခိုင်လည်း အလုပ်ရှုပ် နေသည်။

သူက ကျနော့်ကိုပါ ချောဆွဲထားသည်။

“ကိုမင်းဒင် ... ကျနော့်အထင် အိုင်စီအာစီ လာရင်၊ စခန်းတခုလုံး ပြဿနာ တက်လိမ့်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုသက်ခိုင်”

“လူမမာရုပ် ပေါက်နေတဲ့ ရဲဘက်မှန်သမျှ မြေခေါင်းဆိုတဲ့နေရာကို ပို့ထားတယ်တဲ့။ ပို့တာ မှ တယောက်မကျန် ပို့တာ တဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့ ပို့တာလဲဗျာ”

“အားလုံးကောင်းပါသည် ခင်ဗျားလို့ ထောင်ပိုင်က ပြချင်နေတာ”

“အားလုံးကောင်းတယ်လို့ထင်သွားရင် မကောင်းဘူးလား ဗျ”

“မကောင်းဘူး ဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုသက်ခိုင်”

“အသေးစိတ် ရှင်းပြရင်တော့ ကြာနေမယ်။ လောလောဆယ် ခင်ဗျားပါ ပါမသွားအောင် သတိထားပေတော့။ လိုင်းဝင် ထားတဲ့ရဲဘက်တွေ ပါသွားရင် ပေးထားတဲငွေ၊ ဝင်ထားတဲ့လိုင်းတွေ အကုန်ပျောက်ကုန်ပြီပေါ့ဗျာ။ ကဲပါ၊ ခင်ဗျား စောင့်သာကြည့်၊ ပြဿနာကတော့ အကြီးအသေးပဲ ကွာမယ်၊ တက်ကို တက်လိမ့်မယ်”

ကိုသက်ခိုင် ဟောကိန်းကား သွေးထွက်အောင်မှန်လေသည်။ နံနက် ဆယ့်တစ်နာရီခန့်တွင် အိုင်စီအာစီ မှ အဖွဲ့ဝင် လေးဦး စခန်းခွဲ(၁)သို့ ရောက်လာသည်။ ခေါင်းဆောင်က မြန်မာပြည် အိုင်စီအာစီ တာဝန်ခံ မစ္စတာ ဘာထရန် ဟုဆိုသည်။ မြန်မာ စကားပြန် အမျိုးသား တဦး ပါသည်။ နောက် တစ်ယောက်က ရဲဘက်တို့၏ ကျန်းမာရေး အတွက်

မေးမြန်းစစ်ဆေးမည့် ပြင်သစ်အမျိုးသမီး ဖြစ်ပြီး ကျန်တယောက်မှာ အိမ်နှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်နေသော ရဲဘက်တို့ အတွက်ဆက်သွယ်ဆောင်ရွက်ပေးမည့်သူဟုဆို၏။ သူကား သြစတြေးလျနိုင်ငံသူဟု မိတ်ဆက်စကားအရ သိရသည်။ ဦးဆုံး ထမင်းချက် ဖိုကြီးကို စစ်သည်။ မြန်မာ စကားပြန်က ဒယ်အိုးအတွင်းမှ ဆီပြန်နေသော ဟင်းတွေကို ကြည့်ပြီး ... “ကျနော်တောင် ဒီမှာ နေချင်လာပြီ” ဟုရယ်ကျဲကျဲ ဆိုသည်။ အဖွဲ့ဝင် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က ဝိုက်ကို လက်နှင့် ပွတ်ပြီး တယောက်မျက်နှာ တယောက်ကြည့်ကာ နောက်နေပုံ ရသည်။ အမှန်တကယ်လည်း ဤဆီပြန်ဟင်းသည် အိုင်စီအာစီ လာမည်ဆိုသောကြောင့် ချက်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူတို့လည်း သိနေကြဟန် တူသည်။

ပြီးတော့ ရဲဘက် ဆယ့်ငါးဦးလောက်ကို ကိုသက်ခိုင် တဲရှေ့မှာ သီးခြားခေါ်ယူမေးမြန်းနေသည်။ အိုင်စီအာစီ လေးယောက် က နှစ်ယောက်စီ နှစ်ဖွဲ့ခွဲပြီး မေးမြန်းနေခြင်း ဖြစ်၏။ နောက် ကိုသက်ခိုင်ကို ခေါ်သည်။ ကိုသက်ခိုင်ကို မေးနေသည်မှာ တော်တော်နှင့်မပြီး။ ကျန်ရဲဘက်တွေနှင့် စကားပြောရာတွင် စကားပြန်မှ တဆင့် ပြောသော်လည်း ကိုသက်ခိုင် နှင့် ဘာထရန် နှစ်ယောက်တည်း ပြောနေသည်မှာ တနာရီခန့်ရှိမည်။

မွန်းလွဲ နှစ်နာရီလောက်တွင် ဘာထရန်တို့ အဖွဲ့စခန်းခွဲက ပြင်ဆင်ထားသော နေ့လည်စာကိုပင် မစားတော့ဘဲ ပြန်ထွက်သွားသည်။ စခန်းခွဲ တာဝန်ခံ ဦးအေးနိုင်လည်း မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက် နောက်လှေနှင့်လိုက်သွားသည်။

ညနေ လေးနာရီခန့်တွင် ဦးအေးနိုင်ပြန်ရောက်လာပြီး ကိုသက်ခိုင်ကိုခေါ်ကာ ရဲဘက်အားလုံးကို တန်းဖြုတ်ခိုင်း လိုက်သည်။

“ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ ကိုသက်ခိုင်”

“အိုင်စီအာစီက ဒီစခန်းကို ဆက်မစစ်တော့ဘူးတဲ့။ စာရင်းထဲမှာပါတဲ့အကျဉ်းသား တချို့ဟာ ဘာအကြောင်း ကြောင့်မှန်း မသိရဘဲ ပျောက်ဆုံးနေတယ် တဲ့”

“ကိုသက်ခိုင် ခင်ဗျား က ဒီပြဿနာ ဖြစ်မယ် ဆိုတာ ကြိုသိထားလျက်နဲ့ ဦးအေးနိုင်ကို မပြောပြဘူးလား”

“ပြောပါသော်ကော ဗျာ၊ သူလည်း ထောင်ပိုင် ဦးမြင့်သောင်း လုပ်တာဆိုတော့မပြောရဲဘူး ထင်ပါ”

“ကိုသက်ခိုင် ရဲဘက်စခန်းတွေက နံရံက နားတွေဟာ အရမ်းပါးတယ်နော်။ ဒီကိစ္စကို အိုင်စီအာစီ သိအောင် ခင်ဗျား လုပ်လိုက်တာလို့ ထင်ရင် ဘယ်နှယ့် လုပ်မလဲ။ ခင်ဗျား ပြောလိုက်တာလား ဗျာ”

“အော် ခက်နေပါလား ကိုမင်းဒင်၊ ထောင်ပိုင် ပြတဲ့ အကျဉ်းသားစာရင်းက မင်တောင် မခြောက်သေးဘူးတဲ့။ သူတို့ရုံးချုပ်က ယူလာတဲ့စာရင်းနဲ့လွဲနေတယ် တဲ့။ အိုင်စီအာစီက ဒီကို မလာခင် တပြည်လုံးက ရဲဘက်စခန်းတွေရဲ့ လူစာရင်း၊ ထောင်ပြန်ပို့တဲ့စာရင်း၊ သေဆုံးတဲ့စာရင်း၊ ကြိုပြုစုပြီးသားတဲ့။ နောက်တခုကဗျာ၊ ဒီလောက် အဆက် အသွယ် ပြတ်တောက်ပြီး ငရဲခန်းလိုနေရာ ရဲဘက်ငါးရာလောက်ထဲမှာ တယောက်မှ မဖျားမနာဘူးဆိုတာ ယုတ္တိ ရှိပါ့ မလားဗျာ။ အခု ပိုဆိုးတာက ဘာထရန်က ပျောက်နေတဲ့သူတွေ အကုန်သေကုန်ပြီ ထင်နေတာ။ အဲဒါ ကျနော့်ကို ထပ်တလဲလဲ မေးနေတာ။ သေကုန်တာလား၊ နှိပ်စက်ထားတာ အရမ်းရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေပြီလား။ သေမကုန် သေးရင်လည်း အဲဒီရဲဘက်လူမမာတွေကို ဘယ်မှာ ထားသလဲပေါ့”

“သေကုန်ပြီထင်နေတယ် ... ဟုတ်လား၊ ပိုတောင်ဆိုးနေပါလားဗျာ။ ဘယ်လို ရှင်းကြမလဲ ဗျာ”

“အင်း ချစ်တီးဘုရားကျောင်း ဂေါပက ဖြေသလို မယ်တော်ကို အတိုးပေးထားပါတယ် လို့သာ ဖြေရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့”

“ဘာလဲဗျာ၊ မယ်တော်ကို အတိုးပေးထားတယ် ဆိုတာ”

“ပြောချင်တာကတော့ ပြဿနာဖြစ်လာပြီဆိုမှတော့ အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ မရှိရှိ ရရာဆင်ခြေကို ပေးပေတော့ ဆိုတဲ့ သဘော ပါ။ မယ်တော်ကို အတိုးပေးတဲ့ မူရင်း ဇာတ်လမ်းကတော့ ဒီလိုဗျာ ... ”

ကျနော်နေခဲ့တဲ့ လှိုင်မြို့နယ် အင်းစိန်လမ်းမကြီး၊ ကမာရွတ်ဘူတာရုံလမ်း ဘတ်စ်ကား မှတ်တိုင်နားမှာ သူ့ရီ မာရီယာမန် ဆိုတဲ့ ချစ်တီးဘုရား ကျောင်းကြီး ရှိတယ်။ ကနတ်လက်ရာတွေ ပန်းတမော့လက်ရာတွေနဲ့ တော်တော် ကြီးတဲ့ ကျောင်းပျံ၊ မြင့်လည်း အတော်မြင့်တယ်။ မြန်မာ ပြည်ချစ်တီးဘုရား ကျောင်းတွေထဲမှာ တွဲတေးဘက်က ကျောင်းနဲ့ကမာရွတ်ချစ်တီး ဘုရားကျောင်းနှစ်ခု ဟာ အကြီးဆုံးပဲတဲ့။

သူ့ရီမာရီယာမန် တင်ပယ် ဆိုတော့ မယ်တော်ရဲ့ကျောင်း ပေါ့။ အာနန္ဒာဘုရားလို ဂူကျောင်းပုံစံ အတွင်းက လိုက်ခေါင်းနဲ့။ အထဲမှာ အလယ်ခေါင်တည့်တည့်က သံဘာဂျာတံခါးနဲ့၊ လုံခြုံရေး တင်းကြပ်ထားတဲ့ မယ်တော် ရုပ်တု ရှိတယ်။ ရုပ်တုပုံကလား၊ လက်တွေ အများကြီးနဲ့ တဘက်သောလက်က သွေးစွန်းနေတဲ့စားကို ကိုင်ထားပြီး နောက်လက်တခု က ခေါင်းပြတ်ကြီးတခုကို ဆံပင်ကနေ ဆုပ်ကိုင်ထားတယ်။ မယ်တော် မျက်လုံးကလည်း ပြူးနေ တယ်။ ခေါင်းပြတ်ကြီးရဲ့မျက်နှာကလည်း ကြောက်စရာပျံ။ ခန်းမကျယ်ကြီးထဲမှာ တခြားချစ်တီးဘုရား သူ့ဝတို့ ဝိသျှန်းတို့ ရုပ်တုတွေလည်း အများကြီးပဲ။ ချစ်တီးဘုရားပွဲ တနှစ်တခါ လုပ်တော့ ဘုရားတင်တဲ့ မြင်းရုပ်ကြီးတွေလည်း

ရှိတယ်။ နောက်ဘာတဲ့ ... မယားကြီး မယားငယ်ဆိုလား၊ နတ်ဘုရားရုပ်တုတွေလည်း ရှိတယ်။

ချစ်တီးဘုရားလှည့်ရင် ဆယ်ရက်လောက်လှည့်တာ။ တရက်ကို ရုပ်တုတမျိုးနဲ့။ နောက် မီးအိုးပိုက်တဲ့ရက်တွေ ဘာတွေလည်း ရှိသေးပျာ။ ကျနော် အကုန်သိနေတာက ငယ်ငယ်တည်းက အဲဒီ ချစ်တီးဘုရားကျောင်းထဲမှာ သွား ကစားနေကျ။ နောက်ကိုးတန်းလောက်ရောက်တော့ ချစ်တီးဘုရားလှည့်ရင် လိုက်တီးတဲ့ ခိုးပိုင်းထဲမှာလည်း လိုက်ဖူးတယ်။

ကဲ ဒါတွေထားပါတော့၊ ကျနော်ပြောမယ့် မယ်တော်ကို အတိုးပေးတယ် ဆိုတာက စောစောက စားနဲ့ခေါင်းကို ဖြတ်ပြီး ကိုင်ထားတဲ့ မယ်တော်ရဲ့ ရွှေဆွဲကြိုး ကိစ္စ။

အဲဒီ မယ်တော်ရဲ့ရုပ်တုမှာ ရွှေအစစ်နဲ့လုပ်ထားတဲ့ ဆွဲကြိုးကြီး တကုံးဆင်ထားတယ် ပျံ။

အလေးချိန်က လေးဆယ်သားလောက် ရှိတယ်တဲ့။ အေးလေ၊ ဘုရားကျောင်းပိုင်ပေါ့။ လာလာသမျှ ဘုရားဖူး ဧည့်သည်တွေက လှူဒါန်းသွားတာကို ပေါင်းပြီးလုပ်ထားသလား၊ တယောက်တည်းကပဲ လာလှူထားသလား၊ ဒါတော့ ကျနော်မသိဘူး။ ငွေသားအလှူရှင်တွေလည်း အတော်များတယ်။ တချို့သံရုံးတွေကလည်း အဲဒီ ချစ်တီးဘုရား ကျောင်းကို လာကြတယ်။

အေးပေါ့ပျာ၊ အလှူငွေ အများကြီး ရှိတဲ့ကျောင်းဆိုတော့ ဂေါပကလုပ်ချင်တဲ့သူများတာပေါ့။ တနှစ်တခါ ဂေါပက ရွေးပွဲ လုပ်ရင် လူမိုက်အုပ်စုတွေက ကျောင်းအပြင်ဘက်က အဆင်သင့် စောင့်နေကြတာ။ သူတို့လူ အရွေးမခံရရင် ဒါမှ မဟုတ် သူတို့လူကို ယှဉ်ပြိုင်အရွေးခံလို့ နိုင်သွားရင် စောင့်ရိုက်ဖို့ပြင်ထားတာ။ ဘာသာရေးဆိုတော့ မြို့နယ် ကောင်စီကလည်း ကြီးကြပ်ရုံလောက်ပဲ။ တိုက်ရိုက် ဝင်စွက်ဟန် မတူဘူး။

တနေ့မှာတော့ မြို့နယ်ကောင်စီကို ဟိန္ဒူလူမျိုးတစ်စုရဲ့တိုင်စာရောက်လာတယ်။ အဲဒီတိုင်စာကတော့ မယ်တော်ရဲ့ လေးဆယ်သားလောက်ရှိတဲ့ ဆွဲကြိုးကြီးကို ဂေါပကအဖွဲ့က ပေါင် သုံးထားတယ်။ ရွှေရည်စိမ်အတုကြီးနဲ့ လဲထားတာ စစ်ဆေးပေးပါ ဆိုတဲ့တိုင်စာ။

မြို့နယ်ကောင်စီကလည်း ဘယ်ယုံမလဲ။ တိုင်စာပို့တဲ့အဖွဲ့ကိုခေါ်ပြီး “မင်းတို့ဥစ္စာ ဟုတ်မှလည်း လုပ်ပါကွာ၊ လူကြားမကောင်းပါဘူး” ဆိုတော့ တိုင်သူတွေက အခုချက်ချင်းလိုက်စစ်ပါ၊ မမှန်ရင်သူတို့ကို ဖမ်းပါ ဆိုတော့ မြို့နယ် ကောင်စီလည်း မနေသာဘဲ လိုက်စစ်တယ်။

ဂေါပကအဖွဲ့အတွင်းလူက မကျေနပ်လို့ တိုင်တာဆိုတော့ တိုင်တဲ့အတိုင်းမလွဲဘူး။ မယ်တော်ရဲ့ရုပ်တု တံခါးကို ဖွင့်ပြီး ဆွဲကြိုးကို စစ်လိုက်တော့ ရွှေရည်စိမ်အတုကြီး။ ဒါနဲ့ တာဝန်ရှိ ဂေါပကတွေကို မြို့နယ်ကောင်စီက ခေါ်ပြီး မေးတော့ ... ဂေါပကတွေက ... “ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါကျနော်တို့သဘောနဲ့ချည်းလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ မလုပ်ခင် မယ်တော်ကို လျှောက်တော့မယ်တော်က ဘာမှပြန်မပြောဘူးတဲ့။ မကျေနပ်တဲ့အကြောင်း အိပ်မက်လည်း မပေးဘူး။ ဝင်ပူးပြီးလည်း မပြောဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့နှစ်ကျပ်တိုး မယ်တော်ကို လှူပူမယ် ဆိုတော့လည်း မယ်တော်က ငြိမ်နေတယ်တဲ့။ အဲဒါနဲ့ ဂေါပက အဖွဲ့က ရံပုံငွေလည်းတိုးအောင်၊ မရှိတဲ့သူတွေလည်း စီးပွားရေးလုပ်နိုင်အောင် အကျိုးရှိရှိ လုပ်လိုက်တာတဲ့။ မယ်တော် ကိုလည်း အတိုးမှန်မှန် ပေးပါသတဲ့”

“ကြံကြံဖန်ဖန် ကိုသက်ခိုင်ရာ၊ ခင်ဗျားနောက်ပြောနေတာလား”

“အော် ... ဒါနောက်စရာမှ မဟုတ်တာ။ ဂေါပက အဆက်ဆက် ကျနော်နဲ့မကင်းတာ များတယ်။ သူများဘာသာ မဟုတ်တာ ကျနော်ပြောပါ့မလား။ ကဲ အခုလည်း ထောင်ပိုင်ကြီး ဦးမြင့်သောင်း မယ်တော့်ကို အတိုးပေးထားတယ် လို့သာ ဖြေပေတော့။ ငြင်းရင်သတ်ပစ်တယ် ထင်နေတာ ပိုဆိုးလာမယ်”

“အရေးထဲ ခင်ဗျားက နောက်နေပြန်ပါပြီ။ ဒါနဲ့ကိုသက်ခိုင် စခန်းခွဲမှာ ပွဲဆူနေတုန်း ဒါလေး ချလိုက်ရရင် မကောင်းဘူး လားဗျ”

ကျနော့်က လက်မကို ပါးစပ်ဝ တော့ပြလိုက်သည်။

“ကျနော်မလုပ်တော့ဘူး ကိုမင်းဒင်။ ကျနော် လေ့ကျင့်ခန်းတခု လုပ်နေတယ်”

“မသိပါဘူး။ ယမကာပုလင်းလေးတွေ ကိုသက်ခိုင် အိတ်ထဲမှာတွေ့မိသလားလို့”

“ဟိုတုန်းက လိုရင်အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ဆောင်ထားတယ်။ အခုတော့မင်းနောင်ကို လက်ကျန် အကုန် ပေးပစ်လိုက်တယ်။ အေးဗျာ၊ ခင်ဗျားနည်းခင်ဗျားဟန်နဲ့ ဖန်တီးနိုင်ရင်တော့ ခင်ဗျား သဘောပဲ။ ကျနော်တားလည်း မတားဘူး။ အားလည်းမပေးဘူး။ ကျနော်လည်း အလွန်အကျွံလုပ်ခဲ့တဲ့သူဆိုတော့ နတ်စကားထွက်သလို ဖြစ်မယ်။ သို့သော် တခုတော့သတိပေးပါရစေ။ အရက်ဟာ အန္တရာယ်ရှိတယ်။ သတိလက်မလွတ်စေနဲ့။ အရက်သောက်တာဟာ အပ်ချည်ကြိုးလေးတွေနဲ့ ဆွဲကြိုးချနေတာ။ ပထမ တပင်တည်းဆိုတော့ ကြိုးပြတ်တာပေါ့။ အပင်ပေါင်းများလာတော့ လျှာထွက်တာပေါ့။ ကံမကောင်း အကြောင်းမလှရင် အရက်ကြောင့် မဂ်တား ဖိုလ်တားတောင် ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဘာလဲဗျ။ မဂ်တား ဖိုလ်တား ဆိုတာ”

အခန်း (၁၅) - အဇာတသတ်နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

"မဂ်ဖိုလ်နီဗွန် ဆိုတာကို ဘယ်လိုလို အားထုတ်အားထုတ် မရောက်နိုင်တော့ဘူးပေါ့"
 "အရက်သောက်ရုံလေးနဲ့တော့ ဒါလောက်မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ် ကိုသက်ခိုင်"
 "ရော ... ခက်ပါလား၊ အရက်သောက်ပြီး နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာ မရှိတဲ့လူ ရှားတယ်ဗျ"
 "ဘယ်လောက်ကြီးတဲ့နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာမို့ မဂ်ဖိုလ်တား ရတာလဲဗျာ"
 "ကိုယ့်အဖေကိုယ် ပြန်သတ်ပစ်လို့ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီလူက ကျနော်နဲ့သိပ်ရင်းနှီးတယ်၊ သူ့နာမည်က ကိုအေးသောင်တဲ့"

ကိုအေးသောင် လို့စလိုက်တာနဲ့ ကျနော်ပြေးသတိရတဲ့ရွှေမန်းတင်မောင်ရဲ့သီချင်းရှိတယ်။ ဘာတဲ့ ... "တဦးမေတ္တာ၊ တဦးမှာ၊ ကူးကာ ဆက်စပ် ဆုံပြန်ပါသည်၊ ဧကန်မလွဲ အမှန်ပါပဲအတည် ရွှေမန်းမောင်တင်၊ ကြည်လင်သော မေတ္တာဓာတ်ကို သိမှတ်ကြပေလိမ့်မည်၊ သောတဆင်ကြတဲ့လူထုပရိသတ်ကြီးကစုံညီ၊ မွန်မွန်မြတ်မြတ်နဲ့သာ အားပေး မယ်လို့ ကျနော် ယုံကြည်" ဆိုတဲ့ သီချင်းလေ။ အဲဒါ ကိုအေးသောင် အမြဲဆိုနေတဲ့သီချင်းဗျ။

ကိုအေးသောင် အကြောင်းပြောတာ သူ့ကို သိက္ခာကျစေတော့လို့ ကျနော် စိတ်ထဲ မရှိရိုးအမှန်ပါ။ ဒါပေမဲ့ လူတွေ သိစေချင်တယ်။ သူ့လို မမှားကြအောင်လို့။
 ကိုအေးသောင်ရဲ့ မူလစိတ်က တကယ်ခင်မင်စရာကောင်းတာဗျ။ လူကလည်း လူပုံချော။ ကျနော်တို့ခေတ်က တောင်သူလယ်သမားကြိုက် ရုပ်ရှင်မင်းသားကြီး ရွှေဘနဲ့ချွတ်စွတ်။ သူ့အိမ်ဧည့်ခန်းမှာ သူ ရွှေဘစတိုင်နဲ့ရှိက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ ချိတ်ထားတယ်။ သူကတောင် ပိုချောသေး ထင်ပါ့ဗျာ။

သူ့အိမ်ရောက်ဖူးဆို ကျနော်တို့အိမ်အဟောင်းနဲ့ကပ်လျက်ဗျ။ သူ့အမေက ဒေါ်ဝါန။ တကယ့်ကို မိန်းမချော မိန်းမခန့် ကြီး၊ မာနလည်း ကြီးပုံရတယ်။ ကမာရွတ် ဈေးကြီးထဲမှာ အထည်ဆိုင်ကြီးဖွင့်ထားတယ်။ ကိုအေးသောင် မယ်မယ်ရရ အလုပ်တော့မလုပ်ဘူးဗျ။ ကျနော်သတိထားမိသလောက် အားအားရှိပိတ်မနေတာများတယ်။ သူ့ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ကလည်း တကယ့်ကို လူငယ်တွေအားကျစရာ။ ကျနော်တောင် သူ့အားကျပြီး သူ့ပိတ်မတဲ့ရုံထဲမှာ ဝင်ကျင့်ဖူး

သေးတယ်။ တပတ်နှစ်ပတ်တည်း ဆိုတော့ဘာမှ မထူးခဲ့ပါဘူး။ နံပိန်က နံပိန်ပါပဲ။ ကျနော် ငယ်ငယ်က လူဖလံလေး ဗျ။

သူ့ညီက ကိုဟန်တင်ဗျ။ သူလည်း တသက်လုံး ဖဲပဲ ရိုက်နေတာ။ ကိုဟန်တင် မုဒိမ်းမှ ဖြစ်တယ်လည်း ကြားဖူး တယ်။ သေချာတော့မသိဘူး။ သို့သော် ကျနော်တို့ခေတ်က မုဒိမ်းမှဆိုတာ လူတွေ အရမ်းအံ့ဩကြတဲ့ အမှုမို့ ကျနော် လည်း အံ့ဩပြီး မှတ်မိနေတာပါ။ နောက် ဒေါ်ဝါန မွေးစားတဲ့ မြင့်မြင့်အေး ဆိုတာရှိသေးတယ်။ သူက ယောက်ျားလျာ။

ကိုအေးသောင့် အမေက ချမ်းသာတော့ အမေ့စည်းစိမ်နဲ့ပဲ ရှိုးထုတ်နေတာများတယ်။ သူ့ မိန်းမ မခင်သန်း ကတော့ ငါးရောင်းတယ်။ ကလေးတွေ ရိုတာပေါ့။ ဝင်းဝင်းမော်။ စိုးသန်း။ အေးအေး မော် သုံးယောက်တောင်။

ကိုအေးသောင်က အရက်မသောက်ရင် တကယ့် လူကောင်းပါ။ ဒါပေမဲ့ အရက်သောက်တဲ့အခါ လူတကာကို လျှောက်ရမ်းတော့တာပဲ။ ရမ်းရင်လည်း လမ်းမပေါ် ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန်လျှောက်ပြီး တရပ်ကွက်လုံးကို ချဲ့လင့် တောင်းတော့တာပဲ။ လက်ထဲမှာလည်း လက်စွဲတော် မှိန်းလှဲကြီးနဲ့။

ကျနော်လည်း အဲဒီလှဲကြီးနဲ့ဘယ်ကင်းခဲ့မလဲ။ သူမူးပြီး ကျနော်ကို လာရမ်းလို့ ကျနော်က စိတ်ပေါက်ပေါက်ရှိတာနဲ့ ခင်ဗျား ထိုးရဲရင် ထိုးလိုက်စမ်းဗျာ ဆိုပြီး လှဲကိုထားတဲ့ သူ့ရှေ့မှာ အကျီရင်ဘတ်ဖြုတ်ပြီး ရင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးတယ်။ ပြန်တွေးရင် အသည်းယားသဗျာ။ အဲဒီ လှဲပေါ့ ဗျ။ သူ့အဖေ ဦးသိန်းမောင်ကို ထိုးသတ်ခဲ့တဲ့လှဲ။

ကိုအေးသောင်နဲ့ကိုဟန်တင် သားနှစ်ယောက်စလုံး မလိမ္မာတော့ ဦးသိန်းမောင်ဟာ စိတ်ပျက်ပြီး ရဟန်းဘောင် ဝင်သွားသေးတယ်။ သုံးလေးနှစ်နေမှ လူပြန်ထွက်လာတယ်။ အမှန်က သားအရင်းလက်ချက်နဲ့ သေရမယ့်ဝဋ်ကြွေး ပါလာတယ် ထင်ပါဗျာ။ လောကကြီးက တော်တော်ဆန်းကြယ်တာဗျ။ ကိုအေးသောင် သူ့အဖေကို မသတ်ခင် ကမာရွတ် ဈေးကြီးပိုင်းက လူမိုက်တွေနဲ့ ဓားချင်းခုတ်ကြတာ ကိုအေးသောင် မသေရုံတမည် ခံလိုက်ရသေးတယ်။ ဇေယျဝတီကျောင်းရှေ့မှာ အထည်စတွေ ခင်းရောင်းတဲ့ သူ့ညီမ(ဒေါ်ဝါန မွေးစားသမီး) ကို နောက်ရေပြောင်ရပါမလား ဆိုပြီး ဓားပွဲဖြစ်ကုန်တာပဲ။ ကိုအေးသောင် အတွင်းလူနာအဖြစ် တော်တော်ကြာ ဆေးရုံတက်ရသေးတယ်။ သူ့လက်မောင်းမှာ သေရာပါ ဓားခုတ်ရာကြီးကို ကျနော် အခုထိ မြင်ယောင်နေတုန်း။ အေးလေ၊ ဒီတုန်းက သူသေသွားရင် သူ့အဖေကို သူ ပြန်မသတ်ဖြစ်တော့ဘူး ပေါ့ဗျာ။

နောက်တစ်ခုက ကိုအေးသောင်မှာ ဝက်ရှူးပြန်ရောဂါလို့ ခေါ်တဲ့ တက်တတ်တဲ့ရောဂါ ရှိတယ်ဗျ။ အထူးသဖြင့် အရက်သောက်ပြီး နောက်တရက် နှစ်ရက်ဆို သူ တက်တော့တာပဲ။ တခါ တခါ လူမသိသူမသိ တက်နေတာလည်း ရှိတယ်။ ကျနော် သူ့ကို နှစ်ခါကယ်ဖူးတယ်။ တခါက အိပ်နေရင်း တက်ပြီး ခေါင်းရင်းအပေါက်ကပြုတ်ကျ။ အိမ်အောက် ရွံ့ဗွတ်ထဲမှာ တခူးခူးနဲ့တက်နေတာ။ မနက်ကိုးနာရီလောက် ကျနော် အိမ်မှာတယောက်တည်း ရှိနေတုန်း ကြားရတဲ့ အသံကြီးက ထူးဆန်းပါတယ် ဆိုပြီး ကျနော် သူ့ အိမ်အောက်ဝင်ကြည့်ရာက တွေ့တာပေါ့ဗျာ။

နောက်တခါက သူ့အိမ်ပေါ်မှာ ဆားအိုးထဲ လက်နှိုက်ရင်း "တက်" သွားတော့ အိုးနဲ့မျက်နှာ ဆောင့်မိပြီး မေ့နေတာ။ ကျနော်က သူ့အိမ်ရှေ့ ဝိတ်ရုံမှာ ရောက်နေတုန်းမို့ ကယ်လိုက်နိုင်တာ။ ဒီကျေးဇူးထင်ပါရဲ့။ ကျနော်ရင်ဘတ်ကို လှံစာ မကျွေး လိုက်တာ။ သူက အရက်သောက် ဝက်ရှူးပြန်ပြီး ဆရာဝန်တွေဘာတွေနဲ့ပြုပြီးရင် တကယ့်လူကောင်း ပြန်ဖြစ်

သွားပြန်ရော့ဗျ။ တလမ်းလုံး တအိမ်ဝင်တအိမ်ထွက် သူမူးတုန်းက မှားခဲ့ရိုင်းခဲ့တာတွေ ငွေမယူဘို့၊ ခွင့်လွှတ်ဖို့ လျှောက်တောင်းပန်တော့တာပဲ။

ကျနော်လည်း ပြောပါဗျ။ “ငါ့တူ ဦးလေးကို စိတ်မဆိုးနဲ့နော်။ ငါ့စိတ်ပြားတွေ မင်းယူထား။ စိတ်မတယ် ဆိုတာ ခြေသလုံး၊ နောက်ကြော၊ လက်ဖျံ၊ ခါး၊ သူ့နေရာနဲ့သူ ကြီးလာအောင် လုပ်ရတာ၊ တနေရာတည်း စွတ်မလုပ်နဲ့။ အရမ်းပင်ပန်းအောင်လည်း မလုပ်နဲ့” ဘာညာပေါ့ဗျ။ ကျနော်လည်း ကျေနပ်တာပေါ့ဗျ။ သူက တောင်းပန်နေပြီပဲ။ နောက်ဆို ကျနော် အကင်းပါးသွားတယ်။ သူမူးလာရင် ရှောင်နေလိုက်တယ်လေ။

အဲဒီ ရက်ပိုင်းက သူ့မိန်းမ မခင်သန်း ဈေးရင်းဖို့ ငွေထပ်လိုသလိုလိုတော့ကြားတယ်။ အိမ်ချင်းကပ်နေတာကိုး။ ခါတိုင်းလည်း ကိုအေးသောင် သူ့အမေဆီ သွားတောင်းနေကျ၊ ရနေကျပါ။ ဒီတခါ အသံထွက်လာတာက သူ့အဖေ ဦးသိန်းမောင် လူထွက်လာပြီး ကြားထဲကဟန့်နေလို့ ဒေါ်ဝါနကြီးက ထုတ်မပေးဘူးလို့လည်း အသံသဲ့သဲ့ ကြားတယ်။ နောက်တရက် နှစ်ရက်နေတော့ ညနေ ငါးနာရီခွဲလောက်မှာ ကိုအေးသောင် မူးပြန်ရော့ဗျ။

ထုံးစံအတိုင်း လက်စွဲတော် အရှိန္ဒမာလုံကြီးနဲ့ပါပဲ။ ကျနော်လည်း နပ်နေပြီဆိုတော့ လမ်းထိပ်ဖက် ထွက်သွား လိုက်တယ်။ လမ်းထိပ်က တံတားပေါ်မှာ သူ့ညီ ကိုဟန်တင် ရပ်နေတယ်။ ကျနော်ကိုတောင် လှမ်းပြောသေးတယ်။ လူမိုက်ကြီး၊ မူးရမ်းနေပြန်ပြီ မဟုတ်လား တဲ့။ မကြာဘူးဗျ။ ကိုအေးသောင် လမ်းထိပ်ထွက်လာတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း အော်ကျယ် အော်ကျယ် ကြိမ်းမောင်းပြီး သူ့အဖေ အိမ်ဘက်ထွက်သွားတယ်။ ဘာတဲ့ ငါ ပိုးမသား ကြီး ကိုသတ်ပစ်မှ အေးမယ်တဲ့။ ကျနော်က သူ့အဖေကို ကြိမ်းတယ်လို့မထင်ဘူး၊ ကိုဟန်တင် ကတော့သိပုံရတယ်။ “သက်ခိုင် .. အေးသောင် သူ့အကိုနဲ့ဘာညီနေပြန်ပြီလဲမသိဘူး” တဲ့။

သူ့အကို ဆိုတာ ဦးသိန်းမောင်ကို ရွဲ့ပြောနေတာဗျ။

ကျနော်အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး နာရီဝက်တောင် မရှိတတ်သေးဘူး ထင်ပါဗျ။ တရပ်ကွက်လုံး ကမာရွတ်တနယ်လုံး သတင်းဆိုးကြီး တခု ပျံ့လာတော့တာပါပဲ။

ကိုအေးသောင် သူ့အဖေ ဦးသိန်းမောင်ကို လုံနဲ့ထိုးသတ်လိုက်တာ သေပြီ တဲ့ ဗျ။

ကျနော် ဒေါ်ဝါနတို့အိမ်ရှေ့ ပြေးကြည့်မိသေးတယ်။ ရဲတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေပြီ။ ဒေါ်ဝါနလည်း အသံကျယ်ကြီးနဲ့ အော်ငိုနေတယ် .. ကိုသိန်းမောင်ရေ၊ ရှင့်သေတွင်း ရှင်ပြန်လာတာလား၊ ရှင့်သားအလိမ္မာကြီး လက်ချက်နဲ့သေရပါပေါ့ လား၊ နောက် ပါသေးတယ် ... “ ကျမသား ရောဂါသည် အရူးကို မဖမ်းကြပါနဲ့ ...” တဲ့။

အေးဗျာ၊ တော်တော် စိတ်မချမ်းသာစရာမြင်ကွင်းနဲ့ အသံတွေချည်းပဲ။ ဘေးအိမ်က လူတွေကလည်း အမျိုးမျိုး ပြောကြ။ ကိုအေးသောင် အဖေက ကိုအေးသောင် လုံနဲ့ဝင်လာတော့ ထမင်းစားနေတုန်း တန်းလန်းကြီးတဲ့။ ခင်ဗျားကို သတ်မယ်၊ ခင်ဗျားကို သတ်မယ် လို့ ကိုအေးသောင် က လုံတဆဆ၊ ထိုးမယ်တကဲကဲနဲ့ရွယ်လိုက် ကြိမ်းလိုက်လုပ်နေ တော့ ဦးသိန်းမောင်က “ငါ့သားရယ် အဖေ့ကို မသတ်ပါနဲ့” လို့ တောင်းပန်ပြီး ကိုအေးသောင်ကို ဦးချ ကန်တော့သတဲ့။ ကန်တော့နေတုန်း ဦးသိန်းမောင် ရင်ဝကို ကိုအေးသောင် လုံချက်ဝင်သွားတော့တာပါပဲတဲ့ဗျ။ ပြောရင်းတောင် ကြက်သီး ထသဗျ။

နောက် ကိုအေးသောင်ကို ရုံးတင်တရားစွဲတယ်။ ဝက်ရှူးပြန်ရောဂါသည် ဖြစ်ကြောင်း မူးနေလို့ ဖြစ်ရကြောင်းတွေ တရားရုံးမှာ ထုချေတယ်လို့လည်း သူ့သား စိုးသန်းဆီက သိရတယ်။ နောက်တော့ကိုအေးသောင် ထောင် ဆယ်နှစ် ကျသွားတယ်။ ဇာတ်လမ်းက မပြီးသေးဘူးပျ။

နှစ်တွေ ဘယ်လောက် ကြာသွားခဲ့သလဲတော့ မသိတော့ဘူး။ ခန့်မှန်းခြေ ခြောက်နှစ်၊ ခုနှစ်နှစ်လောက် ရှိမယ် ထင်တယ်။ စိုးသန်းလေးက ကျနော် အိမ်ရှေ့မှာ ရေချိုးနေတုန်း ... “ဆရာ .. နောက် တလဆို အဖေ လွတ်တော့မယ်” တဲ့။ ကျနော်လည်း “အေးကွာ လွတ်လာရင် ကောင်းတာပေါ့” လို့ မှတ်ချက်ပေးလိုက်မိတယ်။ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီတော့ ကျနော်က ကျောင်းဆရာ ဖြစ်နေပြီ။ ဒါကို ခဏထားပါ။ နောက် သိပ်မကြာဘူး၊ ဆယ်ရက်ဝန်းကျင်မှာ စိုးသန်း ရောက်လာပြန်တယ် ... “ဆရာ၊ အဖေ ထောင်ထဲမှာ သေသွားပြီ” တဲ့။

ကျနော်လည်း “ဟ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ မင်းပြောတော့ကျန်းကျန်းမာမာဆို၊ နောက်တလ ကြာရင် လွတ်တော့မယ်ဆို” ဆိုတော့ စိုးသန်းက အဖေ့ကို “ထောင်ထဲက လူမိုက်တွေက လွတ်ခါနီးမှာ စောင်နဲ့အုပ်ပြီး ဝိုင်းရိုက်ကြတာတဲ့၊ လူရုပ်မပေါ်အောင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် အရိုက်ခံထားရလို့ ကျနော်တို့မိသားစုတောင် အလောင်းကို မကြည့်လိုက်ရဘူး” တဲ့။

အေးဗျာ၊ တွေးလိုက်ရင် မနေ့တနေ့ကလိုပဲ။ ကိုအေးသောင် ဆက် ဆိုဆိုနေတာ ရှိပါသေးတယ်။ “စီးပွားရေးရယ် ကြီးပွားရေးရယ် သမီးရည်းစား အရေးလည်း အောင်ပါစေ၊ ပြည်တဝန်းမှာ လှူဒါန်းခဲ့သူတွေ ... အောင်ပါစေ၊ မင်္ဂလာ ရက်မြတ်လက်ထပ်မယ့်သူတွေ ... အောင်ပါစေ၊ မြန်ပြည်တိုင်းမှာ ကြံစည်တိုင်း အောင်ပါစေ ...” တဲ့ဗျာ။ နားထဲကြားနေတုန်းပဲ။ သူကတော့ အရက်ကြောင့် ဘာတခုမှ အောင်မသွားခဲ့ဘူး။ ကဲ ... အဲဒါ ကျနော် ကိုယ်တွေ အဇာတသတ် ဇာတ်လမ်းပါပဲ ဗျာ။

တက်တတ်တဲ့ရောဂါက ဆေးဝါးတွေနဲ့ကုရင် သက်သာပျောက်ကင်းနိုင်တဲ့ ရောဂါပါ။ အခုက အရက် ဝင်ရှုပ်တာနဲ့ ပိုရှုပ်ကုန်တယ် ထင်တာပဲ။ အမိအဘကို သတ်တဲ့သူဟာ ဒီဘဝမှာ ဘယ်လောက်အားထုတ်အားထုတ်၊ တရားထူး မရနိုင်ဘူးလို့ ဗုဒ္ဓစာပေတွေမှာ ဖော်ပြထားတယ်။ ကျနော်လား အဲဒီအချိန်က အရက်သောက်တတ်နေပြီ။ ကျောင်းဆရာ ဆိုတော့ ခွက်ပုန်းပေါ့။ ဒီလို အသိဉာဏ်တွေလည်း မပေါ်သေးဘူးလေ။

အခန်း (၁၆) - လူသည် နိုင်ငံရေးသတ္တဝါဖြစ်သည်

ရဲဘက်စခန်းတွင် ရေဒီယို နားထောင်ခွင့်ရသူမှာ ထုံးစံအတိုင်း ကိုသက်ခိုင် တယောက်တည်းပင်။ အကျဉ်းသား ရဲဘက် ရေဒီယို နားထောင်ခွင့်မရှိ။ ကိုသက်ခိုင်က ဆိုနီရေဒီယိုတလုံးနှင့်အချိန်မှန် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ စခန်းတာဝန်ခံ ဦးအေးနိုင် က အစ "ကိုသက်ခိုင် ဘာသတင်းထူးသေးသတန်းဗျ" ဟု ခဏခဏ မေးသံကြားသည်။ တရက် အဆောင်ပေါ်ကို ရေဒီယို ကိုင်တက်လာသော ကိုသက်ခိုင် ပြီးစေ့စေ့ ဖြစ်နေသဖြင့်

"ကိုသက်ခိုင် ဘာတွေ သတင်းထူးလို့ ပြီးနေတာလဲ ဗျ"

ဟု ကျနော်က မေးလိုက်မိသည်။

"အော် .. မြန်မာပြည်ကို လူ့အခွင့်အရေး ကိုယ်စားလှယ် မစ္စတာ ပီညဲရိုး လာတယ်တဲ့"

"ပီညဲရိုးလာတာ ရီစရာလား ဗျ"

"ဟုတ်တယ်၊ လူ့အခွင့်အရေး အတွက်လာတဲ့သူက သူ့ အခွင့်အရေးတောင် မရတာကို သဘောကျလို့"

"ဘာလဲဗျာ။ မရှင်းမရှင်းနဲ့"

"အော်၊ ပီညဲရိုးက အင်းစိန်ထောင်ထဲမှာ ရှိတဲ့အကျဉ်းသားတွေနဲ့ သီးသန့်အခန်းတခုထဲမှာ တွေ့တယ်တဲ့။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောရအောင်ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီလို အကျဉ်းသားနဲ့ပြောနေတုန်း အခန်းထဲမှာ လျှို့ဝှက်တပ်ထားတဲ့ အသံဖမ်းစက် တွေသတဲ့။ ပီညဲရိုးလည်း ဒေါသ ထွက်၊ စားပွဲတွေ ဘာတွေ လက်သီးနဲ့ထုပြီး ပြန်သွားသတဲ့"

"နေပါအုံး ကိုသက်ခိုင်၊ ခင်ဗျားက နိုင်ငံရေးတွေ ဘာတွေ စိတ်ဝင်စားသလား ဗျ"

"လူတွေ အကြောင်းမှန်သမျှ ကျနော် အကုန်စိတ်ဝင်စားတယ်"

"ဒါဆို နိုင်ငံရေးတွေ ဘာတွေလုပ်ဘူးလား"

"ကျနော် နိုင်ငံရေးဆိုတာကို သီးသန့်မလုပ်ဖူးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျနော်မှန်တယ် ထင်တဲ့၊ နိုင်ငံရေးနဲ့ပတ်သက်တာတွေ ကျနော် တော်တော်များများ လုပ်ဖူးတယ်"

"ဒါနဲ့ခင်ဗျားက စီးပွားရေးသမား ဆို"

"စီးပွားရေးလုပ်တဲ့သူ ငွေရှာနေတဲ့သူ နိုင်ငံရေးမလုပ်ရဘူးလို့ ဘယ်ဒဿနိက ဆရာက ဟောခဲ့လို့လဲ"

"ဒါဆို ရှစ်ဆယ့်ရှစ် အရေးအခင်းတုန်းက ပါခဲ့သေးတယ်ပေါ့"

"နေအုံးဗျာ၊ ခင်ဗျားပြောမှ စဉ်းစားမိတယ်။ ကျနော့်ဘဝထဲကို တိုင်းရေးပြည်ရေးတွေ ဝင်တာ ၁၉၇၄-ခုနှစ်လောက်က ဗျ။ မှတ်မှတ်ရရ ဗျာ၊ ဆင်မလိုက် အလုပ်သမားတွေ အလုပ်သမားအခွင့်အရေးအတွက် ဆန္ဒပြတာကို စစ်တပ်က သေနတ်နဲ့ ပစ်ပြီး နှိမ်နင်းခဲ့တုန်းကပေါ့။"

အဲဒီ နှစ်တွေက အရေးအခင်းတွေ ဆက်တိုက်ဖြစ်နေတဲ့အချိန်ပဲ။ ဦးသန်းအရေးအခင်း၊ နောက် မိုင်းရာပြည့်၊ နောက်တော့ ရှစ်လေးလုံး ဆိုပါတော့”

“ခင်ဗျားက အဲဒီ အရေးအခင်းတွေအားလုံးထဲမှာ ပါခဲ့တာလား”

“ကြုံခဲ့ပုံကို ပြောမယ်လေ၊ ပါတယ်မပါဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားဆုံးဖြတ်။ ခင်ဗျားဗျာ၊ ကျောင်းဆရာ ဘဝပြောမလို့ပျိုးနေတုန်း အရေးအခင်းတွေက ဝင်လာပြန်ပြီ”

ခင်ဗျားကလည်း ဘာမှတောင် မပြောရသေးဘူး၊ အထင်တကြီး ကြည့်နေပြန်ပြီ။ အလုပ်သမားအရေးခင်း ဖြစ်တော့ ကျနော်က ရှစ်တန်းလောက်ပဲရှိသေးတာ။ ခရေစတု တွင်းကျ ဘယ်လိုလုပ် သိပါ့မလဲ။ ဒါပေမဲ့ တရားခြင်း မတရားခြင်း ဆိုတာလောက်တော့ ရိပ်မိတဲ့ အရွယ်ပျ။ အလုပ်သမား အရေးအခင်းမှာ တကယ်ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ပါခဲ့တာက ကျနော် အဖေညီ ကျနော် ဦးလေး၊ ဦးလေး ကိုကျော်နိုင် ဗျ။ ဘယ်ကလာ နိုင်ငံရေးသမား ဟုတ်ရမလဲ၊ ဘုန်းကြီးလူထွက် ဗျ။

ဦးလေး ကိုကျော်နိုင်က ရဟန်းဘဝနဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော် နေခဲ့တယ်။ နောက်မှ လူထွက် လိုက်တာ။ လူထွက်တာကလည်း ကျနော်အကို စနက်ကြောင့်။ ကျနော်အကို သက်ပိုင်က ကျနော်အရင် ရန်ကုန်ကို အဖေက ခေါ်ထားတာ။ သူက ကျနော်ထက် ခြောက်လလောက်စောပြီး ရန်ကုန်ကို ရောက်တယ်။ ရောက်ခါစ ဆိုတော့ သက်ပိုင်ကို အဖေညီ ဦးလေး၊ ဦးကျော်နိုင် ကျောင်းမှာ ခဏထားတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းက ကျောင်းထိုင် နှစ်ပါးဗျ။ တပါးက ဦးသုနန္ဒတဲ့၊ တပါးက ကျနော်ဦးလေးပေါ့။ ကိုသက်နိုင် ကျောင်းရောက်ပြီး တလ လောက်ရှိတော့ အဲဒီက ကျောင်းသားကြီး ကိုသန်းအောင် ဆိုတဲ့ မောင်က အနိုင်ကျင့်လို့ ဆိုပြီး ရန်ထဖြစ်ကြတယ်။ ဖြစ်တဲ့အချိန်က ဘုန်းကြီးတွေ ဆွမ်းစားချိန်ကြီး။

ဘုန်းကြီးတွေနဲ့ မလှမ်းမကမ်းဆိုတော့ အသံသိပ်ထွက်ဘဲ ကြိတ်ဖြစ်နေတာ။ အကိုက စိတ်မထိန်း နိုင်တာနဲ့ အနားက ဘုန်းကြီးဖိနပ်နဲ့ သန်းအောင်ကို ကောက်ပစ်လိုက်တာ ဦးသုနန္ဒ ဘုန်းပေးနေတဲ့ ဆွမ်းစားပန်းကန်ထဲ တည့်တည့် ရောက်သွားပါလေရောတဲ့။

ဦးသုနန္ဒက ထဆော်တော့တာပေါ့ဗျာ။ တွေ့တဲ့သစ်သား သုံးနှစ်ပိုင်းကောက်ပြီး ဦးသုနန္ဒက ကျနော်အကိုကို ရိုက်တော့ တာပေါ့။ ဘေးက ဦးလေး၊ ဦးကျော်နိုင်က အစတော့ ဘာမှမပြောဘူး။ နောက် စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဒေါသကြီး လာတဲ့ ဦးသုနန္ဒကို “ကိုယ်တော်ရယ် ... ကလေးမို့ ဖြစ်တာပါ၊ တော်ပါတော့” ဝင်တားရာက ဘုန်းတော်ကြီးချင်းပါ ရန်ပွဲ ဆက်ပြီး ကျောင်းကိုပါ ခွဲဘိုခြမ်းဘိုတွေ ဖြစ်လာပြီး ဦးလေး၊ ဦးကျော်နိုင် လူထွက်ဖြစ်တော့တာပဲ တဲ့။ လူထွက်ပြီး အဖေနဲ့ လာနေတယ်။ နောက်မကြာပါဘူး။ အိမ်နီးနားက မစောကြည့်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျတယ်။ နောက် ဆင်မလိုက် သင်္ဘောကျင်းမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်တယ်။ အလုပ်သမား အရေးအခင်းဖြစ်တော့ လုပ်သက် ငါးနှစ် ခြောက်နှစ် လောက် ရှိပြီ။

ဆင်မလိုက် သင်္ဘောကျင်းက ကျနော်တို့အိမ်နဲ့ နီးတယ်ဗျ။ ကမာရွတ်ဘူတာနဲ့ လှည်းတန်းဘူတာ ကြားမှာ။ အဲဒီ တုန်းက အခုလို တိုက်တွေတာတွေ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ။ ဆင်မလိုက် သင်္ဘောကျင်းတဝိုက်မှာ ကြည့်လေရာ ကန်စွန်းခင်း တွေချည်းပဲ။ ရွှံ့နွံထူလွန်းလို့ ဆင်တောင်မလိုက်တာကြောင့် ဆင်မလိုက်လို့ခေါ်တယ်လည်း ကြားဖူးတယ်ဗျ။ ဦးလေး ကိုကျော်နိုင်က အဲဒီ သင်္ဘောကျင်းက ဖိုမင် ဆိုလားပဲ။

အဲဒီရက်ပိုင်းတွေက ဦးလေးကိုကျော်နိုင် ပြောတဲ့အထဲမှာ အထက်လူကြီးတွေ လုပ်ပုံကိုင်ပုံ သိပ်မဟုတ်ဘူး၊ ဆူဆူပူပူ ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်တဲ့။ အလုပ်နားချိန်တွေ အချိန်ပို လုပ်ခတွေ သတ်မှတ်တာ မတရား နိုင်ထက်စီးနင်း ကျတယ်တဲ့။ သူကိုယ်တိုင်လည်း သိပ်ကျေနပ်ပုံ မပေါ်ဘူး။

နောက်သိပ်မကြာပါဘူးဗျာ၊ ဆင်မလိုက် သင်္ဘောကျင်းမှာ ဆန္ဒပြကုန်ပြီဆိုပြီး အသံတွေ ထွက်လာတယ်။ ဈေးတွေ ကျောင်းတွေမှာ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားတယ်။ အဖေလည်း သင်္ဘောကျင်းဘက် သူ့ညီကို စိတ်မချဘူး ထင်ပါရဲ့၊ သင်္ဘောကျင်းဘက်ကို လိုက်သွားတယ်။

အဖေပြန်လာတော့ ဦးလေး ကိုကျော်နိုင်ပါမလာဘူး၊ အထဲမှာ ပိတ်ပြီး ဆန္ဒပြနေလို့မတွေ့ခဲ့ရဘူးတဲ့။ အဲဒီတုန်းက ဗျာ၊ ဆန္ဒပြတယ်ဆိုတာ ကျနော်စိတ်ထဲ တော်တော်ထူးဆန်းနေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မတရားတာကို ဆန့်ကျင်တယ် ဆိုတာ လောက်တော့သိတယ်လေ။

နောက်နေ့ကျတော့ ဦးလေးကိုကျော်နိုင်ပြန်လာတယ်၊ တိုက်ပွဲက မပြီးသေးဘူးတဲ့။ ကျနော် စိတ်ထဲ အလဲ့ ... ဘုန်းကြီး လူထွက် ကတောင် တိုက်ပွဲတွေ ဘာတွေ ပြောလို့ပါလား တွေးမိသေးဗျာ။

ဦးကျော်နိုင် ပြောပြတဲ့အထဲမှာ အလုပ်သမားတွေအတွက် လုပ်အားခတိုးပေးဘို့၊ အချိန်ပို လုပ်ခ ပြင်ဆင် သတ်မှတ်ဘို့၊ သက်သာချောင်ချိရေးဆိုလား ပါသေး၊ ဒါတွေ မရရင် သပိတ်မလှန်ကြဘူး ဆိုပဲ။ နောက်ဦးလေး ကိုကျော်နိုင် ပြန်သွားတယ်၊ ဦးလေး ကိုကျော်နိုင် ပြန်လာလိုက် ပြန်သွားလိုက်လုပ်နေတာ ဘယ်နှစ်ရက် မှန်းတော့ မသိတော့ဘူး။ သင်္ဘောကျင်းမှာ စစ်တပ်က သေနတ်နဲ့ပစ်ကုန်ပြီဟေ့ ဆိုပြီး အရပ်ထဲမှာ ပွက်လောရိုက်ကုန်ပြန်တယ်။ နှစ်နာရီလောက်အကြာမှာ ဦးလေးကိုကျော်နိုင် တကိုယ်လုံးစုတ်ပြတ်ပြီး ဗွက်အလိမ်းလိမ်းနဲ့ အိမ်ပြန်ရောက်လာတယ်။ ကုန်းပေါ်ကရော ရေထဲကပါ ညှပ်ပစ်လို့အလုပ်သမားတွေ တော်တော်များများ သေကုန်ပြီတဲ့။ သူက မြောင်းထဲမှာ ဝပ်ပြီး နေရာက မြောင်းအတိုင်း အပြင်ဘက်ကို ရောက်အောင် ထွက်လာခဲ့တာတဲ့။ သူ့ပါးစပ်ကလည်း တတွတ်တွတ် မကြေမချမ်း ပြောနေတယ်။ “တော်တော်မိုက်ရိုင်းတဲ့ကောင်တွေကွာ၊ လက်နက်မရှိတဲ့အလုပ်သမားတွေကို ရက်ရက် စက်စက် ပစ်တာ၊ အကုန်သေအောင်ကို ပစ်တာကွာ၊ ရိုင်းချက်ကတော့ကွာ၊ ရိုင်းချက်ကတော့ကွာ” နဲ့၊ တကွာတည်း ကွာနေတာ တော်တော်နဲ့မပြီးဘူး။

ကျနော်လား၊ ဘယ်ကျေနပ်မလဲ။ ကျနော်ဦးလေးက လူအေးလူရိုး၊ ဘုန်းကြီးလူထွက်။ မတရားတာမို့ သူပါတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ လုပ်ခ တိုးပေးဘို့၊ အချိန်ပို ပြန်သတ်မှတ်ပေးဘို့ တောင်းဆိုတဲ့အလုပ်သမားတွေကို သေနတ်နဲ့ပစ်တယ် ဆိုတာ ဒါ ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်မှ မဟုတ်တာ။ မတော်တရော် မတရားလုပ်တာလို့ကျနော်ထင်တယ်။ ကျနော် ဦးလေး ကို ကျနော်ယုံတယ်။ ကွန်မြူနစ်တို့ အနီတို့အပြာတို့ဆိုတာ သူနဲ့ဝေလာဝေး။

နောက် ကျနော် ကိုးတန်း ကျောင်းသား ဘဝမှာ ထပ်ကြို တာက ဦးသန့် အရေးအခင်း။ ဦးသန့် အရေးအခင်း ဖြစ်တော့ ကျနော် ဦးသန့် အကြောင်း ကောင်းကောင်း သိတယ်ဗျာ။ တက္ကသိုလ် စိန်တင် ထင်ပါရဲ့။ သူရေးတဲ့ ပန်းတနော် ဦးသန့်စာအုပ်လည်း ဖတ်ပြီးပြီ။ သူ့အကြောင်း လည်း လေးတန်းငါးတန်း ဖတ်စာထဲမှာ သင်ရတယ်လေ။ ဘာတဲ့၊ တတိယ ကမ္ဘာစစ်ဖြစ်မည့်အရေးကို နှစ်ကြိမ် တိုင်တိုင် တားဆီးပေးနိုင်ခဲ့ခြင်းတဲ့။ တခုက ကျူးဘား ပြဿနာကြောင့် အမေရိကန်နဲ့ရုရှ စစ်ဖြစ်လုလုဆဲဆဲ အထိ တင်းမာ တာတဲ့။ ကျူးဘားနိုင်ငံဖက်ကို မောင်းနေတဲ့ ရုရှ သင်္ဘောတွေပေါ်မှာ စစ်လက်နက်တွေ တင်လာတယ် ဆိုပြီး အမေရိကန် ရေတပ်သင်္ဘောတွေက လမ်းကဖြတ်ပြီး ပိတ်တာ ဆိုတာတွေ လုပ်တယ်တဲ့။ ရုရှတွေကလည်း

ရှာတာတွေတာ လက်မခံလို့ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်လုနီးနီး အခြေချဆိုက်သွားတယ်တဲ့။ အဲဒါကို ဝင်ရှင်းတာ ကျနော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံသား ကုလသမဂ္ဂ အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူးချုပ် ဦးသန့်တဲ့။

အစုံပါပဲဗျာ။ ဦးသန့်ဟာ ဦးနှောက်ကောင်းလွန်းလို့ သူ့သေရင် သူ့ဦးနှောက်ဟာ ဘယ်လို ဖွဲ့စည်းထားသလဲ သိရအောင် ဝယ်ချင်တဲ့သူတွေတောင် ရှိဆိုလား။ နောက်သူက ကုလသမဂ္ဂမှာ တာဝန်ထမ်းနေတုန်း ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်း နဲ့ အဆင်မပြေဘူး ဆိုတာလည်း ပါရဲ့။

မြန်မာနိုင်ငံသား တယောက် ဒီလို ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်နေတာ ကျနော် ဂုဏ်ယူတယ်၊ အားလည်း ကျတယ်။

နောက် ဦးသန့်အလုပ်က အနားယူပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ ကွယ်လွန်ပြီဆိုတဲ့ သတင်းထွက်လာပါတယ်။ ဦးသန့်က သူ့ရဲ့အလောင်းကို သူမကွယ်လွန်ခင် မြန်မာပြည် ပြန်ပို့စေလိုတဲ့ ဆန္ဒရှိသတဲ့။ အဲဒီ ဦးသန့်ကို မြှုပ်နှံဖို့ အစိုးရက ကြံတော သုဿန်မှာ နေရာပေးတယ်တဲ့။ ပြည်သူလူထုကတော့ မကျေနပ်ကြဘူး။

ဒါနဲ့ ဦးသန့်ရဲ့ရုပ်အလောင်းဟာ အထူးပြုလုပ်ထားတဲ့ခမ်းနားလှပတဲ့ အလှူမိန့်ယမ် ခေါင်းတလားကြီးနဲ့ မင်္ဂလာဒုံ လေဆိပ်ကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာတင် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေနဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးတွေက ဦးသန့်ရဲ့ အလောင်းကို လေဆိပ်ကနေ ကျိုက္ကဆံကွင်း၊ ကျိုက္ကဆံကွင်းကနေ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ဘွဲ့နှင်းသဘင်ရှေ့ကို သယ်သွား ကြရော။

သေချာသိနေတယ်လေ၊ ဆယ်တန်း ရောက်နေပြီ၊ သတင်းစာကောင်းကောင်းဖတ်တတ်နေပြီပဲ။ ဒါတွင် ဘယ်ကမလဲ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ဘွဲ့နှင်းသဘင်ရှေ့အထိပါ သွားကြည့်တာပေါ့။ အိမ်နဲ့သိပ်မဝေးလှဘူး။ အေးလေ၊ ကမာရွတ် ဘူတာရုံလမ်းနဲ့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ဟာ တမိုင်ခွဲထက်မပိုဘူး။ အင်းယားကန် သွားနေကျ ဖြတ်လမ်းကဆို ပိုတောင် နီးသေးဗျာ။

ဦးသန့်ရဲ့ ရုပ်အလောင်းထည့်ထားတဲ့ သတ္တုရောင် ခေါင်းတလားကြီးကို ကျနော် မြင်ရတယ်၊ ဘုန်းတော်ကြီးတွေ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားတွေ အများကြီး စုဝေးရောက်နေကြတယ်။ ဓာတ်ပုံတွေလည်း တဖျတ်ဖျတ် ရိုက်နေတယ်။ ကျနော်စိတ်ထဲ သူတို့ကို ထောက်ခံနေတယ်။ လူကတော့ ငရွတ်ပဲ။ ဒီလောက် အရည်အချင်းရှိပြီး တိုင်းပြည် ဂုဏ်ဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို ကြံတောလို နေရာမျိုးမှာ မြေမြှုပ်လိုက်ကြ ဆိုတာ တခုခုတော့ မှားနေသလိုပဲလို့ ကျနော် စိတ်က ခံစားနေရတယ်။

အဲဒီ ဘွဲ့နှင်းသဘင်မှာ သိပ်မကြာလိုက်ဘူးဗျ။ နောက် လေးငါးရက်အတွင်း ထင်ပါရဲ့။ အစိုးရက သင့်တော်တဲ့နေရာ ချမပေးလို့ ဦးသန့်ရဲ့ရုပ်အလောင်းကို မန္တလေးဆောင်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဟယ်ရီတန်အုတ်ဂူရှိတဲ့ မြေကွက်လပ်ကြီးမှာ မြေမြှုပ်လိုက်ကြတယ်။ အဲဒီ အုတ်ဂူ ဒီဇိုင်းကို ရန်ကုန် စက်မှုတက္ကသိုလ် ကျောင်းသားတွေက ဆွဲတာတဲ့။ အနီးကပ်တော့ ကျနော် မမြင်ရဘူးဗျ။ ခပ်ရိုးရိုး တည်တည်တန့်တန့် ဒီဇိုင်းလောက်ပဲ မှတ်မိတယ်။

နေအုံးဗျ။ အဲဒီ ကွက်လပ်ကြီးက ဦးနေဝင်း အာဏာသိမ်းစက မိုင်းခွဲ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တဲ့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားသမဂ္ဂ အဆောက်အဦးနေရာဟောင်း တဲ့။ တဖြည်းဖြည်း သိလာတာက ကျနော်က အဲဒီ ဦးသန့် အလောင်း မြှုပ်ထားတဲ့နေရာကို ညတိုင်း ရောက်လို့။

ဟုတ်တယ်၊ ကျနော်ညတိုင်းရောက်တယ်။ အဲဒီမှာ ကျောင်းသားတွေ အများကြီး စုဝေးပြီး အစိုးရကိုဝေဖန်တဲ့ တရားတွေဟောတယ်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား မဟုတ်ပေမဲ့ သူတို့ဟောတဲ့တရားကို ကျနော် သိပ်သဘောကျတယ်။ ပျင်းဘို့လည်းမကောင်းဘူးဗျာ။ လူထုကလည်း အစားအသောက်တွေ ငွေကြေးတွေ အဆက်မပြတ် လာလှူနေ ကြတယ်။ စည်ကားလိုက်ပုံများ ဘုရားပွဲလား အောက်မေ့ရတယ်။ ဈေးဆိုင်တန်းတွေ စီးကရက် အချဉ်ထုပ် ရောင်းတဲ့ သူတွေနဲ့ တကယ့် ပွဲဈေးတန်းကြီးကို ဖြစ်လို့။

ကျနော်မှတ်မိတာ တခု ရှိသေးတယ်။ အဲဒီ ဦးသန့်အုတ်ဂူရဲ့ဘေးက ကွက်လပ်မှာရှိတဲ့ စင်မြင့်ပေါ်မှာ ပြည်သူ့တရားရုံး ဆိုပြီး ဖွင့်တယ်။ တကယ့် တရားရုံး ထိုင်ခုံတွေနဲ့တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဗျာ။ ကျောင်းသားတယောက်က ဦးနေဝင်း ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အမှားတွေ၊ လုပ်ရပ်တွေကို စာရွက်တရွက်နဲ့တန်းစီပြီး ဖတ်သွားတယ်။ နောက် နားထောင်နေတဲ့ ပရိသတ်ကို ဘယ်လို ပြစ်ဒဏ်မျိုး ထိုက်တန်ပါသလဲလို့ စင်မြင့်ပေါ်ကနေ လှမ်းမေးတယ်။ အားလုံးက တညီတည်း အသံထွက်တယ်။ သေဒဏ်သေဒဏ်တဲ့။ ဘာကြောင့်လဲတော့ ကျနော်လည်း ရှင်းမပြတတ်ဘူး။ သူတို့လုပ်ရပ်ကို ကျနော်သဘောတူတယ်။ ကျနော်စိတ်ထဲမှာ ဦးသန့် ဈာပနကို အစိုးရ ဒီလိုလုပ်တာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆန့်ကျင်တယ်။ ကျနော်လည်း အော်တာပေါ့။ သေဒဏ် သေဒဏ်လို့ ... ။

အဲဒီပြည်သူ့ရုံးက တညတည်း မဟုတ်ဘူး။ ညစဉ်အစီအစဉ် တခု အနေနဲ့ဖွင့်နေတာ။ မှတ်မှတ်ရရ ကျနော် သုံးည လောက် သေဒဏ်သေဒဏ် လိုက်အော်လည်း ပြီးရော နောက်နေ့ကျတော့ ကျနော် အော်လို့မရတော့ဘူး။ ဘာလို့လဲ၊ ဟုတ်လား။ ထုံးစံအတိုင်း စစ်တပ်က အတင်းဝင်ရှင်းလို့ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီ စစ်တပ် ဝင်ရှင်းတဲ့နေ့ကိုတော့ ကျနော် သေချာ မှတ်မိတယ်။ နောက်တနေ့ကိုလည်း မှတ်မိနေတုန်းပဲ။ မှတ်မိမှာပေါ့ဗျာ။ ကျနော်ဘဝမှာ စစ်တပ်နဲ့ လူထု ထိပ်တိုက် တွေ့တဲ့ပွဲထဲကို ပထမဦးဆုံးပါဝင်ခဲ့တဲ့ နေ့ပဲ။

အခန်း (၁၇) - ဆူပူလှုပ်ရှား၊ အဖျက်သမား သက်ခိုင်

အဲဒီနေ့က ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ရဲ့တံခါးတွေကို ခါတိုင်းနေ့တွေလို ဖွင့်မထားဘူး။ ထူးထူးခြားခြား ဝင်းတံခါးတွေ ပိတ်ထားတယ်။ ကျနော်က ထုံးစံအတိုင်း စပ်စုလိုက်တယ်။ မကြာပါဘူး၊ အသံထွက်လာတယ်။ သတိထားနေကြ၊ မဆလ ပါတီဝင်တွေ ကျောင်းဝန်းကို မသိမသာ ဝိုင်းထားတယ်။ ညကတည်းက ပါတီစိတ်မှူးတွေ အစည်းအဝေးခေါ်ပြီး လာခိုင်းထားတယ်တဲ့။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကို ဝိုင်းဖို့။ သိတဲ့အတိုင်းပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်က စပ်စုတဲ့နေရာမှာ ဒိတ်ဆိုတော့ မျက်စေ့ကြီးနားကြီး ဖြစ်နေတာလေ။

ဒါနဲ့ ကျောင်းဝင်းထဲကို ဘယ်လို ဝင်ခွင့်ပေးနေသလဲဆိုတာ သိရအောင် ဂိတ်ဝန်း ရစ်သီ ရစ်သီ လုပ်ကြည့်လိုက်တော့ ... အော် အဝါရောင် ခွပ်ခေါင်းပုံပါတဲ့ နဖူးစည်း အနီလေးတွေ ပါရင် ဝင်လို့ ရတာကိုး။

ဟာ .. အတော်ပဲ။ ကျနော်မှာ အဲဒီ ခေါင်းစီးအနီ ရှိတယ်။ ကျနော်က တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေမဟုတ်ဘူးပေါ့ဗျာ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်လောက်က သူ့ကိုယ်သူ အညာမြေ မောင်ဖြူစင်လို့ ပြောပြောနေတဲ့ စာရေးဆရာဆီက တောင်းထား တာ။ သူက ကျနော်တို့ရပ်ကွက်ဘက်ကို ခဏခဏ လာတော့ မျက်မှန်းတန်းမိပြီး လှည်းတန်းမီးပွိုင့်နားမှာ ဆုံတဲ့နေ့က တောင်းထားလိုက်တာ။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီ လက်ပတ်အနီနဲ့ ကျနော်မဝင်ဖြစ်ဘူးဗျ။ ကျနော်မှာ ထူးခြားချက်တခုရှိတယ်။ အန္တရာယ် တခုခု တွေ့တော့ မယ်ဆို အနံ့ရသလိုလို အာရုံရသလိုလိုမျိုး။ ကျနော် သိပ်စိတ်မဖြောင့်တာနဲ့ အင်းယားကန်ဘက်က ပတ်ပြီး မသိမသာ လျှောက်ကြည့်တယ်။ ညနေ လေးနာရီလောက် ရှိနေပြီဗျ။

လူတချို့ ကျောင်းဘေးက မြောင်းကြီးထဲမှာ နေရာယူထားတယ်။ စစ်သားတွေမဟုတ်ဘူး။ ရိုးရိုး အရပ်ထဲက လူတွေ။ သေချာတယ်။ တယောက်ဆို ကျနော်မျက်မှန်း တန်းမိတဲ့သူ၊ သူက ပါတီ စိတ်မှူးဆိုလား ဘာလား။ ကျနော်တွေတဲ့ မြောင်းထဲက ပုဂ္ဂိုလ်တွေ စုစုပေါင်း ငါးယောက်လောက်ရှိမယ်။ တချို့က မြောင်းထဲ ဆင်းမနေဘူး။ မြောင်းနုတ်ခမ်း

ပေါ်မှာ ဟိုလိုလို ဒီလိုလို လုပ်နေတာ။ ကျနော်စဉ်းစားတယ်၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် တဝင်းလုံးကို ဒီလူတွေ မသိမသာ ဝိုင်းနေတာ ပေါ့။

နောက် အသံတွေ တိုးတိုး ထပ်ကြားပြန်တယ်။ အထဲကကျောင်းသားတွေက ဒီလို မဆလပါတီဝင်တွေ ဝိုင်းထားတာကို သိတယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်သွားမယ်တဲ့။ ဒီလိုနဲ့ တဖြည်းဖြည်း နေဝင်သွားတယ်ဗျ။ ကျနော်လည်း အထဲက ကျောင်းသားတွေတောင် မကြောက်သေးတာ ငါလည်း ဘာကြောက်စရာရှိလဲပေါ့။ ကျောင်းထဲကို ခွပ်ဒေါင်း ခေါင်းစည်းပြပြီး ဝင်လိုက်တော့မယ် ဆုံးဖြတ်ပြီး ဂိတ်ဖက်ကို လျှောက်သွားတယ်။ ဂိတ်တွေပိတ်သွားပြီဗျ။ စီးပွားရေး တက္ကသိုလ် ရှေ့ကိုရောက်တဲ့ လမ်းရဲ့ဂိတ်၊ အဓိပတိလမ်းမကြီး တည့်တည့်ကဂိတ်၊ အားလုံးပိတ်ကုန်ပြီ။

လွယ်ပါတယ်ဗျာ၊ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်ဟာ ကျနော် စားကျက်ပါ။ အဲဒီ ဝင်းထဲမှာနေပြီး ကျောင်းသားတွေကို ထမင်း ချက်ကြွေးနေတဲ့ ဦးဖိုးဝင်းတို့ အလုပ်သမားတန်းလျားကို ဝင်တဲ့ မလွယ်ပေါက်ကို ကျနော်သိတယ်။ ဦးချစ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဘေးဘက်က အပေါက်။

ဦးသန့်အလောင်း ကျောင်းထဲ မရောက်ခင်ကတည်းက ကျနော်ဝင်နေကျ။ အဲဒီ ဂိတ်ပေါက်လေးကို ရောက်တော့ ပိတ် ထားတယ်။ ရတယ်လေ။ ကျော်ဝင်လိုက်တာပေါ့။ အချိန်ဟာ ညခုနစ်နာရီလောက် ရှိပါပြီ။

အထဲမှာတော့ ပုံမှန်ပါပဲ။ တောင်ငူဆောင်ဘက်မှာ ကြွေးကြော်သံ၊ ပိုစတာတွေ အများကြီး ကပ်ထား တယ်။ ရေးလက်စတွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့ ကျောင်းသား တွေလည်း တွေ့တယ်။ စားစရာ သောက်စရာတွေ အပြည့်နဲ့ ဝါးခြင်းတောင်းကြီး တွေလည်း တော်တော်များများ တွေ့တယ်။ ဦးသန့်ဂူ ရှိတဲ့ ကွင်းပြင်ထဲမှာလည်း အရင်လို ဟောနေ ပြောနေ ကြတုန်းပဲ။

တခု ထူးခြားတာက ကျောင်းသားတော်တော်များများ ခွပ်ဒေါင်းနဖူးစည်းတွေ စည်းထားတယ်။ တချို့က ခွပ်ဒေါင်းလက်ပတ်တွေနဲ့။ အရင်ရက်တွေက ဒီလို အများကြီးပတ်ထားတာ မတွေ့ဘူး။ အေးပေါ့ဗျာ။ သူ့လူကိုယ့်လူ ခွဲလို့ရအောင်ပေါ့။ ဒါလောက်တော့ ကျနော်လည်း သိပါတယ်။

တိုက်ဆိုင်တာပဲလား။ ကံတရားပဲ ဆိုမလားတော့ မသိဘူး။ ညကိုးနာရီလောက်ကျတော့ ကျောင်းဝင်း ထဲမှာ နေရတာ ကျနော် သိပ်စိတ်မပါတော့ဘူး။ တခုခုကို စိတ်လေးနေသလိုပဲ။ ဒါနဲ့လာတုန်းက ကျော်ဝင်လာခဲ့တဲ့ မလွယ်ပေါက်ဘက်ကို လျှောက်

သွား။ သံတိုင်တွေကို ကျော်ခွပြီး အပြင်ထွက်ခဲ့တယ်။ အပြင်မှာ မီးတိုင်တချို့လင်းနေပေမဲ့ မှောင်တဲ့နေရာက များနေတယ်ဗျ။ အမှောင်ထဲပေမဲ့ ကျောင်းဝင်းအပြင်က မြောင်းထဲကိုတော့ ကျနော်သတိပြုမိတယ်။ ကုန်းကုန်း ကုန်းကုန်းနဲ့ မြောင်းထဲမှာ ဝပ်နေတဲ့သူတွေ ကျနော် မဝင်ခင်ကထက် ပိုများနေပြီ။

ဘာကားမှ မရှိတာနဲ့ ကုန်းကြောင်းလျှောက်ပြီး ပြန်ခဲ့တယ်။

အိမ်ရောက်တော့ တချိုးတည်း အိပ်ပျော်သွားလိုက်တာ မနက်ခြောက်နာရီခွဲလောက်ကျမှ ဆူဆူညံညံ အသံတွေ ကြောင့် လန့်နိုးလာတယ်။ ဘာတဲ့၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကို စစ်တပ်က ဝင်စီးလိုက်ပြီတဲ့။ ဦးသန့် အုတ်ဂူကိုလည်း ဘူဒိုဇာနဲ့ ကော်ပြီး ယူသွားပြီတဲ့။

မျက်နှာတောင်မသစ်နိုင်ဘဲ ကျနော် ဘူတာရုံလမ်းထိပ်ဖက်ကို ထွက်ခဲ့တယ်။ လမ်းမပေါ်မှာ စစ်ကားတွေ အရှိန် ပြင်းပြင်းနဲ့ မောင်းနေတယ်။ တစ်ပြီး တစ်၊ အစီးရေတောင် မမှတ်မိနိုင်ဘူး။ ကားတွေပေါ်ကို ကျနော်လှမ်းကြည့် လိုက်တယ်။ ကျောင်းသားတွေ၊ တချို့လူကြီးတွေ စစ်ကားကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ထိုင်လျက်၊ လက်နှစ်ဖက်က နောက်စေ့ကို ကိုင်ထားရတဲ့ပုံစံနဲ့၊ ဘေးမှာ စစ်သားတွေက သေနတ်ကိုယ်စီနဲ့၊ နောက်မှ ဘေးလူတွေ တိုးတိုးပြောလို့ သိရတာက ဒီပုံစံဟာ ထောင်မှာ အကျဉ်းသားတွေကို ထိုင်ခိုင်းတဲ့ပုံစံဆိုပဲ။ ဒီတုန်းက ကျုပ်ဟာ ထောင်ဆိုတာ ဘာမှန်းသိသေးတဲ့ ကောင် မဟုတ်ဘူးလေ။

နည်းနည်းနောနော မဟုတ်ဘူးဗျာ။ အစီးရေသုံးလေးဆယ်နဲ့လည်း ကျောင်းသားတွေကို ဖမ်းတင်လာတဲ့ ကားတန်းက မဆုံးသေးဘူး၊ အစီးတိုင်း လူအပြည့်။

ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ရောက်လာမှန်း မသိတော့ပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျနော်သတိပြုမိတော့ လှည်းတန်းမီးပွိုင့်ကို ရောက်နေပြီ။

ကျောင်းသားတွေ၊ ကျောင်းဝင်းထဲကသူတွေ အားလုံးကို ဖမ်းတင်လာတဲ့ကားတွေဟာ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာ လမ်းမကြီး ဘက်က လာနေတာ ဗျ။ ပြည်လမ်းဘက်က ပုံမှန်အတိုင်းဖွင့်ထားတယ်။ လှည်းတန်းဘက် အခြမ်းလည်း ဖွင့်ထား တယ်။လမ်းလေးဆိုမှာ သုံးဖက်ဖွင့် ထားတယ် ။

လမ်းဘေးတဘက်တချက်မှာ ရပ်ကြည့်နေတဲ့သူတွေ တစတစ များလာတယ်။ မနက်ခုနစ်နာရီခွဲလောက်ပဲ ရှိအုံးမယ်။ ကျောင်းသားတွေကို ဖမ်းတင်လာတဲ့ ကားတွေက တက္ကသိုလ်ရိပ်သာ လမ်းဘက်ကနေ ဆက်တိုက် လာနေတုန်းပဲ။ အေးလေ၊ ဦးသန့်အုတ်ဂူက မိန်းဂိတ်နဲ့ နီးတာကိုး။ စစ်ကားပေါ်မှာ ထောင်သားပုံစံနဲ့ တသုတ်ပြီး တသုတ် ပါသွားတဲ့ ကျောင်းသားတွေ အဖမ်းခံရသူတွေကို လမ်းဘေးက ကြည့်နေကြရင်း လူအုပ်ကြီးဆီက မကျေမချမ်းသံတွေ ထွက်လာတယ်။ လှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာကြတယ်။ ကျနော်လား၊ ကမာရွတ်မီးပွိုင့်က လိပ်ပြာတောင် ဝိုဒေါင်နဲ့ မလှမ်းမကမ်း မှာ။ အခု ခြောက်ထပ်တိုက်ကြီး ဆောက်ထားတဲ့နေရာ၊ အရင် ကမာရွတ်ရဲစခန်းနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်။

လူအုပ်ကြီးဆီကနေ ထွက်လာတဲ့အသံတွေက ပိုကျယ်လောင်လာတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ဒီလို မတရားမှုကို လက်ပိုက် ကြည့်နေကြမှာလားဆိုတဲ့ အသံတခုကို ကြားရပြီး မကြာခင် ဟေး ဟေး ဟေး ဆိုတဲ့ အော်သံတွေ ဆက်ထွက် လာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ တက္ကသိုလ် ဓမ္မာရုံဝင်း ဘက်ကနေ ကြိမ်ချင်းတွေကို ခိုင်းအဖြစ်ကာထားပြီး နံပါတ်ဒုတ် ကိုယ်စီနဲ့ ရဲတပ်ဖွဲ့ တရာကျော်လောက် တန်းစီးပြီး တလှမ်းချင်း လူအုပ်ကြီးရှိရာကို တိုးလာပါတယ်။ သူတို့လည်း ညာသံပေးပြီး တက်လာတာပဲဗျာ။ ဘာတဲ့ ဟိတ်၊ ဟိတ်၊ ဟိတ်၊ တဲ့။

ဒါပေမဲ့ သူတို့ကြာကြာ မဟိတ်နိုင်လိုက်ဘူးဗျ။ လူအုပ်ကြီးဆီက တပြိုင်နက်ရွာလိုက်တဲ့ ခဲမိုးကြောင့် ပါးစပ်တွေပိတ်ပြီး မဟိတ်နိုင်တော့ဘဲ နောက်ဆုတ်သွားကြတယ်။ လူအုပ်က ရဲစခန်းဘက်ခြမ်းမှာ များတယ်။ အသံလွှင့်ရုံဘက်ခြမ်းက မရှိသလောက်ပဲ။ လှည်းတန်းဈေးကြီးဘက်ကိုတော့ ကျနော် မမြင်ရဘူး။

ဒုတ်ဒိုင်း တပ်ဖွဲ့ကို ထုလိုက်တဲ့ လူထုမေတ္တာ ခဲမိုးဟာ လမ်းဆုံးမီးပွိုင့်က မီးလုံးတွေကိုပါ ဖျက်ဆီးပစ်တော့တယ်။ ဒုတ်ဒိုင်း တပ်ဖွဲ့က သုံးကြိမ်တိတိ ရှေ့တိုးနောက်ဆုတ် သွေးတိုးစမ်းပေမဲ့ တစတစ များပြားလာတဲ့လူအုပ်ကြီးကို ဘယ်လိုမှ မလှန်နိုင်တာကြောင့် နောက်ဆုံးတပ်လန်သွားတယ်။ မကြာပါဘူးဗျာ။ ဘယ်သူတွေက ဘယ်လိုစ လိုက်မှန်း မသိ။ အသံလွှင့်ရုံဘက်က မောင်းလာတဲ့ဘတ်စကား လိုင်းကားတစ်စီးကို မှောက်ပြီး မီးရှို့ပစ်ကြပါလေရော။

ကျနော်စိတ်ထင် လှည်းတန်းမီးပွိုင့်မှာ လူအုပ်ကြီးဟာ ငါးသောင်းလောက်ရှိနေပါပြီ။ မနက် ကိုးနာရီလောက်ရှိနေပြီ။ နောက်ထပ် ကားနှစ်စီး မီးရှို့လိုက်ပြန်တယ်။ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းဘက်က အဓိကရုဏ်း နှိမ်နင်းရေးကားတွေ ရောက်လာတယ်။ သံဇကာတပ်ထားပြီး ကားခေါင်မိုးပေါ်မှာ လော်စပီကာ အလတ်စားလေးတွေ တပ်ထားတယ်။ လူစု ခွဲဖို့ အသံချဲ့စက်က ဆက်တိုက်အော်နေတယ်။ ကျောင်းသားတွေကို ဖမ်းတင်ခေါ်လာတဲ့ ကားတန်းကြီးလည်း ရပ်သွားပြီ။ လူအုပ်ကြီးဟာ ထိန်းမရတော့ဘူး။

ကျနော်လား၊ ကျနော်လည်း လူအုပ်ကြီးနဲ့ အတူတူပဲလေ၊ အော်တာပေါ့။ ဟေး ဆိုတာလည်း ပါတယ်။ မတရား မလုပ်ကြနဲ့ကွ လို့လည်း အော်တယ်။

ဒါပေမဲ့ သိပ်မကြာပါဘူး။ ကျနော် အအော်ရပ်သွားတယ်။ မောလို့အအော်ရပ်တာမဟုတ်ဘူး။

မျက်ရည်ယို ငုံးဒဏ်ကြောင့်။

အစပိုင်းမှာတော့ လူအုပ်ကြီးထဲမှာ ကျနော်ဟာ ရောယောင် အော်ဟစ်နေခဲ့ပါတယ်။ ခဲနဲ့ထုတာ ကားမီးရှို့တာကို ဝင်ပြီး ကူညီတာတွေ မလုပ်ပါဘူး။ တနာရီကျော်ကျော်လောက်အကြာမှာ ကျနော် တသက် မမေ့နိုင်စရာဖြစ်တဲ့ မျက်ရည်ယို ငုံးဒဏ်ကြောင့် ကျနော်ဟာ ဆူပူဖျက်ဆီးသူ စာရင်းဝင်ခဲ့ပါတော့ တယ်။

အေးဗျာ ... လူအုပ်ကြီးဟာ ရဲနဲ့ ထုတ်ဆီးတိုးသလို ရှေ့တိုး နောက်ဆုတ် လုပ်လိုက် ဖြစ်နေတဲ့အချိန်၊ အဓိကရုဏ်း နှိမ်နင်းတဲ့ ကားခေါင်မိုးဆီကနေ မီးခိုးတန်း သုံးခု ရှီးကနဲ ဆိုတဲ့ အသံနဲ့အတူ ပေါ်ထွက်လာတယ်။

တခုသော အရာဟာ မြေပေါ်ကို ဘုတ်ကနဲကျလာတယ်။ အဲဒီအရာကနေ မီးခိုးတန်း ခပ်သေးသေး တခု ထွက်လာတယ်။ တထွာကျော်ကျော်လောက်ရှိတဲ့ အဝါရောင် ခါးပတ်ကြား၊ လုံးပတ်က ကရင်ဆော်ဒါ ပုလင်းထက် နည်းနည်းသေးမယ်။ ကျသွားတဲ့နေရာက ကိုယုန်ဆီချက်ဆိုင်ရဲ့ ရှေ့တည့်တည့်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်အခြမ်း။ ကျနော်ကလည်း အဲဒီဘက် အခြမ်းရောက်နေတယ်။ လူအုပ်ကြီးဆီကနေ အသံထွက်လာတယ်။ မျက်ရည်ယိုငုံး နဲ့ ပစ်နေတာဟေ့ ... တဲ့။

အနီရောင်ခါးပတ်ကြားနဲ့ နောက်တလုံးဟာ ပထမအလုံးနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ထပ်ကျလာပြန်ရော။ မီးခိုးတန်းကလေး နဲ့ပေါ့။ ကျနော်စိတ်ထဲမှာ အဲဒီမျက်ရည်ယိုငုံးနားကိုသွားမှ တခုခု ဖြစ်မယ်လို့ ထင်လိုက်တာကြောင့် ကိုယုန်ဆီချက်ဆိုင် ဘက်ကို ကူးသွားလိုက်တယ်။ လူအုပ်ကြီးလည်း ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်နေပြီ။ လှည်းတန်းဈေးဘက်ကိုစွတ်ပြေးနေကြပြီ။ ကျနော်လည်း မျက်ရည်ယိုငုံးနဲ့ ကားလမ်းခြားနေတဲ့ဘက်ကနေ လှည်းတန်းဈေးဘက်ကို ပြေးတယ်လေ။ ပြေးရင်း အဲဒီ မျက်ရည်ယိုငုံးကို လှမ်းလှမ်းကြည့်မိတယ်။ ဘယ်လိုများ မျက်ရည်ယိုစေတာပါလိမ့်ပေါ့ဗျာ။ မကြာပါဘူးဗျာ၊ အဲဒီ ကိုရွှေမျက်ရည်ယိုငုံးနဲ့ တည့်တည့်နေရာကို ဖြတ်မိတဲ့အချိန်မတော့ ကျနော်ဟာ မျက်နှာကို ယောင်ယမ်းပြီး လက်နဲ့ အုပ်မိ ပါတော့တယ်။ ဆိုးလိုက်တဲ့ခံစားမှုဗျာ။

မျက်လုံး၊ နှာခေါင်းနဲ့ ပါးစပ်ထဲမှာ အလွန် ပူလောင်ပြင်းထန်တဲ့ဝေဒနာကို ခံစားရပါတော့တယ်။ အသက်ရှူလေ ပိုဆိုးလေ ဗျာ၊ အသက်ရှူလို့က မဝ၊ ရှူပြန်တော့လည်း ပိုပူ၊ ဝေဒနာကို အနီးစပ်ဆုံး ဥပမာပေးရရင် ငြုပ်သီး အစိမ်းမှန်စစ်စစ်နဲ့ မျက်နှာကို ပက်လိုက်သလိုပဲ။ ပိုဆိုးတာက မမြင်ရတဲ့အငွေတွေက ပါးစပ်နဲ့ နှာခေါင်း အတွင်းပိုင်း ကို အကုန် စွတ်ဝင်နေတာကြောင့် မျက်လုံးတွေက လမ်းကို မမြင်တော့ဘူး။ ဘယ်ရပ်နေလို့ဖြစ်မလဲဗျာ၊ မမြင်မကမ်း နဲ့ ဆက်ပြေးရလေသတည်း ပေါ့။

နားထဲမှာ အသံတွေ ဆက်တိုက်ကြားတယ်၊ ရေနဲ့ဆွတ် .. ရေနဲ့ဆွတ်လိုက် ... ရေနဲ့ဆွတ်ဟေ့ ... တဲ့။ နောက် ဒီကိုလာ ... ဒီကိုလာ ... ဒီမှာ ရေရပြီ ... ရေရှိတယ်တဲ့။ မျက်စေ့ကို ကြိုးစားဖွင့်ရင်း ရေရှိတယ်ဆိုတဲ့နေရာကို သွားလိုက်တယ်။ အဲဒီနေရာက ရွှေဝါထွန်း စတိုးဘေးက ခြံဗျာ။ ဘာလီပုံးတွေ ရေအပြည့်နဲ့ လေးငါးပုံးချ ခြံတံခါးဝချပြီး လူတွေကို လှမ်းခေါ်နေတာ။ ကျေးဇူးတင်ဖို့တောင် သတိမရပါဘူးဗျာ၊ ခံစားရတာက ဆိုးလွန်းလို့၊ ဘာလီပုံးထဲက ရေနဲ့ မျက်နှာကို အငမ်းမရဆွတ်ရတယ်။ ခြံထဲက ကုသိုလ်ရှင်ကလည်း များများဆွတ် ရွဲနေအောင်ဆွတ်မှ သက်သာမှာတဲ့။ ဒါနဲ့ကျနော် လည်း လက်ဝါးနှစ်ဖက်နဲ့ မျက်နှာတစ်ခုလုံးတွင်မက လူပါစိုအောင် လုပ်လိုက်တယ်။ ပါးစပ်ထဲ ရေငုံပြီးလည်း ထွေးထွေး ထုတ်တယ်။ အမယ် ... အဟုတ်သားဗျာ။ သိသိသာသာ သက်သာလာတယ်။ လုံးလုံးရှင်းရှင်းတော့ မပျောက်သေးဘူး ပေါ့။ နေလို့ထိုင်လို့တော့ ရလာတယ်။ ဘာဆက်လုပ်သလဲ ဟုတ်လား၊ လူအုပ်ကြီးနဲ့လည်းတန်းရုံးကျော်တံတားဘက် ကို ချီတက်တာပေါ့၊ အဲ ... အဲ ... လိုက်သွားတာပေါ့။

မျက်ရည်ယိုပုံး ထိပြီးတော့လူတွေက ပိုကြမ်းတမ်းလာတယ်ဗျာ၊ ကျနော်လည်း ပါတယ်။ တွေ့တဲ့ဟာ ပြဿနာ ရှာတော့ မယုံပုံ ဖြစ်လာတယ်။ သိပ်ကြာကြာ မလျှောက်လိုက်ရပါဘူးဗျာ၊ လှည်းတန်းရုံးဆင်းက ကမာရွတ် မြို့နယ် ကောင်စီရုံး နားကို ရောက်လာတော့တာပဲ။ ကောင်စီရုံးထဲမှာ လူတွေမရှိတော့ဘူးဗျာ။ ရုံးပိတ်ရက်လား၊ လူအုပ်ကြီးကြောင့် ထွက် ပြေးကုန်ကြသလား မသိဘူး။ လူအုပ်ကြီးဟာ ရုံးအဆောက်အဦးကို မီးရှို့ကွာ ... မီးရှို့ကွာ ဆိုပြီး တယောက်တပေါက် အသံတွေ ထွက်လာတယ်။ နောက် အသံခပ်ကျယ်ကျယ်တသံက ဟေ့ မီးမရှိကြနဲ့ ... ရပ်ကွက်နဲ့နီးတယ်၊ မလုပ်ကြနဲ့ လို့လဲဆိုရော လူတွေဟာ ယိမ်းတိုက်ထားသလို ကမာရွတ် မြို့နယ်ကောင်စီရုံးကို တွေ့တဲ့လက်နက်နဲ့ ရိုက်ချိုး ဖျက်ဆီး တော့တာပဲ။ ရှေ့မျက်နှာစာတစ်ခုလုံး ရစရာမရှိတော့ဘူး။ အဆောက်အဦး ဖျက်တဲ့ထဲတော့ ကျနော်မပါသေးဘူးဗျာ။ လူက စိတ်တော့ တိုနေပြီ။ လူအုပ်ကြီးနဲ့ရောနေတော့ စိတ်လည်းကြွနေပြီ ထင်ပုံ။

အခန်း (၁၈) - မဆလကို မုန်းသည်

မြို့နယ်ကောင်စီရုံး အတွင်းပိုင်းက ဝင်လိုက်တော့ မဲပုံးခွဲအထပ်ကြီးကို တွေ့တော့တာပဲ။ ဒီမဲပုံးတွေ အကြောင်း ကျနော် ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့။ မကြာသေးခင်ကမှ ပြည်လုံးကျွတ် ဆန္ဒခံယူပွဲ ဆိုလား လုပ်တုန်းက သုံးခဲ့တာ။

မဲပုံးတွေကို သုံးထပ်သားနဲ့လုပ်ထားတာ ဗျ။ ဆေးအဖြူနဲ့အမှန်ခြစ် အမှတ်အသား လေးဘက်စလုံးမှာ ရေးထားတဲ့ပုံး။ ဆေးအမည်းနဲ့အမှားခြစ် လေးဘက်စလုံးမှာရေးထားတဲ့ ပုံးတွေ။ ဘာလဲဗျာ၊ အောင်ကိုလတ် သီချင်းတောင် ရှိသေး။ “မဲရုံမဲရုံကိုလာ၊ တပြည်လုံး မဲဆန္ဒနဲ့၊ တပြည်လုံးမဲဆန္ဒနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ကြည်ကြည်လင်လင်၊ တိုင်းနဲ့ပြည်နယ် မကွဲပဲ တို့မကွာ” ဆိုတဲ့ သီချင်းလေ။ ကျနော်တို့ရပ်ကွက်ထဲမှာလည်း မဲရုံတွေ လုပ်ခဲ့တယ်။ လူတွေအများကြီး ထောက်ခံတယ်လို့လည်း ကြားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျနော်ကိုယ်တိုင်သိခဲ့တာက အဲဒီမဲရုံတွေမှာ အမည်းပုံးထဲက မဲပြားတွေ အဖြူပုံးထဲကို ပြောင်းထည့်ပစ်တာဗျ။ ကျနော် ပြောချင်တာက လူထုအများစု ထောက်ခံတာ မထောက်ခံတာတော့ သေသေချာချာ မသိဘူး။ မဲပုံးတွေထဲက မဲတွေ ပြောင်းတာတော့ သေချာတယ်။ သေချာတယ်လို့ ပြောနိုင်တာက ကျနော်ကိုယ်တိုင် တွေ့ခဲ့လို့ဗျ။ အော် ဖြစ်ချင်တော့အဲဒီ ဆန္ဒခံယူ ပွဲလုပ်တဲ့ညနေပေါ့။

အဲဒီနေ့က မနက်အစောကြီးကတည်းက မဲရုံရှေ့ကို ကျနော်ရောက်နေတယ်။ ကိုးတန်း တက်နေတဲ့အချိန်ပေါ့။ ထုံးစံအတိုင်း ထူးထူးဆန်းဆန်းဆို ရှေ့တန်းကပါတဲ့ကောင် ဆိုတော့ မဲရုံဘက်လာကြည့်လိုက်၊ အိမ်ဘက် ပြန်သွား လိုက် တနေကုန်လုပ်နေတယ်။ စိတ်ဝင်စားတာက ဒီမဲပုံးကိစ္စကို ဘာလို့လူကြီးတွေ အသည်းအသန် ဂရုတစိုက် လုပ်နေကြသလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြတာလဲ သိချင်လို့။ အဲဒီညနေမှာ မဲရုံနားရောက်တော့ လူတွေ မတွေ့ပါလားဆိုပြီး မဲရုံထဲ ဝင်ပြီး လိုက်ကာအပြာကို အသာမ ချောင်းလိုက်တာ၊ မဲရုံမှူး ကိုမောင်မောင်အေး အမည်းပုံးကြီးကို ကိုင်ရင်းတန်းလန်း၊ အဖြူရောင်ပုံးထဲကို ပြောင်းထည့်နေတာ၊ ဘေးမှာလည်း မဲရုံအဖွဲ့ဝင်နှစ်ယောက်နဲ့၊ ကျနော်ကို တွေ့ တော့ ကိုမောင်မောင်အေးက “သက်ခိုင် ... မင်းလျှောက်မပြောနဲ့” တဲ့။ မောင်မောင်အေးတို့ ကျနော်ကို အဲဒီအချိန်မှာ လူရာသွင်းစပြုနေပြီ ဆိုပါတော့ ။

နောက် မဲ မပေးခင်လည်း ကျနော်တို့ကျောင်းမှာ ရပ်ကွက်ထဲကလူတွေကို ခေါ်ပြီး မူကြမ်းဆိုတာတွေလည်း ရှင်းရှင်းပြသေးတယ်။ လူတွေကတော့ ခေါ်တယ်ဆို လာလိုက်ကြတာပဲ။ နောက်ရှင်းပြတာ ဝူတူတူ ထိုင်နားထောင်ပြီး ပြန်သွားကြတာပဲ။ ဘယ်သူမှလည်း နားလည်ပုံ မရဘူး။ ဘာလို့သိလဲ ဟုတ်လား၊ ကျနော်ကို အဖေက သက်ခိုင် မင်း သွားနားထောင်လိုက်ကွာ ဆိုလို့။ အေးလေ၊ ကျနော်လည်း တလုံးမှ နားမလည်ဘူး။ ရှင်းပြတဲ့ပါတီ လူကြီး ထောင်ထောင်ပြတဲ့ စာအုပ်အရောင်တွေမှတ်မိတယ်၊ အနီရောင်၊ ဒီလောက်ပဲ။

နေအုံးဗျာ၊ ကျနော်တို့နယ်မြေက အူကြောင်ကြောင်ကောင်တွေများတယ်ဗျ။ ကြုံဖူးတာလေး ပြောပြချင်သေးတယ်။ ခုနှစ်တော့ မမှတ်မိတော့ဘူး၊ မဆလ ခေတ်ပဲ။

ရပ်ကွက်၊ မြို့နယ်၊ တိုင်း၊ လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်တွေ စာရင်းကို လူထုကြားချပြတယ်တဲ့။ ချပြတယ် ဆိုတာ ချပြတာ။ ဘာမှတော့ ပြောခွင့်မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပြောချင်တာ ပြောပါလို့လည်း ဆန္ဒတောင်းသေးတယ်။ သဘောတူ ပါသလား ဆိုတာလည်း မေးသေးတယ်။ မြန်မြန်ပြီး အေးရောလို့သဘောထားကြတယ် ထင်ပါဗျာ။ အစည်းအဝေး တက်လာတဲ့ လူတွေကလည်း “တူပါတယ်” ချည်းပဲ။

အဲဒီနေ့ အစည်းအဝေးက သမိုင်းချည်စက်မှာ လုပ်တာဗျ။ လှိုင်တမြို့နယ်လုံးက ပါတီဝင်တွေ တက်ရတာ။ ကျနော်လား အဖေ့နဲ့လိုက်သွားတာလေ။ ဟုတ်တယ်။ အဖေက ပါတီဝင်။ ဒါပေမဲ့ ပါတီအကြောင်း ဘာမှသိပုံမရဘူး။

ကျနော်အဖေမို့ ကျနော်ပြောတာ မဟုတ်ရပါဘူး။ အဖေ့ကို အကဲခတ်ရတာ ဒီပါတီဟာ လူတွေကို ကောင်းအောင် လုပ်ပေးမယ့် ပါတီ လို့တော့ သူ့စိတ်ထဲ အနည်းအကျဉ်း ခံယူပုံရတယ်။ သူ့မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲ ကြည့်ရတာ ပြောပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ပါတီကောင်းကြောင်းဆိုးကြောင်း တလုံးမှမပြောဘူး။ ဘယ်သူမှလည်း ဆွယ်တရား မဟောဘူး။ ဒီလိုနဲ့ အဖေလည်း တင်းပြည့်ပါတီဝင် ဖြစ်လာတာ။ သူ့ကိုလာပေးတဲ့လစဉ်ထုတ် ပါတီရေးရာ တွေလား။ ကျနော်အကုန်ဖတ်တာပေါ့။ ဖတ်ရတာ ပျင်းဖို့ကောင်းတယ်ဗျ။ ဒါတွေ ထားလိုက်ပါအုံးဗျာ။ အူကြောင်ကြောင်နယ်မြေ ဆိုတာ ပြန်ဆက်ရအောင်။

အစည်းအဝေးစတော့ လူကြီးတွေ တယောက်ပြီးတယောက် မိန့်ခွန်းတွေ အမှာစကားတွေ ချွေကြတယ်။ နေအုံး အဲဒီနေ့က ဦးစိန်လွင်ကို ကျနော်တွေတယ်။ အေးလေ၊ ဆယ့်ခုနှစ်ရက် သမတလုပ်သွားတဲ့ဦးစိန်လွင်၊ ၁၉၈၈-ခုနှစ် အရေးအခင်းမှာ လူထုတွေ့ရော၊ ကျောင်းသားတွေရော ပစ်သတ်ခံရအောင် အမိန့်ပေးခဲ့တဲ့ ဦးစိန်လွင်ပေါ့။ အရပ် အမောင်း ကောင်းတယ်။ သူက မျက်မှန်အထူကြီးနဲ့ဗျ။

တိုက်ပုံအကျီ ပင်နီရောင် ခပ်ဖျော့ဖျော့ ဝတ်ထားတယ်။ အစည်းအဝေးခန်းထဲ မဝင်ခင် ကျနော်ရပ်နေတဲ့ ချည်စက် ရိပ်သာ ဘေးပေါက်ကိုလာတုန်း သေချာကြည့်မိတာ။ ကျနော်စိတ်ထဲ မျက်ခမ်းစပ်နေသလိုလိုပဲ၊ ထားပါတော့ဗျာ။

အစည်းအဝေးစလို့ မကြာပါဘူးဗျာ၊ ဘယ်ရပ်ကွက်အတွက် ဘယ်သူ့ကို ပါတီကလျာထားပါတယ်၊ ၁၆ ရပ်ကွက်တောင် ရှိတာဆိုတော့ တော်တော်ကြာတယ်။ ကျနော်လည်း လူကြားထဲ ငြိမ်နေရတာပေါ့။ ဘေးကိုလည်း အကဲခတ်မိတယ်။ ကျနော်ဘေး တယောက်ကျော်က လူဟာ တိုက်ပုံထဲက ပုလင်းပြားလေးထုတ်ပြီး လူမသိအောင် မော့မော့နေတယ်။ တယောက်တည်းတောင်မဟုတ်ဘူး။ ဘေးက မောင်နဲ့လည်း ပုလင်းပြားလေး လက်ဆင့်ကမ်းနေသေးတယ်။ ဒီလူတွေ ဆယ့်ခြောက်ရပ်ကွက်ကဗျ။ အစည်းအဝေးခန်းမှာ ကျနော်တို့ငါးရပ်ကွက်နဲ့ ဘေးချင်းလာကပ်ရက်ကျနေတယ်။ သူ့အုပ်စုနဲ့သူဆိုတော့ တခြားသူတွေ ဘယ်ရိပ်မိမလဲဗျာ။

ဒါနဲ့ဗျာ၊ ရပ်ကွက်ပြီး မြို့နယ်၊ မြို့နယ်ပြီးတိုင်း၊ လျာထားတဲ့ကိုယ်စားလှယ်တွေ နာမည်တွေ ပြောလိုက်၊ သဘောတူပါ သလားမေးလိုက်၊ အစည်းအဝေးက သုံးနာရီနီးပါး ကြာနေပြီ။ ဒီလောက် ကြာတဲ့အစည်းအဝေးမို့လည်း တချို့က ပုလင်းပြားလေးတွေ ယူလာတာ ဖြစ်မှာဗျ။ ရန်ကုန်တိုင်း ကိုယ်စားလှယ်နာမည်ကို အတည်ပြုပြီးလို့ လွှတ်တော် ကိုယ်စားလှယ် နာမည်လည်း ကြေညာရော၊ စောစောက ပုလင်းပြားနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့မောင်က စဖောက်တော့ တာပဲ။

စင်မြင့်ပေါ်ကနေ ကြေငြာလိုက်တယ်။ “ကျနော်တို့ လှိုင်မြို့နယ် အမှတ်(၂) မဲဆန္ဒနယ်မြေရဲ့ လွှတ်တော် ကိုယ်စားလှယ် အမည်ကို ဆက်လက် ကြေညာပါမယ်။

ရန်ကုန်တိုင်း လှိုင်မြို့နယ် အမှတ်(၂) မဲဆန္ဒနယ်မြေ ပြည်သူ့လွှတ်တော် ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် လျာထား သတ်မှတ်ခြင်း ခံရသူကတော့ ... ဦးမောင်မောင်ခ ဝဲ ဖြစ်ပါတယ်” တဲ့။

နောက်သူက ဆက်မေးတယ်။ “ပြည်သူ့လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ဦးမောင်မောင်ခ အား အဆိုတင်သွင်းခြင်းကို သဘောတူပါသလား ခင်ဗျား ... ” တဲ့။

သူ့စကားတောင် မဆုံးသေးဘူးဗျာ၊ ပုလင်းလေးနဲ့မောင်က ရုတ်တရက် ထတဲပြီး အသံကျယ်ကြီးနဲ့ “ကျနော်သဘောမတူဘူး” တဲ့။ စင်ပေါ်ကလူဟာ ဆက်မမေးနိုင်တော့ဘဲ ရပ်သွားတယ်။

ထအော်တဲ့လူရဲ့ဘေးက သူ့သူငယ်ချင်းက “ဟေ့ကောင်၊ အဲဒါ ဦးမောင်မောင်ခ ကွ” ဆိုပြီး သူ့လက်ကိုဆွဲ၊ အတင်း ပြန်ထိုင်ခိုင်းနေတယ်။ သူက မလျှော့ဘူး။ “အေးကွ၊ ငါကလည်း မောင်မောင်ခ ဆိုတဲ့ကောင်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ သဘောမတူနိုင်ဘူး” တဲ့။

“အဲဒီ မောင်မောင်ခကို ငါတက်ယှဉ်မယ်ကွ၊ ငါကန့်ကွက်တယ်၊ ငါနဲ့ယှဉ်မယ် ... ” တဲ့။

ဘေးက ဆွဲတဲ့လူကလည်း စိုးရိမ်တကြီး ပြောရင်း ဆွဲထိုင်ခိုင်းရင်း လုပ်နေတယ်။ အစည်းအဝေးခန်းကြီး ရုတ်တရက် ငြိမ်ကျသွားတယ်ဗျာ၊ ငြိမ်သက်နေတော့ ဘေးလူရဲ့ပြောနေသံကို အတိုင်းသား ကြားနေရတယ်။ ဘာတဲ့၊ “ဟေ့ကောင် ... အဲဒါ နိုင်ငံတော်ကောင်စီဝင် ဦးမောင်မောင်ခ တဲ့(နောင်တွင် နိုင်ငံတော် ဝန်ကြီးချုပ် ဖြစ်လာသူ) မင်းနဲ့မတည့်တဲ့ ဦးမောင်မောင်ခ မဟုတ်ဘူး” တဲ့။ “ပြဿနာတော့ တက်တော့မှာပဲ၊ ထိုင်ဆိုထိုင်ကွာ” တဲ့။ အစည်းအဝေးခန်းမှာ ကျွက်စီကျက်စီ အသံတွေ ပေါ်လာပါတယ်။ မူးမူးနဲ့စွတ်အော်နေတဲ့ ကိုရွှေငနဲလည်း ပြန်ထိုင်သွားပါတယ်။

ဒါတွေ ပြောနေတာ အကြောင်းရှိတယ်ဗျ။

သွေးဆူနေတဲ့လူအုပ်ကြီးနဲ့အတူ ကမာရွတ်ပြည်သူ့ကောင်စီ ရုံးထဲကို ရောက်နေတဲ့ ကျနော်ဟာ မျက်ရည်ယိုပုံးစာ လည်း ခံထားရ၊ အူကြောင်ကြောင်အဖြစ်တွေကိုလည်း ကြုံခဲ့ရတော့ အရိုင်းစိတ်ပေါ်လာတယ်။ အနီးနားက သံပိုက်လုံး တတောင်လောက်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး မဲပုံးတွေကို ဆက်တိုက်ရိုက်ခွဲ မိတော့တာပါပဲဗျာ။

ဟုတ်တယ်၊ ကမ္ဘာမှာ ဗမာဟေ့ လို့ကြွေးကြော်လောက်အောင် ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့၊ ဦးသန့်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးရဲ့ နောက်ဆုံးဈာပနမှာ လူရှိသေ၊ ရှင်ရှိသေ နေရာမျိုးလေးတခုတောင် ရှောရှောရှူရှူ ခွင့်မပြုဘူး။ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ဖြစ်လာမှ ရွှေတိဂုံ အရှေ့ဘက်မုခ်မှာ နေရာပေးတယ် ဘာညာ လျှောက်လုပ်တယ်။ ဦးသန့်ရဲ့ညီ ဦးခန့်ကို ထုတ်သုံးပြီး ကျောင်းသားတွေ ထင်ရာစိုင်းပါတယ် ဆိုတဲ့ပုံစံ ချိုးတယ်။ ၁၇၊ ၁၈ နှစ်အရွယ်ဆိုပေမဲ့ ကျနော်ဒါတွေ ကောင်းကောင်း သိနေပြီ။

ဒီလို လုပ်ရပ်ကို လက်မခံနိုင်လို့ ဦးသန့်ရဲ့ရုပ်အလောင်းကို သင့်တော်သလို ဇွတ်လုပ်တဲ့ ကျောင်းသားတွေ စုဝေးရာ၊ နောက် တက္ကသိုလ်ဝင်းကြီးတခုလုံးကို အင်အားသုံး ဝင်စီးပြီး တွေ့သမျှ အကုန်ဖမ်းတယ်။ တကယ် ရာဇဝင်လူဆိုးတွေ ဖမ်းခေါ်သလို ကားပေါ်မှာ ထောင်ပုံစံ ထိုင်ခိုင်းပြီး ထောင်ပို့တယ်။ လမ်းဘေးမှာ ရပ်ကြည့်တဲ့ လူအုပ်ကြီးကိုလည်း မျက်ရည်ယိုပုံးတွေနဲ့ပစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကောင်စီရုံးထဲက မဲပုံးတော်တော်များများကို ကျနော် ရိုက်ခွဲပစ်တယ်။

ကမာရွတ် မြို့နယ်ကောင်စီရုံးက မဲပုံးတွေတင်မကဘူး။ လူအုပ်ကြီး ရှေ့ဆက်သွားလေရာမှာ တွေ့သမျှ ရပ်ကွက် ကောင်စီရုံး၊ လိပ်ပြာတောင်လို့ခေါ်တဲ့ကုန်သွယ်ရေး အရောင်းဆိုင် တွေထဲကိုလည်း ဝင်ပြီး ဖျက်ဆီးပစ်တယ်။

သောင်းဂဏန်းချီတဲ့ လူအုပ်ကြီးများ၊ လှည်းတန်းဝိုင်းကိုကျော်ပြီး ကြည့်မြင်တိုင် ကမ်းနားလမ်းအတိုင်း တွေ့တဲ့ကောင်စီ ရုံး၊ ပြည်သူ့ဆိုင်၊ ကုန်သွယ်ရေး အရောင်းဆိုင် မှန်သမျှ ရိုက်ချိုး ဖျက်ဆီးတော့တာပဲ။ အခုနေ ပြန်တွေးရင် ကျနော်လုပ်ခဲ့တာတွေ ဘယ်မှန်ပါ့မလဲ။

ဒီလိုနဲ့ လူအုပ်ကြီးရဲ့ဖျက်ဆီးရေးခရီးစဉ်ကြီးဟာ ကြည့်မြင်တိုင် ညဈေးနားအထိ ရောက်လာတယ်။ နောက် အိုးဘို ဂါတ်ကို သွားကြမယ်ဟေ့ဆိုတဲ့အသံကြားပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့မူ၊ မနက်အစောကြီးကတည်းက မျက်နှာတောင်မသစ်ဘဲ လူအုပ်ကြီးနဲ့ရောပါလာပြီး ပွဲဝင်ကြမ်းနေတဲ့ကျနော်ဟာ လူလည်းပန်း ဝမ်းလည်းဟာတာကြောင့် ဟံသာဝတီ ဘူတာ ကနေ ရထားစီးပြီး ပြန်ခဲ့တယ်။ အဖေ တော်တော် စိတ်ပူနေတယ်။ ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်းတော့ မလုပ်ဘူး။ သက်ခိုင် ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်တဲ့၊ မင်းက လက်တောက်လောက်ရှိသေးတယ် တဲ့။ ကျနော်လည်း အသာလေး ကုပ်ပြီး ထမင်းစားနေလိုက်တယ်။ နေအုံးပျံ၊ နောက်နေ့မှာ သတင်းကြားသေးတယ်။ အိုးဘိုဂါတ်ဘက်ကို ချီတက်တဲ့လူအုပ်ကြီး အဲဒီ ကြည့်မြင်တိုင် အိုးဘိုဂါတ်ကနေ ရဲက သေနတ်နဲ့ပစ်လို့ လူတွေ သေသေးတယ်တဲ့။

ဘယ်ရပ်အုံးမလဲ၊ သိပ်မကြာပြန်ဘူး၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ရှေ့မှာ မိုင်းရာပြည့်နဲ့ ကြုံပြန်ရော၊ သခင်ကိုယ်တော်မိုင်းအကြောင်း ကျနော်ကောင်းကောင်း ဖတ်ဖူးတယ် ဟု။

သီပေါမင်းပါတော်မူတာကို ကျောင်းသားဘဝကမြင်လိုက်တာတို့၊ ချဉ်ပေါင်ရွက်သည် မောင်မိုင်းထဲက ဇာတ်ကောင် မောင်မိုင်း နာမည်ရှေ့မှာ မစ္စတာတပ်ပြီး သရော်တာ တို့၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို ဂျပန်တွေ ခေါ်လာတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပါတ်သက်လို့ “အောင်ဆန်းရာ၊ မင်း ပင့်လာတဲ့ဘုရားတွေ အနေကဇာတင်လို့မရပါလား” လို့ပြောခဲ့တာတို့၊ ပထမ ကျောင်းသားသပိတ်တုန်းက အမျိုးသားကျောင်းတွေ ဖွင့်ကြတော့ မလောက်မငှ လစာနဲ့ ကျောင်းဆရာဝင်လုပ်တာတို့၊ ကမ္ဘာ့ ငြိမ်းချမ်းရေး ကွန်ဖရင့်တက်ခဲ့တာတို့ ... ပေါ့ဗျာ၊ မိုင်းရာပြည့်မှာ ကျနော်ပါခဲ့ပုံလား။

ပြောမယ်ဆိုပြောစရာပဲ။ ကျနော်က ဆယ်တန်းပဲ ရှိသေးတာ။ အဲဒီနေ့က ကျနော် ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်ရှေ့ကို ရောက်နေတယ်။ မိုင်းရာပြည့်ကိုလာတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျောင်းသား အဆောင်တွေက ထမင်းချက် ဦးဖိုးဝင်း ဆီကို အဖေ့ဆိုင်က ပစ္စည်းတွေ လာပို့ရင်း ရောက်နေတာ။

ပစ္စည်းပို့ပြီး ပြန်လာတော့ ရန်ကုန်ပိဇ္ဇာနှင့် သိပ္ပံတက္ကသိုလ် ဆိုတဲ့ဆိုင်းဘုတ်ကြီး ရှေ့မှာ ကျောင်းသားတွေ စုစု လုပ်နေတယ်။ မနက်ကိုးနာရီ လောက်ရှိပြီ။ တဖြည်းဖြည်း ကျောင်းသားတွေ များလာလိုက်တာ သုံးလေးရာဝန်းကျင် ဖြစ်လာတယ်။ ကျောင်းသားတယောက်က ပင်မတံခါးကြီးရဲ့ အုတ်တိုင်ပေါ်ကို တက်လိုက်တယ်။ မိုင်းရာပြည့် အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ရွှေတိဂုံ ဘုရားကို ချီတက်မယ်၊ တန်းစီကြတဲ့။

ဘယ်က ဘယ်လို တန်းစီမိသွားသလဲတောင် မမှတ်မိတော့ဘူး။ ကျနော်လည်း တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားတွေ ထဲမှာ ကန့်လန့်ကန့်လန့်နဲ့ ပါသွားပြန်ရော။ ကျောင်းသား ငါးရာနဲ့တထောင်ကြားရှိတဲ့ မိုင်းရာပြည့်ချီတက်ပွဲဟာ ရွှေတိဂုံမှာ လမ်းဆုံးသွားတယ်။ ရွှေတိဂုံရင်ပြင်ပေါ်မှာ စခန်းဖွင့်မယ် ဘာညာ အသံတွေ ကြားပေမဲ့ ကျနော်ပြန်ခဲ့တယ်။ ပြန်ရမယ်လေ။ ဒီတခါ အဖေသိရင် ကျနော် မချောင်ဘူး။

နောက် ကျနော်က တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားမှ မဟုတ်တာ၊ ဘယ်သူနဲ့မှလည်း မသိဘူး၊ တကိုယ်တော် ကြောင် တောင်တောင် လိုက်သွားတာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟုတ်လား၊ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း ဆိုတာ လေးစားအပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး လေ။ ကျနော် အဲဒီတုန်းက သိတာ ဒီလောက် ပဲ။

၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ ရှစ်လေးလုံး အရေးအခင်း လား။

ဒါက တော်တော် ရှည်လျားပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီအရေးအခင်း မကြုံရင် ကျနော်ဘဝမှာ အရေးအခင်းကြီးတခု ပေါ်လာ တယ်။ ကျနော်အဖေဆုံးသွားတဲ့ ကျနော်ဘဝ အရေးအခင်းကြီး ပေါ့။

အခန်း (၁၉) - စံနစ်ကို အတင်းပြောင်းမည်

စခန်းခွဲ ဝန်းကျင်တဝိုက်သည် တဖြည်းဖြည်း မြင်ကွင်းရှင်းလာသည်။ နေရာအနှံ့ မြင်နေရ သောဒိုက်မျိုးစုံ၊ ရဲဘက်တို့ ကောင်းမှုဖြင့် ပြောင်သလောက် ဖြစ်သွားသည်။ ရှင်းပစ်လိုက်သော ဒိုက်တို့က လယ်ကန်သင်းများ ဖြစ်လာသည်။ အချို့နေရာများတွင် ပျိုးခင်းအတွက် ပြင်ဆင်နေပြီ။

ကိုသက်ခိုင်နှင့် ဦးအေးနိုင် စခန်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း တာရိုးဘောင်တခုပေါ်မှာ အချီအချ တိုင်ပင်နေသည်။ ညနေထမင်းစားပြီးချိန်ဖြစ်၍ အဆောင်ပေါ်မှာ ထုံးစံအတိုင်း ဟိုတစု ဒီတစု ဝိုင်းဖွဲ့နေသည်။ ကျနော်က ကိုသက်ခိုင်ကို ထူးထူးဆန်းဆန်း ပြောစရာရှိ၍ သူတို့ဆီ လျှောက်သွားသည်။

ဦးအေးနိုင်က ကျနော်ကို လှမ်းခေါ်သည်။

“လာလေ ..ကိုမင်းဒင်”

ကျနော်က ကိုသက်ခိုင်ကို ပြောစရာရှိကြောင်း မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။သူတို့စကားစ မပြတ်။

ကိုသက်ခိုင်က ...

“ဆရာ .. ဒီလို လုပ်ပါလား၊

အခု ပျိုးကြဲဘို့ပင်မ စခန်းက ပို့တဲ့မျိုးတွေကို ပြန်ရောင်းလိုက်၊ နောက် ဒီရေနက်ကွင်း နဲ့ကိုက်မယ့် မျိုးစပါး ထပ်ဝယ်၊ လိုတာ ကျနော်စိုက်မယ်”

ဦးအေးနိုင်က တစုံတရာ ပြန်မဖြေ။ ကိုသက်ခိုင် ကဆက်ပြန်သည်။

“သေချာ စဉ်းစားပါအုံး ဆရာ၊ ရဲဘက်တွေ ဒီလောက် အသေခံပြီး ရှင်းလင်း ထွန်ယက်ထားတဲ့ ကွင်းပြင်ကြီးမှာ ဒီနေရာနဲ့ ဘယ်လိုမှ မအပ်စပ်တဲ့ မျိုးစပါးတွေ ကြံဖို့ စီစဉ်တာ မဟုတ်သေးဘူး ထင်တယ်။ နောက် ဒါက ရေနက်ကွင်း၊ ရေနက်ကွင်းစိုက်တဲ့ စပါးမျိုးက သီးခြားမျိုး၊ ရေမြင့်တက်လာတာနဲ့ အသီးသီးတဲ့အညှာတွေက အလိုက်သင့် လိုက်တက်သွားတဲ့ မျိုးမှ ဖြစ်မှာပေါ့။ အခုပျိုးမယ့်စပါးမျိုးတွေက ရိုးရိုးမျိုးတွေ၊ ရေမြုပ်ရင် အကုန်သေကုန်မှာ။ ဒီတော့ ရေနက်ကွင်း မျိုးစပါးမျိုးကို ပျိုးမှ ကောင်းမယ်၊ နောက်ဆုံး စပါး ထွက်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်လုပ် ဘယ်သူသုံးသုံး၊ ဆရာ သုံးချင်လည်းသုံး၊ ထောင်ပိုင် သုံးချင်လည်းသုံး၊ တယောက်ယောက်အတွက် တနေရာရာမှာ အသုံးကျမှာပဲ။ အကျဉ်း ဦးစီး ပြန်မအပ်လည်း နေ၊ မျိုးအတွက် ကျသင့်တာ ကျနော်ပေးမယ်။ အခုဟာက ရဲဘက်တွေ သေလောက်အောင် လုပ်ထားရတာ ဘာမှ အဓိပ္ပါယ်မရှိသလို ဖြစ်နေတယ်”

ဦးအေးနိုင်ထံမှ အသံထွက်လာသည်။

"အဲဒီလို လုပ်လို့မဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျား စေတနာကို ကျနော်နားလည်ပါတယ် ကိုသက်ခိုင်"

"ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျနော်တို့စခန်းခွဲက ကွင်းက တခြားစခန်းကွင်းထက် ပိုကောင်းနေရင် လာစစ်တဲ့ညွန့်မှူးက ဒီကွင်းနမူနာအတိုင်း ထွက်နှုန်းဖြတ်ရင် ထောင်ပိုင်ရော၊ ကျနော်ရော၊ တခြားစခန်း တာဝန်ခံတွေပါ အကုန်ကွဲကုန်မှာ။ နောက်တခုက နောက်နှစ်တွေ ဒီစခန်းက ဒီလောက်မထွက်ရင် ကျနော် မချောင်ဘူး"

ကိုသက်ခိုင် ဘာမှ ဆက်မပြောတော့။ ဦးအေးနိုင်ကို ခွင့်တောင်းပြီး ကျနော်နှင့် ပြန်လိုက်လာသည်။ သူပုံစံက စိတ်အနှောက်အယှက် ဖြစ်နေသည်မှာ သိသာသည်။ ကျနော်ကလည်း အရေးကြီးကိစ္စမို့ သူ့ကို စကားစရာသည်။

"ကိုသက်ခိုင် ကျနော် ပြောစရာရှိတယ်"

"ပြောလေ၊ ကိုမင်းဒင်"

"ဟိုစခန်းရှေ့က ရေကန်ထဲက ပလုံစီတဲ့ကိစ္စ သိပြီးပြီလား။"

"သိတယ်၊ ခင်ဗျား ရေနံကြော့ရှိတယ် ထင်တယ် ပြောမလို့မဟုတ်လား"

"ဟာ ... ခင်ဗျား သိပြီးသားလား"

"သိတယ်လေ"

"အဲဒါ ဦးအေးနိုင်တို့၊ ထောင်ပိုင်ကြီးတို့ကို မပြောဘူးလား ဗျ"

"ကျနော်သိတာ နှစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ၊ အဲဒီရေကန်ထဲက တခါ တခါ ဒီဇယ်လိုလို အဆီတွေ ပလုံစီတာ။ ရဲဘက်တွေ ပန်းကန်ဆေးရင်း ကျခွဲတဲ့အဆီတွေလား၊ ရေနံလို ဒီဇယ်လို အဆီတွေလား ဆိုတာ ကွဲကွဲ ပြားပြား သိရအောင်လည်း နည်းမျိုးစုံ ကျနော်စမ်းပြီးပြီ။ သေချာတယ်၊ ဒါဟာ ရေနံ သို့မဟုတ် သဘာဝဓာတ်ငွေ့နဲ့ပတ်သက်နိုင်တယ်။ ဒီနေရာနဲ့ လေးမိုင်လောက် ဝေးတဲ့နေရာမှာ ရေနံတွင်း အသစ်ရှိနေတာကြောင့် ဖြစ်နိုင်ချေအလွန်များတယ်။ တခြားလူတွေ မရိပ်မိတာက အချိန်တိုင်း ဖြစ်နေတာ မဟုတ်လို့"

"ခင်ဗျား ... ဦးအေးနိုင်ကို မပြောဘူးလား ကိုသက်ခိုင်"

"ခင်ဗျား တော်တော်ခက်တဲ့လူပါလား ကိုမင်းဒင်၊ အခု စပါးမျိုးကိစ္စက အဲဒီရေနံအကြောင်း ပြောချင်လို့ တောက်ကြည့် နေတာ။ ခင်ဗျား ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဘာမှမလုပ်ရဲဘူး။ သူ့ကို ပြောမိရင် ဒီစခန်းခွဲကို အစိုးရက လာစစ်ဆေးပြီး ရေနံမြေ ဖြစ်သွားမှာတောင် ကြောက်နေမှာ သေချာတယ်"

"ဟ ... ဒီလိုဆို တိုင်းပြည်အတွက် နှစ်နာတာပေါ့ ဗျာ"

"ကျနော် ဒီကိစ္စမှာ ခင်ဗျားနဲ့တသဘောတည်း ရှိပါတယ်၊ နည်းမျိုးစုံလည်း ကြံဆခဲ့ပါပြီ။ ကျနော်တို့အချိန်တခုကို စောင့်ကြရ ပါလိမ့်မယ်။ ကျနော်တို့ဟာ ရဲဘက်တွေဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့။ တောစကား တောပျောက်ရင် ကောင်းမယ်။ ရေနံကြော့ဆိုတာ မေ့လိုက်တော့။"

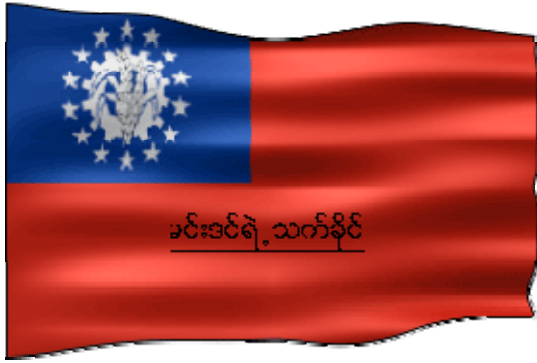
စံနစ်ကို အတင်းပြောင်းချင်ရင် နှစ်ခါအရိုက်ခံရတဲ့ခေတ်ဗျ"

"ဘာလို့ စံနစ်ကို အတင်းပြောင်းမယ့်သူက နှစ်ခါ အရိုက်ခံရတာလည်း ဗျာ"

"အော် ... ရန်ကုန်ဘဆွေရဲ့ စံနစ်ကို အတင်းပြောင်းမည် ဆိုတဲ့ဝတ္ထုတို တပုဒ်ကို သွားသတိရလို့ဗျ"

"ဘာအကြောင်းလဲ ဗျ။ နိုင်ငံရေး ဝတ္ထုလား"

"မဟုတ်ပါဘူး။ တောသားလေး တယောက်အကြောင်းပါ၊ ကျနော် အတိုချို့ ပြောပြပါမယ်။ ဒီလိုပါ .. "

ရန်ကုန်မြို့ကိုတက်လာတဲ့ တောသားလေး တယောက်ဟာ ရွာက သူ့ကြီးတော်မှာလိုက်တဲ့ မတရားမှုကို လက်ပိုက်ကြည့် မနေနဲ့ ဆိုတဲ့ ဩဝါဒ အတိုင်း တသွေမတိမ်း လိုက်နာဖို့ ဆုံး ဖြတ်ထားခဲ့တယ် တဲ့။

တောသားကောင်လေးဟာ မြို့ကိုရောက်ပေမဲ့ ရွာက သူ့ အလွန် လေးစားမြတ်နိုးတဲ့ ကြီးတော်လုပ်သူ မှာလိုက်တာကို သေချာမှတ်သားပြီး မတရားမှုကို ဆန့်ကျင်ဖို့၊ အမှန်တရား ကို ဖော်ထုတ်ဖို့၊ ဆုံးဖြတ်ထားချိန်မှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တောသား အဘိုးကြီး တယောက် ကို မြို့သားလူလိမ် အုပ်စုက

လမ်းဘေး ဖဲသုံးချပ်ဝိုင်းတခုမှာ လိမ်နေတာ တွေ့ရောတဲ့။

ဖဲသုံးချပ် ဝိုင်းဆိုတာဗျာ၊ ကျနော်တို့လူပျိုပေါက်က ရန်ကုန် နေရာအနှံ့မှာ တွေ့ရတတ်တယ်။ ဖဲက သုံးချပ်တည်း ပါ။ တချပ်မှာ အမှတ်အသားတခု လုပ်ထားတယ်။ လမ်းဘေးမှာ ပလပ်စတစ် မိုးကာစလေးတချပ် ခင်းပြီး ဖဲချပ်လေး တွေကို ပြလိုက်၊ ဒါလေးကို မထိုးနဲ့၊ ဟောဒီအမှတ်ကလေးနဲ့ဖဲချပ်ကိုထိုး၊ မှန်တာနဲ့သုံးဆရမယ်၊ လွယ်လွယ်လေး၊ ဒါလေးကိုထိုး၊ ဒါလေးကိုမထိုးနဲ့ပေါ့၊ ဘေးကလူတချို့လည်း ဝင်ထိုးလိုက် ခိုင်ကလျော်လိုက်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့သတိထားရမှာ က အဲဒီ ထိုးလိုက်လျော်လိုက် လုပ်နေတာဟာ တကယ်ကစားနေတာ နည်းတယ်။ သူ့အလံရှူးနဲ့သူ၊ ဘေးလူ ဝင် လာအောင် ဆွယ်နေတာ။

အဲဒီဝိုင်းမျိုးမှာ တောသားအဘိုးကြီးက ဝင်ထိုးနေတော့ ပါသမျှငွေလေးတွေ တဖြည်းဖြည်း ကုန်လာတော့ပေါ့။ ကျနော်တို့ ဇာတ်လိုက်ကြီးကလည်း ဒီလို မတရားလုပ်တာ မခံဘူး ဆိုပြီး နီးစပ်ရာ စခန်းကို သတင်းပို့တယ်။ ရဲ ဆိုတဲ့ မောင်တွေကလည်း လိုင်းကြေးယူပြီး ခွင့်ပြုထားတာ ဆိုတော့ မလာဘူးပေါ့။

ရဲအလာကိုစောင့်လေ၊ ရဲက မလာနိုင်လေ၊ တောသားအဘိုးကြီးက တဖြည်းဖြည်း ပါသမျှ ကုန်လာလေ၊ နောက် လက်ပတ်နာရီလည်းကုန်၊ မရှိ ရှိတာ ချထိုးမယ်ဆိုပြီး အဘိုးကြီးက သူ့လည်ပင်းက ရွှေခွဲကြိုးလည်း ဖြုတ်လိုက်ရော ဇာတ်လိုက်ကျော်က ငြိမ်ပြီး ထိုင်ကြည့် မနေနိုင်တော့ဘဲ ဝိုင်းထဲဝင်ပြီး၊ ဦးလေး ဒီကောင်တွေ ဦးလေးကို လိမ်နေတာဗျာ ဆိုပြီး တားလိုက်တာ စကားတောင် မဆုံးလိုက်ဘူး၊ ဖဲလိမ်အဖွဲ့ အလံရှူးတွေရဲ့ လက်ချက်မိသွားတယ်။

ခွပ် ကနဲ အသံနဲ့အတူ ကြယ်တွေ၊ လတွေ ပွင့်ပြီး အဲဒီ တောသားကောင်လေး မေ့သွားရောတဲ့၊ အချိန်အတော်ကြာမှ သတိရလို့ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ ကူညီလိုက်တဲ့တောသားကြီးက သူ့ကို အပေါ်က မိုးပြီး ကြည့်နေတာ တွေ့သတဲ့။ ဒီတော့သူက စိတ်ထဲမှာ ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး ဦးလေးရယ်၊ ကျနော်ရွာက ကြီးတော်မှာထား ပြီးသား ပါ။ ဒုက္ခရောက်တဲ့သူကို ကယ်ရမယ်၊ အမှန်တရားကို ဖော်ထုတ်ရမယ် ဆိုတာ ဘာညာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့အတွေးမဆုံးခင် နောက်ထပ် ခွပ်ကနဲ ထပ်အရိုက်ခံရပြီး မေ့သွားပြန်တယ်တဲ့။ နားထဲမှာလည်း အသံတခု ကြားလိုက်တယ် တဲ့၊ ခွေးမသားလေး ... မင်းဝင်ရှုပ်လို့ ငါ့အရင်းပြန်ရကာနီးမှာ ဝိုင်းပျက်သွားတာ။ ကဲ ... မှတ်ကရောတဲ့။

အဲဒါပဲဗျာ.. ။ စံနစ်ကို အတင်းပြောင်းချင်သူရဲ့ နိဂုံး။

အခန်း (၂၀) - လွဲခဲ့လေသော ရတနာပုံ

ကိုသက်ခိုင်သည် ကျနော် ရေနံတွင်းသဲလွန်စ သတင်းကို အရီအမောနှင့် စကားလမ်းကြောင်း လွဲနေလေသည်။ ကျနော်က မချင့်မရဲဖြစ်လှသည်နှင့် ...

“ကိုသက်ခိုင်၊ ဒီကိစ္စက သတင်းပို့တဲ့လူအတွက် အကျိုးတော့ ရှိနိုင်တယ်နော်”

“အော် ... ရတနာပုံဆိုက်ချင်နေတဲ့လူနဲ့ လာတိုးနေပါလား။ ခင်ဗျားကို ဘာမှ အပြစ်မပြောချင်ဘူး။ သို့သော် ကျနော် ဘဝမှာ ရတနာပုံဆိုက်တဲ့ကိန်းတွေနဲ့ ကြိုလည်းကြိုခဲ့၊ လွဲလည်းလွဲခဲ့တာတွေ များလွန်းလို့ သိပ်မဆန်းလှတော့ပါဘူး ဗျာ”

ဘာတွေများ ရတနာပုံ ဆိုက်ခဲ့လို့လဲဗျာ”

“ခေတ်ပျက်ကြီးထဲက ရတနာပုံဆိုက်ကိန်းတွေကို သိချင်တာလား။ ဆိုက်ကိန်း ခဏထားပြီး ကျနော်ဘဝရဲ့ “ရတနာပုံ လွဲကိန်း” ကို နားထောင်ပါ။ ခင်ဗျား လည်း သဘောသရုပ် အမှာစကားနဲ့ ဟောထုတ်မှာကြားတဲ့ စောဗုဒ္ဓဘုရားရဲ့ လောကုတ္တရာနဲ့ ဖြေလို့ပြေသွားအောင် ... ”

၁၉၉၂-ခုနှစ်ဝန်းကျင်ပေါ့။ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး စောမောင်ကို ကျန်းမာရေးကြောင့်ဆိုပြီး အနားပေး၊ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး သန်းရွှေ တက်လာတယ်။ တပြည်လုံးမှာ တံတားကြီး ကိုးစင်း ဆောက်မယ်၊ ဘာညာ ဆိုပြီး သတင်းစာတွေမှာ အကြီးအကျယ် သတင်းအဖြစ် ပါလာတယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီအချိန်မှာ ရှုရှုစစ်သံမှူးကြီးက ဗိုလ်မှူးကြီးသာဝင်း ဗျာ (မကြာသေးမီက ကွယ်လွန်သွားပြီး ဖြစ်သည်) သူဟာ အရင်က တနင်္သာရီတိုင်း၊ တိုင်းမှူး၊ နောက်တော့ ရှုရှုကို စစ်သံမှူး အဖြစ် ပြောင်းသွားရတာ။ အဲဒီ ဗိုလ်မှူးကြီး သာဝင်း က ရှုရှုကနေ ရန်ကုန်ကို ခဏပြန်လာတုန်း ကျနော်ကို တွေ့ချင်လို့ဆိုပြီး သူ့သားမက်ကနေတဆင့် လှမ်းခေါ်တယ်။ သူ့ သားမက်က ကျနော်ရုံးက မန်နေဂျာလေ။ ကျနော်က အဲဒီအချိန်မှာ ကိုယ်ပိုင်ကုမ္ပဏီနဲ့ဘာနဲ့ အထိုင်ကျနေပြီ။ ဗမာပြည်စီးပွားရေးလောကထဲမှာ အထိုက်အလျောက် ခြေစွမ်းပြနေပြီ။ ဟိုခေတ်က ရှေ့ဖီတို့လို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေတောင် အစည်းအဝေးတက်ရင် လက်မှတ်ကို ဘယ်နေရာမှာထိုးလို့ ကျနော် ပြနေရလောက်အောင် အရွယ်တွေကျသွားခဲ့ပြီ။ တရက်ညနေပိုင်းလောက်မှာ ကျနော် ဗိုလ်မှူးကြီး သာဝင်းရဲ့ သုဝဏ္ဏ က အိမ်ကို လိုက်သွားတယ်။ သူ့အိမ်ရောက်တော့ ကျနော်ကို ရှုရှု အကြောင်းဘာသိလဲ တဲ့။ စစ်တိုင်းမှူးဟန်က မပျောက်ဘူးဗျာ။ တလောကလုံး သူ့အသိဆုံးထင်နေတဲ့ ပုံစံအပြည့်နဲ့။ ကျနော်က ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်တယ်။ ဒီကြောတွေ ကျနော်နပ်နေပါပြီ ဗျာ။

သူက စစ်အေးတိုက်ပွဲ ပြီးတဲ့အတွက် ရှုရှုက လက်နက်စက်ရုံတွေအားလုံး ပိတ်သွားကြောင်း၊ လက်နက် ထုတ်ဖို့ စက်ရုံပေါင်းများစွာမှာ ကုန်ကြမ်းအဖြစ်သိုလှောင်ထားတဲ့ သံနဲ့သံမဏိ အမြောက်အများ သုံးမကုန်လောက်အောင်

ကျန်နေကြောင်း၊ ရုရှမှာ သူက မိတ်ဆွေအသိုင်းအဝိုင်းများကြောင်း၊ ဒီသံ၊ သံမဏိတွေကို မြန်မာပြည်ထဲရောက်အောင် လုပ်နိုင်ရင် ရတနာပုံ ဆိုက်မယ့် အကြောင်း တသီတန်းကြီး ရှင်းနေတယ်။

သူ့စကားမဆုံးခင် ကျနော်မျက်လုံးထဲမှာ သတင်းစာထဲက တံတားကြီး ကိုးစင်းရဲ့ ပုံစံငယ် တွေကို ပြေးမြင်လိုက်ပြီ။ သူက စကားဆက်ပြန်တယ်။ “မောင်ရင် ကက်ဘီနက်ထဲကို ထိုးဖောက်နိုင်သလား” တဲ့။ ကျနော်ငြိမ်နေတယ်။ လွယ်လွယ်မဖြေခဲ့တဲ့ ကိုယ်က ကက်ဘီနက်ထဲမှာ ထိုင်လာတာ တဲ့။ အရေးထဲ ကြော်ငြာဝင်နေသေးတယ်ဗျာ။

ကျနော်လည်း ... “ကျနော်လုပ်ကြည့်မယ်လေ၊ ထိုးဖောက်နိုင်သလား မထိုးဖောက်နိုင်ဘူးလား ဆိုတာ သိရဖို့ သိပ် မကြာဘူး ထင်ပါတယ်။ နည်းလမ်းအသေးစိတ်ကိုတော့ ကျနော် အခုမပြောပါရစေနဲ့” ဆိုတော့ သူက ရုရှက သံ၊ သံမဏိ လိုက်စပ်နေတဲ့ ကြော်ငြာလေးတခုရဲ့ မိတ္တူကို ထုတ်ပေးတယ်။ ဘာတဲ့၊ (TO WHOM IT MAY CONCERN) တဲ့ ထိပ်ဆုံးမှာ။

မကြာခင် ဗိုလ်မှူးကြီး သာဝင်း ရုရှကို ပြန်သွားတယ်။ အမြန်လုပ်ပါတဲ့၊ ရုရှကုန်သည်တွေ အများကြီး တန်းစီ စောင့်နေတာတဲ့၊ မှာသွားသေးတယ်။ ကျနော်လည်း လောဘသားပဲ၊ ဒီအကွက်ကြီးကို ကျနော်သဘောကျတယ်။ အထူးသဖြင့် လက်ကွက်ဆန်းဆန်းလေးတွေကို နိုင်ရတာကျနော်ကြိုက်တယ်။ လမ်းဟောင်းကနေ ဖောက်ထွက်ပြီး လမ်းသစ် ထွင်ရတာကို ပျော်တယ်။

ကျနော် ရှိသမျှ ပညာတွေ ထုတ်သုံးတယ်။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မလွတ်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတွေနဲ့ ချိတ်တယ်။ အဲဒီတုန်းက ဝန်ကြီးချုပ်ရုံး အပါအဝင် တတိုင်းပြည်လုံးမှာရှိတဲ့ ဝန်ကြီးဌာနအားလုံးကို လိုသမျှ သံ၊ သံမဏိ တင်သွင်းခွင့်ပြုဖို့ စာတိုစာရှည်တွေ ကျနော်ကုမ္ပဏီနာမည်နဲ့ တင်လိုက်တယ်။ အနီးဆုံးကက်ဘီနက် အစည်းအဝေးမှာ တင်နိုင်အောင် လည်း ကျနော်တတ်သမျှ မှတ်အမျှ အစွမ်းကုန် ချိတ်ဆက် ဖန်တီး လိုက်တယ်။

တလဝန်းကျင်တောင် မကြာလိုက်ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ကျနော်ရဲ့ရိုက်ချက်ဟာ ပစ်မှတ်ကို တန်းကနဲ စိုက်ဝင်သွားပါ တော့တယ်။ ဝန်ကြီးချုပ်ရုံး ဝန်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်လွန်းမောင်ဆီကနေ ကျနော်ကို သူနဲ့ လာတွေ့ဖို့ စာရောက်လာတယ်။ တွေ့လိုတဲ့ အကြောင်းအရာထဲမှာ နိုင်ငံတော် အကြီးအကဲ၏ လမ်းညွှန်မိန့်ကြားချက်အရ တဲ့။

စုတ်တွေ လာဘ်တွေဝင်လာလိုက်တာ ဒါနဲ့တွင်မရပ်သေးဘူး။ မီးရထား ဝန်ကြီးဌာန၊ ဆည်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့တော် စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီ၊ နောက် သတ္တုတွင်း၊ အို ... လာလိုက်တဲ့အမှာစာတွေဗျာ။ ဖိတ်လိုက်တဲ့ ညှိနှိုင်း အစည်းအဝေးတွေ၊ ကျနော် ရုရှကို ဖုန်းလှမ်း ဆက်လိုက်တယ်။ ဗိုလ်မှူးကြီး ကက်ဘီနက်က မီးစိမ်းပြုပြီလို့၊ သူက ဆက်လုပ်ထားပါတဲ့၊ ကျနော်လည်း ကယ်ရီးအွန်ပေါ့။

ကျနော် ဝန်ကြီးချုပ်ရုံး ဝန်ကြီးဆီရောက်သွားတယ်။ ဈေးနှုံး၊ ပစ္စည်းအမျိုးအစား၊ တင်သွင်းမယ့်ကုမ္ပဏီ၊ စတဲ့ (Profile) တွေ တင်ခိုင်းတယ်။ ကျနော်နဲ့ပတ်သက်တာကို သီးသန့်ကိုင်တွယ်ဖို့ဝန်ကြီးချုပ်ရုံး ဝန်ကြီးရဲ့ ရုံးအဖွဲ့မှူး ဗိုလ်မှူးလှသန်း ကို သီးသန့် တာဝန်လွှဲပေးထားတယ်။ မှတ်မှတ်ရရ သူကပြောသေးတယ်။ “ခင်ဗျားဆီက ပစ္စည်းဝယ်ဖို့ ဘိုးတော်ကြီး ကိုယ်တိုင် အမိန့်ချတာ” တဲ့။ “ရော့ သူမှတ်ချက်ကို ကြည့်” ဆိုပြီး ကျနော် လျှောက်လွှာနောက်ကျောမှာ မှင်အနီနဲ့ “ဘယ်နိုင်ငံကလဲ၊ ဘယ်ဈေးလဲ၊ ညှိနှိုင်း ဝယ်ယူပါ” ဆိုတာကို ပြတယ်။ သူက ဆက်ပြောသေးတယ်။ “ခင်ဗျားတော့ ရတနာပုံ ဆိုက်တဲ့ကိန်းပဲ” တဲ့။

အေးပေါ့ဗျာ။ အဲဒီအချိန်က မြန်မာပြည် သံ၊ သံမဏိလောကမှာ အခု နာမည်ကြီးနေတဲ့ မောင်ဝိတ် ဆိုတာ စာရင်း မရှိသေးဘူး။ ကျနော် နောက်မှာ အလားတူအခွင့်အရေးမျိုးအတွက် တန်းစီစောင့်နေတဲ့ဒိတ်ဒိတ်ကြံ အုပ်စုတွေ၊ အဖွဲ့ နှစ်ဆယ်ကျော် သတဲ့။ ကျနော် ရွှေပုံပေါ်မှာ စံရပြီလို့ ခင်ဗျားထင်နေပြီ မဟုတ်လား၊ ဆက်နား ထောင်ပါအုံးလေ။

ဝန်ကြီးချုပ်ရုံး၊ အခြားဝန်ကြီးဌာန လေးငါးခုနဲ့ စာချုပ်တွေ ချုပ်ဖို့ အဆင့်သင့်ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ရှုစစ်သံမှူးကြီး ဗိုလ်မှူးကြီးသာဝင်းကို ဘယ်လိုမှ ဆက်သွယ်လို့မရတော့ပါဘူး။ သူ့ သားမက် က လည်း ယောက္ခကို ဂုဏောဆိုတဲ့ထဲ ပါနေတော့ ဘာမှ ဝင်ပြောနိုင်ဘူး။ အေးဗျာ ထီလက်မှတ် ပျောက်ရုံတင်မကဘူး။ ထီပေါက်စဉ် ရိုက်တဲ့ ပုံနှိပ်တိုက်ကိုပါ လိုက်ပိတ်ရတဲ့ကိန်း ဆိုက်တော့ တာပဲဗျာ။ ဒီလိုပဲဗျာ။ စစ်ဗိုလ်ဆိုတဲ့မောင်များ လုပ်လိုက်ရင် လက်တွေ့မပါတဲ့ သဘောတရား တွေ များတယ်။ ပြီးရင် ရူးသလိုလို၊ ကြောင်

သလိုလို၊ ထီလက်မှတ်ပျောက်သလို၊ အတိတ်မေ့သလို လုပ်တတ်တယ်။ ကျနော်လား၊ ရိုက်သတ်ချင်လောက်အောင် စိတ် တိုခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး။ သူတို့ခေတ်ပဲလေ။

ကျနော်မှာဗျာ ... ချပေးတဲ့ ပါမစ်ကို ပြန်ရုပ်သိမ်းသွားအောင် ဝန်ကြီးချုပ်ရုံး ဝန်ကြီးကို ဂေါ်ဖ်ဆက်(Golf Set) တွေ ပို့ မျက်နှာချိုသွေးရ။ တခြားဝန်ကြီးဌာန တွေရဲ့ တာဝန်ခံ ညွှန်မှူးတွေကို ပိတ်ရဆိုရနဲ့ ထောင်မကျအောင်တောင် တော်တော် လုံးပန်းလိုက်ရတယ်။ တခါတခါ စစ်တပ် အရာရှိတချို့ဟာ ကိုယ့်လုပ်ရပ် ကိုယ်ပြန်မသုံးသပ်တာတွေ ကျနော် အများကြီး ကြုံဖူးတယ်။ ပြုတ်သွားရင် ပိုတောင်ဆိုးသေး။ နယ်စပ်ဒေသ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးဝန်ကြီး တဲ့၊ ပြုတ်လည်းသွားရော ချောင်းဝဆရာတော်ဆီ နေ့တိုင်းလိုရောက်၊ ချဲ့ နံပါတ်ချည်းတောင်းနေတာဗျာ။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ဗိုလ်ချုပ်မောင်သင့်။ သူ့သားရော သူရော ရန်ကုန်ချဲ့လောကမှာ နာမည်ကြီးပဲ။ တိုင်းရင်းသားလူမျိုးတွေများ ဒီအကြောင်း သိခဲ့ရင် ငါတို့အတွက် ခန့်ထားတဲ့ ဝန်ကြီးဟာ လက်စသတ်တော့ ချဲ့သမားပါလားလို့ ရင်တောင် ထုလေ မလားပဲဗျာ။

ဗိုလ်သာဝင်း က ကျနော်ကို ဖြတ်ရိုက်သွားသလား ကျနော် စောင့်ကြည့်သေးတယ်။ တကယ်တော့ သူ့လက်ရည်ဟာ အဆင့်မရှိလှပါဘူး။ သံ၊ သံမဏိ ဇာတ်လမ်းနောက် ဗိုလ်သာဝင်းဟာ လက်နက်သွင်းဖို့ ဝှင်ဆင်သေးတယ်။ သူ့သားမက်အားကိုးနဲ့ပါ။ အမှန်က ရှုရှားက လက်နက်ကိုဝယ်ဖို့ ရှုရှုကိုသွားတာက ရဟတ်ယာဉ်ပျက်ကျပြီး ဆုံးသွားတဲ့ ဒုတိယ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တင်ဦး။ သူ့ညီက ကိုလှမြင့်က ကျနော်ကုမ္ပဏီက ဒါရိုက်တာ၊ ဗိုလ်တင်ဦး က ရှုရှုမှာ ဗိုလ်သာဝင်း ညွှန်တဲ့ လက်နက်ပွဲစားတွေနဲ့ စကားပြောခဲ့တာ။ နောက် ရှုရှုလက်နက်ပွဲစားတွေ ရန်ကုန်ရောက်လာတယ်။ ဗိုလ်သာဝင်း က သူ့သားမက်ကို ပေါင်မုန့်ကားလေးတစင်း ငှားပြီး မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်မှာ သွားကြိုခိုင်းတယ်။

ဘယ်လောက်တုံးသလဲ စဉ်းစားသာကြည့်တော့၊ ရှုရှု လက်နက်ကုန်သည် ရှစ်ယောက်ကို ပေါင်မုန့်ကား တစီးနဲ့ သွားကြို သတဲ့။

နောက် ဘာဖြစ်လဲ ဟုတ်လား၊ မောင်တေဇက ဘယ်လို သတင်းရပြီး ဘယ်သူတွေနဲ့ဝှင်ဆင်လိုက်သလဲတော့ မသိဘူး။ လေဆိပ်ကို ပရာဒို ရှစ်စီး ဟမ်းဖုန်း ရှစ်လုံးပို့၊ ကြိုခိုင်း၊ ဖြတ်ခုတ်ပြီး ရှုရှုကမောင်တွေကို တင်သွားလို့ ဗိုလ်သာဝင်း ပက်လက်လန် ကျန်ခဲ့ရော။

အခန်း (၂၁) - နောက်တခါ လာပြန်ပြီဟေ့

ပြောရရင် အများကြီးပါဗျာ။ နောက် အခုအချိန်အထိ ရန်ကုန်မြို့ စိန်ဂျွန်းဈေးဟောင်းကြီး နေရာမှာ ကွက်လပ်ကြီး ဖြစ်နေတဲ့ ဇာတ်လမ်းကလည်း ကျနော်ရဲ့ ရတနာပုံ လွဲကိန်းပဲ။ လွဲရတာက ဘူးတောင်းနစ်ပြီး ဇောင်းချမ်းပေါ်လို ပေါ့ဗျာ။ မြန်မာပြည်မှာ လူတော်တွေအတွက် နေရာမရှိဘူး။ စိန်ဂျွန်းဈေး စီမံကိန်းဟာ ကျနော်ကို ရတနာပုံ လွဲခဲ့စေရုံမက လူတော်တယောက်ပါ ဘဝတခု ကမောက်ကမ ဖြစ်ခဲ့သေးတယ်။ ခင်ဗျား အဆိုတော် အေးချမ်းမေ ဆိုတာ ကြားဘူးလား၊ သူ့နဲ့ဘာလိုလို ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ရှန်ဂျင် ဆိုတာလေ၊ သူက ဗမာပြည်မှာ မွေးတာပါ။ သူ့အဖေက မြန်မာ့တပ်မတော်မှာ အမှုထမ်းခဲ့တာ ဝိုလ်မှူး ထွန်းညိုတဲ့ ဒီလို ဗျာ။

ဝိုလ်ချုပ်မှူးကြီးရဲ့အမ ဒေါ်ကြည်လွင် ရဲ့သား တပ်ကြပ်ဘဝကနေ ထွက်လာတဲ့ဌေးအောင်က ရန်ကုန်မှာ အလုပ်မရှိ တာနဲ့ ထွန်းနိုင်ရွှေကို အပူကပ်တယ်။ ထွန်းနိုင်ရွှေက ဝိုလ်ချုပ်မှူးကြီးရဲ့သား၊ ဌေးအောင်နဲ့ညီအကို ဝမ်းကွဲပေါ့။ ထွန်းနိုင်ရွှေက မြို့တော်ဝန် ဦးကိုလေးကို ပြောပေးတယ်။ ဒီတော့ ရန်ကုန်မြို့တော်ဝန် ဦးကိုလေးက ဝိုလ်ချုပ်မှူးကြီး အိမ်အထိ လာပြီး ရန်ကုန်မြို့က အဓိကရနေရာ စိန်ဂျွန်း ဈေးဟောင်းကြီးကို အသစ် ပြန်ဆောက်ဖို့ အကောင်းဆုံး စီမံကိန်းကြီး တခုကို အလုပ် ချပေး တယ်။ လွယ်လိုက်ပုံများ ဗျာ။

ဒီတော့ ဌေးအောင်လည်း တွေ့တဲ့လူတွေနဲ့ကောက်ပြီး ကုမ္ပဏီတခုဖွင့်လိုက်တယ်။ အဲဒီ ကုမ္ပဏီ ဒါရိုက်တာတွေက တကယ့်ကမ္ဘာကျော် လူလည်တွေဗျာ။ မင်းကြိုင်ခေါ် စနေမောင်မောင်တဲ့၊ နာမည်ကတော့ မင်းသိမ် ဇာတ်လိုက် နာမည်ပေါ့ဗျာ။ စနေမောင်မောင်နဲ့ဘာတခုမှ မတူတဲ့စနေမောင်မောင်။ နောက် မင်းမင်းထွန်း၊ ဦးဘရင်၊ စိုးမင်းဟိန်း၊ နောက် ကျနော် မိတ်ဆွေ ဘီအီးဘွဲ့ရ ကိုသန်းဝင်း ဆိုတာလည်းပါတယ်။ ကုမ္ပဏီ နာမည်က ဘာတဲ့ ... အော် GROUPER တဲ့။ ရောင်းရင်းများလို့ပြန်ရမလား၊ တကယ့် ဘာတခုမှ မလုပ်တတ်ပဲ အချောင်ငွေလိုချင်တဲ့ရောင်းရင်းများ ပါပဲဗျာ။

အလုပ်ချပေးတာ သုံးလလောက်သာ ရှိသွားတယ်။ ဘာတခုမှ မယ်မယ်ရရ မလုပ်နိုင်ဘူး။ အဲ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တော်ချောတွေက ဟာဂျီကိုမြင့်သိန်း ဆိုတဲ့လူဆီကတော့ စီမံကိန်းကို လက်ညှိုး ထိုးပြပြီး သိန်းတရာကျော် လောက်တော့ ဝိုက်ပြီးပြီ။ ရန်ကုန် စည်ပင်သာယာရေး ကော်မတီက အစည်းအဝေး ခေါ်တိုင်း ဘာတိုးတက်မှုမှ မပြနိုင် ဟန်ပြမြေကြီးတူးနေတာ ကလည်း ငွေမရှင်းနိုင်၊ ဘယ်ရှင်းနိုင်မလဲ ဗျာ၊ ရသမျှ အကုန်ခွဲယူ ဦးတဲ့သူ သုံးနေတာ။

ဒါနဲ့ ရန်ကုန်မြို့တော် စည်ပင်သာယာရေး ကော်မတီက ခေါ်တဲ့ အစည်းအဝေးတောင် မတက်ရဲတဲ့အခြေအနေ ဆိုက်လာတယ်။

ဒီတော့ကိုသန်းဝင်းက တဆင့် ဒီအထုပ်ရှုပ်ကြီး ကျနော်ဆီရောက်လာတော့တာပေါ့။ သူ က စက်မှုတက္ကသိုလ်ဆင်း ဗျ။ လူကောင်းပါ။ သူလည်း လူရှုပ်တွေ ကြားညှပ်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတာနဲ့ ကျနော်ဆီ ပေါက်ချလာတာ။

အမှန်ကို ပြောရရင် ကျနော် အကျင့်က သူများ မလုပ်နိုင်တော့ဘူး ဆိုတဲ့အလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားတယ်ဗျ။ ဒါနဲ့ သူတို့ မတက်ရဲတဲ့ အစည်းအဝေးကို သွားတက်ပြီး အခြေအနေ လေ့လာလိုက်တယ်။ ရန်ကုန်စည်ပင် အတွင်းရေးမှူး က ဗိုလ်မှူးကြီး ကျော်ဝင်း၊ သူပြောပုံက ငွေးအောင်တို့အုပ်စု လုပ်နေတာ ဘာမှမပီပြင်ဘူး။ သို့သော် မိုးပေါ်က ကျလာတဲ့ အုပ်စုမို့ သိသိသာသာ တော့မကောရဲဘူး။ ဒါကို ကျနော်ရိပ်မိတယ်။ ဒါနဲ့အစည်းအဝေးက ပြန်လာတော့ GROUPE အုပ်စုနဲ့တွေ့ပြီး ကျနော်ခြေ ကျနော်လက် လုပ်ခွင့်ပေးရင် ဆက်တာဝန်ယူပေးမယ် ဆိုတော့ သူတို့လည်း နွားနို့အိုးကွဲကို ရွှေစည်းခုံ ကို လှူလိုက်တယ် ဆိုပါစို့။

သူတို့သဘောတူညီချက်ကို စာနဲ့ပေးစာချုပ်စာတမ်းနဲ့ရေးယူပြီး စစ်ဆင်ရေးကို စ ရတော့တာပဲ။ ဟုတ်တယ်၊ စစ်ဆင်ရေး။ အဲဒီစစ်ဆင်ရေးက ဒီစိန်ဂျွန်းဈေးသစ်ကြီး စီမံကိန်းအတွက် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုသူကို အပူတပြင်း ရှာရတဲ့ စစ်ဆင်ရေး။ ရွှေကိုယ်တော်တွေရဲ့ သတင်းကလည်း တနိုင်လုံးမွှေးပြီးသား၊ တွေ့တဲ့ကြိုတဲ့သူတွေဆီကလည်း ရသမျှ လျှောက်ပြီး နို့ညှစ်ထားပြီးသားဆိုတော့ ထင်သလောက်တော့ မလွယ်လှဘူး။ ဒီလို ကိစ္စမျိုးမှာ ကျနော်ပါရမီ ထင်ပါရဲ့။

ဦးစံတင် ဆိုတဲ့ သင်္ဘောသားဟောင်း တယောက်ရဲ့ အဆက်အသွယ်နဲ့ ရှန်ရှူဒင်နဲ့ ချိတ်မိတယ်။ သူ့ဗမာနာမည်က ဆန်တို့၊ လမ်းသုံးဆယ်မှာ မွေးတာတဲ့။ အခု မလေးရှား နိုင်ငံသားတဲ့။ သူ ဘာလုပ်သလဲ ဟုတ်လား၊ ပြည်လမ်း လိပ်ခုံး ကြီးနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ PRIME COMMERCIAL BANK ဆိုပြီး ဘဏ်ဖွင့်ထားတယ်။ ဟုတ်တယ်၊ မြန်မာပြည် ခေတ်သစ်ဘဏ်လုပ်ငန်း မှာ ရှန်ရှူဒင်ဟာ PIONEER ပဲ။ အဲဒီတုန်းက သူဟာ စီးပွားရေးဆိုင်ရာ ဒေါက်တာ ဘွဲ့တခု အတွက် စာတမ်းတစောင် တင်ထားတဲ့အချိန်၊ နောင်တော့ ဒေါက်တာ ရှန်ရှူဒင် ဖြစ်လာတယ်။ တချို့က ဒေါက်တာ ရှန် လို့ခေါ်ကြတယ်။ သူက မူဆလင်ဘာသာဝင်ဗျ။ ကျနော်ကတော့ သူ့ကို လူတော်စာရင်းသွင်းပါတယ်။

ပထမဆုံး ရှန်ရှူဒင်နဲ့ ကျနော်တွေ့တဲ့နေ့ကပေါ့။ သူ့ဘဏ် အပေါ်ထပ်က အထူးအစည်း အဝေးခန်းကြီး ထဲမှာ၊ ကျနော်နဲ့ဗိုလ်ချုပ်အေးသောင်ရဲ့သား ထွန်းနိုင်အေး ပါလာတယ်။ ဒါကလည်း လိုလို မည်မည် ဝိတ်သုံးလာတာ။

သူက ကက်ဆက်ခွေတွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတယ် ဗျ။ ကျနော်ကိုလည်း တခွေ လှမ်းပေးတယ်။ "ကိုသက်ခိုင် ဒါ ကျနော်စီစဉ်တာလေ" တဲ့။ "အသင့်သွင်းပြီးခွေ နောက်ထပ် ကွန်တိန်နာ တလုံး ထပ်မှာထားရတယ်" တဲ့။ ကျနော်ကလည်း ဘာအဆက်အစပ်မှ မရှိတော့ "ဘာခွေလည်းဗျ" လို့ မေးလိုက်တယ်။ သူနည်းနည်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားတယ်။ "စောရန်နိုင်ဆိုတာ ကျနော်လေ" တဲ့။ ပိုဆိုး သွားပြန်ရော။ သူပြောနေတာ ကျနော် သဘောမပေါက်သေးဘူး။ ဒါနဲ့ဘေးက ပါလာတဲ့ ထွန်းနိုင်အေးက ဝင်ကူညီပြီး ရှင်းလိုက်တယ်။ ကိုသက်ခိုင် အဲဒီအခွေက "အေးချမ်းမေရဲ့ပျော်ရွှင်ခြင်းနိုင်ငံ" တဲ့။ အရမ်းပေါက်နေတဲ့ အခွေတဲ့။ အော် သူပြောမှ ကျနော် ရုပ်မြင်သံကြားမှာ မိန်းခလေးတယောက် လမ်းလျှောက်ရင်း ဖန်ခွက်ကလေးတလုံးကို ချွဲပစ် လိုက်တဲ့ ကြော်ငြာလေး မျက်စေ့ထဲပေါ်လာတယ်။ ကျနော်လည်း အချိန်မီ ဖာထေးလိုက်ရတယ်။ "အော် ကျနော်သိပြီ၊ အဲဒီ အခွေကို ကြော်ငြာကို ကျနော် ကြည့်ဖူးတယ်။ တော်တော်ကောင်းတဲ့ ရိုက်ချက်ဗျာ၊ အဆင့်မြင့်တယ်" ဘာညာ ပြော လိုက်မှ လမ်းကြောင်း တည့်သွားတော့တယ်။

စိန်ဂျွန်းဈေး စီမံကိန်း ကိစ္စလည်း စဆွေးနွေးရော ကျနော်ရိပ်မိလိုက်တာက ကျနော်လူရွေးမှန်ပြီ ဆိုတာပဲ။ သူဟာ ထိုက်သင့်တဲ့ အရင်းအနှီး တကယ်ရှိတယ်၊ လုပ်တတ်ကိုင်တတ်တယ်၊ လိုအပ်ရင် ပြည်ပရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုအတွက်၊

သူ့နောက်မှာ ကျောထောက်နောက်ခံ ရှိတယ်။ နှစ်ဖက်စလုံးရဲ့အခြေအနေဟာ တကယ်သာရိုးသားကြရင် အားလုံး ရွှေ့ပြည်သာမယ့် ကိန်းဗျ။

သူက ကျနော် ရှင်းပြတဲ့ စီမံကိန်းအနေအထား၊ ရန်ကုန်စည်ပင်သာယာရေးကော်မီတီနဲ့ အပေးအယူ ၆၅%-၃၅%၊ တွေ အားလုံးကို သဘောတူတယ်။ ကျနော်တို့တောင်းတဲ့ အမြတ် ၁၀% ကိုလည်း သဘောတူတယ်။ သူက စီမံကိန်း အတွက် ကုန်ကျမယ့် ခန့်မှန်းခြေ ငွေပမာဏကို မေးတယ်။ အမှန်တကယ်က GROUPER နဲ့ ရန်ကုန် မြို့တော် စည်ပင် သာယာရေးကော်မီတီက တွက်ထားတာ ဗမာငွေ သိန်းတသောင်း (ကုဋေတစ်ထောင်)ပဲ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျနော် သူ့ကို သိန်းပေါင်းတသိန်း(ကုဋေ တစ်သောင်း) ကျမယ်လို့ တောက်လိုက်တယ်။ သူက အချိန်တော်တော်ကြာ ငြိမ်နေတယ်။ သူဟာ ဗမာပြည်မှာမွေးခဲ့ပေမဲ့ ဗမာပြည်အကြောင်း အရည်မလည်သေးတဲ့ချိန်လေ။ မလေးရှားမှာ ပဲကြီးပြင်းခဲ့၊ ပညာရှာခဲ့တယ် လို့သိရတယ်။။

နောက်မှ "ကိုသက်ခိုင်၊ ခင်ဗျား ကျနော့်ကို တခု ကူညီဗျာ"တဲ့။ အခု ခင်ဗျားတို့ ခန့်မှန်းထားတဲ့ ကုန်ကျစားရိတ် ခန့်မှန်းခြေ စုစုပေါင်းကို သိန်းငါးသောင်း(ကုဋေ ငါးထောင်) အထိ ဖြစ်အောင် ဆွဲတင်ပါ" တဲ့။

ဘာပြောကောင်းမလဲ ဗျာ၊ ကျနော့်စိတ်ထဲ ဖိုးကျိုင်းတုတ် ဖြစ်သွားတော့တာပေါ့။ ဝှင်က ထင်တာ ထက်ပိုကျနေပြီလေ။ ရန်ကုန်စည်ပင်သာယာရေးက လိုချင်တာက ၃၅%၊ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အဆောက်အဦးသစ်တွေ၊ တည်ဆောက်သူက ၆၅% ရမှာ။ မူလ ခန့်မှန်းထားတဲ့ သိန်းပေါင်း တသောင်းတန် စီမံကိန်းဆိုရင် စည်ပင်က သိန်းသုံးထောင်ငါးရာဖိုးပဲရမယ်။ ကျနော်ပြောတဲ့ပမာဏဆို ကျနော်တို့ ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းအတွက် သိန်းတထောင်ပဲရမယ်။ ရှန်ရှူဒင် တောင်းဆိုတဲ့ ပမာဏဆို သိန်းငါးထောင်ရမယ်။

ဘေးက ထွန်းနိုင်အေးက ကျနော့်ကို လှမ်းကြည့်နေတယ်။ မြန်မြန် ခေါင်းငြိမ်လိုက် ဆိုတဲ့ သဘော။ ကျနော် ဘယ် ခေါင်းငြိမ်မလဲ၊ "နေအုံးဗျာ၊ မစ္စတာ ရှန်ရှူဒင် ... ခင်ဗျားတောင်းဆိုတဲ့ အတိုင်း ကျနော် ကြိုးစားကြည့်မယ်။ တကယ်လို့ အဆင်ပြေခဲ့ရင် ကျနော် ပြောထားတဲ့ ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းအမြတ် ဆိုတဲ့နေရာမှာ နောက်ထပ်နှစ်ရာခိုင်နှုန်းကို အဲဒီ စီမံကိန်းထဲက အခန်းတွေနဲ့ တန်ဖိုးဖြတ်ပြီး ထပ်ဆောင်းပေးရမယ်။ ခင်ဗျား ဒါကို သဘောတူနိုင်သလား"

ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျနော် အလုံးကြီး ပစ်သွင်းလိုက်တာ။ သူခဏငြိမ်သွားတယ်။ နောက်တော့ ခေါင်းငြိမ်တယ်။ လှေရေရေတော့ ငြိမ်ပြီ ပေါ့ ဗျာ။

ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ကုဋေငါးထောင်ရဲ့ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ကုဋေငါးရာ ကို GROUPER ဘက်က ရမယ်။ ပိုတဲ့ နှစ်ရာခိုင်နှုန်းကို ကျနော် သီးသန့်ရမယ်။ စည်ပင်သာယာဘက်ကိုလား၊ ဘာမှ ပူစရာမလိုဘူး။ အလိုလို သဘောတူမယ့် ကိစ္စ ဆိုတာ သွားညှိစရာမလိုအောင်ကို ဖြစ်နေတာ၊ အရှင်းကြီး။

ဗျာ ... အေးချမ်းမေ နဲ့စောရန်နိုင် ခေါ် ရှန်ရှူဒင် ကိစ္စလား၊ ခင်ဗျားဗျာ၊ အလုပ်အကြောင်း ပြောနေပါတယ်ဆို၊ ရှန်ရှူဒင် ရန်ကုန် ရောက်ခါစက အေးချမ်းမေကို စားသောက်ဆိုင် မှာ သီချင်းဆိုနေတာ တွေ့တယ်။ သူက စားပွဲမှာထိုင်နေရင်း တထောင်တန်တွေ ကို ကြိုးနဲ့သီပြီး ပထမ အစ၊ တရွက်ကို အေးချမ်းမေဆီ တပည့်တယောက်ကို သွားပို့ခိုင်းတယ်တဲ့။ အေးချမ်းမေက တထောင်တန် တွေကို တရွက်ချင်းသိမ်းရင်း ရှန်ရှူဒင် စားပွဲကို ရောက်လာသတဲ့။ ဟုတ်မဟုတ်တော့ ကျနော် အသေအချာ မသိပါဘူး၊ တဆင့်ကြားပါ။

ခင်ဗျား .. တယ်ခက်ပါလား၊ ကျနော်အခုပြောနေတာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အပုပ်ချနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ကြုံခဲ့ဆုံခဲ့ရသမျှကို သင်ခန်းစာယူနိုင်စေတော့လို့ ပြောနေတာဗျာ။ ကျနော့် ပြောစကားနဲ့တော့ သူတပါးကို အထင်သေးစိတ် မဖြစ်ပါလေနဲ့။ နောက်တော့လား၊ စာချုပ်တွေ ချုပ်ဖြစ်တယ်လေ။ ဟာဂျီကိုမြင့်သိန်းဆီက "ရိုက်စား" လုပ်ထားတဲ့ ငွေတွေလည်း ပြန်အမ်းဖို့ လုပ်ရတာပေါ့။ အင်း ကံတရားက ဒီလိုပဲဗျာ၊ တခါတခါ တော့မျက်နှာသာ ပေးတတ်သား။

အခန်း (၂၂) - လူဆိုးတွေနဲ့ ရှန်ရှူဒင်

ဒေါက်တာရှန်ရှူဒင်ဟာ ကျနော်နဲ့တွေ့တော့ အသက်သုံးဆယ် မပြည့်လောက်သေးဘူး။ သူတတ်တဲ့ ပညာနဲ့ သူ့ အနေအထားအရ အထိုက်အလျောက် ကီးမြင့်တာတွေရှိတယ်။ မှတ်မှတ်ရရ နှစ်ဘက်လုပ်ငန်း သဘောတူ စာချုပ် ချုပ်ဖို့ အင်းယားလမ်းက သူ့အိမ်ကို ချိန်းတော့ ကျနော်နဲ့ ဦးစံတင် သွားကြတယ်။ စာချုပ်အကြမ်း ရေးဖို့ အချက်အလက်တွေ ဆွေးနွေးတော့ သူက စွပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ်နဲ့ တခြားကုလားထိုင်တလုံးပေါ်ကို ခြေထောက် တချောင်း ပစ်တင်ပြီး ကျနော်တို့ကို စကားလက်ခံပြော နေတယ်။

အမှန်ပြောရရင် ကျနော်စိတ်ထဲ ဘယ်လိုမှ မနေဘူး။ သူဒီလို အနံ့ကြီးလေ၊ ကျနော် ရိုက်ချက် မှာ ကားကနဲ နေလေ ဖြစ်မှာ။ ဒါပေမဲ့ ဦးစံတင်ကိုတော့ ကျနော်အားနာတယ်။ သူက ပညာတတ် သူဌေးအနွယ်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ သဘော သားလုပ်ခဲ့တယ်။ လတ်တလော အချိန်မှာတော့ အဆင်မပြေရှာဘူး။ နွမ်းပါးရှာတယ်။ နောက် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး မူဆလင်ဘာသာဝင်ချင်း အတူတူ၊ လူကြီးနဲ့လူငယ် ဘာကြောင့် ဒီလိုဆက်ဆံနေသလဲ ဆိုတာ ကျနော် နားမလည် နိုင်ဘူး။ နောက် ဦးစံတင်က ရှန်ရှူဒင်အဖေ ဗိုလ်မှူး ထွန်းညှိနဲ့ ခင်တာတဲ့။ ရှန်ရှူဒင်က ဦးစံတင်ကို "အန်ကယ် အင်္ဂလိပ်လို ရေးတတ်သလား" လို့လည်း မေးလိုက်ရော ခပ်အေးအေး နေတဲ့ ဦးစံတင်ဟာ ဆတ်ကနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ပါးစပ်က မပြောပေမဲ့ ဦးစံတင်ရဲ့ အမူအယာကို ကျနော်ကောင်းကောင်း အကဲခတ်မိတယ်။ "တက္ကမ္ဘာလုံးမှာ အင်္ဂလိပ်စာကို မင်းတယောက်တည်း တတ်တယ် မှတ်နေသလား" ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်။ သူက "မစွတာ ရှန်ရှူဒင် နှုတ်ကသာ ပြောချင်တာကို ရွတ်လိုက်ပါ။ ကျနော် လိုက်ရေးဖို့အဆင်သင့်ပါပဲ" တဲ့။ အဲဒီမှာ ရှန်ရှူဒင်က မျက်လုံးကို စင်းရင်း စာကြမ်း ကိုရွတ်တော့တာ ပဲ၊ ဘာတဲ့

"PARTY (A) MUST BE ... "

"PARTY (B) MUST BE ... "

အိုကေပြီ ပေါ့ဗျာ။ ကျနော်စောင့်နေတာ အဲဒီ "MUST BE" ပဲ လေ ...

စာချုပ်အကြမ်းပြီးတော့ GROUPER နဲ့ ပြေးညှိရသေးတယ်။ ဘိုလိုရေးထားတဲ့ စာချုပ်အကြမ်းကို ကိုသန်းဝင်းက လွဲလို့ ဘယ်သူမှ မဖတ်တတ်ဘူး။ အဲ မင်းမင်းထွန်းလည်း ရောင်းရောင်းမပြေးပေမဲ့ သဘောနားလည်တဲ့အထဲမှာ ပါတယ်။ ကျနော်လား။ ဥပဒေအဓိကနဲ့ အဝေးသင်က ဘွဲ့လေးရဖူးတော့ ဒါတွေ ကျနော် ဖတ်နေကျဖြစ်နေတော့ တတ်တယ် ဆို ပါစို့။

GROUPER ဆိုတာ ဘယ်လိုလူတွေ ဖွဲ့ထားသလဲဆိုတာ ပြောချင်သေးတယ်ဗျာ။

ဥက္ကဋ္ဌ က ... ငွေးအောင်။ တပ်ကြပ်နဲ့ထွက်လာတာ၊ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးရဲ့တူ။ သူက ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးကို တိုက်ရိုက် မပေါက်ဘူး။ သူ့အမေ ဒေါ်ကြည်လွင်ကို ဗိုလ်သန်းရွှေက အတော်လေးစားသတဲ့။ ဒါကြောင့် ဝင်စရာရှိရင် ဒေါ်ကြည်လွင်က ဖြစ်ဖြစ်၊ ထွန်းနိုင်ရွှေက ဖြစ်ဖြစ် ဝင်တတ်တယ်။

သေချာတာက ငွေးအောင်ဟာ ဘာမှမတတ်တဲ့လူအေး။ မတတ်တာကို မတတ်ဘူးလို့ မပြောတာတခုတော့ ဆိုးတယ်။ ဥက္ကဋ္ဌ၊ ဥက္ကဋ္ဌ လို့အခေါ်ခံနေရရင် တလောကလုံး မေ့နေတဲ့လူ။ မေ့ရုံတင်မက သတိပြန်လည်မလာအောင်လည်း မင်းကြိုင် ခေါ် စနေမောင်မောင်က ခွင်ချထားသေးတယ်။ သူ့လေးဆက်မြောက် မိန်းမရဲ့အမဝမ်းကွဲ မိမိလေး ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကို ငွေးအောင် ရင်ခွင်ထဲကို တွန်းပို့ထားတယ်။ ဒီကိစ္စက သေချာတယ်။ ဒီထက်ဆိုးတာတွေ ရှိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးဆန်မှာစိုးလို့ ဒီလောက်ပဲထားလိုက်တော့၊ အားလုံးလည်းသိပြီးသား။ မဟုတ်ဘဲ သူများသိကွာ ကျ အောင် ပြောစရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ ကျနော် သူ့ကို မမှန်းပါဘူး။ အခု ပြောနေရတာက ခင်ဗျားခန့်မှန်းလို့ရအောင်။

ဒီတော့ ငွေးအောင်ကို ဥက္ကဋ္ဌ လှိုမ့်ခေါ်ပြီး ကွယ်ရာမှာ လူပေါ်ကြီး လို့စာရင်းထည့်ထားတာ။ အရေးပေါ်ဆိုရင်တော့ ငွေးအောင်ကို ပွဲထုတ်ရမယ်လေ။

ကျနော်အမြင် GROUPER မှာ အဆိုးဆုံး ကျနော်မကြိုက်ဆုံးက မင်းကြိုင် ခေါ် စနေမောင်မောင်။ အမှန်က သူ့နာမည် အရင်းက မင်းကြိုင်၊ ငယ်နာမည် မောင်မောင်။ ဘယ်ကဘယ်လို ရှေ့က စနေ တပ်သလဲ မသိဘူး။ စနေမောင်မောင် ဖြစ်လာတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ ဆရာမင်းသိမ်ရဲ့ စနေမောင်မောင်တောင် ဖတ်ဖူးပုံမရဘူး။ ပြောသံလည်းမကြားဖူးဘူး။ တခါတခါ သူ့ကို ဆရာမင်းသိမ် ကိုယ်တိုင်ပဲ စနေမောင်မောင်လို့ နာမည်ပေးသလိုလို ယောင်ဝါးလုပ် ချင်တယ်။ ကျနော်က စာဂျိုပီး လူလည်ဆိုတော့ ကျနော်ရှေ့တော့ သူ ရှောင်တယ်။

သူ့ကို ကျနော်ဘာလို့ မကြိုက်တာလဲ၊ ဟုတ်လား။ မဟုတ်တာကို မျက်နှာပြောင်ပြောင်နဲ့ ပြောတတ်၊ လုပ်တတ်လို့။ ကျနော်မှာ အကျင့်တခုရှိတယ်။ ကျနော် မဟုတ်တာ မမှန်တာ လုပ်မိတဲ့အခါ ကျနော် လိပ်ပြာမသန့်ဘူး။ လုပ်သာ လုပ်ရ ပြောသာပြောရတယ်။ မျက်နှာပြောင်ပြောင် မထားတတ်ဘူး။ ကျနော်မဟုတ်တာတွေ လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ အတော်များများကို လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ သို့သော် ကျနော်ကိုယ်တိုင် မဟုတ်တာမှန်း သေချာပေါက်သိနေတဲ့အတွက် စိတ်မသန့်ဘဲ လုပ်ခဲ့တာချည်းပဲ။ ယုံချင်လည်းယုံကွာဆိုပြီး တဖက်လူမျက်နှာကို သေချာ မကြည့်ဘဲ ပြောခဲ့ လုပ်ခဲ့တာ ချည်းပဲ။ အခု မင်းကြိုင်ဆိုတဲ့မောင်က မဟုတ်တာကြီး ဆိုတာ လူတကာသိနေတာကိုပဲ မျက်နှာပြောင်ပြောင်နဲ့ အမြဲတမ်း လုပ်နေတာကို ကျနော် လုံးဝ သဘောမတွေ့ဘူး။ နမူနာလေးတခု ပြောမယ်။

တခါက သူနေစရာ မရှိလို့ အင်းစိန်ဘက်က ခြံနဲ့ဝင်းနဲ့တိုက်ကလေးတလုံးကို ပိုင်ရှင်ဆီက ဝွင်ချပြီး သူ တက်နေလို့ ရအောင် ကျနော်လုပ်ပေးလိုက်တယ်။ အိမ်နဲ့ မဆိုင်တဲ့ အခြားလုပ်ငန်း စာချုပ်တွေအပေါ်မှာ ငွေပေး ငွေယူတွေ ရှုပ်နေတာကို လှည့်ပတ်၊ စာချုပ်တွေ ပြောင်းချုပ်ပြီး အဲဒီအိမ်ကို သူ့လက်ထဲရောက်အောင် လွှဲပေးလိုက်တာ။ ငွေ တပြားမှ မကုန်ဘူး။ နောက် အိမ်ရှင်က ကျနော်နာမည်နဲ့ အိမ်ကိုအရောင်းအဝယ်စာချုပ် ချုပ်ပေးတာ။ ကျုပ်က တကယ်မှမပိုင်တာ မလိုချင်ဘူး။ ဒီတုန်းက မင်းကြိုင်နေစရာ မရှိတာမို့ သူ့ကို ပြန်လွှဲပေးလိုက်တယ်။ ကျနော်လည်း တပြားမှမယူခဲ့ဘူး။

အဲဒါ ဗျာ၊ နောက်တနှစ်လောက်ကြာတော့ ပိုင်ရှင်နဲ့သူ ပြဿနာတက်တယ်။ ပိုင်ရှင်က စာချုပ်တွေ ပြောင်းချုပ်တုန်းက ဟ နေတဲ့ငွေ ပြန်ပေးပို့မယ်၊ သူ့အိမ်ကို ပြန်ပေးပါဆိုတော့ မင်းကြိုင်က ကျနော်အိမ် အစော ကြီးပေါက်ချလာပြီး ကိုသက်ခိုင် သက်သေလိုက်ပေးပါတဲ့။ ဒီအိမ်ကျနော်ပိုင်တာ ကိုသက်ခိုင်အသိဆုံး တဲ့။ ကြည့် ...လုပ်ပုံက။

ခက်တာက GROUPER မှာ ငွှေးအောင်ကို အခိုင်ဆုံးကြီးနဲ့ချည်ထားတာက မင်းကြိုင် ဆိုတော့ သူ့စကားက ပေါက်ရောက်သလို ဖြစ်နေပြန်ရော။

နောက်တယောက်က ဦးဘရင်။ သူက ရပ်ကွက်ကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌ၊ မင်းကြိုင်ရဲ့ငယ်သူငယ်ချင်း။ တခါတခါ မင်းကြိုင်ကို ငါနဲ့ ကိုင်တုတ် နိုင်တဲ့သူ။ မင်းကြိုင်နဲ့ဆိုးဖော်ဆိုးဖက် ထောင်ထဲမှာ အတော်ကြာ အတူနေခဲ့ကြဖူးတယ်လို့ ဆိုတယ်။ မတော်မတရား စိတ်မျိုးတော့ ရှိတဲ့ သူမျိုး မဟုတ်ဘူး။ နောင်မှသာ မင်းကြိုင်ကောင်းမှုနဲ့ မိန်းမ အငယ်လေးတွေ ဘာတွေ ထပ်ယူပြီး ဇာတ်ရှုပ်ကုန်တာ။ သူကလည်း မင်းကြိုင်ကို ငယ်နိုင် ဆိုတော့ ဖယ်ထားလို့မရပြန်ဘူး။

သူက မင်းသမီးရဲ့ အကိုအရင်း။ ဘာမှမဟုတ်ပဲ ဟုတ်နေတဲ့သူ။ လူတကာကြားက ဟ နေတဲ့ အဟ ကို လိမ်လိမ်မာမာ ဝင်ပြီး ဝှင်ချတတ်တဲ့လူ။ လက်သုံးစကားကတော့ ကျနော် ဘာမှ မသိဘူးနော် ဆိုပြီး ဘာဘာ ဘာမှမသိပါဆိုတဲ့ပုံစံ။ ကားပွဲစားလောက က လာတော့ သိပ်တော့မဆန်းလှဘူး။ သူ့ရဲ့ ရံဖန်ရံခါ ထောက်ချက်တွေကို ဘယ်သူမှ မလှန်နိုင်လို့ ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့နေကြတာများတယ်။ စိန်ဂျွန်း စီမံကိန်းကို ကျနော်လက်ထဲ လွှဲဖို့ စိတ်ကူးရတာ သူ့နဲ့ ကိုသန်းဝင်းဆိုတော့ သူ့ကိုလည်း ဖယ်ဖို့၊ ပဖို့၊ ခပ်ခက်ခက်။

နောက် စိုးမင်းဟိန်း။ နာမည်အရင်းက စိုးမင်းပဲ။ ဘယ်ကဘယ်လို ဟိန်းသလဲ မသိဘူး။ ဆရာ မင်းသိမ် ဟိန်းခိုင်းသလိုလိုပါပဲ။ သူက အိုက်တင်နဲ့ ဟန်နဲ့။ အကုန်သိတဲ့ ဒီဇိုင်း ဖမ်း ထားတာ။ သို့သော် သူ့နဲ့ထိပ်တိုက်တိုး လိုက်ရင် ကျနော်ပြောတာက ကိုသက်ခိုင် ပြော တာနဲ့အတူတူ ပဲ ဆိုပြီး လျှော့လျှော့ချတတ်တယ်။ သူက ငွှေးအောင် အနီးကပ် လူယုံတော် ။သူကလည်း GROUPER မှာ တဘာသာ။ ဒါနဲ့ စကားမစပ် အခုလောလောဆယ် စိုးမင်းဟိန်းတောင် အင်းစိန်ထောင်ထဲမှာပဲ၊ ဟုတ်တယ်။ လမ်းလေးဆယ်ထိပ်က သီဟရုပ်ရှင်ရုံကို ဖျက်ပြီး ပြန် ဆောက်မယ့် စီမံကိန်းကို ပိုင်ပြီဆိုပြီး တစင်ထောင်လိုက်တာ။ ဘာမှမလုပ်တတ် မရှင်းတတ်ဘဲ ထောင်ကျသွားတာ။ ဒီစီမံကိန်းထဲက အခန်းတော်တော်များကို မင်းသားကြီးကျော်ဟိန်းကတောင် ကြိုဝယ်ချင်တယ်ဆိုပြီး ကမ်းလှမ်းဖူး သေးတယ်ဗျ။ အခုအချိန်အထိတော့ သီဟရုံလည်း ကွက်လပ်အတိုင်းပါပဲ။ ဖောင်ဒေးရှင်းလုပ်ငန်းအတွက် နည်းနည်း ပါးပါး မြေတူးလုပ်ငန်းလေး အစပျိုးထားတာတော့ ရှိတယ်။ အခုတော့ငါးကလေးတွေ မွေးသလိုဖြစ်နေတာပေါ့။ စီမံကိန်းကတော့ ဆောက်လုပ်ရေးပေါ့ဗျာ။ မလုပ်တတ်တဲ့ ခွင်သမားတွေ လက်ထဲရောက်တော့ မွေးမြူရေး ဖြစ်သွားတာပါ။

နောက်ဆုံးက ကိုသန်းဝင်း။ သူက တရာ ရာခိုင်နှုန်းတော့ ပုရိသ စိတ်မဟုတ်ရှာဘူး။ ဒီ တချက်က လွဲရင် ပညာတတ်၊ တည်တည်ကြည်ကြည် နေတတ်တဲ့သူ။ စဉ်းစားချင့်ချိန်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းမျိုးလည်း ရှိတယ်။ သူ GROUPER မရောက်ခင် ကျနော်နဲ့အလုပ်တွေ တွဲလုပ်ဖူးတယ်။ လူကောင်းပါ။ ခက်တာက သူက တယောက်တည်း။ ကမ္ဘာကျော် တွေက တဖွဲ့လုံး။ သူ့ရဲ့အဆိုးဆုံးအားနည်းချက်က တခါတခါ သူက ... ကိုမင်းကြိုင် ကျနော်လက္ခဏာကို ကြည့် ပေးပါအုံး ဆိုပြီး မင်းကြိုင် ကိုဆရာသွားသွားတင်နေတာ။

ဘာလို့ သူတို့တယောက်ချင်း အကြောင်းကို အသေးစိတ်နေလဲ။ ဟုတ်လား။ လိုတယ်လေ၊ ဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေ စုထား တဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုက နိုင်ငံတစ်ခုရဲ့ မြို့တော် အထင်ကရ နေရာတစ်ခုမှာ ကုမ္ပဏီထောင်ကျော် တန်ဖိုးရှိတဲ့ စီမံကိန်းတစ်ခုကို ဘယ်လို ပျက်အောင်ဖျက်ခဲ့ ကြသလဲ ဆိုတာ သူတို့အားလုံးအကြောင်းပြောမှ ပြည့်စုံတော့မပေါ့။

ပျက်တာမှ ရိုးရိုးပျက်တာမဟုတ်ဘူး။ အခု ကျနော်ပြောနေတဲ့အချိန်အထိ အဲဒီစီမံကိန်းကြီးဟာ ဘယ်သူမှလည်း ထိမရ၊ ကိုင်မရ၊ ဘယ်သူ့အတွက်မှလည်း အကျိုးမရှိ၊ လုံးဝ ရပ်ဆိုင်းပြီး အားလုံးအချည်းအနီး အလဟဿ ဖြစ်နေတုန်းပဲ။

ဘာလို့လဲ ဟုတ်လား။ အလုပ်ရတဲ့ ကုမ္ပဏီက ပိုလ်ချုပ်မှူးကြီးတူလေ၊ လွှဲပြောင်းယူထားတာက စီးပွားရေးဒေါက်တာဘွဲ့ ရထားတဲ့ ဒေါက်တာ ရှန်ရှူဒင်၊ ရှန်ရှူဒင်နောက်မှာ ရင်းနှီးမြုပ်နှံထားခဲ့တာက မလေးရှားနဲ့စက်မှုအဖွဲ့တွေ၊ နှစ်ဖက် စလုံး ရှေ့တိုးလို့မရအောင် ညှပ်နေတာ။ ညှပ်မှာပေါ့ဗျာ၊ မူလကတည်းက အလုပ်ကို အမည်ပေါက်ရထားတဲ့ GROUPER ဟာ တကယ်အလုပ်လုပ်မယ့် အဖွဲ့မှမဟုတ်ဘဲ။ ကျနော်ပြောတာလွန်တယ်ထင်ရင် ရန်ကုန်မြို့မှာ GROUPER ဆိုတဲ့ ကုမ္ပဏီနာမည်နဲ့ဆောက်ထားတဲ့ တဲတလုံးလောက် ပြုဗျာ။

စာချုပ်အကြမ်းတွေရေးပြီး ရှန်ရှူဒင်ကိုယ်တိုင် လုပ်ငန်းခွင်ထဲကို နှစ်ခေါက်သုံးခေါက် လာကြည့်ပြီးတဲ့အခါ ရွှေကိုယ်တော်တွေ လေသံပြောင်းလာတယ်။ စိန်ဂျွန်းဈေးစီမံကိန်းကို ရှန်ရှူဒင် နာမည်ရွေးထားတဲ့ CITY SQUARE ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်တင်အခန်းအနား အတွက် ဝတ်စုံတွေ အပြိုင်အဆိုင်း ချုပ်နေကြလေရဲ့။

တရက်မှာ အင်းယားလမ်းက ရှန်ရှူဒင် အိမ်ရှေ့ကို မင်းကြိုင်တို့အုပ်စု အလှူခံ တံခါးသွားခေါက်သလို လုပ်တယ်။ မစ္စတာ ရှန်ရှူဒင်ကို တွေ့ပါရစေ၊ GROUPER ဥက္ကဋ္ဌလည်း ပါပါတယ်ပေါ့။ ရှန်ရှူဒင်က လက်ခံတော့ စကားပြော လိုက်တယ်။ နောက် ကျနော်တို့ ရှန်ရှူဒင် ဖုန်းဆက်တယ်။ သူတို့က “တကယ့် ပိုင်ရှင်တွေ” လို့ပြောတယ် တဲ့။ ကျနော် သိလိုက်ပါပြီဗျာ၊ ငန်းကို ဝိုက်ခွဲမယ့် မောင်တွေ ခြေလှမ်းစပြီလို့။

ကျနော်နဲ့ဆိုကြတော့ သူတို့မသွားသလို ရူးချင်ယောင်ဆောင်ကြတယ်။ ကိုသန်းဝင်း ကလည်း ဝင်ထိန်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျနော်အကျင့်က ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်နဲ့ တိတ်တိတ်လေး အကောက်ကြံနေရတဲ့ အလုပ်မျိုးကိုမုန်းတယ်။ ကျနော်က ပြောင်သမား၊ စီးပွားရေး လောကထဲမှာ အကောင်ကြီးကြီး ကျုပ်အမျိုး တကောင်တခြားမှ မရှိဘဲ တကိုယ်တော် ကြံနေတာ။ အခုလို ခေတ်ပျက်ကြီးထဲမှာ ကျနော်အတွက် အလုပ်မရားဘူး။

မှတ်မှတ်ရရ ကတော့ ရှန်ရှူဒင် ပထမ အရစ်ငွေ ပေးစာချုပ်ချုပ်တဲ့နေ့ကပေါ့ဗျာ။ ပြည်လမ်း က ရှန်ရှူဒင် ရဲ့ PRIME COMMERCIAL BANK ဘဏ် အပေါ်ထပ်မှာ စာချုပ်တွေ လက်မှတ်ထိုးဖို့ ပြင်ဆင်နေကြတယ်။ ရှန်ရှူဒင် က ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ပြင်ဆင်ပယ်ဖျက်လို့မရအောင် စာချုပ်ပါအချက်တွေကို ပြည်တွင်းပြည်ပ ဥပဒေပညာရှင်တွေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ထည့်နေတယ်။ တိုက်ပုံ အသစ်ချတ်ချတ် တွေနဲ့ GROUPER လူကြီးမင်းတွေလည်း စုံနေပြီ။ GROUPER စီးပွားရေးဦးတည်ချက်ကတော့ မြင့်တယ်။ သေဒါဏ်ပေးတယ်လို့ရေးထားတဲ့ စာချုပ်ဆိုလည်း လက်မှတ်ထိုးမှာပဲ။ များများပေး၊ မြန်မြန်ပေး၊ ကုန်ရင်ထပ်ပေး။ သူတို့သိတာ ဒါအကုန်ပဲ။ နောက် ဆိုးလွန်းတာက အစည်းအဝေးခန်း အပြင်ဘက် ပြည်လမ်းမတဘက်ခြမ်းပလက်ဖောင်းဘေးမှာ မြေကြီးတူးခ မရသေးတဲ့ ကိုမြင့်သန်းတို့ အလုပ်သမားအဖွဲ့ လူနှစ်ဆယ် လောက်ရယ်၊ ကျောက်ဖိုးသဲဖိုး မရသေးတဲ့ ရွှေဘုံသာလမ်းက မေခလားဆေး တိုက်ပိုင်ရှင် ဒေါက်တာ ကြည်ကြည်ဝင်းတို့ လင်မယား ရယ်၊ သစ်မျိုးစုံသွင်းပြီး ငွေမရသေးတဲ့ သစ်ဆိုင်အုပ်စုရယ်၊ လူငါးဆယ်ဝန်းကျင်ဟာ အဲဒီ ဘဏ်ရှေ့မှာ တဝန်းဝန်းနဲ့ဗျာ။ ရှန်ရှူဒင် ကတော့ မသိရှာဘူး ထင်ပါ။

ပထမဆုံး အရစ်အနေနဲ့ သိန်းနှစ်ထောင်လောက် ရနိုင်တဲ့ အခြေအနေကို ငွှေးအောင်နဲ့ မင်းကြိုင် စကားပြောတာကို နားထောင်ပြီး အောက်ဖဲတွေ ပေါ်ကုန်တာကြောင့် သိန်းခြောက်ရာကို လေးရစ်ခွဲပေးမယ့် အဆင့်ရောက်သွားတော့ တာပဲ။ အောက်ဖဲ ပေါ်တယ်ဆိုတာဗျာ၊ စကားပြောကြည့်လိုက်တာနဲ့ ငွေရပြီးရောဆိုတဲ့ အမူအကျင့်တွေ အကုန် ပေါ်လာတာပေါ့။ စာချုပ်ပါ အချက်အလက်ကို ဘာတခုမှ စောဒက မတက်တော့ဘူး။ တွင်တွင်မေးနေတာက

ဘယ်လောက်ပေးမှာလဲ၊ ဘယ်တော့ပေးမှာလဲ ချည်းပဲ ထပ်နေတာ။ ကျနော်လား၊ ဘာမှ မပြောသာတော့ဘူးပျ။ လူတုန်းတုန်းနဲ့ ခွေးသေကောင် လဒဆွဲသလို ပိုင်းထဲမှာ ကျုပ်မပါချင်တော့ဘူး။

ကိုသန်းဝင်းကို ကျနော်ခေါ်ပြီး စာရင်းရှင်းဖို့ ပြောတယ်။ ကျနော်ဆက်မလုပ်ချင်တော့ဘူး။ ကျနော်စိုက်ထားတဲ့ငွေနဲ့ ရသင့်တဲ့ အကျိုးအမြတ်တချို့သာ ရှင်းဖို့ပြောလိုက်တော့တယ်။ ကိုသန်းဝင်း တာဝန်ခံတာနဲ့ ကျနော် စိန်လျှမ်းပျေး စီမံကိန်း ထဲကနေ နောက်ဆုတ်လိုက်တယ်။

ရှန်ရှူဒင် ကတော့ စီးတီးစက္ကယားဆိုပြီး ဧရာမစီမံကိန်းကြီးကို အားကျိုးမာန်တက် အကောင်အထည်ဖော် ရှာတယ်။ ပိုင်ရိုက်တဲ့ စက်တွေသွင်း၊ ပိုင်ချောင်းတွေ သင်္ဘောနှစ်စီးတိုက်လောက် တင်သွင်းနဲ့ မြန်မာပြည် ရန်ကုန် ရွှေမြို့တော် ကြီးရဲ့ စီးတီးစက္ကယားကြီးကို တည်ဆောက်လိုက်တာ မြေကွက်လပ် အဆင့်က မတက်ခင် နောက်ဆုံး ရှန်ရှူဒင် ထောင်ထဲ ရောက်သွားတော့တာပဲ။ ဘာမှလဲ ဟုတ်လား၊ ပြည့်တန်ဆာမှလိုလို ပုဒ်မမျိုးပဲ။ ဗမာပြည်လေ၊ ဘာတဲ့ သူဖွင့်တဲ့ နိုက်ကလပ်မှာ ပြည့်တန်ဆာတွေထားလို့ဆိုလား။ ဘာဖြစ်ရမှာလဲ အမှ၊ စစ်ပြီးတော့ ထောင်ကျတော့တာပေါ့။ လေးနှစ်ဆိုလား ... စီးတီး စက္ကယားကြီးကော ဟုတ်လား၊ အခုလည်း ဒုံရင်းကဒုံရင်း မြေကွက်လပ်ကြီးပါပဲ ဗျာ။

အခန်း (၂၃) - မြန်မာပြည် နှုတ်ကလီးယားစီမံကိန်း၏ အစပေလော

အသေးစိတ်တော့ကျနော်မသိတော့ဘူး၊ သို့သော် ရှန်ရှုဒင်ကလည်း GROUPER အချိုးကို ရိပ်မိပြီး၊ သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့ ကျော်လိုက်ခွဲလိုက်တော့၊ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးအိမ်အထိ ပေါက်သွားတယ် ဆိုတယ်။ ဘာတဲ့ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးကတော် ဒေါ်ကြိုင်ကြိုင် ကတောင် "သား" လို့ခေါ်ပြီး အိမ်ကို အဝင်အထွက်လက်ခံတဲ့အထိတဲ့။ ကိုသန်းဝင်း ပြန်ပြောတာပါဗျာ။ နောက်တစ်ကြိမ်တော့ စိန်ဂျွန်းဈေး (CITY SQUARE) စီမံကိန်း ဖောင်ဒေးရှင်းလုပ်ငန်းမှာ ပိုင်ရိုက်တဲ့ တုန်ခါမှုတွေ ကြောင့် တလမ်းကျော်က စွမ်းအင် ဝန်ကြီး၊ ဝန်ကြီးရုံးက ကန့်ကွက်တယ် လို့ ဆိုတယ်။။

နောက် အဲဒီတုန်ခါမှုတွေက ဘေးမှာရှိတဲ့ ဂျပန်ဆေးရုံကြီး အရေးပေါ်ခွဲစိတ်မှုတွေ အတွက် အကြီးအကျယ် ထိခိုက် ပါတယ်လို့ ကန့်ကွက်တာလည်း ရှိတယ်တဲ့။ ကျနော်အယူအဆ ကတော့ ဒါတွေအားလုံးဟာ အကြောင်းပြချက် သက်သက်တွေ လို့သာယူဆတယ်။ ကမောက်ကမ ခေတ်ကြီးမှာ ပရမ်းပတာလူတွေနဲ့ ချီလေတဲ့ချီလေ ခေတ်ကြီးမို့ ဖြစ်တာလို့သာ ကောက်ချက်ဆွဲလိုတယ်။

ရှန်ရှုဒင်ရဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရေးကို ဘေးဖယ်ထားပြီး သူ့အားထုတ်မှုနဲ့ရည်မှန်းချက်ဟာ ခေတ်ရှေ့ပြေးခဲ့တာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ တခါတခါ ခေတ်နဲ့လူ အံ့လွဲနေတာမျိုးတွေ ဖြစ်တတ်တယ်ဗျ။ နောက်တော့သူ့ရဲ့ PRIME COMMERCIAL BANK လည်းပိတ်လိုက်ရတယ်။ သူ့ကို နောက်ဆုံး လူချင်းမမြင်ရဘဲ သူ့အကြောင်းသိလိုက်ရသေးတယ်ဗျ။ သူ့ထောင်ထဲ ရောက်နေတဲ့အချိန် ပေါ့။

တနေ့ အကျဉ်းဦးစီးမှာ ညွှန်မှူးဖြစ်နေတဲ့ ဗိုလ်ကြီးရွှေကျော်က ညနေပိုင်း အရက်အတူသောက်ရအောင် လှမ်းခေါ် တော့ ကျနော် အင်းစိန်ထောင်ဘက် ရောက်သွားတယ်။ ကျနော်တို့ လာမယ် ပြောထားတော့ အင်းစိန်ထောင်ရဲ့ တံခါးမကြီးကို ကြိုဖွင့်ထားတယ်။ ပင်မ ဝင်ပေါက်ကြီးရဲ့ ညာဘက် အပေါ်ထပ်မှာ ကိုရွှေကျော်နေတယ်။ သူ့အခန်းမှာ အတူသောက်နေရင်း သူက "ကိုသက်ခိုင် ဒေါက်တာ ရှန်ရှုဒင် ကိုသိသလား" တဲ့။ သူ့ထောင်ထဲရောက်နေတယ်တဲ့။ ကျနော်တို့သောက်နေတဲ့ အပေါ်ထပ်အခန်း ပြတင်းပေါက်ကနေ ရှန်ရှုဒင်နေတဲ့ သီးသန့်ထောင်ဆီကို လက်ညှိုး ညွှန်ရင်း ဒီလူက လူတော်ဗျ တဲ့။ ဘယ်လိုလုပ် ထောင်ထဲ ရောက်နေသလဲ၊ သူမစဉ်းစားတတ်ဘူးတဲ့။ ကျနော်ခေါင်းပဲ ငြိမ့်နေလိုက်မိတယ်။ သူမေးတဲ့ မေးခွန်းရဲ့အဖြေကို ကျနော်လည်း သိချင်နေတာပါ။ ဗိုလ်ကြီးရွှေကျော်က ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တင်ဦး ရဲ့လူရင်းဗျ။ သူ့ဆရာ ရဟတ်ယာဉ်ပျက်ကျပြီး ဆုံးသွားလို့အလောင်းကို ရန်ကုန်ပြန်သယ်လာတော့ သူက

အလောင်းကို သွားကြည့်သတဲ့။ သွားကြည့်ပြီးပြန်လာတော့ ကိုရွှေကျော် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွားတယ်။ ရေချိုးခန်းထဲမှာ ဆွဲကြိုးချတာတဲ့။ တဆင့်စကားပါဗျာ၊ ဒါမျိုးကလည်း တိတိကျကျသိဖို့ခက်တာကလား။

ဒီခေတ်ဒီအချိန် မြန်မာပြည်ကြီးမှာ ရတနာပုံနဲ့လွဲတာတွေက ကျနော်တယောက်တည်းတော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ရတနာပုံ လွဲရတဲ့အပြင် အသက်ကို ရန်ရှာမှာကြောက်နေရတဲ့ သူတယောက် ရဲ့ထူးထူးဆန်းဆန်း လို့ ပြောရမယ့် အဖြစ်တခု ရှိသေးတယ်ဗျာ။

၁၉၉၅ ခုနှစ်ဝန်းကျင်လောက်ဖြစ်မယ် ထင်ပါရဲ့။ တနေ့ မဆလခေတ်က တရားရေးဝန်ကြီး ဦးတင်အောင်ဟိန်းရဲ့ ချွေးမ ဒေါက်တာခင်ဌေးဝင်းက ကျနော်ကို အရေးတကြီး ဖုန်းဆက်တယ်။ သူ့ အမျိုးသားက ဒေါက်တာအောင်နိုင်။ သူတို့ လင်မယားလည်း ဆေးခန်းဖွင့်တာ အဆင်မပြေဘူး ထင်ပါရဲ့။ တခါတခါ အလုပ်ပွဲစားလေး ဘာလေးလုပ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျနော်နဲ့ခင်နေတယ်။ သူတို့က အင်းစိန်ဘက်မှာနေတာ။ ဦးတင်အောင်ဟိန်းလား။ ဖိုလိုမ့်ထိုးနေတယ်တဲ့။

ဒါနဲ့ ကျနော် အင်းစိန်က သူ့အိမ်ကို သွားလိုက်တယ်။ နောက် သူက မျက်စိမျက်နှာ ပျက်ပျက်နဲ့ သူ့မိတ်ဆွေ

တယောက်ကို စစ်ထောက်လှမ်းရေးက သတ်ပစ်တော့မယ် ထင်တယ်တဲ့။ သူပြောတာတွေက ဗလုံးဗထွေး ဖြစ်နေတယ်။ သတ္တုတွင်း ဝန်ကြီးဌာန ဆိုတာလည်း ပါတယ်။ ရွှေရှာတာရော၊ အနုမြူရော၊ ပြောလေ ရှုပ်လေ ဖြစ်နေတယ်။ ကျနော်က သေချာရှင်းပြပါအုံး ဆိုတော့ လူတယောက်ကို ဖုန်းဆက်ပြီးခေါ်လိုက်တယ်။ နာရီဝက်လောက် ကြာတော့ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ရောက်လာပါတယ်။

သူ့နာမည်က ကိုစံလင်းတဲ့။ မဟာမေဒင်ဘာသာဝင်။ အသက်ငါးဆယ်ဝန်းကျင်လောက် ရှိမယ်။ ဓာတုဗေဒ ဘွဲ့ရတဲ့။ သူ့ကုမ္ပဏီ ကဒ်ပြားလေး ထုတ်ပေးလို့ ကြည့်လိုက်တော့ HOSTING FLAG တဲ့။ အလံလေး တလူလူ ဖြစ်နေတဲ့ ပုံလေးနဲ့ လိပ်စာကဒ်အပြာလေးကို အခုထိ ကျနော်မှတ်မိနေတယ်။

သူဟာ ကုမ္ပဏီတခုထောင်ပြီး ရွှေနဲ့သတ္တု ရှာဖွေရေးလုပ်နေတဲ့ သူပါ။ သူလုပ်ရှားခဲ့တာက စစ်ကိုင်းတိုင်း တပိုက်မှာပါ။ ကိုယ့်စားရိတ်နဲ့ကိုယ် စီးပွားဖြစ် ထုတ်နိုင်လောက်တဲ့ သတ္တုကြောတွေကို ရှာ။ တွေ့ရင် အစိုးရကို တင်ပြပြီး အစိုးရနဲ့ သူတို့ကုမ္ပဏီ ၆၅%-၃၅% ခွဲဝေယူကြဖို့ စာချုပ်ချုပ်ဆိုထားကြ သတဲ့။

တနေ့သူတို့ကုမ္ပဏီဟာ စစ်ကိုင်းတိုင်း၊ သပိတ်ကျင်း ဖက်မှာ HEAVY SAND လို့ခေါ်တဲ့ သဲတမျိုးကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့တယ်လို့ဆိုပါတယ်။ အဲဒီ HEAVY SAND ထဲမှာ ရွှေအပြင် တခြားခြံစင် တွေပါ။ ပါနေတာမို့ စီးပွားဖြစ်ထုတ်ဖို့ အစိုးရကို တင်ပြပြီး HEAVY SAND နမူနာတွေကို သိပ္ပံနဲ့ နည်းပညာ ဝန်ကြီးဌာန ဓာတ်ခွဲခန်းကိုပို့ပြီး အစစ်ဆေးခံခဲ့ကြ ပါတယ်။

တပြိုင်နက်တည်းမှာ အဲဒီ HEAVY SAND ကို ပြည်ပကုန်သည် တဦးဆီ နမူနာပို့ပြီး ဈေးကွက်ရှာခဲ့ကြတယ်။ မကြာခင်မှာ ပါကစ္စတန်ကုန်သည်တဦးနဲ့အဆက်အသွယ်ရတယ်။ ရသလောက်ယူမယ်။ ဈေးကောင်းပေးမယ် ဆိုတာနဲ့ သတ္တုတွင်းဝန်ကြီးဌာနနဲ့ ကြားဖြတ်ညှိနှိုင်းပြီး စထရင်းဟော်တယ်မှာ အရောင်းအဝယ် စာချုပ်ချုပ်ဆိုလိုက်ကြတယ်တဲ့။ မရှေးမနှောင်းမှာပဲ သိပ္ပံနဲ့နည်းပညာဝန်ကြီးဌာနကိုပို့ထားတဲ့ နမူနာကို စစ်ဆေးတွေ့ရှိချက် ဓာတ်ခွဲခန်း အဖြေထွက်လာပါတယ်။ အဲဒီစစ်ဆေးချက်ကို ဝန်ကြီးထံ သိသာရန် တင်ပြထားပြီး မိတ္တူတစောင်ကို ကိုစံလင်း ရခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ မိတ္တူကို ကျနော်ဖတ်ရတယ် ဗျာ။

HEAVY SAND ထဲမှာ ရွှေ၊ အလှူမိနီယမ်၊ ယူရေနီယမ်၊ တိုက်တေနီယမ်၊ ပလူတိုနီယမ် စတဲ့ အမျိုးအစား ရှစ်မျိုး ပါဝင်ကြောင်း ရာခိုင်နှုန်း အလိုက်ခွဲခြား ဖော်ပြထားပါတယ်။

ကိုစံလင်း တယောက် HEAVY SAND တွေကို ပါကစ္စတန်ကုန်သည်ရဲ့ အမှာစာမှာပါတဲ့ ထုတ်ပိုး ပုံစံအတိုင်း PACKING LIST၊ အိတ်အမျိုးအစားတွေနဲ့ အိတ်စပိုလုပ်ဖို့ အိတ်သွတ်နေတဲ့အချိန်။

သိပ္ပံနည်းပညာဝန်ကြီး ဌာန ကနေ သတ္တုတွင်းဝန်ကြီး ဌာနကိုညွှန်ကြားစာတစောင် ရောက်လာပါတယ်။ အဲဒီစာက အဲဒီ ကိုစံလင်းတို့သတ္တု ရှာဖွေနေတဲ့ စီမံကိန်းကို ချက်ချင်းရပ်ပြီး သိပ္ပံနည်းပညာဌာနကို လွှဲအပ်ဖို့လုပ်ရမယ်တဲ့။ သတ္တုတွင်းဝန်ကြီးလည်း တပ်ချုပ်ကြီး က ခေါ်ပြီး အကြိမ်းခံရတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

အဲဒီတော့ ကိုစံလင်းလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ဘူး။ သူ့က သူ့အလုပ်ကို သဲကြီးမဲကြီး အာရုံစိုက်နေလိုက်တာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာတောင် ရေဒီယို သတ္တိကြွနေပြီလို့ ပြောတယ်ဗျ။ ကိုစံလင်းက သူ့ကို အစိုးရ ထောက်လှမ်းရေးတွေက လူမသိသူမသိခေါ်ပြီး သတ်ပစ်မှာလည်း တော်တော်ကြောက်နေပုံရတယ်။ တချိန်တည်းမှာပဲ တန်ဖိုး ရှိမှန်းသိနေပြီ ဖြစ်လို့ အစိုးရအနေနဲ့ ကြိုက်တဲ့ ခြပ်စင်ခြပ်ပေါင်းကိုယူ၊ သူ့ကို အဲဒီ HEAVY SAND မှာပါတဲ့ ရွှေရဲ့ ၆၅% ကိုသာပဲ ရအောင်လုပ်ပေးပါလို့ ကျနော်ကို နားပူတယ်ဗျ။ ကျနော်လည်း ရုတ်တရက် ဘာမှ မတတ်နိုင်တာနဲ့ နားထောင်နေရုံပဲ တတ်နိုင်ခဲ့တယ် ဗျ။

သူပြောတဲ့စကားထဲမှာ တချို့ HEAVY SAND ထည့်ထားတဲ့အိတ် ကားလေးစီးတိုက်လောက်ဟာ မန္တလေးတောင် ရောက်နေပြီတဲ့။ အဲဒီစုစည်းအားလုံးကို “အေလာ” မှာ ရှိတဲ့ ရွှေသန့်စင်စက်ရုံကို ပို့ရမယ်ဆိုတာလည်း ပါသေးဗျ။ သိပ္ပံနည်းပညာ ဝန်ကြီးကတော့ အဲ ဒီအချိန်က စပြီး တန်ခိုးထွေးလာတော့ တာပါပဲ။

ကိုစံလင်း နောက်ဘာဖြစ်သလဲတော့ ကျနော်မသိတော့ဘူး။ ကျနော်က ခင်ဗျားတင်ပြတဲ့ အချက်ဟာ မျှတသားပဲ။ သူတို့လိုချင်တာယူပြီး ကျန်တာကိုသာ မူလစာချုပ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါလို့ တင်ပြထားတဲ့စာရဲ့အဖြေကို စောင့်ပါ လို့သာ ကျနော်ပြောနိုင်ခဲ့တယ်။

ကဲ ... ကြည့်ပေတော့၊ မြန်မာပြည်ကြီးမှာ ဖြစ်နေပုံတွေက။ ဒါကြောင့်ကျနော် ခင်ဗျားကို သတိပေးနေတာ၊ ဒီရဲဘက် စခန်းမှာ ရေနံ တွေ့နိုင်တယ် ဘာညာလျှောက်ပြီး အာမချောင်နဲ့လို့။

နောက်ဆုံး ကိုစံလင်း ဘာဖြစ်သွားလဲ၊ ဟုတ်လား။ ရတနာပုံနဲ့လွဲခဲ့ပြီး ဘာဆက်ဖြစ်သလဲ ကျနော်မသိတော့ပါဘူး။ တကယ်ပါ။ ကျနော်လည်း ဒေါက်တာခင်ဌေးဝင်းတို့နဲ့မဆိုဖြစ်တော့ဘူး။ သတင်းလည်း ထပ်မကြား တော့ဘူးဗျ။

နေအုံးဗျ။ သန့်စင်လို့ရတဲ့ရွှေတွေကို ဦးသောင်းကိုယ်တိုင် တပ်ချုပ်ကြီး ဆီပို့ရတယ်။ ဝန်ကြီးဦးသောင်းက တပ်ချုပ်ကြီး ဆီကို တင်တဲ့စာထဲမှာ ပါတဲ့ ရွှေရာခိုင်နှုန်းက နည်းနေတော့ လစဉ်ပို့ရတဲ့ရွှေတွေကို အပြင်ဘက်ကပါ တခါတခါ ဝယ်ပို့ရတယ် လို့လည်း သူ့ရုံးအဖွဲ့မှူးဆီက သိရသေးတယ်။ အေးဗျ။ ဒါဟာ ဗမာပြည်ရဲ့နျူကလီးယားစီမံကိန်း အစများ ဖြစ်နေမလားပဲ ဗျ။

အခန်း (၂၄) - သက်ခိုင်ရဲ့ မရဏာနုသတ်

ထိုနေ့ က အိပ်ဆောင်ဖွင့် ဖွင့်ချင်း မနက်ခြောက်နာရီခွဲ လောက်မှာ ရဲဘက်တွေ အိပ်ဆောင် နှင့် ကပ်လျက်က မြောင်းကျဉ်းလေးထဲမှာ အလောင်းတလောင်းပေါ်လာသည်။ စတွေ့သူက ရဲဘက် အဆောင်မှူး နိုင်ဝင်း။ အလောင်းက ရဲဘက်တွေကို အစောင့်ချထားသော ရဲတပ်သား ၏အလောင်း၊ အဆိုပါ ရဲတပ်သားမှာလည်း လွန်ခဲ့သော နှစ်ရက်ကမှ ဤစခန်းခွဲသို့ တာဝန်ကျလာသူ၊ ဇာတ်လမ်းက သပွတ်အူ လိုက်လာသည်။

အမှန်ပင် သေပုံက ထူးဆန်းသည်။ စခန်းခွဲ (၁) ၏ စုစုပေါင်း နေရာအကျယ်အဝန်းမှာ အလျား ပေသုံးရာ၊ အနံပေ နှစ်ရာထက် မပို။ ရဲဘက်အိပ်ဆောင်နှင့် ကပ်လျက်မှာ အရှည်ပေ ရှစ်ဆယ်ခန့် အကျယ် ဆယ့်ငါးပေခန့် ရေမြောင်း။ ရေမြောင်းဘေး ပေနစ်ဆယ်ခန့် အကွာမှာ အစောင့်ရဲများနေသည့် မြေစိုက်တံ၊ ကျူထရံကာ သက်ကယ်မိုး တံငယ် ရှိသည်။ စခန်း အနေအထား က ကွင်းပြင်ကျယ် ဟင်းလင်းပြင်ကြီးထဲမှာ တည်နေသောကြောင့် ဘယ်သူ၊ ဘယ်နေရာ မှာ ဘာလုပ်လုပ် အကုန်မြင်နေရသည့် အခြေအနေ။

အဆိုပါ အစောင့်ရဲ တပ်သားမှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်ရက်ကမှ ဤစခန်းခွဲသို့ပြောင်းလာသူ ဟုဆို၏။ ကျနော်လည်း မမြင်ဖူးလိုက်။ သူ့အလောင်းကို နိုင်ဝင်းနှင့် မင်းနောင် ရေထဲမှ ဆယ်ပြီးမှ ကြည့်မိရာ အသက် သုံးဆယ်ပင် ပြည့်ဟန် မတူသေး။

အမှန်ဆိုရလျှင် အစောင့်ကျသော ရဲတပ်သားအားလုံးသည်လည်း လူ့ရုပ်မပေါ်လှ။ ရသည့် လစာနှင့် မလောက်မငှ ဖြစ်နေပုံမှာ သိသာလှသည်။ အစောင့်ရဲတို့လည်း ရဲဘက်တွေ အပေါ်မှာသာ မှီခိုကြရသည်။ လိုင်းရိုက်ပုံက အလုပ် သက်သာချင်သော ရဲဘက်က အစောင့်ရဲခေါင်းဆောင် တပ်ကြပ်ကြီးကို တနေ့စားရိတ် တရာခန့်ပေးလျှင် ထိုရဲဘက်ကို ရဲကင်း အထွေထွေ လုပ်သားအဖြစ် ခေါ်ထားသည်။ တချို့လည်း လခနှင့် ဖြတ်ပေးသည်။ သို့သော် ရဲကင်းအထွေထွေ လုပ်သားရဲဘက်မှာ အနေအထိုင် တတ်ရသည်။ စခန်းတာဝန်ခံ ငြိုငြင်လို့တော့ မဖြစ်။ ကြားညပ်တတ်သော နေရာ။

ယခု လတ်တလော ပြဿနာကား အဆိုပါရဲသားသည် မည့်သည့်အတွက်၊ မည့်သည့်အချိန်က ရေနစ်သေဆုံး နေသနည်း။ ရဲဘက်တဦးဦးက သတ်လေသလော။ ရဲဘက်တွေ အားလုံးကို အဆောင်ထဲမှာ အရေးပေါ် တန်းစီ ခိုင်းထားသည်။ ဦးအေးနိုင်လည်း ပြာယာခတ်နေသည်။ ရဲကင်း ခေါင်းဆောင် တပ်ကြပ်ကြီးလည်း မျက်နှာမှာ သွေး မရှိ

တော့။ အဖတ်ကွာကိန်း၊ အပွင့်ပြုတ်ကိန်း တော့။ ပင်မ စခန်းနှင့် သက်ဆိုင်ရာမြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးတို့ထံ သတင်းပို့ပြီး ဖြစ်၍ မကြာမီ ကွင်းဆင်းစစ်ဆေးရန် ရောက်လာတော့မည်။

ထုံးစံအတိုင်း ထိုပြဿနာသည် ကိုသက်ခိုင်ဘက်သို့ မြားဦးလှည့်လာတော့သည်။ လှည့်ရသည့် အကြောင်းရင်း ကလည်း စခန်းရဲကင်းနှင့် အရင်းနှီးဆုံးမှာ ကိုသက်ခိုင်။ ကိုသက်ခိုင် စခန်းရောက်စက ရဲကင်းမှာ ရဲတွေနှင့်အတူ တနေကုန် ဖဲရိုက်နေတတ်သည်။ သူ ရိုက်သည့်စနစ်က နိုင်ရင်ပြန်ပေး။ ရုံးရင် အဆုံးခံ။ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် လျှောက်လုပ်နေသည့် ပုံစံ။ နောက်ပိုင်းတော့ ပုတီးစိတ်သလိုလို၊ တရားထိုင်သလိုလိုနှင့် ဖဲပိုင်းဘက်သွားသည်ကို မတွေ့တော့။ ရေချိုးကန်ကို ရေဖြည့်သော တုံကင်မှာ တယောက်တည်း သည်းသည်းမဲမဲ ရေလှိုမ့်ထိုးနေသည်ကို တွေ့နေရတတ်သည်။

အဆောင်ပေါ်က ရဲဘက်များကို တယောက်ပြီးတယောက် ဦးအေးနိုင် ခေါ်မေးနေသည်မှာ ထမင်းစားချိန်လည်း မပြီး။ နောက် ကိုသက်ခိုင်ကို ခေါ်ပြီး ခေါင်းချင်း ရိုက်နေပြန်သည်။ ပင်မ စခန်းနှင့် မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး အဖွဲ့ရောက်လာတော့ အလောင်းက ကိုင်လို့မရတော့။ ရေနူး နေသော အလောင်း သည် နေပူရှိန်ကြောင့် ကိုင်လိုက်တိုင်း အရေပြားတွေ လန် ကုန်သည်။

တနာရီခန့် စစ်ဆေးမေးမြန်းပြီး အလောင်းကို ပီနန်အိတ်၊ ဝါးနှစ်လုံးဖြင့် ကြက်ခြေနီ လူနာထမ်းစင်ပုံစံ လုပ်လျက်၊ မော်တော်ပေါ်တင်ကာ စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့ ပြန်ထွက်ခွာသွား

ချိန်တွင် ညနေသုံးနာရီခွဲ ခန့်ရှိပြီ။ ထိုအချိန်မှ ရဲဘက်အားလုံး နံနက်စာ စားကြရသည်။ ကျနော် ထမင်းအမြန်စား၍ ကိုသက်ခိုင် တဲဘက်ထွက်ခဲ့သည်။ သူ ဘယ်ပုံပြဿနာ ရှင်းလိုက်သည်ကို သိချင်စိတ် စောနေသည်။

“ကိုသက်ခိုင် စားပြီးပြီလား ဗျာ၊ ဘယ်လို ရှင်းလိုက်ကြသလဲ ဗျာ”

သူပုံစံက ခပ်အေးအေးပင် ...

“ကော်ဖီမစ်နဲ့ပဲ ရောင့်ရဲလိုက်တော့မယ်။ ရဲဘက်တွေ တော့ တနေကုန် ထမင်းငတ် တာပဲ”

ကျနော်အမေးနှင့်သူ့အဖြေက တခြားစီ

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒီရဲ သေတဲ့အမှုက အေးပျံမလား ဗျာ”

“ဘာမအေးစရာရှိလို့လဲဗျာ၊ သွေးရိုးသားရိုးသေတာပဲ”

“သွေးရိုးသားရိုးလို့ ဘယ်လို အဖြေထွက်သလဲဗျာ”

“ကိုယ်ချင်းစာ ကြည့်ရာက ထွက်လာတာ”

“ရှင်းအောင်ပြောစမ်းပါ ဗျာ”

“အော် ... ဒီလိုဗျာ။ ဒီရဲဘော်က လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်လောက်ကပြောင်းလာတာတဲ့။ ကျနော် ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့ကို သတိ မထားမိဘူး။ နောက် သူဟာ ဒီကို ပြောင်းမလာခင် အရက် အလွန်အကျွံ သောက်တတ်လို့ ဒီကိုရွှေ့လိုက်တာတဲ့။ မသေခင် ညက သူ့အရင် ရောက်နေတဲ့ ရဲဘော်တွေကို အနီးအနားမှာ အရက်ဘယ်လို ရသလဲ ထပ်ချည်း တလဲလဲ မေးနေသတဲ့။ နောက် သူက နဂိုကလည်း သိပ်ကျန်းမာပုံမရဘူး။ ယိုင်နဲ့နဲ့ပုံစံတဲ့။ အားလုံး ဆက်စပ် စဉ်းစားလိုက်တော့ သူ အချိန်မတော် ယင်းထပြီး အရက်ရှာဖို့ ရဲဘက်တွေရဲ့ အဆောင်ကို လာတာ။ မြောင်းကို ကျော်ဖို့ ခင်းထားတဲ့ ဝါးပိုး ဝါးပေါ်ကနေ ဖြတ်အလျှောက်မှာ ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်မို့ ရေထဲ ပြုတ်ကျတယ်။ ကျကျခြင်း ဝါးပိုးဝါး တံတားနဲ့ ခေါင်းနဲ့ရိုက်မိတယ်။ အဲဒီမှာ တစခန်းသိမ်းသွား ရှာတာပဲ။ အဆောင်ပေါ်က ကျနော်တပည့် မြင့်လွင်တောင် ပုန်းကန် အသံတခု ကြားလိုက်တယ်လို့ပြောတယ်။ သေချာတာက တံတားဖြတ်ထိုး ထားတဲ့ ဝါးပိုးဝါး နဲ့ သူ့ခေါင်း

ရိုက်မိတဲ့ ဝါးပိုးအဆစ်နေရာမှာ ဆံပင်စတင်ချို့ ငြိကျန်ခဲ့တယ်။ ကျနော် တစ်ဆက်စပ်ပြတော့ အားလုံး လက်ခံကြတယ်။ အရက်အတွက်ဖြင့် အသက်ပင်သေသေ ဆိုတဲ့စာရင်းထဲမှာ ကျနော်လည်းပါခဲ့တာကိုး။ ကိုအေးနိုင်ရယ်၊ ရဲကင်း ခေါင်းဆောင်တပ်ကြပ်ကြီးရယ် အဲဒီ ဇာတ်လမ်းအညွှန်းအတိုင်း ရှင်းလိုက်ကြတာပဲ။ တကယ်တမ်းလည်း လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်လောက်ကမှ ရောက်လာတဲ့ ရဲဝန်ထမ်းကိုသတ်ပစ်မယ့်သူ၊ သတ်ပစ်လောက်တဲ့အကြောင်း ဘာမှ မရှိပါဘူး။”

“ခင်ဗျားတို့ရှင်းတဲ့ဇာတ်လမ်းကို စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့က လက်ခံသလား ဗျ”

“လက်မခံလို့မရဘူးလေ။ အစပိုင်းတော့မြို့နယ်မှူး နည်းနည်း ရစ်ချင်တယ်။ နောက် ကျနော်က တိုင်းရဲမင်းကြီး ဆီ ကျနော် စာရေးပေးလိုက်ပါ့မယ်။ သက်ခိုင်နဲ့တွေ့ခဲ့တယ်ပြောပါ။ သူ့ ကိုယ်ရေးအရာရှိ ရဲအုပ် ကိုစစ်နိုင်ကတဆင့် ခင်ဗျားလိုတဲ့ အကူအညီတောင်းနိုင်တယ်။ အခုဖြစ်ရပ်ဟာ သွေးရိုးသားရိုးပါဆိုတာ တာဝန်ယူတဲ့အကြောင်း ပြောမှ လျော့သွားတာ။ ကျနော်ဘယ်လို လူဆိုတာ ရဲမင်းကြီး သိပြီးသားပါ”

ကျနော်က မနေနိုင်မထိုင်နိုင် သံသယတပိုင်းဖြင့် တအံ့တဩမေးလိုက်မိသည်။

“ဟ ... တိုင်းရဲမင်းကြီးနဲ့ခင်ဗျားက တကယ်ရင်းနှီးသလား ဗျ”

“ရင်းနှီးတယ်လေ။ သူနဲ့အလုပ်တချို့ အတူတူလုပ်ဖူးယုံတင်တောင်မကဘူး။ သူနဲ့မညားလိုက်တဲ့ သူ့ငယ်ရည်းစားက ဒေါ်မြသိတာတဲ့။ ကျနော် ဆရာအတတ်သင် တက်တုန်းက ကျနော်တို့ သင်္ချာဌာနမှူး။ နေအုံး ... ကျနော်စိတ်မကောင်းတာက ဒီရဲဘော်ဟာ ညဖက်အချိန်မတော်ကြီးမှာ အရက်ကို ကျနော်ဆီကများ ရနိုင်မလားလို့တွေးပြီး ဒီဖက်ကို ကူးလာပုံပဲ ဗျ။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ယမကာလုလင်လေးရယ် လို့တောင် ညည်းရမလိုလို ပါပဲဗျာ”

“ဒါနဲ့ကိုသက်ခိုင် ခင်ဗျား တနေကုန် ဒီအလောင်းကြီးနား သွားလိုက် ပြန်လိုက်နဲ့အလုပ်ရှုပ်နေတာ စိတ်ထဲ ဘယ်နယံမှ မနေဘူးလား ဗျာ”

“လူပဲဗျ။ စိတ်ထဲတော့ သိပ်မသတိလှဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျနော်အခု လုပ်နေတဲ့လေ့ကျင့်ခန်းမှာတော့ အသုံးတည့်တယ်” ကိုသက်ခိုင်ကို အကြောင်းကြောင်းများဖြစ်နေရောသလား ကျနော်ထင်လာသည်။

“လာပြန်ပြီ၊ ဘယ်နယံ လူသေအလောင်းက အသုံးတည့်နေပြန်တာတုန်း ဗျာ”

“မရက နုဿတီ ဆိုတာ ခင်ဗျား ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား။ ဒီအလောင်းကို ထပ်ခါတလဲလဲ ကြည့်ရင်း ငါဟာလည်း ထိုသဘောအတိုင်းဖြစ်တယ်။ သူ့လို အရိုးအရေတွေနဲ့ တည်ဆောက်ထား၊ ဖွဲ့စည်းထားတယ်။ ငါသေခဲ့ရင်လည်း ဒီပုံစံ အတိုင်း ဖြစ်မယ်။ သူ့ဆံပင် ငါ့ဆံပင်၊ သူ့သွား ငါ့သွား၊ သူ့အရိုးငါ့အရိုး အားလုံး တသဘောတည်းပဲလို့ စဉ်းစားတာပေါ့ဗျာ။ တကယ်တော့ ကျနော်တို့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ စက်ကြီး ဗျ”

“ဗျာ၊ စက်ကြီး၊ ဟုတ်လား။ ဘာစက်ကြီးလဲ ဗျာ”

“ခန္ဓာစက်ကြီးပေါ့ဗျာ။ ကျနော် အဲဒီ ခန္ဓာစက်ကြီးရဲ့သဘောကို အိတ်ဇောပိုက်ကထွက်တဲ့ လေကတဆင့် လေ့လာနေတာ”

“ဘယ်အိတ်ဇောပိုက်လဲ ဗျ”

“နာသီးဝလေ။ အဲဒါ ခန္ဓာစက်ကြီးရဲ့အိတ်ဇောပိုက်ပဲ။ စက်ကြီး အလည်မြန်နေရင် အိတ်ဇောပိုက်အဝ က လေထွက်တာ အရှိန်ပြင်းတယ်။ အလည်နှေးရင် လေထွက်နှေးတယ်။ နောက် တဖြည်းဖြည်း အလေ့အကျင့်ရသွားရင် အဲဒီ အိတ်ဇောပိုက် တလျှောက် သိစိတ်က လိုက်ပါသွားရင် ခန္ဓာစက်ကြီးတခုလုံး အချိန်မလပ် ခုတ်မောင်းနေတဲ့ သဘောကိုတောင် သိလာတယ်ဗျ။ အဲဒီစက်ကြီးဟာ ဘဝအလိုက် ပုံစံပြောင်းပြောင်းနေတာတဲ့ဗျ။ လူဘော်ဒီနဲ့စက်ခွေးဘော်ဒီနဲ့ စက်။ နတ်ဘော်ဒီနဲ့စက် ဆိုတာမျိုးပေါ့။ ပုံစံ ဘယ်လို ပြောင်းပြောင်း သူ့ အတွင်းပိုင်း စွမ်းအင်ကတော့ ထပ်ချပ် လိုက်ပါတည်ရှိနေတာ တဲ့”

သူက ဘာကိုမျှ အာရုံမစိုက်ဘဲ ဆက်ပြောနေပြန်သည်။

“ထူးခြားတာက ခန္ဓာစက်ထဲမှာ စိတ်ဆိုတဲ့ သိမှုသဘောပျ။ ဘော်ဒီပိုင်းမှာက အမာအပျော့ အမှန် ။ အပူချိန်၊ လေဖိအားတွန်းအား။ ချောဆီလို သဘော၊ ဒါတွေ ပေါင်းထားတယ်။ စိတ်အစုမှာက သိတာ၊ မှတ်သားတာ၊ ခံစားတာ ၊ တုန့်ပြန်တာ တွေပါတယ်။ ဘော်ဒီပိုင်းကို တစုထား၊ စိတ်အစုလေးခုနဲ့ဆို ခန္ဓာစက်မှာ အစိတ်အပိုင်း ငါးခုလို့ ပြောနိုင် တယ်။ ဟိုတုန်းက ကျနော်နားမလည်ခဲ့တဲ့ ခန္ဓာငါးပါး ဆိုတာပေါ့ပျ။ နောက် အဲဒီ စက်ကြီးက ကျနော်တို့ သိသိမသိသိ သူ့သဘောသူဆောင်ပြီး လည်ပတ်နေတာ၊ စက်ကြီးရဲ့ နောက်ကြောင်း၊ မျက်စေ့က လာတဲ့အမြင်အာရုံ၊ နားကကြားတဲ့ အကြားအာရုံ၊ နှာခေါင်းကလာတဲ့ အနံ့အာရုံ၊ တွေးတောမှု ကလာတဲ့ စိတ်အာရုံ၊ အထိအတွေ့က လာတဲ့အာရုံ စတဲ့ အထုပ်ရှုပ်တွေနဲ့ စဉ်ဆက်မပြတ် လည်နေတာတဲ့။ ဒါတွေကို ဆင်ခြင်မိတော့လည်း သေသွားတဲ့ရဲသားရဲ့ အလောင်း ဟာ အထူးအဆန်း မဟုတ်တော့ပါဘူး ပျ”

အမှန်အားဖြင့် ထိုစဉ် ကိုသက်ခိုင် ပြောနေသော အကြောင်းကို ကျနော်နားမလည်ချေ။ နောင်သော် သူ့ စိတ် လေ့ကျင့်ခန်း နှင့်ပတ်သက်၍ ရှင်းပြသောအခါမှ ကျနော် နားလည်သလိုလို ဖြစ်ခဲ့သည်။

“ဒါနဲ့ကိုသက်ခိုင်။ ခင်ဗျား စောစောက ပြောတော့ ဆရာအတတ်သင်က ခင်ဗျားဆရာမ ဆို၊ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဆရာအတတ်သင် ရောက်သွားတာလဲ ပျ”

“အော် ... ဖြစ်ချင်တာလည်း မဖြစ်ရပါ။ မဖြစ်ချင်တာတွေလည်း ဖြစ်ရတာ တဲ့။ ကျနော် ဆရာအတတ်သင် ရောက်သွားတာကို သိသွားတဲ့ ကျနော် အတန်းပိုင်ဆရာမက “သက်ခိုင်ရယ် ဒီထက်တုံးတဲ့အလုပ်ကို မရွေးတတ်တော့ဘူးလား” လို့ ကရုဏာဒေါသော အပြစ်တင်တဲ့အထိပါပဲ။ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ်ပျ။ အခုအချိန်မှာ အားလုံးကို ပြန်စဉ်းစားရင် ကျနော်အရာရာကို ကျေနပ်တတ်လာပါပြီ။ ကျနော်ကိုယ်ကျနော် သတ်သေချင်စိတ်၊ ရန်သူတော်ကို သတ်ချင်စိတ်၊ အရာရာကို မကျေချမ်းတဲ့စိတ်တွေ ကွယ်ပျောက်ခဲ့ပါပြီ။ အေးပျာ ... ကျနော် ဆရာအတတ်သင် ကျောင်းသားဘဝဟာ ကျနော်အစွမ်းအစတွေကို စပြီး ပြခွင့်ရ၊ လူတောတိုးခွင့်ရတဲ့ ဘဝ အစမို့ ပျင်းရိပြီးငွေစရာတော့ မရှိဘူးပျ။ တကယ့်ကို တသက်တာ မမေ့နိုင်လောက်တဲ့ လေးစားထိုက်တဲ့ ဆရာတွေ၊ သူသူငါ လူသားတိုင်း မကင်းနိုင်ကြတဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်း၊ အချစ်ဇာတ်ကြမ်းတွေလည်း ပါပါ ရဲ့ပျ”

အခန်း (၂၅) - ဘဝစစ်မြေပြင်သို့

၁၉၇၅ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၁၇ ရက်နေ့မှာ ကျနော် အဖေ ဟာ ရုတ်တရက် ကမာရွတ်ဘူတာရုံ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ကားအတိုက်ခံရတယ်။ အဖေ ဆေးရုံပေါ်ရောက်တော့ စကားမပြောနိုင်တော့ပါဘူး။ ပြင်းထန်တဲ့ ဝေဒနာကို ခံစားရင်း ဘေးက ရပ်နေတဲ့ မိသားစုကို မျက်လုံးဖွင့်ပြီး တယောက်စီကို လိုက်ကြည့်နေတယ်။

အဖေမျက်လုံးတွေက ကျနော်ဆီ ရောက်လာ တယ်။ သူများတွေထက် ပိုကြာအောင် ကျနော်ကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။ သူပြောချင်တာတွေ အများကြီး ရှိပါလိမ့်မယ်။ သေချာတာတခုက အဖေဟာ ကျနော်ကို အများကြီး မျှော်မှန်းခဲ့တယ်။ ဒါတွေကို ဘယ်လိုမှ ဆက်လက်ဖန်တီး မပေးနိုင်တော့တဲ့အတွက် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးတော့ လို့ ပြောနေတယ်လို့ ကျနော် အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ခဲ့တယ်။ နောက်နေ့မှာ အဖေဆုံးတယ်။ နောက် ခြောက်လလောက်ကြာတော့ ကျနော် ဆယ်တန်း အောင်တယ်။

အမှတ်ကောင်းကောင်းနဲ့ကို ကျနော်အောင်ခဲ့ပါတယ်။ ကျနော်တန်းခွဲမှာ ကျောင်းသားဦးရေ ၆၄ ယောက်ရှိတယ်။ လေးယောက် (က) စာရင်းက အောင်တယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ကျနော်က ဒုတိယ လိုက်ပါတယ်။ မိသားစုမှာက ကျနော်နဲ့ ပါဆို ကျောင်းသားချည်း ငါးယောက်။ ကျနော် မိသားစုက သိပ်ချို့ချို့တဲ့မဟုတ်ပေမဲ့၊ လူ့လောကကြီးထဲမှာ လင်ယောက်ျား မျက်နှာ ကမ္ဘာမှတ်ပြီး ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို ရောက်လာတဲ့ အမေ့လုပ်စာနဲ့ ကျနော် တက္ကသိုလ် ဆက်တက်ဖို့ ဆိုတာ မဖြစ်စကောင်းဘူး လို့ခံယူတယ်။ အဲဒီနစ်က ဒေသကောလိပ်ဆိုတာ စပေါ်လာလို့ ကျနော်ဆရာ အတတ်သင် ရောက်သွားတာလည်း ပါတယ်ဗျ။ ဘယ် တက္ကသိုလ်ကို ဆက်တက်ရမယ် ဆိုတာ နောက်နှစ်နှစ်ကြာမှ သိရမှာ ဆိုတော့ အမေ့ကို ဒုက္ခပေးတော့ဘူး ဆိုတဲ့ခံယူချက်က ပိုပြင်းထန်လာတယ်။ ဒါနဲ့ဦးစန်းမောင်ဆိုတဲ့ ကျောင်း ဆရာ တယောက်က ဆရာအတတ်သင် ကျောင်းဝင်ခွင့် လျှောက်လွှာတွေ ခေါ်နေတယ် ဆိုတာနဲ့ဝင်ဖြေပြီး အောင်တော့ ဘိုကလေး ဆရာအတတ်သင် ရောက်ခဲ့တော့တာ ပဲ။

ကျနော် နဲ့အတူ အောင်ခဲ့တဲ့မောင်တွေလား၊ ခင်ဇော်က ရေတပ် ဝိုင်းမှူး၊ မြင့်လွင်က စွမ်းအင် အေအီး၊ ကိုကိုလေးက ဆက်သွယ်ရေး အေအီး၊ အားလုံး ဘီအီးတွေ ပေါ့။ အခု ကျနော်ကတော့ ရဲဘက်မှာလေ။ ဟား ဟား လောကကြီးဟာ တခါတခါ ရယ်စရာတော့ အကောင်းသားဗျာ။

တခုပြောစရာ ရှိတယ်ဗျ။ အဲဒီတုန်းက ကျနော်ဟာ အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်သာ ရှိသေးပေမဲ့ တွေးတာတောတာ တော်တော်ကြီးကျယ်နေပြီဗျ။ ဒါကလည်း ဖတ်ခဲ့တဲ့စာတွေနဲ့ ဆုံခဲ့တဲ့သူတွေကြောင့် ထင်ပါရဲ့။ ဖတ်ခဲ့တဲ့စာတွေက ထားပါတော့၊ ကျနော် မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့ခဲ့တဲ့ လူပညာရှိ တယောက်အကြောင်း ပြောချင်တယ် ဗျ။

စာဟော ကွက်စိပ်ဆရာကြီး ခေတ္တရာစိန် ဆိုတာ ကျနော် ဆုံခဲ့ဖူးတယ်။ ကျနော် ဆယ်တန်း အောင်ပြီးတဲ့ အချိန်ပေါ့။ ကျနော်တို့အိမ်ရှေ့အိမ်က ဘကြီး ဦးညွန့်မောင်တို့အိမ် မှာ ဘုရားကိုးဆူကပ်တယ်။ ဘုရားကိုးဆူ ဆရာက ဆရာကြီး ခေတ္တရာစိန် ဗျ။ အဲဒီခေတ်က ဆရာကြီး ရေဒီယိုကနေ ဟောဟောနေတဲ့ ကွက်စိပ်တွေ ကျနော် အမြဲ နားထောင်နေကျ။ ဘာတဲ့သောတရှင်များ မေတ္တာ မမှိန်တဲ့ ကျနော် ခေတ္တရာစိန် ပါတဲ့။ ရေဒီယိုထဲက ကွက်စိပ်ဆရာ ဟာ အပြင်မှာ ဘယ်လိုနေပါလိမ့် ဆိုပြီး ဘကြီးဦးညွန့်မောင်တို့အိမ်ဘက်ကူးပြီး ဆရာကြီးနဲ့ စကားပြောဖြစ်သွားတယ်။ ဆရာကြီးက အဲဒီတုန်းကတောင် အသက်ခုနစ်ဆယ် ကျော်ပြီ။ ယောင်ထုံးကြီးနဲ့ဗျ။ ကွမ်းစားတယ်။ အသားညိုညို ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ မှတ်မှတ်ရရ စကားနှစ်ခွန်း ပါပဲဗျာ။ ကျနော်သေချာ မှတ်မိနေတယ် ... "တခါသေဖူး၊ ပျဉ်ဘိုးနားလည်" "နောက် တခုက "သတိမမူ ဂူမမြင်"၊ သူ့ အယူအဆက တဘာသာ ဗျ။

"မောင်သက်ခိုင်" တဲ့၊ "လူတွေအမြဲပြောပြီး အမြဲမှားနေတဲ့စကားပုံနှစ်ခုရှိတယ်" တဲ့၊ ပထမ တခုက "တခါသေဖူး ပျဉ်ဖိုး နားလည်" တဲ့၊ "မင်းသေချာစဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ သေသွားတဲ့လူတယောက်က သူ့အလောင်းထည့်တဲ့၊ သူ့အခေါင်းတွေ စပ်တဲ့ ပျဉ်ချပ်တွေရဲ့တန်ဖိုးကို နားလည် သွားတယ် ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ် ဖြစ်နေတယ်။ မသေခင် ကျွန်းသစ်ဘယ်ဈေး၊ ပျဉ်းကတိုး ဘယ်ဈေး၊ တောသစ် ဘယ်ဈေး သိအောင် စုံစမ်းသွားရမယ့် အဓိပ္ပာယ် ဖြစ်နေတယ် ငါ့မြေး" တဲ့။

တကယ်တမ်း ဖြစ်ရမဲ့အမှန်က ... "တခါသေဖူး၊ ပြင်ဖို့နားလည်" တဲ့။

"တခါ သေဖူးတဲ့သူက မိမိမှားခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေကို ပြုပြင်ဖို့နားလည်ရမယ် လို့ ပညာရှိတွေက မှာခဲ့တာ စကားပုံဆိုရိုး ပြုခဲ့တာ" တဲ့။ "ရှေ့ဆက်စဉ်းစားအုံး၊ တို့ဗမာလူမျိုး ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ သေဆုံးသွားရင် ယမမင်းက ဘာအမှားတွေ လုပ်ခဲ့တယ် ဆိုတာ စစ်ဆေးတယ်။ အဲဒီတော့မှ သေသူက သူ့အမှားတွေကို သတိရသွားတယ်။ အမှတ်ရသွားတယ်။ ဒီတော့ တခါသေဖူးတဲ့ သူဟာ သူ့အမှားကို ပြုပြင်ဖို့နားလည်သွားတယ်။ ကဲ ... မင်းကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့စဉ်းစားစမ်း၊ ဘယ်စကားက ပိုသင့်မြတ်သလဲ" ... တဲ့။

"ဒုတိယတခုက သတိမမူ ဂူမမြင် ဆိုတဲ့စကားကွ ငါ့မြေးရ" တဲ့။ "မောင်သက်ခိုင်က ဆယ်တန်းတွေဘာတွေ အောင်ပြီးသား ဆိုတော့ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့စဉ်းစားရအောင် အဘက စေတနာနဲ့ ပြောနေတာ" တဲ့။

"ကဲ ... ဘာလဲကွ "သတိမမူ ဂူမမြင်၊ သတိမမူ မြူမြင်တယ်" ဆိုတဲ့စကား၊ အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲတဲ့။ မောင်သက်ခိုင်တို့ ပြောနေတာက ... သတိမထားမိတဲ့သူတယောက်က လမ်းလျှောက်ရင်း အုတ်ဂူကိုမမြင်ဘဲ ဝင်တိုက်မိတယ် ဆိုတဲ့ သဘော ရောက်မနေဘူးလား၊ ဒီလူက အုတ်ဂူတွေကြားထဲ လျှောက်သွားနေလို့လား" တဲ့။ မဟုတ်သေးဘူးကွ။ တကယ်တမ်း ဖြစ်ရမှာက ...

သတိမမူ ကူးမမြင်ကွ။ သတိမမူ၊ ကူးမြင်တယ် တဲ့။ ငါ့မြေးသေချာမှတ်ထား ...

ဘယ်ကိစ္စမဆို သတိမမူနိုင်ရင် တင်ကူးပြီး ကြိုပြီး မြင်နိုင်သိနိုင်တယ်လို့ဆိုလိုတာ။ ဥပမာ ဆိုပါတော့၊ ငှက်တွေ အသိုက်နိမ့်နိမ့်ဆောက်ရင် လေပြင်းတိုက်ခတ်မှာ၊ ဂဏန်းတွေ၊ ပုရွက်ဆိတ်တွေ၊ ပုတ်သင်ညိုတွေရဲ့ အခြေအနေတွေ

ကို သတိပြုပြီး လေ့လာရင် ရေကြီးမယ်၊ မိုးဦးကောင်းမယ်၊ မိုးလည်ကောင်းမယ် စတာတွေကို တင်ကူးကြိုတင် သိမြင်နိုင်တယ် လို့ ဆိုလိုရင်းဖြစ်တယ်” တဲ့။

အဲဒီ စကားနှစ်ခွန်းကို ကျနော်သေချာမှတ်ထားပေမဲ့ ဘယ်နေရာမှာမှ ထုတ်မပြောရဲဘူး။ တခါနှစ်ခါစကားစကြည့်တော့ လည်း လူတကာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိထားတဲ့စကားကို မင်းက ဘာကွန့်တာလဲ ဆိုတဲ့ အချိုးတွေချည်း တွေနေလို့။ ကျနော်စိတ်ကတော့ သိပ်သဘောကျနေခဲ့တယ်။ နောက်နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ကျမှ ကလျာမဂ္ဂဇင်း မှာ ဆရာကြီး ဒေါက်တာသန်းထွန်းက ဒီစကားနှစ်ခွန်းရဲ့ အဓိပ္ပါယ်အမှန်ကို ဆရာကြီး ခေတ္တရာစိန် ပြောတာနဲ့ တသဘောတည်း ရေးလိုက်မှ ကျနော်လည်း ရဲရဲထုတ်ပြောရဲ တော့တယ်။။

ကျနော် ဆရာအတတ်သင်သွားဖို့ အမေ့ကို ပြောတော့ ငါ့သားသဘောတဲ့၊ အမေတို့က ငါ့သား ပညာရေးကို ဘယ်ဟာ ကောင်းတယ် မကောင်းဘူးဆိုတာ လမ်းမညွှန်တတ်လို့ ငါ့သား ကောင်းတယ်ထင်တာကို လုပ်ပါတဲ့။ ကျောင်းအုပ်ခံ ကုန်မယ့်ငွေ ထုတ်ပေးတယ်။ ငါ့သား ကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်တဲ့ ။။

ကျနော်လည်း ဒေသကောလိပ်ဆိုတဲ့နေရာတက်ချင်တာပေါ့။ ဖြစ်ချင်တာနဲ့ဖြစ်သင့်တာ လွန်ဆွဲနေတယ်။ အဝတ်တွေ ထည့်ထားတဲ့ သစ်သားသေတ္တာပေါ်မှာ တော်တော်ကြာ ထိုင်စဉ်းစားနေခဲ့တယ်။ နောက် ကျနော် နေ့စဉ်မှတ်တမ်း စာအုပ်မှာ စာတကြောင်း ချရေးလိုက်တယ်။

ဘာလဲ ဟုတ်လား၊ ဘာတဲ့ ... “ဘဝကို စိန်ခေါ်သည်။ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ဖောက် ရဲရဲလျှောက်မည်” တဲ့။ အဲဒီနေ့ ညနေပဲ ကျနော် အဝတ်သေတ္တာထမ်းပြီး ဘိုကလေး သင်္ဘောပေါ် တက်လာခဲ့တော့တယ်။

ဘိုကလေး ဆရာအတတ်သင်မှာ ကျနော်မေ့မရတဲ့ ဆရာတယောက်ရှိတယ်။ သူက ဘိုကလေး ဆရာ အတတ်သင် ကျောင်းအုပ်ကြီး ဗျ။ နာမည်က ဦးဘိုတဲ့။ ရုတ်တရက် ကြည့်ရင် တောသားကြီး တယောက်ပုံစံ၊ ကျနော်မေ့မရတာက သူ့ရဲ့ဉာဏ်ပညာ ကြီးမြင့်မှုဗျ။ စာတတ်တာကို ပြောမဟုတ်ဘူး။ ပြဿနာတစ်ခုကို ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းခဲ့တာကို ကျနော် တသက် မမေ့နိုင်တာဗျ။

ဆရာအတတ်သင် ရောက်တော့ ကျနော်အသက်က ဆယ့်ရှစ်နှစ်ကျော်ရုံပဲ ရှိသေးတယ်။ တခြားသင်တန်းသားတွေက အများအားဖြင့်သုံးဆယ်ဝန်းကျင်တွေ။ လုပ်ငန်းခွင်ထဲက ဆရာတွေဆို လေးဆယ်ကျော်တွေ။ သင်တန်းသားတွေက ယောက်ျားရော မိန်းမရော၊ အဲ သင်တန်းသူတွေကော ဆိုပါတော့။ သင်တန်းစဉ်းကမ်းအရ ကိုယ်ဝန်ဆောင်တွေ တက်ခွင့်မရှိဘူး။ နောက်သင်တန်းမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိလာတာတို့ဘာတို့ဆို မူလအလုပ်ခွင်ကို ပြန်ပို့တာ။ ဘာကြောင့်လည်း ဆိုတာ ကျနော်လည်း သိပ်နားမလည်လှပါဘူး။ ကျနော်က ကလေးပဲ ရှိသေးတာလေ။

ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ဗျာ။ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ အတူရှိကြတဲ့သင်တန်းကျောင်းမှာ ဖိုမ ပြဿနာ ဆိုတာ ဆန်းတော့မဆန်းလှ ပါဘူး။ အခု ဆရာကြီး ဦးဘိုနဲ့ ထိပ်တိုက်တိုးခဲ့တဲ့ပြဿနာကတော့ ဆိုးလွန်းသဗျာ။ ပြဿနာက ကျနော် ပြဿနာ မဟုတ်ဘူး။ ကျနော်က ဆရာအတတ်သင်မှာ “ဦးသက်ခိုင်” လို့သာ နာမည်ရဲ့မှာ ဦးတပ်ခေါ်နေတာ လူက ငချွတ် ဆိုတော့ နေရာတကာ စပ်စပ် လျှောက်ပါနေတယ်။ ကျနော် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားနေတာလည်း ရှိတယ်။ ဒါတွေ ထား ပါအုံး။ ဆရာကြီးဦးဘိုအကြောင်း ဆက်ရအောင်။

ပြဿနာ ဖန်တီးရှင်က ကိုသိန်းမြင့်တဲ့။ ပဲခူးတိုင်း၊ ကဝဇာတိ သင်တန်းသားပေါ့။ သူက အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင်။ သူနဲ့ပြီနေတာကလည်း နာမည်တူ ထူးထူးဆန်းဆန်း မသိန်းမြင့်တဲ့။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးက လူလွတ်တွေပါ။

ဘယ်တုန်းက ဘယ်လိုပြဿနာကြုံမှန်းတော့ ကျနော်လည်းမသိဘူး။ တနေ့ကိုသိန်းမြင့်က “သက်ခိုင် ... ငါနဲ့ ခဏ လိုက်ခဲ့စမ်းပါ” တဲ့။ ဘယ်ကို ဘာလိုက်လုပ်ရမှာလဲ ဆိုတော့ “ငါ မသိန်းမြင့်နဲ့ချိန်းထားလို့” တဲ့။ ကျနော်လည်း ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး မေးမနေတော့ဘူး။ သူ့နောက်ကို လိုက်သွားလိုက်တယ်။

စာသင်ဆောင်တွေက အိပ်ဆောင်တွေနဲ့ တော်တော်လှမ်းတယ်ပျ။ သူ ကျနော်ကို ခေါ်သွားတာက အစွန်ဆုံးက အီးဆောင်၊ အေဘီစီအီး လေ၊ အဲဒီမှာ မသိန်းမြင့်က အဆင်သင့်စောင့်နေတယ်။ ကိုသိန်းမြင့်က ကျနော်ကို မှာတယ်။ သေချာစောင့်နေတော့တဲ့။ တကယ်ပါပျ။ ကျနော်က သိပ်ငယ်လွန်းနေတော့ ဘယ်လိုဘာညာတွေလည်း တောင်တောင်အီအီ မစဉ်းစားမိပါဘူး။ အဆောင်ကိုတက်တဲ့ အုတ်လှေခါးခုံပေါ်မှာ ထိုင်နေတာပဲ။ အထဲမှာ သူတို့ ဘာလုပ်နေကြလဲ ဟုတ်လား။ ကျနော် အပြင်မှာသာစောင့်နေတာ၊ ချောင်းလည်း မကြည့်ပါဘူး။ ဘာလုပ်နေကြမှန်း တကယ် မသိရိုး အမှန်ပါ။ နောက်မိုးမီးလောင်သလိုဖြစ်မှ ရိပ်မိ တာ။

ကျနော် စာအုပ်တစ်အုပ်ဖွင့်ဖတ်ရင်း ထိုင်စောင့်နေလိုက်တာ ဘယ်လောက်ကြာမှန်းမသိဘူး။ “ဟေ့ ... မောင်သက်ခိုင် တယောက်တည်းဘာထိုင်လုပ်နေတာတုန်း” ဆိုတဲ့အသံကြားလို့ မော့ကြည့်လိုက်တော့ လားလား ... ကျောင်းအုပ်ကြီး ဦးဘို ပါလားပျ။

နောက်သူက ပြောပြောဆိုဆို အဆောင်လှေခါးကနေတက်၊ ဟနေတဲ့တံခါးကိုဖွင့်ပြီး ကိုသိန်းမြင့်တို့ ချိန်းတွေနေတဲ့ အတွင်းဘက်ကို လှမ်းကြည့်တယ်။ ဆရာကြီးဟာ ရုတ်တရက် ချာကနဲလှည့် ပြန်ဆင်းလာပြီး “သက်ခိုင် ... မင်းနဲ့ မင်းသူငယ်ချင်း ငါ့အိမ်ကို ဒီညလာခဲ့အုံး” ဆိုပြီး ခပ်သုတ်သုတ် သူ့အိမ်ဘက်ကို ထွက်သွားပါတော့တယ်။

ကျနော်လည်း ဝိုင်ပြီး ဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေတုန်း ကိုသိန်းမြင့်တို့နှစ်ယောက် အဆောင်ထဲက ထွက်လာတယ်။ မျက်စိမျက်နှာပျက်ပြီး “သက်ခိုင် စောစောကလာသွားတာ ကျောင်းအုပ်ကြီးလား” တဲ့။ အဲဒီတော့မှ သူတို့ အဝတ် အစား ပုံစံတွေကို ကြည့်ပြီး ကျနော်လည်း ရေးတေးတေး သဘောပေါက်တော့တယ်။ သေချာတာပေါ့ပျ။ တကယ့်ကို မိုးမီးလောင်တဲ့ကိန်းပေါ့။ ဘာတဲ့။ ဓားခုတ်ရာ လက်လျှို့ ဆိုတာလေ။ သူတို့ကလည်း သူတို့အပြစ်နဲ့သူတို့၊ ကျနော် ကလည်း ကြံရာပါစာရင်းဝင်၊ သင်တန်းကလည်း ကြီးလိုက်တဲ့စည်းကမ်း၊ ဆရာကြီးက ဘာတွေသွားတာလဲ၊ ဟုတ်လား။ စဉ်းစားသာကြည့်ပေတော့၊ ထုတ်လွှင့်ပြသရန်မသင့်လို့ ကျနော်တော့မပြောပါရစေနဲ့တော့၊ သူ့ထက်ကြီးတဲ့ ပြဿနာတောင် သူ့လောက်မကြီးဘူး ထင်ပါရဲ့ပျ။

မသိန်းမြင့်လည်း ဘိုသီဘတ်သီ ဒီဇိုင်းနဲ့ အမျိုးသမီးဆောင်ဖက်ပြန်၊ ကိုသိန်းမြင့်လည်း ကြောင်အမ်းအမ်းနဲ့ ငူငူကြီး လုပ်နေ၊ နောက်ဆုံးတော့ ချင်းတွင်းဆောင်မှာ အရေးပေါ်ညီလာခံ ခေါ်ရတော့တာပဲ။ တက်ရောက်သူတွေက ပဲခူး ဦးတင်အေး၊ ရေတာရှည်မောင်သောင်း (ပဲခူးဘောလုံးလက်ရွေးစင်)၊ တောင်ငူတင်ဝင်း (ပဲခူးတိုင်း ဘောလုံး လက်ရွေးစင်)၊ ကိုကျော်မြ (ဧရာဝတီတိုင်း ဘော်လီဘောလက်ရွေးစင်)၊ ပဲခူးဦးကျော်ရွှေ၊ စုစုပေါင်း ဆယ်ယောက် ရှိမယ်။ ဦးသောင်းက ... “နေပါအုံး သိန်းမြင့်ရ၊ ဆရာကြီး ဝင်ကြည့်တော့ မင်းတို့က ဘာလုပ်နေကြတုန်း” တဲ့။ အလိုက်မသိ စွတ်မေးနေတယ်ပျ။

ကိုသိန်းမြင့် မဖြေနိုင်ဘူး။ ခေါင်းကိုတွင်တွင်ကုတ်ပြီး “ကျနော် မသိန်းမြင့်ကို ယူလိုက်တော့မယ်ပျ။ နှစ်ယောက် စလုံး ကျောင်းကနေထွက်သွားတော့မယ်” တဲ့။ တက်ရောက်သူအားလုံးလည်း ဆက်မေးဘို့မလိုဘဲ ငြိမ်ကုန်ကြရော။ သေချာ

စဉ်းစားလေ၊ အရှက်တကွ အကျိုးနည်းမဲ့ကိစ္စဆိုတာ ထင်ရှားလေပဲဗျာ။ သင်တန်းက ထွက်ခိုင်းလို့ ကိုယ့်အရပ် ကိုယ် ပြန်ရရင်တောင် ဘာပြဿနာကြောင့် ပြန်လာသလဲ မဖြေနိုင်တဲ့ကိစ္စ။

အကုန်လုံးငုတူတူ ဝိုင်တိုင်တိုင် ဖြစ်နေကြတုန်း ပဲခူး ဦးတင်အေး က ရုတ်တရက် "ဟို ... အမှုတဲ့ တရားခံ "ဒါရိုက်တာ ကိုသက်ခိုင်လေး" ကော ဘာလုပ်မှာလဲ" တဲ့။ သူပြောတာ နှစ်ခုစလုံး မှန်တယ်ဗျာ။ ကျနော်က ဒီအမှုမှာ ကြံရာပါ အမှတွဲ၊ နောက် ကျနော်က ဒါရိုက်တာ ဖြစ်နေပြီဗျ။ ဘယ်ကလာ ကုမ္ပဏီဒါရိုက်တာ ရမှာလဲ ဗျ။ ပြဇာတ်ဒါရိုက်တာ ပြောရမလား၊ ကဇာတ်ဒါရိုက်တာ ပြောရမလား။

ဆရာအတတ်သင်ကို ရောက်ပြီး တလလောက်လည်း ကြာရော ကျနော် ဒါရိုက်တာ ဖြစ်တော့တာပဲ ဗျာ။

အခန်း (၂၆) - ဒါရိုက်တာ သက်ရှိ

ဒီလိုပျံ့၊ ဆရာအတတ်သင် ရောက်ခါစက ဘောလုံးကန်လိုက်၊ ပင်ပေါင်ရိုက်လိုက်နဲ့ အချိန်ဖြုန်းနေခဲ့တာပျံ့၊ ကျနော် ရောက်နေတာက ကျောင်းဖွင့်မယ့်ရက်ထက် ဆယ်ရက်လောက် စောနေတာလည်းပါတယ်။ နောက်တဖြည်းဖြည်း သင်တန်းသားတွေ စုံလာတဲ့အချိန်မှာ မောင်မယ်သစ်လွင် ကြိုဆိုပွဲအတွက် ပြင်ဆင်ကြတယ်။

အဲဒီမှာ ထူးခြားတာက မောင်မယ်သစ်လွင်ကြိုဆိုပွဲမှာ အဓိက တင်ဆက်မှု၊ အစီအစဉ်လေးခု ပါတယ်။ အစီအစဉ် တခုစီကို ဌာနမှူး တယောက်စီက ကြီးကြပ်တင်ဆက်တာ။ ဆရာအတတ်သင်ဆိုတော့ ကျောင်းအသင်းလေးသင်း ဝါစိမ်းနီပြာ ခွဲတဲ့သဘောလည်း ပါမယ်ပျံ့။

စိုက်ပျိုးရေး ဌာနမှူး ကဦးအောင်မောင်၊ သူက “နပန်းဆံယိမ်း”၊ ပညာရေး သိပ္ပံဌာနမှူး ဦးဘစန်းက “ပြည်ထောင်စု” ပြဇာတ်၊ သမိုင်းဌာနမှူး ဒေါ်စုစုလှိုင်က “မြန်မာပြည်သား” တေးသရုပ်ဖော်။ အားလုံးခွင့်ချပြီးနေပေမဲ့ အသစ် ရောက်လာတဲ့ သင်္ချာဌာနမှူး ဒေါ်မြသီတာက ဘာလုပ်ရမယ် ဆိုတာ စဉ်းစားမရဖြစ်နေတုန်း၊ ကျနော်သာ ကိုယ်တိုင် ဒါရိုက်တာ လုပ်ရရင် လုပ်ပြလိုက်ချင်တယ် ဆိုပြီး တတ်သမျှ၊ မှတ်သမျှ ဇာတ်ညွှန်းကို ကိုယ့်ပါးစပ်ဆိုင်းနဲ့ ကိုယ် အဆောင်ထဲကမောင်တွေကို နမူနာ လုပ်လုပ်ပြနေတဲ့ သတင်း ဒေါ်မြသီတာဆီ ပေါက်သွားပါလေရော။

ဆရာမက ကျနော်ကိုခေါ်ပြီး “ဦးသက်ရှိ ပြောတဲ့ဇာတ်ကို ဆရာမကို ခင်းပြစမ်းပါ” တဲ့။ ဘာပြောကောင်းမလဲပျံ့၊ ဇာတ်ပိုင်းဝင်နေတဲ့ ကျနော် ... နမူနာလုပ်ပြတာဆယ်မိနစ်တောင်မကြာလိုက်ပါဘူး၊ ဆရာမက သဘောကျပြီး “ဟုတ်ပြီ၊ ဒီအစီအစဉ်ကို ဆရာမတို့အသင်းက တင်မယ်” လို့ သဘောတူလိုက်ပါရောပျံ့။

ခင်ဗျားက ကျနော်ဇာတ်ပိုင်းကို မသိသေးလို့။ ကျနော်က ဆယ့်လေးနှစ်သား လောက် ကတည်းက ဇာတ်စင်ပေါ်တက်ခဲ့တာ။ ရွှေမန်းတင်မောင်တို့၊ ပန်ကျာ ကြည်လင်တို့လို ဇာတ်တော့မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျနော်တို့ခေတ်က တန်ဆောင်တိုင်၊ သီတင်းကျွတ်တွေမှာ အရပ်ဇာတ်စင်တွေ အများကြီး ပေါ်ခဲ့တဲ့ခေတ်လေ။ အထူးသဖြင့် တေးသရုပ်ဖော်တွေ ခေတ်စားတဲ့ကာလပေါ့။ သီချင်းကို သရုပ်ဖော်တာရော၊ ဇာတ်လမ်းကို သရုပ်ဖော်တာရော စုံလို့။

အဲဒီ အရပ်စင်တွေမှာ ပါခဲ့တာလေ။ အစဆုံး ပါဝင်ခဲ့တဲ့ဇာတ်က ကလိင် အောင်ပွဲ ပျံ့။

အာသောက ဘုရင်က ကလိင် တိုင်းကို ဝင်တိုက်ပြီး အောင်ပွဲရတယ်၊ တိုက်ပွဲ

ပြင်းထန်လွန်းလို့ လူတွေအများကြီး သေတယ်။ အဲဒီ တိုက်ပွဲအပြီးမှာ အာသောက စစ်ကို စိတ်ကုန်သွားတယ်။ အဲဒီဇာတ်လမ်းမှာ ကျနော် စပြီး ပါခဲ့တာ။ ဘယ်နေရာမှာလဲ ဟုတ်လား။ စစ်မြေပြင်မှာ ကျဆုံးခဲ့တဲ့စစ်သည်အလောင်းတွေထဲက အလောင်းတလောင်းအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရတာ။ လိုက်ကာဖွင့်လိုက်တာနဲ့ ဇာတ်စင်ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လူသေကောင်လို မှောက်နေရတာ။ ဇာတ်လမ်း ဆုံးတဲ့အထိပဲ။ နောက်ခံသီချင်းကို ခုထိ နားထဲကြားနေတုန်း။ “ကလိဂ်တိုင်း ဝိုင်းကာ၊ စစ်ရေးဆင်၊ ယနေ့သည်လည်း ငါ့၏ အောင်ပွဲပင်” တဲ့။

သိပ်လည်း အထင်သေးမသွားနဲ့အုံး၊ နောက်ပိုင်း ဘကြီးအောင်ညာတယ် ဆိုတဲ့ဇာတ်လမ်းမှာ ကျနော်က မောင်ချစ် ဖြစ်သွားတယ်။ ပြောရရင်ဗျာ ... အဲဒီ အရပ်ဇာတ်ပွဲပေါင်းများစွာကို ကြုံခဲ့တဲ့ ကျနော်ဟာ တကယ်လို့များ အခွင့်သာ ကြုံပါစေ၊ တခုခုတော့ ထူးထူးခြားခြား လုပ်ပြလိုက်အုံးမယ်ဆိုတဲ့ အတွေးလည်း ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ အခုတော့ ရေကန်အသင့် ကြာအသင့် ပါပဲဗျာ။

အော် ဆရာအတတ်သင် မောင်မယ်သစ်လွင်ဆိုလို့ ချောက်တီးချောက်ချက် ထင်လို့လား။ ဇာတ်စင်အခမ်းအနား၊ ဇာတ်ဆောင်အဝတ်အစား၊ မြန်မာ့ဆိုင်းဝိုင်းကြီး၊ ကာလပေါ်တီးဝိုင်း ပစ္စည်းအစုံအလင်ဟာ ယဉ်ကျေးမှုဝန်ကြီးဌာနက ထုတ်ပေးတာဗျ။ ဆိုင်းအဖွဲ့က ယဉ်ကျေးမှုဝန်ကြီးဌာန ဆိုင်းအဖွဲ့၊ ကာလပေါ်တီးဝိုင်းက ကျနော်တို့ ဆရာအတတ်သင် က “ဂီတဌာနမှူး ဂီတနက်သန် ဦးအုံးလွင်” ဆိုတော့ သူ့တပည့်တွေနဲ့သင်တန်းသားတချို့ ဝင်တီးခတ် ကြတာ။ နောက်ပိုင်းတော့ ကျနော်လည်း ဆရာဦးအုံးလွင် တပည့်ပေါ့။

ကျနော်တင်တဲ့ဇာတ်က “ခေတ်သစ်ဥမ္မာဒန္တီ” တဲ့။ တေးသရုပ်ဖော်ရေး၊ အကရေး ရောလို့။ အသုံးပြုမယ့်သီချင်းတွေကို ကျနော်ကိုယ်တိုင် ရွေးတယ်၊ ဆက်တယ်။ ဆက်တယ်ဆိုတာ သီချင်းတွေက တောင်တပုဒ်၊ မြောက်တပုဒ်တွေမို့ အခန်းကူးပြောင်း အဆင်ပြေအောင် ဆက်စပ်တာကို ပြောတာ။

ကျနော်ဇာတ်မှာ ဇာတ်ဆောင်ဝင်လုပ်ချင်တဲ့သူတွေ များလွန်းလို့ တားယူရတဲ့အထိ။ ကျနော်ကိုယ်တိုင်လည်း ဥမ္မာဒန္တီ နေရာမှာ သရုပ်ဆောင်၊ စုစုပေါင်း သရုပ်ဆောင် ဆယ်လေးယောက်နဲ့ဗျာ။

ကျနော်ဟာ မြန်မာ့ဆိုင်းဝိုင်းကြီးနဲ့ရော၊ ခေတ်ပေါ်တီးဝိုင်းနဲ့ပါ ဇာတ်တိုက်ရတယ်။ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုတီးပါ၊ ဘယ်နေရာမှာ ရပ်ပါ၊ ဘယ်လိုအခန်းပြောင်း တီးလုံးဝင်ပါ ဆိုတာတွေပေါ့။ အမှန်က ကျနော်က ပိုးဝင်ပြီး ဇောနဲ့သာ စီမံခန့်ခွဲနေတာ၊ ကျနော် ဂီတအခြေခံက ဒိုးဝိုင်းမှာ ဝါးလက်ခုပ်တီးတဲ့အဆင့် ဗျ။

နောက်တခု မှတ်မှတ်ရရ ဖြစ်ချင်တော့ ဇာတ်သီချင်းတွေ ကက်ဆက်တလုံးနဲ့ကူးနေတုန်း ရေဒီယိုထဲက ရုတ်တရက် ဝင်လာတဲ့ ရုရှားစကားလိုလို အသံသြကြီးနဲ့ခပ်ကြောင်ကြောင် အသံတခု ကူးမိသွားတယ်။ ကျနော်နားထဲတော့။ “အချိန်စေတော့မယ်လားဟေ့ ...” ဆိုတာမျိုး ကြားမိတာပဲ။ တော်တော်ကို ကြောင်စီစီ အက်ကွဲကွဲ အသံကြီးဗျာ။ အဲဒီ အသံကြီးကို ကျနော်ဇာတ်ဝင်ခန်း အစမှာ သုံးလိုက်တယ်။ တိုတိုပြောရရင်ဗျာ ... ဆယ်ရက်လောက် ဇာတ်တိုက်ပြီး ကဇာတ်ကို တင်တဲ့ မောင်မယ်သစ်လွင်ကြုံဆိုပွဲဥမ္မာ ... ကန့်လန့်ကာဖွင့်ဖွင့်ချင်း “အချိန်စေတော့မယ်လားဟေ့ ...” နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်တူတဲ့ ခပ်ဆန်းဆန်း အသံကြီးကို ပရိသတ်ပွဲ စကျလိုက်တာ ကျနော်တင်တဲ့ဇာတ်ဟာ ဘိုကလေး တမြို့နယ်လုံး ဟိုးဟိုးကျော်ခဲ့ရော ဆိုပါတော့။ ကျော်ဆို ဧရာဝတီတိုင်းအဆင့်အရာရှိတွေ၊ မြို့မိမြို့ဖ အကုန်ကြွလာ ကြည့်ကြတယ်လေ။

ခင်ဗျားက စကားလမ်းကြောင်း လွဲနေပြီထင်လို့လား၊ မလွဲပါဘူးဗျာ၊ အခု ကိုသိန်းမြင့် ပြဿနာကို အစည်းအဝေး ထိုင်နေကြတဲ့ ဆရာသမားအားလုံးက ကျနော်တင်ခဲ့တဲ့ ခေတ်သစ်ဥမ္မာဒန္တီထဲက ကျနော်ဇာတ်ဆောင်တွေချည်းပဲဗျ။ ဒါကြောင့် ပြဿနာကိုနောက်ဆုံးအဖြေရှာဖို့ ငချွတ်ဒါရိုက်တာလေးဆီရောက်လာတာ။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျနော် စိတ်ထဲ သိပ်မစိုးရိမ်မိတော့ဘူး။ ကျနော်လိုက်သွားတာ မှန်တယ်။ အပြင်က စောင့်နေတယ်။ အထဲမှာ သူတို့ ဘာလုပ် သလဲ ကျနော်မသိဘူး၊ ဒါအမှန်တရားပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျနော် ဒီပြဿနာကို ရှင်းလို့ရမယ်လို့ ယုံကြည် နေတယ်။

ဒါနဲ့ကျနော် ကိုသိန်းမြင့်ကို လက်ကုတ်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းကို ခေါ်လိုက်တယ်။ "ကိုသိန်းမြင့်၊ ခင်ဗျား သိပ်စိတ်ပူမနေနဲ့၊ ကျနော်လိုက်ရှင်းမယ်၊ တခုရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိချင်တာက ခင်ဗျားတို့ကို ဘယ်ပုံစံနဲ့ ကျောင်းအုပ်ကြီး တွေသွားသလဲ၊ ဒါတော့ ကျနော်တယောက်တည်းကို ခင်ဗျား ဖွင့်ပြောပါ။ ဒါမှ ကျနော်က ဘယ်လိုရှင်းပြ၊ တောင်းပန်ရမယ်ဆိုတာ သိမှာပေါ့ ..." လို့ဆိုတော့ ကိုသိန်းမြင့်က အတော်ကြာငြိမ်နေပြီးမှ ... "တို့က အိုက်တာနဲ့ အဝတ်အစားတွေ ချွတ်ထားတာ" တဲ့။ ကျနော်ကလည်း သိချင်စိတ် ထိန်းမရတော့တာနဲ့ "အိုက်လို့ချွတ်ထားတာက အပေါ်ပိုင်းပဲလား၊ ဆိုတော့ သူက "ဟင့်အင်း တကိုယ်လုံး" တဲ့။

ကျနော်လည်း သူပြောတာမှ ရှင်းတော့တယ်။ ဟား ... ကောင်းကြရာပေါ့ဗျာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျနော်ကတိအတိုင်း ကျနော်လိုက်ရှင်းမယ်၊ ကျနော်ဦးဆောင်ပြီး ရှင်းမယ်၊ သက်သက်ညာညာ စဉ်းစားပေးဖို့ ဆရာကြီးကို ကျနော် တောင်းပန်မယ် ဆိုပြီး အဆောင်ပေါ်က ဆင်းပြီး ဆရာကြီး အိမ်ဘက်ကို ဦးတည်လိုက်တယ်။

နောက်က ဦးသောင်းက အသံပြုကြီးနဲ့အော်နေတယ်။ ဘာတဲ့၊ "အချိန်စေ့တော့မယ်လားဟေ့ ... ရဲဘော် သက်ခိုင် ချီတက်" တဲ့။

ကျနော်တို့အဆောင်နဲ့ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးအိမ်ဟာ သိပ်မဝေးလှဘူးဗျာ။ ဆယ်မိနစ်လောက်ပဲ လျှောက်ရတယ်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး အိမ်ကို ရောက်တော့ ည ခုနစ်နာရီခွဲလောက် ရှိနေပြီ။ ကျနော်က ရှေ့က၊ ကိုသိန်းမြင့်က နောက်က။ အိမ်ပေါ်ကို ခပ်ယိုယို တက်သွားကြတယ်။ ဆရာကြီးက ကုလားထိုင်မှာထိုင်ရင်း တိုင်းမိ စာစောင် တစောင် ကို ဖတ်နေတယ်။

ကျနော်က ဆရာကြီးနဲ့ မလှမ်းမကမ်းက ခုံပုလေးပေါ်မှာ ခပ်ကျုံ့ကျုံ့လေး ထိုင်ချလိုက်တယ်။ ကျနော်က တိုးလျှိုးတဲ့ လေသံနဲ့ ... "ဆရာကြီး ခင်ဗျာ" ဆိုတော့ ...

သူက ... "ဟေ့ ..." တဲ့။ ကျနော်လည်း ထစ်ထစ်အအနဲ့ စကားဆက်ရတယ်။ "ကျနော်ကို စကားနည်းနည်း ပြောခွင့် ပေးပါခင်ဗျာ" ဆိုတော့ "အေး" တဲ့။ ကျနော် ပြောနေတာကို သူ စိတ်မဝင်စားသလိုပဲ။ ဖတ်လက်စ တိုင်းမိမဂ္ဂဇင်းကို ဆက်ဖတ်နေတယ်။ နောက်က ကိုသိန်းမြင့်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ တခြားခုံပုလေးပေါ်မှာ မျက်နှာကို အောက်ငုံ ထားပြီး စက္ခုမြေ့ ချနေလေရဲ့ဗျာ။

ကျနော်လည်း ပြောလက်စနဲ့မထူးတော့ပါဘူး ဆိုပြီး ဆက်တွန်းတော့တာပေါ့။

"ဆရာကြီး၊ ညနေက ကျနော်တို့ မှားသွားပါတယ်၊ ဆရာကြီးကို မရိုသေ၊ မလေးစားလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်သင်တန်း စည်းကမ်းကိုလည်း နားလည်ပါတယ်။ အခုဖြစ်သွားရတာက မမျှော်လင့်ပဲ ..." လို့ စကားစရိုရိုသေး၊ ဆရာကြီးက ရုတ်တရက် စာဖတ်တာကိုရပ်ပြီး ကျနော်ဘက်ကိုလှည့်၊ လက်ပြုပြီး တားလိုက်တယ်။ "တော်တော့ သက်ခိုင်၊ တော်တော့" တဲ့။ ဟာ ... ကျနော်လည်း တော်တော်လန့်သွားတယ်။ နောက်သူက လေသံအေးလေးနဲ့ တခွန်းချင်း ပြောလိုက်တယ်။

"မှားတာက မင်းတို့မဟုတ်ဘူး၊ ငါမှားတာ။ ကျောင်းနောက်ပေါက်က ငါဝင်လာမိတာကိုက ငါမှားတာ။ အဆောင်ထဲမှာ လည်း မှောင်မဲနေတော့ ဘာရှိမှန်းတောင် ငါမသိဘူး။ မင်းတို့ ဘာလုပ်နေသလဲ ဆိုတာလည်း ငါမသိဘူး။ ကဲ၊ ကဲ .. မင်းတို့ပြန်တော့" တဲ့။

အောင်မလေးဗျာ၊ တော်ပါသေးရဲ့။ ကျနော်စိတ်ထဲ ကျွမ်းထိုးချင်စိတ်တောင် ပေါက်သွားတယ်။ အဆောင်ကို ဘယ်လို ပြန်ရောက်လာမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။

ကျနော် ဆရာအတတ်သင် ကျောင်းအုပ်ကြီးရဲ့ ဩဝါဒကတော့ ဤမျှသာပါပဲ။ သူဘယ်လောက် ဉာဏ်ပညာ ကြီးတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျားသာ ဆက်စဉ်းစားတော့။ ကျနော်လည်း ငယ်တုန်းဆိုတော့ သူဖြေရှင်းလိုက်တဲ့ နည်းလမ်းကို သတိ

မထားမိဘူး။ သာမန်ကာလျှံကာ နေခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရှေ့နေဦးရေးတို့ဘာတို့ အကြောင်းတွေ နောင်ဖတ်မိတော့မှ ဆရာကြီးရဲ့ ပြဿနာဖြေရှင်းပုံကို နားလည်လာခဲ့တယ်။ ကိုယ်တိုင်လည်း အရှင်းရခက်တဲ့အခြေအနေ ခပ်ကြပ်ကြပ် တွေ ဆုံတိုင်း သတိရတာပါပဲ။ ဘယ်ဘက်ကကြည့်ကြည့် ပြေငြိမ်းနေအောင် အဖြေတခုထုတ်ဖို့ဆိုတာ လွယ်မယောင် ခက်တာမျိုးကလား ဗျာ။

ဗျာ၊ ရှေ့နေ ဦးရေး အကြောင်း ဟုတ်လား။ အဲဒါ ရတနာပုံခေတ်က မွန္တလေးမြို့က အမိန့်တော်ရ ရှေ့နေမင်း ဗျာ။ သူ့ အဆုံးအဖြတ် အယူအဆတွေက နည်းနည်းတော့ ထူးတယ်၊ ဒီလို ဗျာ။

ရှေ့နေဦးရေးရဲ့သမီး၊ မယ်ရင်မီးဖွားတုန်းက တဲ့။ သမီးက မီးဖွားခါနီး ထုံးစံ တညတော့ ဝိုက်နာလာသတဲ့။ ဒီတော့ အသံထွက်ပြီး "အမယ်လေး အဖေရယ်၊ နာလိုက်တာ၊ မကယ်နိုင်ကြတော့ဘူးလား" လို့အော်သတဲ့။ ဦးရေး ရဲ့ဇနီးက ဆုံးပါး သွားပြီ။ ဒီတော့ သမီးလုပ်သူက ဝိုက်နာတာ မခံနိုင်လွန်းလို့ အဖေကို အားကိုးတကြီး တ ပြီး အော်နေတာ။ ဒီတော့ ဦးရေးက သမီး မယ်ရင်၊ နာသလား သမီးရယ် လို့မေးတော့၊ သမီးလုပ်သူက "နာတာပေါ့ အဖေရယ်" လည်းဆိုရော၊ သူ့သားတွေထဲက တယောက်ကို "ဟေ့ကောင် ငရွှေ၊ သွား တောင်ပြင်က လက်သည်တယောက် သွား ခေါ်ချေ" တဲ့။ နောက်တခါ သမီးလုပ်သူက အော်ပြန်ရော၊ ဦးရေးက မေးပြန်ရောတဲ့။ "သမီး မယ်ရင်၊ နာသလား သမီးရယ်" တဲ့။ "နာတာပေါ့ အဖေရယ်" ဆိုပြန်ရော။ နောက်သားတယောက်ကို "ဟေ့ကောင် ငအောင်၊ သွား .. မြောက်ပြင်က လက်သည် တယောက် ထပ်ခေါ်ခဲ့" ဆိုပြီး ခိုင်းပြန်ရောတဲ့။

ဒီလိုနဲ့ နာသလားမေးလိုက် လက်သည်ထပ်ခေါ်လိုက်နဲ့ မွန္တလေးမြို့၊ လေးပြင်လေးရပ်က လက်သည် ကုန်ရော။ မယ်ရင်လည်း ကလေးမွေးရော ဆိုပါတော့။ ဒီလိုနဲ့ နောက်နေ့မနက်လည်း မိုးလင်းရော ညက ရှေ့နေဦးရေး သူ့သမီး မီးဖွားတာကို မြို့ရှိလက်သည် အကုန်ခေါ်တဲ့သတင်း မွန္တလေးတမြို့လုံး ပျံ့နေရောတဲ့။ ဒီတော့ သားလုပ်သူတွေက ရှက်တာနဲ့ အဖေဖြစ်သူ ရှေ့နေဦးရေးကို ပြောတယ်တဲ့။ "အဖေ လုပ်ပုံကောင်းသေးရဲ့လား၊ အခု အဖေ့သမီး မီးဖွားတဲ့ ကိစ္စ၊ အဖေ့လုပ်ပုံကြောင့် တမြို့လုံးပြောစရာဖြစ်ကုန်ပြီ" လို့ ဆိုကြတော့ ဦးရေးက မှတ်လောက်သားလောက် တဲ့ စကားတစ်ခွန်းပြောတယ် တဲ့။

"ငါ့သားတွေ" တဲ့။ "ပြောတာက အရပ်၊ ဆုံးမှာက ငါ့သွေး" တဲ့။ "ငါ့သမီး မယ်ရင် တစုံတခုများဖြစ်ရင် ရင်ထုမနာ ဖြစ်ရ မယ့်အထဲမှာ မင်းတို့လည်းပါတယ်" တဲ့။ "ဒါကြောင့် အရပ်က ဘယ်လောက်ပြောပြော ဒီကိစ္စမှာ မကြားသလိုသာ နေလိုက်ကြ" တဲ့။

နောက် ဦးရေး ဇာတ်လမ်း ရှိသေးတယ်ဗျာ။ တနေ့ ဦးရေး အိမ်ရှေ့ကို အမူးသမားတယောက်က ဖြစ်လျှောက်သွားရင်း "ဟေ့ကောင် ငရေး မင်းလို ကောင်မျိုး " ဒါ " ပဲထင်တယ်" ဆိုပြီး ဆဲဆိုသွားသတဲ့။ ဦးရေးက အိမ်အပေါ်ထက်ကနေ အဲဒီ ဆဲသံကို ကောင်းကောင်းကြီး ကြားလိုက်တယ်တဲ့။ အောက်ထပ်က သူ့သားတွေလည်းကြားတော့ သူ့အဖေရှိရာ အပေါ်ထပ် ပြေးတက်လာပြီး ... "အဖေကြားတယ် မဟုတ်လား၊ အဖေ့ကို စော်ကားသွားတာ၊ ကျနော်တို့မခံနိုင်ဘူး၊ ဒင်းကို သတ်ရမှ အေးမယ် ... " ဆိုပြီး ဒုတ်ဆွဲ ဒါးဆွဲ လုပ်ကြတယ်တဲ့ ဗျာ။

ဒီတော့ ရှေ့နေ ဦးရေးက "ဟေ့ကောင်တွေ နေကြအုံး၊ မင်းတို့ကသာ ငါ့ကို ဆဲသံကြားတယ် ပြောနေတာ၊ ငါကိုယ်တိုင် တော့ ဘာမှ မကြားလိုက်ဘူး၊ ဆဲတယ်ဆိုလည်း မင်းတို့ကို ဆဲတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ကိုဆဲတာ ငါကိုယ်တိုင် ရှင်းမယ်" လို့ ခဏဟန့်ထားသတဲ့။ သားလုပ်သူတွေက "အဖေကိုယ်တိုင် မရှင်းလို့ကတော့ ကျနော်တို့က အသတ်ပဲ" ဆိုပြီး လက်တုန့်ပြန်ဖို့ အသင့်ပြင်ထားကြတယ် တဲ့။

နောက် ချက်ချင်းဆိုသလို ဦးရေး သူ့လူယုံတယောက်ကို ခေါ်ပြီး စောစောက ဆဲသွားတဲ့ ငမူးရဲ့ မိဘတွေ အိမ်ကိုလွှတ် တယ်၊ ငွေတကျပ် ပါပေးလိုက်တယ်တဲ့။ အဲဒီ ငွေတကျပ်နဲ့ ကန်တော့ပွဲတလုံးဝယ်ပြီး ငါ့အိမ် ချက်ချင်းလာခဲ့ကြ လို့ မှာလိုက်တယ်တဲ့။ တကယ်တော့ ဦးရေး ကို ဆဲတဲ့သတင်းက တမြို့လုံးပြန့်ပြီး ဆဲတဲ့ငမူးရဲ့မိဘတွေ ခြေမကိုင်မိ

လက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေတဲ့အချိန်၊ ဦးရေး ပြောတဲ့အတိုင်း ကန်တော့ပွဲဝယ်ပြီး ဦးရေးရှေ့ ရောက်လာကြတာပေါ့။ မလာ လို့လည်း မရဘူးလေ။ အဲဒီခေတ်က ရှေ့နေဆိုတာ သာမန် အရပ်သားတွေ သေလောက်အောင် ကြောက်ရတဲ့ခေတ်။

ဒီတော့ ဦးရေး က ဘာမှမသိတဲ့ အမူအယာနဲ့ "မင်းတို့က ကန်တော့ပွဲတွေ ဘာတွေနဲ့ ဘာလာလုပ်ကြသတန်း" လို့မေး တယ်တဲ့။ ငမူး ရဲ့ မိဘတွေက ... "ကျနော်မျိုးတို့သား ငမိုက် မလိမ်မိုး မလိမ်မာက အမိန့်တော်ရမင်းကို မရှိမသေ လုပ်သွားလို့ပါ ဘုရား" ဆိုတော့ ဦးရေးက "ဟေ ... ဘယ်တုန်းကလဲကွ၊ ငါတော့ မကြားလိုက်ဘူး" တဲ့။ "နေအုံး ကြားလိုက်တဲ့ကောင်တွေ ရှိတယ်" ဆိုပြီး သူ့သားတွေကို လှမ်းခေါ်တယ်။ "ဟေ့ ... ငါ့သားတွေ မင်းတို့ပြောတဲ့ကိစ္စ ဒီမှာ ကန်တော့ပွဲနဲ့ဘာနဲ့ လာတောင်းပန်နေပြီ။ အေးကွာ၊ မကြားလိုက်တာတောင် လာတောင်းပန်သဟေ့၊ မင်းတို့က ကြားတဲ့သူတွေဆိုတော့ မခံချင်စိတ် ဖြစ်မိပေမပေါ့။ အေး၊ အခု လာတောင်းပန်နေပြီ၊ ငါက မကြားလိုက်တော့ ကျေနပ်ပြီးသား၊ မင်းတို့လည်းကျေနပ်လိုက်ကြတော့" ဆိုပြီး ဇာတ်သိမ်းသတဲ့။ ဒါကြောင့်ရှေ့နေဦးရေးရဲ့ဉာဏ်ပညာနဲ့ လုပ်ရပ်ကို တမြို့လုံး အံ့ဩ ချီးမွမ်းကြရသတဲ့ ဗျာ။ ဒါကြောင့် ကျနော်တို့ဆရာကြီးရဲ့ အရည်အချင်းကို ခင်ဗျားသာ ဆက်စဉ်းစားပေတော့ လို့ ကျနော် ပြောခဲ့တာဗျ။

အခန်း (၂၇) - ချိုတမြမြ ခါးသလေလေ

ရှေ့နေ ဦးရေးကို ဆဲတယ်ဆိုတဲ့ ငမူးအကြောင်း ပြောတော့မှ ကျနော်လည်း ငမူးဘဝ စခဲ့တာ သွားသတိရတယ်။ ကျနော် အရက်စသောက်တတ်တာ ဆရာအတတ်သင်ရောက်မှ ဗျ။ ပြဇာတ်ဒါရိုက်လေးလုပ်လိုက်တော့ လူရာလေး နည်းနည်းဝင်လာ၊ အပေါင်းအသင်းက စုံလာဆိုပါတော့။ အပေါင်းအသင်းလို့သာ ပြောရတယ်။ အားလုံးက ကျနော် ဦးလေးအရွယ်၊ အဖေအရွယ်တွေချည်းပဲ။

အရက်နဲ့ကျနော်ကို သေချာမိတ်ဆက်ပေးတာကတော့ ပဲခူးမောင်သောင်းပဲ။ သူက ပဲခူးတိုင်း လက်ရွေးစင် ဘောလုံး သမားဟောင်း၊ အဲဒီခေတ်က ပဲခူးဘောလုံးအကျော်အမော် ချန်ထွန်းတို့နဲ့ကစားဘက်၊ အသက်လေးဆယ် ဝန်းကျင် လောက် ရှိမယ်။ သူက လုပ်ငန်းခွင်ကနေသင်တန်းလာတက်တာ။ ကျောက်ပေါက်မာသဲ့သဲ့နဲ့။ ရေတာရှည်ဘက်က တဲ့။ သူက ကျောင်းဆရာလုပ်ရုံတင်မဟုတ်ဘူး။ တောဆရာဝန်၊ အပ်ပုန်းလေး ဘာလေးပါ လုပ်တယ်တဲ့။ သူက အချိန်မှန် ယမကာလေးနဲ့ ဇရက်မင်း စည်းစိမ်လေးနဲ့ နေချင်တယ် ထင်ပါရဲ့။

ခက်တာက သင်တန်းမှာအရက်သောက်ရင် အပြစ်သိပ်လေးတယ်။ တော်ရုံလူ မသောက်ရဲဘူး။ ဒီတော့ သူက နေ့တိုင်း အရက်ရနိုင်လောက်အောင် ဖန်တီးနိုင်မယ့်လူလိုနေတယ်။ ဒီလိုဗျ။ သင်တန်းသားတွေက ဇရာဝတီတိုင်း၊ ပဲခူးတိုင်းက သင်တန်းသား များတယ်။ အားလုံးက ခပ်အေးအေး တောသူတောင်သား သားသမီးတွေများတယ်။ အပြင်ထွက် အရက်ဝယ်ပြီး ကျောင်းထဲသွင်းလာရဲတဲ့သူ မရှိဘူး။ ကျောင်းကလည်း ဖွင့်ကာစဆိုတော့ အပြင်ဘက် ထွက်မရှုပ်တတ် သေးဘူး ဆိုပါတော့။ သူကလည်း လူလည်တယောက်ကို ရှာနေ၊ ကျနော်ကလည်း လောကကြီးကို အကြီးအကျယ် စူးစမ်းနေတဲ့ အရွယ်။ ဂေါဇောန၊ ဂေါဇောလား၊ သမဇောန သမဇောဇော လား မပြောတတ်တော့ပါဘူး။ သူတော် ချင်းချင်း သတင်းလေ့လွေ တွေကြရော ဆိုပါတော့ဗျာ။

ဘိုကလေး ဆရာအတတ်သင်နဲ့ ဘိုကလေး ရဲသိပ္ပံနဲ့က တော်တော်နီးတယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းတခုပဲ ခြားတာဗျ။ ကျနော်တို့ မရောက်ခင် နှစ်နှစ်လောက်က ရဲသိပ္ပံနဲ့ ဆရာအတတ်သင် ရိုက်ပွဲဆင်ကြသေး ဆိုပဲ။ ကိုသောင်းတို့ စားကျက်ကျတဲ့ အရက်ဆိုင်က ရဲသိပ္ပံဘက်မှာ ဆိုတော့ နယ်မြေအခြေအနေနဲ့ နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်လေး ဘာလေး တီးခေါက်ထားရသေးတယ်။ ဆိုင်သွားသောက်တာက သိပ်ခက်လှဘူးဗျ။ သောက်ပြီးပြန်လာမှ သတင်းပေး ရန် ကြောက်ရတာ။ သင်တန်းသားထဲမှာ စွမ်းအားရှင်လို ကောင်တွေလည်း ရှိသေးဗျာ။။

ဒီတော့ ကိုသောင်းကြီး က နေရာတကာ နှံ့စပ်တဲ့ ကျနော်ကို စည်းရုံးနေတာ။ ကျနော်က ရောက်တာမှ မကြာသေးဘူး။ ဌာနမှူးတွေသာတင်တဲ့ ကဏ္ဍကို တင်နိုင်တဲ့ကောင် ဆိုတော့ လူရာဝင်နေတယ် ဆိုရမလားဗျာ၊ ငရွတ်ကလေး ဆိုပေမဲ့ လူရှိန်တယ် ပေါ့။။

ဒါနဲ့ ကိုသောင်းက ရဲကျောင်း ဘက်က အရက်ဆိုင် သွားတိုင်း ကျနော်ကို အဖော်ခေါ်တယ်။ အဲဒီတုန်းက အရက် တလုံးမှ တဆယ်လောက် ခေတ်ဗျ။ ဘီအီး ပေါ့ဗျာ။ ဘီအီးကို ကျနော် ဆုံးခဲ့တာ ကြာပြီ။ ဆယ်သုံးနှစ်သား လောက် ကတည်းက အရက်ဆိုင်ထဲ ရောက်ဖူးတာ။ ကမာရွတ် ဘူတာနားမှာ အစိုးရအရက်ဆိုင် ရှိတယ်။ အထပ်သား စက်ရုံ မှာ လုပ်တဲ့ အိမ်ဘေးက ကိုလှမြင့်ဆိုတဲ့ လူနဲ့ အရက်ဆိုင်ထဲကို ခဏခဏ လိုက်သွားဖူးတယ်။ သောက်ဖို့ မဟုတ် ပါဘူး။ စပ်စုချင်တာနဲ့လိုက်သွားတာ။ အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်အောက် မရောင်းပါလို့ စာတန်းချိတ်ထားတယ်ဗျ။ သေချာ မှတ်မိတာက တပက်ပြားနှစ်ဆယ် ဆိုတာပဲ။

နေအုံးဗျ။ အချိန်အတွယ်က နည်းနည်းကွဲပြားတယ်။ ဆိုင်မှာ ဆယ့်နှစ်ပက်ဆို တလုံး။ အပြင်ရောက်တော့ ဆယ့်ခြောက်ပက် ဖြစ်သွားတယ်။ ဒီအလုံးပဲ။ ကျနော်စိတ်ထဲ ဆိုင်ထဲကအလုံးက ခေါင်းချိုးထားလို့လားလို့ မဟုတ်ဘူး ဗျ။ အတူတူ။ ဒါပေမဲ့ အံ့ဩဖို့ကောင်းတာက ဒီသတ်မှတ်ချက် ကို ယမကာကိုယ်တော်တွေ အားလုံး တညီတညွတ် တည်း သဘောတူကြတယ်ဗျာ။ ဆိုင်က အလုံးလိုက် မရောင်းဘူး။ တယောက် တခါတန်းစီရင် ခြောက်ပက် တပိုင်း။ ဆိုင်ထဲမှာတင် ချချင်ရင်လည်း ရတယ်။ ရေအိုးအဆင့်သင့်၊ ရေခွက်ကတော့ နို့ဆီခွက်ကို ကြိုးတပ်ထားတာ။ ပထမ ကျနော် စိတ်ထဲမှာ နို့ဆီခွက်ကို ဘာကြောင့်ကြိုးတပ်ထားတာလည်း စဉ်းစားလို့မရဘူး။ နောက်တော့မှ သိရတာက ခဏခဏ ပျောက်လို့တဲ့။

အမြည်းလား၊ ရတယ်လေ။ ငါးရှဉ့်ကြော်၊ အမဲကြော်၊ ဝက်ဆီဖတ်၊ လက်ဘက်သုတ်၊ မရမ်းသီးသုတ်၊ စုံပျံ ဗျာ။ နှစ်ပေ၊ သုံးပေအရွယ် ခုံ အသေးလေးတွေနဲ့ အမြည်းဆိုင်တွေမှ ပွလို့။ အရက်ဆိုင်က အမြည်းကို ကျနော် သွားရည် အကျ သား ဗျ။ အဲဒီခေတ်က အရက်ဆိုင်မှာ အမြည်းရောင်းတာ ဂေါ်ရင်ဂျီ ကုလားမတွေပဲဗျ။ နောက်တော့ မြန်မာ အမျိုးသမီးတွေပါ ဝင်တိုးလာတယ်။ အာကြမ်းလျှာကြမ်းတွေပါဗျာ။ ကျနော်တော့ အရက်ဆိုင်မှာ အမြည်းရောင်းတဲ့ မိန်းမကြီးတွေဆို အသေ လန့်တယ်။ အစပိုင်းက အမြည်းဆိုင်မှာ အရက် မရဘူးဗျ။ ဆိုင်မှာ လိုသလောက်ရနေတော့ အပြင်ဈေးကွက် မရှိဘူးပေါ့ဗျာ။

ပထမ ဝယ်လာတဲ့ ခြောက်ပက် ကုန်ပြီလား၊ ရတယ်၊ ထပ်ပြီးတန်းစီလိုက်။ နောက် ခြောက်ပက်ရမယ်။ အရက်ဆိုင် မပိတ်မချင်း တန်းစီလိုက် သောက်လိုက် လုပ်ပေတော့။ အရက်ဆိုင် ဖွင့်ချိန်လား၊ ညနေ လေးနာရီကနေ ညခုနစ်နာရီ လောက်ဗျ။ ဆိုင်ပိတ်သွားလည်း အပြင်မှာ ဈေးသိပ်ကွာပုံ မရပါဘူးဗျာ။ နောက်တော့ တပက်ပြားလေးဆယ် ဖြစ်လာ တယ်။

ပြောရင်းသတိရလာပြန်ပြီ။ အရက်သမား ဇာတ်လမ်းတခု။ အဲဒီအရက်သမားက ပေါ့သေးသေးတော့မဟုတ်ဘူး။ ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင် တဲ့။ ဗိုလ်စောနောင် ထင်ပါရဲ့။ သူက လျိုင်မြို့နယ် (၉)ရပ်ကွက် ရှမ်းစုဘက်မှာနေတယ်။ ဦးနေဝင်း က မရမ်းကုန်း အေဒီလမ်းမှာ နေတာ။ စစ်ရုံးသွားရင် ပြည်လမ်း အင်းယားကန်ဘောင်ဘေးကို ဖြတ်ဖြတ်သွားတယ်တဲ့။ ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင် ဗိုလ်စောနောင်ကလည်း အစိုးရက ဘာမှ မယ်မယ်ရရ ထောက်ပံ့ပေးထားတော့ အရက်ချည်း လိုမဲ့သောက်နေတယ် ထင်ပါဗျာ။ တနေ့ ဦးနေဝင်းလာနေတဲ့ လမ်းကြောင်း ကားကို အင်းယားကန်ဘောင်ဘေး ကနေ ဖြတ်တားသတဲ့။ အစောင့်စစ်သားတွေနဲ့ ရုန်းရုန်းဖြစ်နေတာကို ဦးနေဝင်းတွေတော့ ကားပေါ်ကလှမ်းမေးတယ် တဲ့။ ဘယ်သူလဲ ဆိုတော့ ဗိုလ်စောနောင်လို့လည်း သိရော ကားပေါ်က ဆင်းလာတယ်တဲ့။ ဘာလိုချင်လို့လဲ မေးတော့ ဗိုလ်စောနောင်က "ကိုရှုမောင်၊ ကျုပ်မှာ အရက်တောင်သောက်ဖို့ မရှိဘူး" ပြောတာနဲ့ ဦးနေဝင်းက အရက်ဘိုးပေးပြီး ကုန်သွယ်ရေး(၄) မှာ အရာရှိခန့်သတဲ့ ဗျာ။ အဲဒီတုန်းက ကုန်သွယ်ရေး (၄) ဆိုတာ အရက်ဖြန့်တဲ့ဌာနလေ။

စင်တင်ပြဇာတ် ဒါရိုက်တာ၊ ကျနော်လည်း ကျနော်ပါဝါလေးသုံးပြီး ကိုသောင်းကို အရက်ဝယ်ဝယ်ပေးတယ်။ လူသိခံလို တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ခိုင်လျှိုလေးပေါ့။ နေ့တိုင်းမဟုတ်ဘူး၊ သုံးရက်တခါလောက်။ သူ့ကိုလည်း ပြောထားရသေးတယ်။ ခင်ဗျား အုပ်စု မဖွဲ့နဲ့နော်၊ တယောက်ထဲ ခိုင်လျှို လုပ်။ အုပ်စုများလာရင် ကျနော်ပါ ဂျောက်ကျမယ် ပေါ့။ ကျောင်း အပြင်ထွက်ဖို့ကလည်း ထင်သလောက် မလွယ်ဘူး။ တံခါးစောင့်ရှိတယ်။ ညနေခြောက်နာရီ နောက်ပိုင်းမှ ဌာနမှူး တယောက်ယောက်ရဲ့ဂိတ်ပါတစ် ပါမှ ထွက်ရတာ။ ကျနော်က ဒေါ်မြသီတာရဲ့လက်စွဲတော်ဆိုတော့ ဖရီးပါတစ် ဖြစ်နေတာ။ ကျနော်လို ငရွတ်က အရက်ပုလင်းကို တိုက်ပုံထဲ ဖွတ်လာမယ်လို့ ဂိတ်စောင့်က ယောင်လို့တောင် တွေးဟန် မတူပါဘူးဗျာ။

ကိုသောင်းက သူ့သောက်တဲ့နေ့တိုင်း ကျနော်ကို ဝင်သောက်ဖို့ အဖော်စပ်တယ်။ ကျနော်က အဖေ အရက်သောက်တာတောင် ကြည့်မရခဲ့တဲ့ကောင်ဆိုတော့ အစပိုင်းတော့ ငြင်းတာပေါ့။ သူက “ဟေ့ကောင်လေး၊ အရက်ဆိုတာ ဘယ်ဘုံမှာမှ မရဘူး။ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံမှာ လူ့ဘုံတခုပဲ အရက်ရတာ၊ လူဖြစ်တုံး ချထား” တဲ့။

ကျနော်ကလည်း “ခင်ဗျားဖာသာ ဝအောင်သောက်စမ်းပါဗျာ၊ သူများကို မဆွယ်စမ်းပါနဲ့” လို့ ချည်းခံတွန်းနေတာ။ တွန်းရဲတယ်လေ၊ ကဇာတ်တိုက်တုန်းက ကိုသောင်းတွင် မကဘူး၊ ဦးတင်အေးတို့၊ ကိုကျော်မြတို့ပါ ကျနော်က ဒီလိုကပါ၊ ဒီလိုဆိုပါ၊ ဒီလိုပြောပါလို့ သင်ပေးခဲ့တာ။ တနေ့တော့ ကျနော် နည်းနည်း ညစ်လာတယ်။ ညစ်တာက ကိုယ်လုပ်တဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်နဲ့လည်း ဆိုင်တယ် ဆိုပါတော့။ ဒီလို ဒီလို။

ရန်ကုန်ကနေ ဘိုကလေးကို ပထမဆုံးလာတဲ့ခရီးမှာ သင်္ဘောပေါ်မှာ ဘိုကလေးသူတချို့နဲ့ ခင်လာကြတယ်။ တယောက်တည်းတောင်မဟုတ်ဘူး၊ သုံးယောက်။ စပြီးခင်သွားတာကလည်း ကျနော် ရေငတ်လို့ ရေတောင်းသောက်ရင်း ထမင်းပါဝင်စားဖြစ်ပြီး ခင်မင်သွားတာ။ ညီအမအရင်း နှစ်ယောက် မမြင့်မြင့်ခင်နဲ့မခင်သန်း တဲ့။ နောက်ညီမ ဝမ်းကွဲ တယောက် က မော်မော်တဲ့။

ကျနော်ကလည်း ဒါမျိုး ရှုပ်ရှုပ် ရှုပ်ရှုပ်မှာ ရှေ့တန်းကဆိုတော့ အတူပါလာတဲ့ ကိုဝမ်းကို လက်တို့ပြီး အဖော်စပ်လိုက်တယ်။ သူက ကျနော်ကို ဆရာအတတ်သင် တက်ဖို့ တိုက်တွန်းတဲ့ ဆရာဦးစန်းမောင်ရဲ့ညီ။ နောက်ကျောင်းရောက်တော့ ကျနော်လို ခပ်ရှုပ်ရှုပ် ခပ်ပြောင်ပြောင် စမ်းချောင်းက အောင်ခင်ဆွေနဲ့ ထပ်အဖွဲ့ကျလိုက်တော့ ကျနော်တို့က သုံးယောက်၊ မမြင့်မြင့်ခင်တို့က သုံးယောက်၊ ဘက်စိ၊ ဘက်စိ ဖြစ်သွားရော ဆိုပါတော့။

နောက် ကျနော်တို့ကျောင်းရောက်ပြီးတော့ မမြင့်မြင့်ခင်တို့က နှစ်ပတ်တခါ ကျောင်းကိုလာတယ်ဗျာ။ အပြင်မှာ ထမင်းလိုက်ကျွေးတာ။ တကယ့်ကို မမေ့နိုင်တဲ့ နေ့တွေဗျာ။ အော် ... မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ မိန်းခလေးတွေနဲ့ ပလူးနေရလို့ မဟုတ်ဘူး၊ ဝါးတီးကောင်းလို့။ တကယ်ဗျာ၊ ထမင်းတပွဲကို သုံးကျပ်ခွဲ၊ ပုဇွန်ထုတ်ကြီး ဆီပြန်နဲ့ ချဉ်ရည်ရော၊ အသုတ်ရော၊ တကယ့်ကို မမေ့တဲ့နိုင်ဘဲ။ ဘိုကလေးက သားငါး ရော၊ ဆန်စပါးပါ တော်တော်ပေါတဲ့မြို့ဗျာ။

ဘာညာ သာရကာ လား၊ နေအုံး ကျနော်ရိပ်မိသလောက်တော့ မမြင့်မြင့်ခင်က ကိုဝမ်းကို နည်းနည်းကျနေပုံပဲ။ ဒါပေမဲ့ မသိသာဘူး။ ဟုတ်ချင်မှလည်းဟုတ်မယ်။ အောင်ခင်ဆွေကတော့ မော်မော်ကို လစ်တာနဲ့တော့ကီပေးတာပဲ။ ရည်းစားစကားတော့ ဟုတ်ဟန် မတူဘူး။ စမ်းချောင်းသားလူလည် ဆိုတော့ လုံးနေတာ ထင်ပါဗျာ။ ကျနော်လား၊ ခင်အေးသန်း လွယ်အိတ်ထဲ စာထည့်ပေးမိလို့ အိမ်ပေါ်အထိတက်အရိုက်ခံရတဲ့ ပြဿနာဖြစ်ပြီးကတည်းက ကျနော်စိတ်ထဲ ဣတ္ထိယဆို လန့်လန့် ဖြစ်နေတုန်း။ တခုရှိတာက မမြင့်မြင့်ခင်က ကျနော်ဆိုက်မဟုတ်ဘူး။ မော်မော်က အောင်ခင်ဆွေ မှန်းနေတာ ဆိုတော့ ကျန်တဲ့ မခင်သန်းက ရုပ်ရည်ဘယ်လို ရှိမလဲ စဉ်းစားပေးတော့ဗျာ။ ကျနော်ကလည်း လှလှ နဲ့ ခက်ခက်ကိုမှ လိုချင်တာလေ။

ကဲပါဗျာ၊ ကျနော်တော့ အဆောင်ဟင်းထမင်းက ခပ်ညံ့ညံ့ဆိုတော့ အပြင်ကိုလည်း ထွက်လည်၊ တခါတခါ ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြ၊ ဝါးတီးကလည်းမှန်၊ ကျနော်ကလည်း အကောင်းကြိုက်ဆိုတော့ ဘုရားပွဲတွေပြီး ပျော်မဆုံးနဲ့နေ့တွေပေါ့။

အော် ... ကိုဝမ်းအကြောင်းပြောဖို့မေ့နေတယ်။ ကျနော်ထက် ခြောက်နှစ်လောက် ကြီးမယ်။ ၂၅-နှစ် ဝန်းကျင်၊ သူက ပန်းချီတွေ ဘာတွေဆွဲတယ်။ မထုံတက်တေး၊ မခုတ်တတ်တဲ့ ဒီဇိုင်း။ မမြင့်မြင့်ခင်တို့ ထမင်းလိုက်ကျွေးတော့ သမာဓိ ဘေးချိတ်ပြီး သူလည်း အငမ်းမရကျိတ်တာပဲ။ မြင့်မြင့်ခင်ကိုတော့ စိတ်ဝင်စားဟန်မပြဘူး။ မကြိုက်တာလား၊ လန့်နေ တာလား၊ ကျနော်လည်း မခွဲခြားတတ်ဘူး။ သူက ရီပတ်ပလစ်ကင်၊ ကျနော်နဲ့အောင်ခင်ဆွေက ဒီမိုကရက်တစ် ဆိုပါတော့ဗျာ။

အခုပြဿနာက သူ့ဖာသာ ရီပတ်မှာ ပလစ်ကင် မနေဘဲ ထပြီးကြောင်လို့ ပေါ်ရတဲ့ ပြဿနာ ဗျာ။ ပြဿနာလို့သာ ပြောရတာ ပြဿနာ ဖြစ်လောက်တဲ့ ကိစ္စလည်း မဟုတ်ပြန်ဘူး။ ကိုဝမ်း ထ၊ မကြောင်ခင် အထိပေါ့။

ကျနော်တို့အဖွဲ့ အပြင်ကိုထွက်ပြီး ထမင်းလိုက်စားတိုင်း အငမ်းမရငတ်ကြီးကျနေတာကို မမြင့်မြင့်ခင်က ရိပ်မိပုံရတယ်။ သနားတယ် ထင်ပါရဲ့။ တရက်ညနေမှာ မမြင့်မြင့်ခင်တို့ ညီအမသုံးယောက် ဧရာမ ငါးဆင့်ချိုင့်ကြီးနဲ့ ဟင်းတွေချည်း လာပို့ပါလေရောဗျာ။ ကျနော် ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ပုဖွန်ထုတ်ကြော်၊ ငါးပိကြော်၊ နောက် ဘဲဥတွေချည်း ကြော်ထား တာ အလုံးအစိတ်လောက်တောင် ရှိမလားပဲ။ ဟန်ကျလိုက်လေဗျာ။ အောင်ခင်ဆွေကို ခေါ်ပြတော့လည်း ပြီးပြီးပြီး နဲ့ သွားရည်ကျနေတယ်။ လာပို့တဲ့ မမြင့်မြင့်ခင်တို့ကတော့ ဂျိုင့်ထားပြီး ပြန်သွားတယ်။

ကျနော်က အဖွဲ့သားက သုံးယောက်ဆိုတော့ ကိုဝမ်းကိုလည်း ဝမ်းသာအားရ သတင်းပို့တာပေါ့။ အဲ ... ပုဖွန်တကောင် တော့ နှိုက်စားပြီးပြီ။

ကိုဝမ်း ဆိုတဲ့ လူဗျာ၊ ဟင်းချိုင့်ကို သေချာကြည့်လိုက်၊ သူ့ မုတ်ဆိတ်မွှေးကိုကိုင်လိုက်နဲ့ တခုခုကို အလေးအနက် စဉ်းစားနေတယ်။ နောက်တော့ ခပ်လေးလေး အသံနဲ့ "မင်းတို့ ဒီဂျိုင့်ကို ပြန်ပို့လိုက်ကြ" တဲ့။

ကျနော်လည်း သူ့မုတ်ချက်ကို တော်တော် အံ့ဩသွားတယ်။ အောင်ခင်ဆွေ ကလည်း ပြူးကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေ တယ်။ "ဟေ့လူ ကိုဝမ်း၊ ခင်ဗျား မစားချင်လည်းနေ၊ ပြန်ပို့လိုက်တော့ မကောင်းဘူးထင်တယ်" လို့ ကျနော် လေပြေထိုး ပါသေးတယ်။ ကိုယ်တော်က ဖွတ်ဗျာ၊ ပြန်ပို့ဆို အခု ပြန်ပို့ကွာတဲ့။ မင်းတို့လည်း မစားနဲ့၊ ငါလည်း မစားဘူး။ ပြန်ပို့ကို ပို့ ရမယ်တဲ့။ ကျနော်ကလည်း စိတ်နဲ့ဗျာ။ ဒီလောက်တောင် ပြန်ပို့ချင်လှတာ၊ မစားရတော့ ဘာအရေးလဲ ဆိုပြီး ... "ကဲ ဒီလောက်တောင် ပြန်ပို့ချင်နေလည်း အခုသွားပြန်ပို့မယ်။ ဟေ့ကောင် အောင်ခင်ဆွေ မင်းလည်းလိုက်ခဲ" ဆိုပြီး သုံးယောက်သား မမြင့်မြင့်ခင်တို့အိမ် ရောက်ရော ဆိုပါတော့ဗျာ။

မမြင့်မြင့်ခင်တို့ဟာ ဘိုကလေးမြို့ပေါ်မှာ သူ့ဦးလေး အိမ်မှာရောက်နေတာဗျာ။ သူတို့ရွာက ဘိုကလေးနဲ့တမနက်ခရီး လောက် ဝေးသေးတယ်။ လာပြန်ပို့တဲ့ ဂျိုင့်ကို မမြင့်မြင့်ခင် က မ၊ပြီး ဆ၊ကြည့်လိုက်တယ်။ နောက် ဖွင့်ကြည့်တယ်။ ပြီးလည်း ပြီးရော ... "ဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ" တဲ့။

အောင်ခင်ဆွေကလည်း ချက်ချင်းဆိုသလို "ကိုဝမ်းက ပြန်ပို့ဆိုလို့" ထ တဲ့ပြီး ဖြေလိုက်ရောဗျာ ... မမြင့်မြင့်ခင် ပွဲထကြမ်းပါလေရော။

ထိုင်နေတဲ့ ဆိုဖာကနေထတယ်။ မဟာဉာဏ်ကြီးရှင် ကိုဝမ်း ရှေ့တည့်တည့်ကို လျှောက်လာ၊ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ခါးကို ထောက်ပြီး "ကိုဝမ်း ... ဘာသဘောနဲ့ ရှင်ဒီလို လုပ်တာလဲ" တဲ့။ သူ့ဦးလေးတွေလည်း အားတုံအားနာ ပုံစံတွေနဲ့ဗျာ။ ကိုဝမ်းက တိုနဲ့နဲ့ နှုတ်ခမ်းမွှေးကို ရွစ်ရွစ်လှုပ်ရင်း ... "ဟို၊ ဟို ... ဒီလို၊ ဒီလို" ဆိုပြီး အ၊အ လှည်းနင်းနေ ရော။ မမြင့်မြင့်ခင် ကတော့ ဗျာ၊ ဗုံးကြဲလေယာဉ်မှူးက ဗုံးကြဲ ခလုပ်ကိုဆွဲသလို အတွဲလိုက်ကို ကြံတော့တာပဲ။

"ကိုဝမ်း ... ဒီအထဲမှာ ရှင်အကြီးဆုံး၊ ရှင်အသုံးမကျဆုံး၊ လူ့စကားနားမလည်ဆုံး" တဲ့။

"ဘာလဲ၊ ရှင်က ရှင်ကို ကျမက ကြိုက်နေလို့ ပိုးကြေးပန်းကြေး လာပို့နေတယ် ထင်လို့လား" တဲ့။ ရွှေကိုယ်တော် မောင်ဝမ်း ကတော့ လဒကို ဘိန်းကျွေးထားတာထက်တောင် ဆိုးသေး၊ ခေါင်းကြီး အောက်စိုက်နဲ့ တကယ့်လူဗျာ။

ကျနော်ကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘာများမြှုပ်ကွက် ရှိသလဲလို့ အောက်ဖဲများကောင်းသလားလို့ အခုဟာက အောက်ရစ်ကြီးနဲ့ တပိုင်းလုံး လျှောက်တွန်းနေတာကိုး။

ကျနော်လည်း ပွဲက ကြည့်မကောင်းတော့ဘူးဆိုတော့ ကြားဝင်လိုက်ရတယ်။ အရေးအကြောင်းဆို ကျနော် ဉာဏ်က ထွက်ထွက် လာတတ်တယ်။

“နေပါအုံး အမရယ်၊ ဖြစ်တာနဲ့ပြောတာနဲ့က တလွဲစီ ဗျ။ အခုဟာက ဟင်းတွေလာပြန်ပို့တာမဟုတ်ဘူး။ ပို့တာတွေ များလွန်းတော့ တရက်တည်း စားလို့မကုန်ဘူး။ အဲဒါ ထည့်သိမ်းဖို့၊ ဗူးလေးခွက်လေး လာတောင်းတာ ... ” ဆိုပြီး လိုမ့်ရတော့ တာပေါ့။ ကံကောင်းတယ် ဆိုရမလား၊ ဉာဏ်ကောင်းတယ် ဆိုရမလား မပြောတတ်တော့ပါဘူးဗျာ။

ကျနော် ပစ်သွင်းလိုက်တဲ့အလုံးက မမြင့်မြင့်ခင် အရိုက်တည့်တည့် ထိသွားတယ်ဗျာ၊ တော်ပါသေးရဲ့။ မီးကို ရေနဲ့ငြိမ်းတာကမှ ရှိကနဲ မြည်အုံးမယ်။ အခုဟာက လုံးဝ အသံတိတ်သွားတယ်။ “အော် ကိုဝမ်းရယ်၊ ရှင် အူကြောင်ကြောင် လုပ်တာနဲ့ ကျမလည်း စကားတွေလွန်ကုန်ပြီ။ ကန့်တော့ ကန့်တော့” တဲ့။ “ကိုသက်ခိုင် ကလည်း စောစောကတည်းက ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ... ” ဘာညာဆိုပြီး လျှော့ချသွားရော ဗျာ။

ချိုင့်ထဲကဟင်းတွေကို ဗူးတွေနဲ့ထည့်ပြီးပြန်လာတော့ ကိုဝမ်းကိုလည်း စိတ်က အချဉ်ပေါက်၊ လာပို့ထားတာတွေလည်း စားချင်စိတ်မရှိတာနဲ့ ကိုသောင်းကုတင်ဘက်ရောက်သွားတယ်။ သူက ထုံးစံအတိုင်း “ဂန့်ဒူးလေး၊ ချမလား” တဲ့။ ကျနော်လည်း စိတ်က ခပ်တင်းတင်း ဖြစ်နေတာမို့ သူကမ်းပေးတဲ့ ခွက်ကို ဇတ်ကနဲ လှမ်းယူပြီး မော့ချလိုက်တယ်။ “ခင်ဗျား လျှောက်အော်မနေနဲ့၊ လဒ လောက်တော့ ငှက်တိုင်းလှတယ်။ ခင်ဗျား သွေးနီတယ် ဆိုတာ၊ ကျနော် သွေး၊ ရေကိုးဆ ရောထားသလောက်ပဲ ရှိတယ်” လို့။

မခံချင်စိတ်နဲ့သာ မော့လိုက်တာဗျ။ ကျနော် အာခေါင်ထဲကို မီးစနဲ့ထိုးလိုက်သလိုပဲဗျာ၊ ပူပြင်းစပ်ခါးတဲ့ အရသာကြီးဗျာ။ ဝမ်းထဲရောက်တော့လည်း အပူမရပ်ဘူး။ ကျနော် ပါးတွေနားတွေ ခပ်ထူထူဖြစ်လာတယ်။ ဒါနဲ့ သတင်းစာ စက္ကူနဲ့ ဖြန့်တင်ထားတဲ့ ဘယာကြော် တခြမ်းကို ကောက်ဝါးလိုက်ရတယ်။

တောင်ပြောမြောက်ပြောနဲ့ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်ကြာတော့ ကိုသောင်းက တခွက်လောက် ထပ်ချလိုက်အုံး ဆိုတာနဲ့ မထူးတော့ပါဘူးလေ ဆိုပြီး အဲဒီညက လေးငါးခွက်လောက် ကျိတ်လိုက်တယ်။ အောင်မယ်၊ ကျနော် စိတ်ထဲမှာ အဲဒီ ညက ကျနော်ပြောတဲ့ ဒဿနတွေ၊ တချို့စကားလုံးတွေက ပိုပြောင်မြောက်လာတယ်ထင်ပါ့ဗျာ။ ခပ်ထွေထွေလေး ဆိုတော့ အာကသွက်၊ ဖတ်ထားမှတ်ထားတဲ့ စာတိုပေစလေးတွေရွတ်ပြတော့၊ ဘေးလူတွေက အထင်ကြီးတဲ့ မျက်လုံး တွေနဲ့။

အမှန်တော့ ကျနော်ဟာ အဲဒီညက ကိုယ်လည်ပင်းကိုယ် အလွန်သေးတဲ့ ကြိုးငယ်လေး တချောင်းနဲ့ စပြီး ဆွဲကြိုး စချ ခဲ့တာပါပဲ။ အေးပေါ့ဗျာ၊ ကြိုးကလည်းသေး တပင်တည်းလည်းဖြစ်ပြန် ဆိုတော့ လည်ပင်းမအစ်ပဲ ကြိုးပြတ်သွားတာ ပေါ့။ ကြိုးပြတ်သွားတော့ နောက် ဆက်တိုက် ဆက်တိုက် အပ်ချည်တပင်ချင်း တိုးပြီး ဆွဲကြိုး ဆက်ချတော့တာပေါ့။ ကျနော် အရက်သမား ဖြစ်လာတယ်လေ။ အမှန်တော့ ကျနော် အရက်သမား ဖြစ်လာတဲ့အထိ အရက်ရဲ့ အရသာကို ကျနော် မကြိုက်ဘူးဗျ။ ခါးတာကို ကျနော်မုန်းတယ်။ ခံစားရတာ စိတ်ကြွလာတာကို ကျနော် သဘောကျတယ်။ ဘေးတီးတဲ့ လူတွေကလည်း သက်ခိုင်တို့က ဘယ်လောက်သောက်သောက် စကားမမှားဘူးကွာ။ သောက်ထားတာ တောင်မှ ပြောလိုက်တဲ့စကားတွေက ချက်ကျလက်ကျချည်းပဲ၊ ညတုန်းက ဘယ်လောက်များများ မိုးလင်းရင် ဘာမှ လုပ်မထားသလိုပဲ။ အရက်ကို လူကနိုင်တယ် ဆိုတာ ဒါမျိုးထင်တယ် ဘာညာ လျှောက်ပြောကြတာပေါ့ဗျာ။

အဲဒီတညသောက်ပြီး ချက်ချင်းကြီးအရက်သမားဖြစ်သွားတာတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျာ၊ အစပျိုးမိသွားတာကို ပြောတာ ဗျ။ ကျောင်းဆရာဘဝ ရောက်တော့လည်း ကိုယ့်သိက္ခာ ကိုယ်ထိန်းနေရတာနဲ့ တခါတလေလောက်ပဲ သောက်ဖြစ် တာပေါ့။ သောက်လည်း လူမသိသူမသိ ခွက်ပုန်းမော့ရတာပေါ့။ စီနီယာကျောင်းဆရာတွေထဲမလည်း ယမကာလုလင် တွေ အပေါသားဗျ။ လခထုတ်တဲ့ နေ့မျိုးမှာ ဝိုင်းလေးလုပ်လိုက်ကြရအောင်ဆိုရင် ကန့်ကွက်သူမရှိ ထောက်ခံ အတည်ပြု ပြီးသားပဲ။ အဲဒီအချိန်ကတော့ နှစ်ယောက်တပိုင်း၊ တယောက် တစိတ်ဆို ရေချိန်ကိုက်ပြီ၊ နောက်ပိုင်း နှစ်ယောက်ကို တပိုင်းတစိတ်တွေ ဘာတွေ ဖြစ်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းဆရာဘဝမှာ ကျနော် အလွန်အကျွံ သောက်တဲ့ဘဝ မရောက်ခဲ့ဘူး။ အရက်သမားဘဝထဲကို တစတစ နှစ်လာတာက ကျောင်းဆရာဘဝက ထွက်ပြီး အငယ်တန်း အင်ဂျင်နီယာ (ဂျေအီး) ဘဝနဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးကို ပြောင်းမှဗျ။ ဟုတ်တယ်၊ ကျနော် ကျောင်းဆရာ လုပ်နေရင်း အင်းစိန်ဂျီတီအိုင် ဆက်တက်ဖြစ်သေးတယ်။ အလုပ်လုပ်ရင်းတန်းလန်း ဆက်တက်တာ။ ဒါကို ထားလိုက် ပါအုံးလေ။ ကျနော် မှာ ကြုံခဲ့ရတဲ့ "ဝိပါက်ကြွေ့လာ" ဆိုတဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးကို နားထောင်ပါအုံးဗျာ။

အခန်း (၂၈) - ဝိပါက်ကြမ္မာလော

ကျနော် ဆောက်လုပ်ရေးကို ရောက်တော့ ကျနော် အေအီးရော၊ အက်စ်အေအီးရော အရက်ကိုနေ့တိုင်း ပုံမှန် သောက်တယ်။ အထူးသဖြင့် အင်းယားလိပ်ဟော်တယ်မှာ သောက်တဲ့နေ့တွေ များတယ်။ ကျနော်လစာနဲ့ ဘယ်သောက် နိုင်မလဲဗျာ။ အေအီးနဲ့ အက်စ်အေအီး တလှည့်စီ ဒကာခံကြတာပေါ့။ ကျနော်ကို သူတို့ တော်တော် မျက်နှာသာ ပေးတာဗျ။ ဖြစ်ပုံက ဒီလို။

ကျနော်အလုပ်ခွင်က ရေကြောင်းသိပ္ပံအိမ်ရာဆောက်လုပ်ရေး၊ ရေကြောင်းသိပ္ပံကို တိုးချဲ့နေတာ။ ဆင်မလိုက်ဘေးမှာ လေ။ အဲဒီ စီမံကိန်း အလုပ်သမားအများစုက ဆင်မလိုက်၊ လှိုင်နဲ့ကမာရွတ်သားတွေ အများစုဗျ။ မကွရာ နယ်သား တွေ။ စရိုက်က ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆိုတော့ သူတို့ကိုအုပ်ချုပ်ရတာ မလွယ်ဘူး။ ကျနော်က ကမာရွတ်နယ်ခံလည်းဖြစ်၊ ကျောင်းဆရာဘဝက လာတော့ အလုပ်သမားတော်တော်များများနဲ့ မကင်းရာ မကင်းကြောင်းတွေ များတယ်။ ဒီတော့ တိုတိုပြောရရင် ကျနော်ကို အေအီး၊ အက်စ်အေအီးက လက်သပ်မွေးထားတယ် ဆိုပါတော့။ ဒါပေမဲ့ ကျနော် အလုပ်သမားတွေကို နိုင်ထက်စီးနင်းတော့ မလုပ်ခဲ့ဘူး။ တခါတခါ လုပ်ခ လုပ်ငန်းပုတ်ပြတ် မကိုက်တဲ့ အခြေအနေ တွေမှာ အေအီးနဲ့အက်စ်အေအီး တင်ပြပြီး ဘိလပ်မြေ ဘယ်နှစ်အိတ် ထုတ်ရောင်းလိုက်ကွာ ဆိုပြီး ဘာလိုင်းထုတ်ပေး တာတွေတောင် ရှိသေးဗျာ။ ဒါတွင် မကဘူး။ အပိုင်နယ်ထိန်းတို့ ရဲတို့မေးရင် ဆရာဦးသက်ရှိင် ပေးလိုက်တာလို့ ပြောကွာ ဆိုပြီး နောက်ပိုင်းမှာ မီးသေတဲ့အထိ တာဝန်ယူတော့ အလုပ်သမားတွေ ကျနော်ကြံ့ဇာ မလွန်ဆန်တာ များတယ်။ ကျနော်က ကမာရွတ်လူဆိုး မှန်သမျှ မကင်းသလို ရဲနဲ့လည်း အဖွဲ့ကျတယ်။ ဘာမှ အထင်မကြီးနဲ့။ သူတို့

သားသမီးတွေက ကျနော် တပည့်မို့လို့။ ကမာရွတ်ခေါ် ကျော်ရှိန် သတ်လိုက်တဲ့ ကိုတင်ထွန်းသားတောင် ကျနော် အတန်းက ထွက်တာ၊ တပည့်ရင်း၊ ကျနော်လက်ထွက်။

အေအီးရော၊ အက်စ်အေအီးပါ အရက်၊ မိန်းမ မကင်းဘူးဗျာ။ ငွေက လွယ်လွယ်ရနေတာကိုး။ TASK WORK လို့ခေါ်တဲ့ ပုတ်ပြတ်အလုပ်တွေကို အလုပ်သမားတွေချပေးတဲ့ လုပ်ကွက်ကတမျိုး၊ သူတို့ အက်စ်အီးရုံးကို တင်ပြီးတောင်းတဲ့ နှုန်းက တမျိုး၊ ကျနော်စိတ်ထင် အလုပ်သမားရတာနဲ့ သူတို့တွက်တာ သုံးဆလောက်ကွာမယ် ထင်ပါဗျာ။ နောက် ခန့်မှန်းခြေတွက်ချက်မှုနဲ့ကွာဟပြီး ပိုနေတဲ့ ဘိလပ်မြေ၊ သံချောင်း၊ သုတ်ဆေး၊ အမိုးပြား၊ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းတွေကလည်း တောင်ပုံရာပုံ၊ ဒီတော့ ကျနော်တို့လို ဂျေအီးပေါက်စတွေကို အင်းယားလိပ်လိုနေရာမှာ နေ့တိုင်းနီးပါး အရက်တိုက် နိုင်တာ မထူးဆန်းလှဘူးဗျာ။ တခါတလေ အုတ်သံကျောက် ကန်ထရိုက်တို့၊ သံပန်းသံတံခါး ကန်ထရိုက်တို့က ဧည့်ခံ တာတွေကလည်း ပါသေးဗျာ။ အင်းယားလိပ် ပြည်တွင်းဘားမှာ ရမ်လေးချလိုက်၊ တခါတခါ လာ ဝါသနာအရ လာပြီး ဖျော်ဖြေနေတဲ့ ဒေါက်တာအင်ဒရူးကောင်းရဲ့ စန္ဒယားလက်သံလေး နားထောင်လိုက်နဲ့ ပျက်စီးခြင်းငါးပါး စတော့တာပဲ။

မှတ်မှတ်ရရ တခု ရှိသေးတယ်။ ဂီတပညာရှင် ဒေါက်တာ အင်ဒရူးကောင်းနဲ့ပတ်သက်လို့။ သူက အင်းယားလိပ် ဧည့်ခန်းထဲက စန္ဒယားကြီးကို တခါတခါ လာတီးရင်း ဧည့်ခံတတ်တယ်။ လာသောက်တဲ့ လူတွေထဲက ဝါသနာပါတဲ့ သူတွေလည်း နားထောင်ရတာပေါ့ဗျာ။ နောက်တခု သတိထားမိတာက အဲဒီအချိန် အင်းယားလိပ်မှာရှိတဲ့ စန္ဒယားကြီး ဟာ ရိုးရိုးစန္ဒယား မဟုတ်ဘူးဗျာ။ ကျနော်တော့ နာမည်သေချာ မခေါ်တတ်ဘူး။ ခြေထောက်နဲ့ နှိပ်တာတွေကော။ ခလုပ်ရောင်စုံတွေနဲ့ကော။ တီးတတ်တဲ့သူတီးရင် တီးပိုင်းကြီးတိုင်း တီးနေသလိုမျိုး အသံ ထွက်တယ်ဗျာ။

တနေ့ သူက ဈာန်ဝင်ပြီး တီးနေတော့ ဘေးက ပရိသတ်လေးငါးဆယ်လောက် ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဗြန်းဆို ကျနော်တို့အဖွဲ့ထဲက သံပန်းကန်ထရိုက် ဦးမောင်မြင့်ဆိုတဲ့လူက မူးမူးနဲ့ ဒေါက်တာ အင်ဒရူးကောင်း ဆီ ထသွားပြီး စန္ဒယားပေါ်ကို ငွေတရာ ပစ်တင်လိုက်ပါရောဗျာ။ ဒေါက်တာ အင်ထရူးကောင်းက ဒေါက်တာကန်နဲ့ ကိုမောင်မြင့် ရင်ဘတ်က အင်ဒရူးကို ထဆွဲပြီး “ခင်ဗျား ဘယ်လောက် ချမ်းသာသလဲ” ဖြစ်ပါရောဗျား။ အက်စ်အေအီး ကိုသန်းဆောင် ဝင်ဆွဲပြီး တောင်းပန်လိုက်လို့ ပွဲကတော့ပြီးသွားတယ်။ အရက်ပိုင်းပုံပြင်တွေ ကတော့ ပြောမဆုံးဘူးဗျာ။ အက်စ်အေအီး ကိုသန်းဆောင်ဆိုလို့ အေအီးအကြောင်း ခေါင်းထဲ ရောက်လာပြန်ပြီဗျာ။ သတိ သံဝေဂ တော်တော်ယူစရာ ကောင်းတဲ့ အဖြစ်ဗျာ။

အေအီးနာမည်က ဦးအောင်မြင့်တဲ့။ အသက်က ငါးဆယ့်ခြောက်နှစ်လောက် ရှိပြီ။ သူက လမ်းတံတားကလာတာ၊ ဘီအက်စ် အင်ဂျင်နီယာ။ သူ့ဘဝ အချိန်တော်တော်များများက လမ်းသစ်ဖောက်တဲ့ စီမံကိန်းတွေမှာ အချိန်ကုန်ခဲ့တာ တဲ့။ လမ်းဖောက်ရင် တောတွေရှင်း မိုင်းတွေခွဲတာတွေလည်းတော်တော် အတွေ့အကြုံရှိတယ်။ သူ့ဝါသနာက အမဲပစ် တောလိုက်တာ တဲ့ဗျာ။ တောလိုက်တဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေ ခဏခဏ ပြောတတ်တယ်။

ဆင်ပစ်တာတွေ ကျားပစ်တာတွေလည်း ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူခဏခဏပြောတဲ့ တောပစ် ဇာတ်လမ်းက မျောက်ကို ပစ်တဲ့ ဇာတ်လမ်းဗျာ။ သူက မျောက်တွေကို တစိုက်မတ်မတ် လျှောက်ပစ်ခဲ့တယ် တဲ့။ ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ဟုတ်လား။ သူက မျောက်ကိုပစ်တာ မျောက်သားစားချင်လို့မဟုတ်ဘူးတဲ့။ မျောက်ချေးခါး လိုချင်လို့တဲ့။ မျောက်ချေးခါးဆိုတာ မျောက်ရဲ့ အူချိုလို နေရာမျိုးက အဆီတမျိုးတဲ့။ အဲဒီ မျောက်ချေးခါးကို မသေမရှင်ဖြစ်နေတဲ့ မျောက်ရဲ့ ပိုက်ကိုခွဲပြီး ထုတ်ယူနိုင်မှ ပိုပြီး အရသာရှိတယ်။ ဆေးဘက်ဝင်တယ် ဆိုလားပဲ။ သူက မျောက်ကို သေနတ်နဲ့ပစ်ချလို အောက်ကျလာပြီ ဆိုရင် ခါးကြားက ခါးကို ထုတ်ပြီး မျောက်ကိုလည်လှီး၊ သွေးခံ၊ ပြီးတော့ မျောက်ပိုက်ကို ခွဲ၊ ပြီး မျောက်ချေးခါးကို အမြန် ထုတ်တယ်တဲ့။ သူ အမြဲလုပ်နေကျ။ မျောက်သွေးကလည်း ယောက်ျားတွေ အတွက် ကောင်းသတဲ့ ဗျာ။ အေးဗျာ။

သူ့မျောက်ပစ်တဲ့ ဇာတ်လမ်းထဲက အမြဲလိုလို ထည့်ထည့်ပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်းက တော်တော် တုန်လှုပ်ဖို့ကောင်းတယ်။ သူက အားရပါးရ ပြောနေ၊ ဘေးက နားထောင်နေတဲ့ လူတွေက စိတ်မသက်သာနဲ့ ပုံစံတွေနဲ့၊ ဇာတ်လမ်းက ဒီလိုပဲ။

တခါတော့ အေအီးဟာ မျောက်ပစ်ဖို့တော့လိုက်ရင်း သစ်ပင်ပေါ်က သားသည်အမေ မျောက်မကြီးကိုတွေ့တယ်တဲ့။ မျောက်မကြီးက မျောက်သားလေးကိုချီထားသတဲ့။ အဲဒီ မျောက်အရွယ်ဆို မျောက်ချီးခါး အတော်များများ ရနိုင်တာတဲ့။ ဒီတော့ သူက ပစ်ကွင်းကို သေချာချိန်ပြီး မျောက်မကြီးကို ပစ်ချလိုက်ရောတဲ့ဗျာ။ မျောက်မကြီးရဲ့ရင်အုံ၊ ချက်ကောင်းကို ခိုင်းကနဲ ထိသွားတော့တာပဲတဲ့။ တခြားမျောက်တွေဆို ရင်အုံကို ထိတာနဲ့ မြေပြင်ကို အုန်းကနဲ ပြုတ်ကျတာချည်းပဲတဲ့။ အဲဒီ မျောက်မကြီးကတော့ ချက်ကောင်း ထိတာတောင် ပြုတ်မကျဘူး တဲ့။ လက်တဖက်က သူ့သားကို ချီလျက်၊ ကျန်တဲ့တဖက်က အနီးနား သစ်ကိုင်းတစ်ကို မလွတ်တမ်း ဆွဲထားသတဲ့။

ပြုတ်ကျမလာလို့ နောက်တချက်ထပ်ပစ်သတဲ့။ ချက်ကောင်းထိတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့လက်က သစ်ကိုင်းကို မလွတ်ဘူးတဲ့။ အမှန်က မျောက်မကြီးဟာ သူ အောက်ကို ပြုတ်ကျသွားရင် သူ့သားသေသွားမှာ ကြောက်နေတာတဲ့ဗျာ။ အေးပေါ့ဗျာ၊ တတိယမြောက် သေနတ်ဒဏ်နဲ့ သူ့ရောသူ့သားပါ ပြုတ်ကျပြီးသေတာပေါ့။ ဒါကို အေအီးက ဓားဆွဲထုတ်ပြီး လည်လှီး၊ အူထဲက မျောက်ချေးခါးကို လုပ်နေကျအတိုင်း ထုတ်တယ်တဲ့။ ခါတိုင်း တပုလင်းသာသာလောက် ရပေမဲ့ အဲဒီ မျောက်မကြီး ကျတော့ သုံးပုလင်းလောက် ရတယ်တဲ့။ ဒါကို သူက သေချာသိမ်းထားပြီး အရက်နဲ့လည်းသောက်၊ ဟင်းထဲလည်း ထည့်ချက်စား သတဲ့။ တော်တော်ကောင်း ဆိုပဲ ဗျာ။

ဘေးကနားထောင်နေတဲ့ ကျနော်ဘေးက စတိုမှူး၊ ဖဲရိုက်တဲ့တရားသမား ကိုသိန်းမြင့်ကတော့ တော်ပါတော့ အေအီး ရာ လို့ တားတော့တာပဲ။ အေအီးက တဟားဟားနဲ့၊ ဒါကြောင့် မျောက်သားစားရင် မျောက်မျက်နှာ မကြည့်နဲ့လို့ ပြောတာကွ တဲ့။ အမှန်ကိုပြောရရင် ကျနော် စိတ်ထဲမှာလည်း အေအီး မျောက်သားအမိ ဇာတ်လမ်းနားထောင်ရတာ စိတ်မသက်သာလိုက်တာဗျာ။ ဒါပေမဲ့ အေအီးကတော့ သူ့မျောက်သားအမိ ဇာတ်လမ်းကို နည်းနည်း မူးလာရင် ပြောပြော နေတတ်တော့တာပဲ ဗျာ။

သူ့မျောက်သားအမိ ဇာတ်လမ်းက မဆုံးသေးဘူးဗျာ။ ဝဋ်လည်တယ်လို့ ပြောရမလား၊ မျောက်အမေကြီးရဲ့ကျိန်စာများမိ လေသလား၊ ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ပြောရမှန်းကို မသိတော့ပါဘူးဗျာ။ ကြေကွဲစရာ၊ သံဝေဂရစရာ အဖြစ်ဟာ နောက်တနှစ် မပြည့်ခင်မှာ ဖြစ်လာတော့တာပါပဲ။

အဲဒီနေ့က နေ့လည် တနာရီခွဲလောက်ဗျာ။ အေအီးရဲ့ရုံးရှေ့က ကတ္တရာလမ်းပေါ်မှာ အလုပ်သမားတွေ ဇယ်ခုံတောက် နေကြတယ်ဗျာ။ အဲဒီအထဲမှာ အေအီးရဲ့သားလည်းပါတယ်။ သူက အထွေးဆုံးသား၊ သူ့အထက် နှစ်ယောက် မိန်းခလေးတွေ။ အေအီးက သမီးနှစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ သားရှူးရှူးနေတုန်း ဒီကလေးမွေးလာတော့ အေအီး အသည်းကျော်ပေါ့။ အဲဒီတုန်းက အေအီးရဲ့သား ထွန်းထွန်းလေးက ဆယ်ခြောက်နှစ်ကျော်ကျော်လောက်၊ ဆယ်တန်းတောင် အောင်ပြီးနေပြီ။ လူကောင်လေးက ခပ်သေးသေးလေး။

အေအီးက သူ့ဂျစ်ကားကို ရုံးဝင်းထဲမောင်းလာချိန်မှာ အလုပ်သမားတွေ ဇယ်တောက်နေတာကို တွေ့တော့ သူ့ဂျစ်ကား လီဟာကို ခပ်ပြင်းပြင်း အသံထွက်အောင်နင်းပြီး အရှိန်မြှင့်လိုက်တယ်။ အလုပ်သမားတွေက အေအီးကားလာနေတယ်။ အရှိန်နဲ့ဆိုတော့ ဘေးကို လွတ်အောင် ရှောင်ကြတာပေါ့။ ထွန်းထွန်းကတော့ မရှောင်ဘူး။ ဇယ်ခုံပေါ်က တောက် လက်စ ဇယ်သီးတွေ ပုံပျက်မသွားအောင်၊ ဇယ်ခုံကို ရင်ဘတ်အထိမပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်တယ်။ လက်နှစ်ဖက်က ဇယ်ခုံကို အောက်ကနေ မထားတယ်။

အေအီးက သူ့သားကို မြင်ပုံ မရဘူးဗျာ။ တခြားအလုပ်သမားတယောက်လို့ မှတ်တယ်ထင်ပါ။ ကားက အရှိန် မလျော့ဘူး။ အနားရောက်မှ သူ့သားမှန်းသိတော့ ကားကို ရုတ်တရက် ဘေးကို ဆွဲချလိုက်တယ်။ ကားခေါင်းနဲ့ လွတ်သွားပေမယ့် နောက်ပိုင်းဟာ ဇယ်ခုံဘောင်ကို အရှိန်ခပ်ပြင်းပြင်းနဲ့ရိုက်မိသွားတယ်။ ထွန်းထွန်းလေးဟာ "အား"

ကနဲ အော်ရင်း “အဖေ ... ရမ်းလှချည်လားဗျ” လို့ တခွန်းသာပြောနိုင်ပါတော့တယ်။ ဇယ်ခုံသစ်သားဘောင်နဲ့ ရင်ဘတ် ရိုက်မိတဲ့ ဒါဏ်ကြောင့် နံရုံးသုံးချောင်းကျိုးပြီး နေရာတင် အသက်ပျောက်တော့တာပါ ပဲဗျာ။

အေအီးရော၊ သူ့မိန်းမပါ ရှူးကြောင်ကြောင်ဘဝ ရောက်တော့တာပဲဗျာ။ လူသတ်မှုမဖြစ်အောင်လည်း တော်တော် ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး အမှမကြီးအောင် လုပ်ရသေးတယ်။

စတိုမှူး ကိုသိန်းမြင့် ကတော့ “သက်ခိုင်ရေ ... ဝဋ်လည်တာကွ၊ ဝဋ်လည်တာ” တဲ့။ ကျနော်လည်း ကျနော် မျက်စေ့အောက်မှာတင် မြင်လိုက်ရတာဆိုတော့ ဝဋ်ဆိုတာ လက်ခံရတော့မလိုပါပဲဗျာ။ အင်း .. ထွန်းထွန်းလေး တယောက် သူ့အချစ်တော်ခွေးလေး ဇင်မိုနဲ့ ဆော့နေတဲ့မြင်ကွင်းကို ကျနော်အခုထက်ထိ မြင်နေတုန်းပဲဗျာ ။

အေးပါဗျာ၊ အေအီးနဲ့မျောက်သားအမိဇာတ်လမ်း ဆုံးပေမဲ့ အရက်သမားဇာတ်က အခုမှ အစရှိပါသေးတယ်။ သောက်ဖော်သောက်ဖက်ထဲမှာ ကျနော်တို့ခေတ်ရဲ့ နိုင်ငံသိအရက်သမား၊ နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာကြီးသော်တာဆွေ တောင် ပါသေးဗျာ။

အော် ... ခင်ဗျား က ဆရာအတတ်သင် မှာ အရက်နဲ့မိန်းမ အကြောင်းပဲ ကျနော်ပြောနေလို့ အလကား သင်တန်း ထင်နေရော့မယ်။ ဒါတော့ မဟုတ်ဘူး ဗျာ။ ကျနော်တို့ကျောင်းရဲ့ ဆောင်ပုဒ်က ဘက်စုံယာဉ်ဖြင့် စက်ကုန်နှင့်အံ့ တဲ့။ တကယ်ကို ဘက်စုံယာဉ်ကို မောင်းနှင်နိုင်အောင် လေ့ကျင့်ပေးခဲ့တဲ့ သင်တန်းပါ။ အေးဗျာ။ ထူးခြားတာက အဲဒီ ကျောင်းဆောင်ပုဒ်ကို ရွေးချယ်စဉ်းစားခဲ့သူဟာ ပညာရေးဌာနက ပညာရှင် မဟုတ်ဘူးဗျာ။ ကျနော်တို့အရင် လေးငါးနှစ် က တက်ခဲ့တဲ့ သင်တန်းသား ကိုညိုမှိုင်း ဆိုပဲဗျာ။

ဟုတ်ပါတယ်။ ဘက်စုံပညာရေး ခေတ်စားနေတဲ့အချိန်ပေါ့။ တိုင်းပြည်အနာဂတ်အတွက် အရေးကြီးတဲ့ မျိုးဆက်သစ် ကလေးငယ်တွေကို ဗလငါးတန် ပြည့်ဝသူတွေ ဖြစ်လာအောင် ဦးဆောင်မယ့် ဆရာလောင်းတွေက ဗလငါးတန် အရင် ပြည့်အောင် မနားမနေ လေ့ကျင့်နေခဲ့ရတာ ရတာဗျာ။ ဒီလိုဗျာ၊ ကလေးတွေအတွက် တနှစ်လုံး သင်ကြားလေ့ကျင့်ပေး ရမယ် ဘက်စုံ သင်ခန်းစာတွေကို သင်တန်းသားတွေက တပုံစံတည်း လိုက်လုပ်၊ လိုက်လေ့ ကျင့်ထားရတာ ဗျာ။

ဥပမာ ဆိုပါတော့၊ ဇန်နဝါရီလအတွက် သင်မယ့်သင်ခန်းစာကို သင်ရိုးညွှန်းတမ်းခွဲပြီး ပြုစုရုံနဲ့ မပြီးဘူး။ အဲဒီလအတွက် လွတ်လပ်ရေးနေ့စာစီစာကုံးပြိုင်ပွဲ၊ ကျောင်းနံရံကပ်စာစောင်တွေ အတွက်ပါ လေ့ကျင့်စီစဉ်ရတာ။ ဒီတော့ဗျာ၊ တနှစ်ပတ်လုံး ဆိုတော့ ထမနဲ ထိုးတာ၊ လေ့လာရေးသွားတာ၊ ကျောင်းတွင်း ကျောင်းပေါင်းစုံ အားကစား ပြိုင်ပွဲတွေ လုပ်တာ၊ စာဆိုတော်နေ့၊ အာဇာနည်နေ့ စတဲ့ ရှိရှိသမျှ အမှတ်တရနေ့တွေအတွက် အခန်းအနားတွေ ပြိုင်ပွဲတွေ လုပ်တတ်အောင် လုပ်ထုံးလုပ်နည်းတွေ၊ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းတွေ အားလုံးကို မနက် ခြောက်နာရီကနေ ညနေ ခြောက်နာရီအထိ မနားတမ်း သင်ကြားလေ့ကျင့်ခဲ့ရလေရဲ့ဗျာ။

အေးဗျာ၊ ကျနော်ကအစ အားလုံးထင်မှတ်မထားဘဲ ပြောင်းလဲကုန်တာတွေလည်းရှိတာ ဝန်ခံရလိမ့်မယ်ဗျာ။ ဆရာ ကောင်းတွေ ဖြစ်လာအောင် သင်တန်းကဆရာကောင်းတွေက လေ့ကျင့်သင်ကြားလိုက်တာတော့အမှန်ပဲဗျာ။ ပထမဆုံး ကျနော် အံ့ဩထိတ်လန့်မိတဲ့ ထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလဲသွားတဲ့သူက ကျနော်ဆရာမ ဒေါ်မြသီတာဗျာ။ ကျနော် ဆရာမကို အပြစ်တော့မဆိုသာပါဘူး။ သို့သော် ကျနော်ရင်ထဲတော့ တမျိုးကြီးပဲဗျာ။

ဆရာမ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဘဝက ပဲခူးတိုင်း ရဲမင်းကြီး ဦးတင်အောင်နဲ့ ဇာတ်လမ်း ရှိခဲ့တယ် ထင်ပါရဲ့။ ကျနော်က ပဲခူးတိုင်းမှာ စီမံကိန်းတချို့ လုပ်နေရင်း ရဲမင်းကြီးနဲ့ အဝင်အထွက်ရှိနေတယ်။ ၁၉၉၀ ဝန်းကျင်ပျံ့ ကျောင်းဆရာကထွက်၊ အငယ်တန်း အင်ဂျင်နီယာ အဖြစ်ကထွက်ပြီး ကိုယ်ပိုင်ကုမ္ပဏီနဲ့ ဖြစ်နေတဲ့အချိန်ပေါ့။

ရဲမင်းကြီးက အသည်းရောဂါနဲ့ ဂျပန်ဆေးရုံကြီးမှာ တက်နေတယ်။ ဆရာမဒေါ်မြသီတာ က တောင်ငူဆောင်မှာ ပညာရေးသင်တန်းတခုအတွက် ရောက်နေတယ်။ ကျနော်က အပြင်မှာ ကြီးပွားနေတဲ့အချိန်ဆိုတော့ ဆရာမကို သွားသွား တွေ့တယ်။ တနေ့ ကျနော် က ဆရာမဆီ သွားတွေ့ပြီး ခဏအကြာ "ဆရာမ ကျနော်ကို ခွင့်ပြုအုံး၊ ရဲမင်းကြီး တယောက် ဆေးရုံတက်နေလို့ သွားစရာရှိလို့ပါ" ဆိုတော့ "ဘယ်ရဲမင်းကြီးလဲ" တဲ့။ "ပဲခူးတိုင်းကပါ" ဆိုတော့၊ "ဘယ်သူလဲ" တဲ့။ "ဦးတင်အောင် ပါ" ဆိုတော့ "ဒါဆို ဆရာမပါ လိုက်ခဲ့မယ်လေ" ဆိုပြီး အတူပါလာရောဗျာ။ ဆေးရုံရောက်တော့ ရဲမင်းကြီးရဲ့အခန်းကို ကျနော် အရင်ဝင်သွားတယ်။ ဆရာမက နောက်က ခပ်ခွာခွာ လိုက်လာတယ်။ ကျနော်မေးတဲ့ပဋိသန္ဓာရတွေကို စိတ်မပါတပါဖြေနေတဲ့ရဲမင်းကြီးဟာ နောက်ကလိုက်လာတဲ့ ဆရာမ ကိုလည်းမြင်ရော တစ္ဆေတကောင်မြင်လိုက်သလိုထအော်တော့တာပဲဗျာ။ "ဟာ ... မြသီတာ၊ မင်းဘယ်လို ရောက်လာ တာလဲ၊ သက်ခိုင် မင်းခေါ်လာတာလား" တဲ့။ "မြသီတာ ကိုယ်စီးကရက် မသောက်တော့ဘူး" တဲ့။ နောက် ဆရာမက "ကိုတင်အောင်ရယ် စီးကရက်နဲ့ ဘာမဆို လဲနိုင်ခဲ့တာ မဟုတ်လား" တဲ့။ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေမှန်း မသိပါဘူး ဗျာ။

နေဦး၊ ခင်ဗျား မဟုတ်တာ လျှောက်တွေးမနေနဲ့။ ကျနော် ဆိုလိုချင်တာက ဆရာမ ဒေါ်မြသီတာဟာ ရဲမင်းကြီး တယောက်က လေးလေးစားစား အသိအမှတ်ပြုရတာကို ပြောချင်တာ။ သူတို့နောက်ကြောင်း အသေးစိတ်တော့ ကျနော် မသိဘူး။ သို့သော် ဆရာမဟာ ထက်ထက်မြက်မြက် ရှိသူဖြစ်ကြောင်း၊ ရဲမင်းကြီး အမူအယာမှာ အထင်အရှား ပေါ်နေတယ်။ ဒါတွင်မကပါဘူး၊ ကျနော် သင်တန်းသားဘဝက ဆရာမရဲ့အတွေးအခေါ်တွေကို လေးစား အားကျခဲ့ တယ်။ သူပြောနေကျ စကားတခွန်း ရှိတယ်။ "သက်ခိုင်" တဲ့။ "ဗမာပြည်မှာ လူတန်းစားနှစ်မျိုးပဲရှိတယ်" တဲ့။ "တမျိုးက ထားစရာမရှိတဲ့သူ၊ တမျိုးက စားစရာ မရှိတဲ့သူ" တဲ့။ တရားမှ၊ မတရားမှတွေ့၊ အုပ်ချုပ်သူတွေရဲ့ ချို့ယွင်းအားနည်း ချက်တွေကို ချက်နဲ့ လက်နဲ့ ထောက်ပြတဲ့ ဆရာမ ဗျာ။ နေတာထိုင်တာရော စည်းကမ်းပိုင်းမှာပါ တခြားဌာနမှူးတွေက အလေးထားရအောင် တည်ကြည်တဲ့ဆရာမဗျာ။ ပြောင်းလဲသွားပုံများ ယုံနိုင်ဖို့ တောင် ခပ်ခက်ခက် ပါပဲဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ဆရာမဟာ တကယ်ပဲ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလို ပြောင်းလဲသွားတာကိုလည်း သူ့ကိုယ်တိုင် ဝန်ခံနိုင်တဲ့ အတွက် ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲလို့ ညည်းမိတော့တာပါပဲ။

အခန်း (၂၉) - ဦးသာစရဲ့ နားပန်းဆံ

၁၉၉၃ ဝန်းကျင်ထင်ပါရဲ့။ ကျနော်မော်လမြိုင်ဘက်ကိုရောက်သွားတယ်။ ကိစ္စက မော်လမြိုင် မိုင်ဒါဇေးကြီးကို ခေတ်မီ ဈေးကြီးအဖြစ် ပြင်ဆောက်ဖို့။ ကျနော်နဲ့အတူ အဲဒီတုန်းက တိုင်းမှူး ဗိုလ်ချုပ်ကက်စိန်ရဲ့ ပတ်သက်ရာ ပတ်သက်ကြောင်းတွေလည်းပါတယ်။ သွားတုန်းကတော့ ဒီစံမံကိန်းအတွက် လှုပ်ရှားနေတာ ကျနော်တို့တဖွဲ့တည်း လို့ ထင်တာပေါ့။ မော်လမြိုင်ရောက်မှ တခြားအဖွဲ့တွေပါ ကျိတ်လှုပ်ရှားနေမှန်း သိတာ။

ဒီတော့ဗျာ ... ဒီစံမံကိန်းအတွက် ဘယ်သူ့အရေးပါသလဲ ဆိုတာ စုံစမ်းတော့ ဌာနမှူးတယောက်ကို ကပ်ဖို့ မြို့ခံ တယောက်က သတင်းပေးတယ်။ ဗိုလ်မှူးတင်လှတဲ့။ ဒီတော့ လက်ဆောင်ပစ္စည်း တပွေတပိုက်ကြီးနဲ့လှိုင်းဝင်ဖို့ ဗိုလ်မှူးတင်လှ အိမ်ကို ညဘက်ကြီး ရောက်သွားကြရော ဆိုပါတော့။ ဧည့်ခန်းစားပွဲမှာ ထိုင်လိုက်ပြီး ပါလာတဲ့ လက်ဆောင် ပစ္စည်းတွေချ၊ မြို့ခံက မိတ်ဆက်ပေး၊ အလုပ်အကြောင်း စကားစမလို့ရှိသေးဗျာ၊ အတွင်းခန်းထဲက ထွက်လာတဲ့ အသံနဲ့အတူ လူကိုပါ မြင်လိုက်ရော ကျနော်လည်း ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့ပါဘူး။ “ဟဲ့၊ သက်ခိုင် မင်းဘာလာလုပ်တာလဲ” တဲ့။ ဟုတ်ပါဗျာ၊ အဲဒါ ကျနော် ဆရာမ ဒေါ်မြသီတာ ပါပဲ။ အော် ဆရာမ အိမ်ထောင်ကျတာ ဗိုလ်မှူးတင်လှနဲ့ကိုး လို့ပါ ဆက်တွေးမိပါတော့တယ်။ ဒီမြို့မှာ ဗိုလ်မှူးတင်လှ ဖန်နေတဲ့ ခွင် တော်တော်များများကို ကျနော်ကြားခဲ့ပြီးပါပြီ။ ကျနော်ရုတ်တရက် ဘာကိုမှ မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။

ကျနော်က ခပ်ငှု့ဖြစ်နေတာကို ဆရာမရိပ်မိပုံ ရတယ်။ စားပွဲပေါ်က ကျနော် လာဘ်ထိုးဖို့ ယူလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို မျက်စိလွှဲရင်း သူလည်း ခပ်လေးလေး ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း အသံနဲ့ "သက်ခိုင်ရေ၊ ဆရာမလို လူတောင် စီးပွားရေးသမားတွေ လာလာပို့တဲ့ အရက်ပုလင်းတို့၊ စီးကရက်တို့ လက်ခံတတ်နေပြီတဲ့" ဟု။

ကျနော် အလုပ်ကိစ္စကို သိပ်ဇောင်းမပေးတော့ဘဲ တတ်နိုင်သမျှ ကူညီဖို့သာပြောပြီး ပြန်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီမိုင်ဒါဇေး စီမံကိန်းကိုလည်း ကျနော် ဆက်မလိုက်တော့ပါဘူး။ ဆရာမကိုရော၊ လောကကြီးကိုပါ ကျနော် မျက်နှာပူလို့ပါ။

ဘိုကလေးဆရာအတတ်သင်က နောက်ထပ် ကျနော် ဆရာတယောက်ကိုလည်း အဲဒီနှစ်တွေ ဝန်းကျင်မှာပဲ ကျနော် တွေ့ခဲ့ပါသေးတယ်။ ဘိုကလေး ဆရာအတတ်သင်က သမိုင်းကထိက ဆရာ ဦးမြင့်မောင်ပါ။ တကယ့်ကို လေးစားစရာ ကောင်းလောက်အောင် ကိုယ်ကျင့် သိက္ခာ ပြည့်စုံတဲ့ ဆရာပျံ။ စည်းကမ်းလည်း ကြီးတယ်။

ဆယ်တန်းဖြေထားတဲ့ ကျောင်းသားတွေ အလိုက်ကောင်းရင် အမှတ်တိုးလို့ ရတယ်ဆိုလို့ မကင်းရာ မကင်းကြောင်း မိတ်ဆွေ တယောက်နဲ့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ထဲကို ပါသွားတယ်။ သူ့သားက ဆယ်တန်းဖြေထားတယ်လေ။ ဒါနဲ့ အမှတ်ခြစ်တဲ့ အဖွဲ့ထဲက ဆရာတွေနဲ့ ပိုင်းထိုင်မိတော့ ဒီတိုက်ပုံ ခပ်နွမ်းနွမ်းနဲ့ဆရာကို ငါမြင်ဖူးပါတယ် လို့ စဉ်းစား လိုက်တော့ ဒါ ဆရာဦးမြင့်မောင်ပဲလို့ ပြန်ပေါ်လာတယ်ဟု။ ငွေယူပြီး အမှတ်တိုးပေးတဲ့ အထဲမှာ ဆရာ ပါမပါ ကျနော် မသိရိုး အမှန်ပါ။ ဒါပေမဲ့ဟု။ ဒီလို အခြေအနေမျိုးမှာ ဒီနေရာမှာ ပြန်တွေ့လိုက်ရတာကို ကျနော် စိတ်မကောင်းဘူး။ ဆရာဟာ သိပ်ကျန်းမာရေးကောင်းပုံလည်း မရဘူး။ ကျနော်တော့ စားသောက်ပိုင်းအတွက် ကျသင့်တာ စိုက်ရင်းပြီး ကသိကအောက် စိတ်နဲ့ ပြန်လာခဲ့တယ်။ လောကကြီးမှာ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲဟု။ ကျနော်တို့ ခေတ်တုန်းက ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို နောက်က လိုက်လို့ရတယ်ဆိုတာ ကြားတောင်မကြားဖူးပါဘူးဟု။

အော် ... ခင်ဗျားပါ ရောစိတ်ညစ်နေတဲ့ ပုံပါလား။ ပျော်စရာနေ့ရက်တွေ ရှိပါသေးတယ်ဟု။ တဆောင်တည်းနေတဲ့ ကျနော် သူငယ်ချင်း တိုက်ကြီး ချီးထုပ် သန်းအောင်တို့ ဦးသာစတို့ အကြောင်း စဉ်းစားရင် ငယ်ဘဝက ပြီးစရာတွေ လည်း အများကြီးရှိပါရဲ့။ ဦးသာစက အသက်လေးဆယ်ကျော်ပျံ။ ခပ်တည်တည် နေပြီး မျက်နှာပြောင်တာ။ မောင်မယ် သစ်လွင် တုန်းက နပန်းစံယိမ်းမှာ သူခေါင်းဆောင်လေ။ ခါးတောင်းမြှောင်အောင်ကျိုက်၊ တင်ပါးပြောင်ကြီး နှစ်ဖက်မှာ သနပ်ခါးအကွက်ကြီး ကွက်ပြီး ပရိသတ် တထောင်ကျော် ရှေ့မှာကို မျက်နှာပြောင်တာ။ အသားကဖြူ၊ တင်ပါးကဖြူ နဲ့ဟု။ တော်တော်လည်း လိုက်ဖက်တဲ့ ဇာတ်ရုပ်ပျံ။ သီချင်းထဲက သာလှ နပန်းစံထက်၊ အပြင်က သာစ ဖင်ပါးကွက်က ပိုပြီး ပရိသတ်ကို တအုံးအုံး ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့တာ။ သန်းအောင်နဲ့ ဦးသာစ ဇာတ်လမ်းက တညတည်း ဖြစ်တဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေပျံ၊ ခွဲ ပြောလို့မရဘူး။ ဒီလိုဟု။

သန်းအောင်က ကျနော်နဲ့အသက်မတိမ်းမယိမ်းပျံ။ သူလည်း ကလေးသာသာပဲရှိသေးတာ။ အမေတခု သားတခု တဲ့။ သူ့အမေကလည်း သားကိုတော်တော်ချစ်တယ်ထင်ပါရဲ့။ သန်းအောင်ဟာ သင်တန်းသားအဖြစ်သာ ရောက်လာတယ်။ ကလေးစိတ် သိပ်မကုန်ချင်သေးဘူး။ ကျနော်နဲ့စာရင် ပြောပါတယ်။

တနေ့ညနေ သူ အိပ်ယာထဲကနေ ကျနော်ကိုလှမ်းခေါ်တယ်။ "ကိုသက်ခိုင် ကျနော် နေမကောင်းလို့ဟု" တဲ့။ ကျနော်လည်း သူ့ဘေးနားသွားပြီး "ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ကိုသန်းအောင်" ဆိုတော့ ဆရာမကို ခေါ်ပေးပါတဲ့။ သူ ပြောတဲ့ ဆရာမက သင်တန်းက ဆေးမှူး ဆရာမ ကိုပြောနေတာပျံ။ ဒေါ်ဌေးဌေးတဲ့ အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင်၊ အပျိုကြီး။

ကျနော်က နေပါဦး ကိုသန်းအောင်၊ ခင်ဗျား ဆေးလေးဘာလေး မသောက်ဘူးလား၊ နေမကောင်းတာ ဘယ်နှစ်ရက် ရှိနေပြီလဲ" မေးတော့ ... "သုံးရက် ရှိပြီ၊ ကျောင်းဆေးခန်းကိုသွားပြပြီးပြီ" တဲ့။ သွေးလွန်တုတ်ကွေး ဖြစ်မှာ စိုးရိမ် ရတယ် လို့ပြောသတဲ့။ နောက် ဝမ်းသွားတဲ့အခါ အရောင်ကို သတိထား ကြည့်ပါလို့ မှာထားတာကြောင့် ဆရာမကို

သွားခေါ်ပေးပါ။ သူဝမ်းက အရောင်ပြောင်းနေပြီတဲ့။ ဖြစ်တာက နည်းနည်း သူ့အကဲပိုနေတာက များနေတာ ကျနော် သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ဗျာ၊ မိဝေးဖဝေး လာနေရတဲ့သူတွေ အချင်းချင်းဆိုတော့ ကိုယ်ချင်းစာမိတာနဲ့ ... “ဒါဆို ခင်ဗျား ခဏစောင့်၊ ကျနော် သွားခေါ်ပေးမယ်” ဆိုပြီး ဆရာမဒေါ်ဌေးဌေး အိမ်ဘက်ထွက်လာတယ်။ အပြင်မှာ မှောင်စပြုနေပြီ ဗျ။ ဆရာမက အိမ်မှာ မရှိပြန်လို့ အမျိုးသမီးဆောင်ဘက် လိုက်ခေါ်ပြန်တယ်။ တွေ့ပြန်တော့ ညဘက်မှာ အမျိုးသား ဆောင်ဘက် ကို သူ လိုက်လို့မသင့်တော်ဘူး ဖြစ်ပြန်ရော။ ကျနော် ဘယ်လက်လျှော့မလဲ။ “ဆရာမရယ် ဆရာမကိုပဲ အားကိုးစရာရှိတာ၊ အခုသန်းအောင်က အိပ်ရာထဲက မထနိုင်လို့ပါ ... ” ဘာညာလုပ်တော့ အဖော်နှစ်ယောက်နဲ့အတူ ပြန်ပို့ပုံပါမယ် ဆိုတဲ့ ခံဝန်ချက်ပေးရတယ်။ သူလိုက်လာတယ်။

ကျနော်တို့ချင်းတွင်းဆောင်ကို ရောက်တော့ ညခုနှစ်နာရီခွဲ လောက်တောင် ရှိပါပကောဗျာ။ သန်းအောင်ကုတင်လည်း ရောက်ရော သန်းအောင်က လှဲနေရာကနေ ထလာတယ်။ ဆရာမ က ဝမ်းအရောင် ပြောင်းတယ်ဆို၊ ဘယ်လိုနေလို့လဲ ဆိုတော့၊ သန်းအောင်က ... ခဏလေး ဆရာမဆိုပြီး ကုတင်အောက်က အင်ဖက်နဲ့ ထုတ်ထားတဲ့ အထုပ်ထုတ်ကို ကုတင်ခြေရင်းကနေ ဆွဲယူလိုက်တယ်။ ကျနော်က ဆရာမကို ပြန်ပို့ရမှာ ဆိုတော့ ဘေးက ရပ်စောင့်နေတာဗျ။ သန်းအောင်ဟာ သူ့အထုပ်ကိုသူ သတိနဲ့ ဖြည်းဖြည်းချင်းဖြည့်နေတယ်။ အင်ဖက်နဲ့ အထုပ်ထုပ် ထုတ်ထားတာဗျ။ အင်ဖက် လေးငါးထပ်လောက် ခွာနေတာတော့ ကျနော်လည်း ဘာများပါလိမ့်ဆိုပြီး ရှေ့တိုးကြည့်လိုက်တယ်။ ဖြည့်လည်းပြီးရော၊ သန်းအောင်က ... ဆရာမ ကြည့်ပါအုံး ဆိုပြီး ပြတယ်။ ဟ၊ ဘာများပြသလဲ ဆရာမရော ကျနော်ရော သေချာကြည့်လိုက်တော့ ခပ်မည်းမည်း ခပ်ညိုညိုတွေဗျ။ နောက် အနံ့ထွက် လာတယ်။ တော်တော်ဆိုးတဲ့ကောင်ဗျာ၊ တော်တော်လည်း စေ့စပ်ပါရဲ့။ အဲဒါ ဘာလဲ သိလား။ သူပါထားတဲ့မစင်ကို သူ သေချာထုတ်ထားတာဗျ။ တကယ့်ကို ချိုးထုပ် ပါပဲဗျာ။

ဆရာမကလည်း နှာခေါင်း ခပ်ရှုံ့ရှုံ့နဲ့ နောက်ဆုတ်လိုက်တယ်။ ကဲ၊ ကဲ ပြန်ထုတ်လိုက်တော့ တဲ့။ ကျနော်ကလည်း မနေနိုင်ဘူး။ သန်းအောင်ရာ၊ အရောင်ကို မှတ်ထားရင် ပြီးတာပဲကွာ၊ မင်းလုပ်ပုံက ... ဆိုတော့ သန်းအောင်က၊ ကျနော် စကားနဲ့ ပြောရင် မသေချာမှာ စိုးလို့ပါဗျာတဲ့။ ညောင် နာနာ အသံနဲ့ ညည်းပြော ပြောနေတယ်။

အေးပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီ ချိုးထုပ်က ကျနော်ခေါင်းပေါ်ရောက်တာပေါ့ဗျာ။ ကျနော်လည်း ဆရာမ၊ ခဏလေး ဆိုပြီး သန်းအောင် အထုပ်ကို နှာခေါင်းရှုံ့ရှုံ့နဲ့ အပြင်ထုတ်လိုက်ရတယ်။ နေဦးဗျာ။ အဲဒီအထုတ် သွားပစ်နေတုန်း ဦးသာစ ကိုတော့ အတွေ့သား။ ပုဆိုးတထည် ပုခုံးပေါ်တင်လို့။ အထုပ်က အရေးကြီးနေတော့၊ သူ့ကို ဆရာမရောက်နေတာ လည်း မပြောမိဘူး။ ပြောဖို့လည်း မလိုဘူးလေ၊ ဆိုင်မှ မဆိုင်တာ။ ဒါပေမဲ့ ဆိုင်တယ်ဗျာ။ အော် ... မေ့နေလို့ အဆောင်အပြင်ဖက်က မီးတွေဟာ ရှစ်နာရီဆိုအကုန်ပိတ်တယ်ဗျ။

သန်းအောင်ရဲ့အထုပ်ကို ရှင်းပြီးမယ် ကြိုကာရှိသေး၊ ဦးသာစ နီကက်ပလေး ဇာတ်လမ်းက ဆက်ပြန်ရောဗျာ။ ဆရာမ ဒေါ်ဌေးဌေးက သန်းအောင်ကို လိုအပ်တဲ့ဆေးတွေပေး၊ မှာစရာရှိတာမှာပြီး ပြန်ဖို့လုပ်တော့ ကျနော်လည်း လိုက်ပို့ရမှာ မို့ ကိုသိန်းမြင့်ကို အဖော်စပ်ရသေးတယ်။ နောက် အဆောင်ရှေ့မီးကို ဖွင့်အုံးမှ ဆိုပြီး မီးခလုတ်တွေ ရှိတဲ့ဘက်ကို သွားလိုက်တယ်။

ဆရာမက ရှေ့ကနေ အဆောင်အောက် မှောင်ထဲကို ဆင်းသွားတယ်။ ကျနော်လည်း မီးဖွင့်လိုက်ရော ချက်ချင်း ဆိုသလို ပါပဲဗျာ။ ဒေါ်ဌေးဌေးဟာ အဆောင်ပေါ်ကို ပြန်ပြေး တက်လာတယ်။ နောက်က ဦးသာစ အသံကိုလည်း ကြားနေရတယ်။ “ဟေ့ကောင် မီးဖွင့်တာ ဘယ်ကောင်လဲကွ၊ မီးပိတ်ကွ၊ မီးပိတ်” တဲ့။

ကျနော်လည်း ဘာဖြစ်ပါလိမ့်ဆိုပြီး မီးမပိတ်သေးဘဲ အဆောင်အောက်က အသံလာတဲ့ အုတ်ရေကန်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ဦးသာစ ပေါ့ဗျာ၊ ရေကန် အုတ်နံရံမှာ ခေါင်းလေးဖော်ပြီး ကျနော့်ကို လှမ်းဆဲနေလေရဲ့။ သေချာအောင် ထပ်ကြည့်လိုက်တော့ ...

လား .. လား .. ဦးသာစက လူလစ်ပြီ ဆိုပြီး ဂျပန်စတိုင် ရေချိုးနေတာ ကလား။ ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ ရုတ်တရက် မီးဖွင့် လိုက်တော့ ပုဆိုးကိုပြေးယူရအောင်ကလည်း မီးရောင်အောက်ကိုဝင်ရမှာဆိုတော့ ရေကန်ဘေးမှာ တံတောင်ဆစ် ကလေး တင်ပြီး ကျနော့်ကို လှမ်းဆဲနေတာလေ။ ဆရာမကအဆင်း၊ ကျနော်က မီးအဖွင့်၊ ဦးသာစ ဝတ်လစ်စလစ်နဲ့ ဆိုတော့ ဆရာမ ပြန်ပြေးတက်လာခဲ့တဲ့ အဖြစ်ပေါ့။ ဆဲသံကြောင့် တဆောင်လုံး ထွက်ကြည့်တော့ ပိုဆိုးပြန်ရော။ ဇာတ်စင်ပေါ် တက်ပြသလို ဖြစ်တော့တာပေါ့ဗျာ။

ဆရာမ ဒေါ်ဌေးဌေးလည်း အပြန်မှာ ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်နဲ့ဗျာ။ ကျမ မလာချင်ပါဘူး ပြောလျက်နဲ့၊ ကိုသက်ခိုင် ဇွတ်ခေါ်လို့တဲ့။ ကျနော့်ဘက် လှည့်ရမ်းတော့တာပေါ့။

ညကအဖြစ်ဟာ သိပ်တော့လူမသိလိုက်ဘူး။ နောက်နေ့ သမိုင်းဆရာမ ဒေါ်စုစုလိုဏ် စာသင်ချိန်မှာ ထွန်းမြင့်ဆိုတဲ့ မောင် နောက်လိုက်ခါမှ တကျောင်းလုံး မသိသူမရှိ ဖြစ်ကုန်တာ။ ဒီလိုလေ၊ ဆရာမက ... ဆရာမ ရှင်းပြတာ အားလုံး ရှင်းကြရဲ့လား ဆိုတော့ ထွန်းမြင့်က ထအော်တယ်။ “ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ၊ ရှင်းပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဦးသာစ ရေချိုးသလို ပါပဲ” တဲ့။

အေးပေါ့ဗျာ၊ အတန်းထဲမှာတင် ဦးသာစ ထပြီး ငါနဲ့ကိုင်တုတ်တော့တာပဲ။ တကျောင်းလုံးလည်း သိကုန်ကြရောပေါ့။ ယနေ့ထက်တိုင် မမေ့ရက်နိုင် ဆိုကြပါစို့ဗျာ။

အခန်း (၃၀) - ဂျာအေးကို သူ့အမေရိုက်နေသူများ

ယနေ့ကိုသက်ခိုင် စခန်းခွဲမှတနေကုန်ပျောက်နေသည်။ နံနက် ခုနစ်နာရီခွဲခန့်ကတည်းက ဗိုလ်မှူး အဆင့် တပ်မတော် အရာရှိတဦး စခန်းခွဲသို့ရောက်လာပြီး ကိုသက်ခိုင်ကို ခေါ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ဗိုလ်မှူးနေဝင်း ဆိုသူဖြစ်၏။ သူကား ရာထူးမှ ပြုတ်သွားသော အတွင်းရေးမှူး (၃) ဒုတိယ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဝင်းမြင့်၏ ကိုယ်ရေးအရာရှိလုပ်ခဲ့ဖူးသူဟု ဆို၏။

“ကျနော် အကိုကြီးကို မြို့ထဲ ခဏခေါ်သွားချင်လို့” ဆိုကာ စခန်းတာဝန်ခံကို ဝတ်ကျောတန်းကျေ သတင်းပို့သည်။ ဦးအေးနိုင်ကလည်း တလေးတစားပုံစံဖြင့် “ထောင်ပိုင်ကြီးခွင့်ပြုပြီးသားပါ။ ဗိုလ်မှူး ခေါ်သွားလို့ရပါတယ်” ဟု အလွယ်တကူ လိုက်လျောသည်။ ကိုသက်ခိုင် စခန်းအပြင်ထွက်၍ အိမ်ပြန်နေသည်မှာ ဤ တကြိမ်တည်းမဟုတ်။ အကြိမ်ပေါင်း များစွာ။

အခြားရဲဘက် တဦးအတို မြို့ထဲသို့သွားရန်၊ အိမ်ခဏပြန်ရန်မှာ အောင်ဘာလေထိပေါက်သည်ထက် ခက်သည်။ တခါတရံ အကြောင်းသင့်မှ ထောင်အရာရှိအချို့ခရီးစဉ်မှာ အတူလိုက်ပါ၍ ထွက်ခွင့်ရတတ်သည်။ ဤနည်းသည် လည်း မလွတ်လပ်ယုံမက အကြောင်းအပေါင်းသင့်ဖို့ လွယ်တော့ မလွယ်လှ။

ညနေမိုးစုပ်စုပ်ချုပ်မှ ကိုသက်ခိုင် ပြန်ရောက်လာသည်။ အိပ်ဆောင်ပိတ်ပြီး ကျနော် သူ့တဲပေါ်မှာ အစောင့်ကျ နေသည်။ အဆောင်ပိတ်စာရင်းတွင် ကိုသက်ခိုင် ပြန်ရောက်ကြောင်း ဖြည့်သွင်းရန် ကျနော် စောင့်နေခြင်းပင်။

အိမ်က ပြန်လာသော သူ့မျက်နှာသည် ထူးထူးခြားခြား မရှိလှ။ ကျနော်က ကိုသက်ခိုင် ကို စကား စလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ကတော့တကယ့် ကံထူးရှင်ပဲ ဗျာ”

သူက ချက်ချင်းပင် ...

“ခင်ဗျားက ကျနော့် ကို အားကျနေပြန်ပြီ။ ဒါတွေ က အခုအချိန်မှာ ကျနော့်အတွက် မဂ်တား ဖိုလ်တား တွေဗျ”

“လာပြန်ပြီလား၊ မဂ်တားဖိုလ်တား”

“အော် .. ကျနော့် လုပ်နေတဲ့ စိတ်လေ့ကျင့်ခန်းကို ဖြောင့်ဖြောင့် မလုပ်နိုင်ဘူးပေါ့ဗျာ”

ကျနော် သူ့ကို တအံ့တဩ ကြည့်မိသည်။

“ကိုသက်ခိုင်၊ ရဲဘက်ကနေ အိမ်ပြန်ခွင့်ရတယ်ဆိုတာ ဖြစ်တောင်ဖြစ်ခဲ့နော်၊ ခင်ဗျား အတွက်တော့ ထမင်းစား ရေသောက် သလို ဖြစ်နေပြီ”

“ကျနော် သိပါတယ် ကိုမင်းဒင်၊ အိမ်ပြန်လည်း အိမ်အပူ၊ ရဲဘက်မှာနေလည်း ရဲဘက်အပူ၊ နေရာတကာ အပူတွေချည်း ပဲလို့ ကျနော် မြင်နေပြီ ဗျာ”

“ခင်ဗျား လူတမျိုးပဲဗျာ၊ ကျနော်တော့ ဘေးကနေကြည့်နေတာ။ စခန်းတာဝန်ခံ ဦးအေးနိုင်တောင် ခင်ဗျားကို အားကျ နေသလို ပဲ”

“ခင်ဗျား မသိသေးလို့၊ လူတွေဟာ ဒီလိုပဲဗျ။ ကိုယ့်ကို သူအားကျ၊ သူ့ကိုကိုယ် အားကျနဲ့၊ အားကျမှု ပတ်လည်ရိုက်နေ တာ။ အပြန်အလှန် အားကျနေတာဗျ။ လောကကြီးဟာ တော်တော် အံ့ဩဖို့တော့ အကောင်းသား”

“ခင်ဗျားက အပြန်အလှန် ပတ်လည်ရိုက်ပြီး အားကျတာမျိုး ကြုံခဲ့ဖူးလို့လားဗျာ”

“အော် ... မှတ်မှတ်ရရကို ကြုံခဲ့ဖူးတာပေါ့ဗျာ ...

ကျနော် ခင်ဗျားကို ကျနော်မိတ်ဆွေ နှစ်ယောက် အကြောင်းပြောပြမယ်ဗျာ။ အားကျတာ၊ အတုယူတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဇာတ်လမ်းဆုံးတော့ ခင်ဗျားကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်ချက်တခု ချပေတော့”

ပထမ တယောက်က ကိုမိုးမြင့် ဗျ။ သူက ကျနော်နဲ့ ကျောင်းဆရာအတူလုပ်ခဲ့တာ။ သူ ကျနော့်ထက် ဆယ်နှစ်လောက် ကြီးတယ်။ အမယ် သူ့အဖေက ကွန်မြူနစ်၊ အလံနီဗိုလ် ဆိုပဲ။ ဘိုကလေးဘက်က။ အစိုးရတပ်နဲ့ တိုက်ပွဲဖြစ်ပြီး သူ့ အဖေ ကျသွားတော့ သူ့အမေဟာ ဘိုကလေးဖြစ်ထဲတောင် ခုန်ချခဲ့တယ်လို့လည်း ပြောဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဆယ်ဦးလို့ အသက်တော့ မသေခဲ့ပါဘူး။ လူမမယ် မောင်နှမ နှစ်ယောက် ကျန်ခဲ့တာပေါ့။ အကြီးကောင် က ကိုမိုးမြင့် ပဲ။

အလံနီသားဆိုတာ ယုံနိုင်စရာတောင်မရှိပါဘူးဗျာ၊ တကယ်လူအေး လူပျော့။ ဟိုက်စကူးဖိုင်နယ် (တန်းမြင့်ကျောင်း ထွက် လက်မှတ်ရ) စာမေးပွဲအောင်ပြီး ကျောင်းဆရာဝင်လုပ်နေတာ။ ကျနော် အလုပ်ဝင်တော့ သူ့လုပ်သက်က ရှစ်နှစ် လောက်ဖြစ်နေပြီ။ နောက် ကျနော်နဲ့အတူ လုပ်နေရင်း ကျနော် ဘေးတီးကောင်းတာကြောင့် ကျောင်းတွေ၊ ဘာတွေ ဆက်တက်ဖြစ်ပြီး ဘွဲ့ရ၊ ရက်တိုသင်တန်းလည်း ပြီးလိုက်တော့ မူလတန်း ကျောင်းအုပ်လေး ဘာလေး ဖြစ်လာတယ်။ ကျနော်လား၊ လုပ်သက်လေးနှစ်ပြည့်၊ ဘွဲ့ရတော့အလယ်တန်းပြဖြစ်နေပြီ။ အလုပ်က မူလတန်းကျောင်းမှာ၊ ပီဂျေပေါ့။

ကျနော်က သူ ရိုးသားတာကို သဘောကျတယ်။ သူက ကျနော် ခပ်ရှုပ်ရှုပ်နေတာ၊ ကွက်ကျော်မြင်တာတွေ သဘောကျတယ် ထင်ပါဗျာ။ နေဦးဗျ၊ သူက နည်းနည်းတော့ ကြောင်သလိုပဲ။ သူ့ဘဝ ဇာတ်လမ်းတွေ နားထောင် ကြည့်ရတာ ပြောပါတယ်။

သူ မိန်းမရတဲ့ပုံကို ကြည့်လေ။ အမေလုပ်သူက ကိုမိုးမြင့်ကို အိမ်ထောင်ပြုပါတော့၊ ရည်းစားသနာ ရှိရင်လည်း ပြော ... ဆိုတော့၊ မရှိသေးပါဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့အမေလုပ်သူက သားတော်မောင် အရည်အချင်းကို သိတယ်ထင်ပါ။ ဒါဆို ငါ့သား အမေတို့ ငယ်သူငယ်ချင်း ကျောင်းဆရာဦးတင်မြသမီးကို သဘောကျသလား ပေါ့။ ကိုမိုးမြင့်က အဲဒီ ဆရာရဲ့ တပည့်ဟောင်းလည်း ဖြစ်ဖူးတယ်။ ဒီတော့ အမေ သဘောကျရင် ပြီးရော ဆိုပြီး ခေါင်းငြိမ်လိုက်ရောတဲ့။

ဇာတ်လမ်းက အဲဒီမှာကတည်းက စလွဲနေပြီဗျ။ တကယ်တော့ ဦးတင်မြ မှာ သမီးနှစ်ယောက်ရှိတာ။ ကိုမိုးမြင့် က အငယ်မလေး ထင်ပြီး ခေါင်းငြိမ့်လိုက်တာ။ တကယ်တမ်း စေ့စပ်တာက အကြီးမ။ အကြီးမရုပ်ရည်က ရွက်ကြမ်းရေကျို တောင် မရှိတာမို့ ကိုမိုးမြင့်က မကြိုက်ဘူးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ အမေကို အားနာပြီး မြူစိစိ လုပ်နေတော့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောမထွက်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။

မင်္ဂလာဆောင်ပြီးတဲ့ ညနေမှာ ရှုပ်ကုန်ကြရော ဆိုပါတော့ဗျာ။ တော်တော် အူကြောင်ကြောင်နိုင်တဲ့ ကိုမိုးမြင့်ဗျာ။ မင်္ဂလာဆောင် အခမ်းအနားလည်းပြီးရော သတို့သမီး မခင်စောမူကို ... "ငါနင့်ကို မကြိုက်ဘူး။ ငါ့အမေ ပြောတုန်းက နင့်ညီမ ထင်လို့ ခေါင်းငြိမ့်တာ" ဆိုပြီး လုပ်ပါလေရော။ ကြည့်ရတာ ကာလသားအဖွဲ့တွေ ဝိုင်းတိုက်ထားတဲ့ ယမကာ အရှိန်လေးလည်း ပါမယ်ထင်ပါရဲ့။

မခင်စောမူ ခမာ ဗျာ ... ရှက်ရှက်နဲ့ သူတို့အိမ်နားက အုတ်ကျင်းဘူတာဖက်ထွက်၊ မီးရထားအတိုက်ခံပြီး အသေခံမယ် လုပ်လို့ အရပ်က ဝိုင်းဆွဲရတဲ့ကိန်း ရောက်ကုန်ကြရောတဲ့။ ဘယ်သိပ်ကြာမလဲဗျာ။ နှစ်လလောက် ပေါင်းပြီး ကွဲကြလေ သတည်း ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မခင်စောမူက ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ ကျန်ခဲ့တယ်။ နောက် ကလေးမီးဖွားပြီးတော့ မခင်စောမူ ကလေးနီတာရဲလေးနဲ့ ကျောင်းဘက်လာလာနေတာ တွေ့တွေ့နေတယ်။ ကျနော်က အမြင်မတော်တာနဲ့ "ကိုမိုးမြင့် ခင်ဗျားလုပ်ပုံ ဟန်မကျသေးဘူး" လို့ ဖွတ်တွန်းလိုက်တာ မစွန်းရင်းနဲ့ ကန်စွန်းခင်း ပြန်ပြီသွားပြီး ပြန်ပေါင်းထုတ်ကြ ပါလေရော။

အံ့ဩဖို့တော့ အကောင်းသားဗျာ။ ပြန်ညားတော့ ကိုမိုးမြင့်က မိန်းမကြောက်ရတဲ့နေရာမှာ နှစ်ယောက်မရှိပြန်ဘူး။ ကုန်ကုန်ပြောရရင်ဗျာ။ လင်မယားသဘာဝ ဟိုစိတ်၊ ဒီစိတ်ပေါ်တာတောင် ပါမစ်စောင့်ရသလိုမျိုးတွေအထိ။ ကျနော်ကို ရိုလာကျတယ်။ ကျနော်လည်း "ဟ၊ ကိုမိုးမြင့် ဒီကိစ္စ ကျနော်နားချလို့ရတာမျိုးမဟုတ်ဘူး" လို့ ... ဝင်လာတဲ့ ဘောလုံး ကို ပြန်ကန်ကန်ထုတ်နေရတယ်။

သူညည်းတာများတော့ ကျနော်လည်း "နေဦး ကိုမိုးမြင့်ရာ၊ ခင်ဗျားအခြေအနေ ကျနော်ကို အကုန်သာပြောပြ။ ခင်ဗျား မိန်းမကို နိုင်တဲ့အတွက် ကျနော် ဖန်တီးပေးမယ်" ဆိုပြီး နှစ်သိမ့်လိုက်ရတယ်။

ပြောတာပေါ့ဗျာ။ ညီအကိုအရင်းလိုလည်း ခင်မင်နေ၊ ကျနော်ကိုလည်းအားကိုးဆိုတော့ သူတို့လင်မယား အကြောင်း အိတ်သွန်ဖာမှောက်ကို ပြောတာ။ ဟိုဟာ ဒီဟာ တပါတ်နှစ်ခါတို့၊ ဘာအဓိဋ္ဌာန် ဘယ်နှစ်ရက်ကြောင့်၊ ပါမစ် ဘယ်နှစ်ရက် ပိတ်တာတွေ စုံလို့ပေါ့ဗျာ။ ဒါနဲ့ တနေ့တော့ သူပြောတဲ့အထဲမှာ ထူးထူးခြားခြား တချက်ပါလာတယ်။

ဘာတဲ့၊ သူ့မိန်းမက သူ့ကို နောက်အသစ်ရောက်လာတဲ့ ဆရာမတယောက်နဲ့ သိပ်မသင်ဘူး ဆိုပဲ။ ဒါနဲ့ ကျနော်က မေးတယ်။ "ကိုမိုးမြင့် ... တကယ်ကော ခင်ဗျား ရှုပ်နေတာလား" ဆိုတော့ "ဟာဗျာ၊ ကြုံကြီးစည်ရာ" တဲ့။ ဒီတော့ ကျနော်လည်း "ဒါဆို ဒီနေ့ကစပြီး ခင်ဗျားမိန်းမကို နိုင်ပြီလို့သာ မှတ်လိုက်တော့" လို့ ယတိပြတ်ပြောချလိုက်တယ်။ ကိုရွှေမိုးမြင့်က ကျနော် စကားလည်း ကြားရော ပြူးကြောင်ကြောင် မျက်လုံးနဲ့ "တကယ်လား ဆရာသမားရယ်" တဲ့။

ကျနော် သူ့ကိုသေချာသင်ပေးလိုက်တယ်။ ခင်ဗျားကိုမသက် ဖြစ်နေတဲ့ကိစ္စကို ခင်ဗျား "မဟုတ်ပါဘူး" လို့ ခင်စောမူကို ရှင်းမပြပါနဲ့။ သူ့ဖာသာ အထင်လွဲလက်စနဲ့ ဆက်လွဲနေပလေ့စေ။ ဒီအခြေအနေလေးကို ခင်ဗျား တယုတယ မွေးထား ပါဗျာ။ နောက်တကယ်တမ်းလည်း အဲဒီ ဆရာမနဲ့ မရှုပ်ပါနဲ့။ ဒီနှစ်ခွန်းပဲ သင်လိုက်တယ်။ နှစ်ရက်လောက် ကြာတော့ ကိုယ်တော်က ဝမ်းသာအားရလေသံနဲ့ ဆရာသက်ရေ၊ ထမင်းအိုးတည်၊ အဝတ်လျှော်တဲ့ဘဝက လွတ်ပြီတဲ့။ ခင်စောမူ က ဒီအလုပ်တွေ ရှင်လုပ်လို့မတော်ဘူးတဲ့။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးဆိုတော့ ကိုယ်သိက္ခာနဲ့ကိုယ်နေရမှာ ပြောတယ် ဆိုပဲ။

အေးပေါ့ဗျာ၊ ကျနော်ကို ကျေးဇူးရှင်ကြီး ပုံစံနဲ့ လစာထုတ်တဲ့နေ့မှာ လက်ဖက်ရည်ရော၊ အရက်ရော တိုက်ပေါ့။ ဒီနည်းတွေ ဘယ်လိုတတ်သလဲ၊ ဟုတ်လား။ တကယ်ကို မသိပါဘူးဗျာ။ တချို့ကိစ္စတွေမှာ ကျနော်က အလိုလို သိနေတတ်တာတွေ ရှိတယ်ဗျာ။

သူကျွေးတာစားနေရင်း ကိုယ့်လူကိုယ် စိတ်မချတာနဲ့ "ကိုမိုးမြင့်ရေ၊ သေချာတော့မှာ ပါရစေနေနော်။ ခင်ဗျား သင်္ကာမရှင်းဘဲ နေတဲ့ကိစ္စဟာ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ယောင်လို့တောင် ဖွင့်ပြောလေနဲ့။ ဖွင့်ပြောတဲ့နေ့၊ ခင်ဗျား ရာထူးပြန်လျှော့တဲ့နေ့လို့ အောက်မေ့ပေတော့" လို့။

ကိုမိုးမြင့်ကတော့ညံ့သလားမမေးနဲ့ဗျာ။ သေချာမှာထားလျက်နဲ့။ နောက်တလကျော်လောက်ကြာတော့ ကိုသက်ခိုင်ရေ အိမ်စောစော ပြန်မှတော့။ အဝတ်လျှော်၊ ထမင်းချက် ဂျူတီ ရှိသေးတယ် တဲ့။ ဟ ... ခင်ဗျား ဘယ်တုန်းက ရာထူးပြန်ကျသွားတာလဲ ဆိုတော့ သုံးရက်လောက် ရှိပြီတဲ့။ ဘယ်လို ကျသွားပြန်တာတုန်း ဆိုတော့ "ဘာမှ မဟုတ်ဘူး" ဆိုတာ ဖွင့်ပြောလိုက်လို့တဲ့။ ခင်ဗျား တော်တော်ညံ့တာပဲ၊ ကျနော် သေချာမှာထားလျက်နဲ့ဆိုတော့၊ "အေးဗျာ။ ခင်စောမူက သိပ်လည်တယ်ဗျာ" တဲ့။ တကယ်ပွဲကြီးပွဲကောင်းအချိန် ဂိုးသမားနဲ့ နှစ်ယောက်ချင်း တွေ့တုန်း ရှုတ်တရက် မေးလိုက်တော့ ကျနော်လည်း ကန်သွင်းချင်စိတ် များနေတာနဲ့ မင်းစိုးရိမ်တာ ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကိုသက်ခိုင် ပြောလို့ ဟန်ဆောင်နေတာလည်း ဆိုလိုက်ရော အနီကဒ်တန်းထိပြီး ... နောက်နေ့ ရှင် အဝတ်ပြန်လျှော်၊ ထမင်းပြန်ချက်တော့ ဖြစ်ရောတဲ့ ဗျား။

အေးလေ။ ကျနော်က သူ့အေးပုံနဲ့ရိုးဂုဏ်ကို ကျိတ်အားကျပြီး နေရာတကာ လိုက်ကူညီနေတာဗျာ။ သူကလည်း ကျနော် ဉာဏ်ရည်ကို အားကျပြီး ပြောသမျှ လိုက်လုပ်တော့တာပဲ။ အမယ် ... မပြောရဘဲ လိုက်အတုခိုး ကောင်းလို့ ကိုမိုးမြင့် အကြီးအကျယ် ချောက်ကျက်နားတောင် ကြံခဲ့သေးဗျာ။

ကျနော် ကျောင်းဆရာ ဘဝကထွက်ပြီး ကိုယ်ပိုင်ကုမ္ပဏီနဲ့ဘာနဲ့ဖြစ်နေတော့ ကျနော်ရုံးခန်းကို ခဏခဏ ပေါက်ပေါက် လာတယ်။ အရက်အတူတူသောက်မိပြီ ဆိုရင် ကိုသက်ခိုင် ခင်ဗျားကိုကျနော်အားကျသဗျာ တဲ့။ ဘာများအားကျသလဲ ဆရာရယ် ဆိုတော့ ... ဟိုဗျာတဲ့ ... မိန်းမလှလေးတွေ ကိစ္စတဲ့။ အေးဗျာ၊ ကျနော်ဟာ ကျောင်းဆရာ ဘဝကသာ ခြေငြိမ်တာ။ စီးပွားရေးလောကထဲရောက်တော့ မိန်းမကိစ္စ မကင်းတော့ဘူး။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျနော် အိမ်ထောင် ကျနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ မိန်းမကိစ္စ ကြုံကြားကြုံကြား မကင်းလှဘူး။ အေးလေ၊ ကျနော်တို့ခေတ်က အင်းလျားလမ်းက ထင်းရှူးတော ဆိုတာ။ ဌာနဆိုင်ရာအရာရှိကြီး တော်တော်များများ မကင်းဘူး။ ကျနော်က သူတို့နဲ့လည်းမကင်း၊ ထင်းရှူးတော ဖိမ်နန်း ပိုင်ရှင် ကိုခင်မောင်လွင်နဲ့လည်း ရင်းနှီးပြန်ဆိုတော့ ... ဆိုတော့ ... ဆိုတော့ ပေါ့ဗျာ။ နောက်တခါတခါ ကျနော် တွဲလာတဲ့ အပျံစားလေးတွေကို သူကြည့်ပြီး သွားရည်ကျတယ် ထင်ပါဗျာ။

ကိုသက်ခိုင် ကျနော်ကို နည်းလမ်းလေးဘာလေး မ,စပါအုံးတဲ့။ ကြောင်ညည်းသလို ခိုညည်းသလို လာလာနားပူ နေတယ်ဗျာ။

ကျနော်က ကိုယ့်လူလက်ရည် ကိုယ်သိပြီးသားဆိုတော့ ဗီတိုနဲ့ပယ်ရတော့တာပေါ့။ မလုပ်ပါနဲ့ ကိုမိုးမြင့်ရယ်၊ ဒီအလုပ်က အားကျစရာ မဟုတ်ဘူး။ နောက် ခင်ဗျား မအူမလည်ပုံနဲ့ ကိုယ့်ဇာတ်ကို ကိုယ်မနိုင်ရင် အရှင်းရခက်တယ် ဆိုပြီး တားထားလိုက်တယ်။

ဒါမျိုးကျတော့ နားမထောင်ပါဘူးဗျာ။ ဒီလောက်တားနေတဲ့ကြားက ဘယ်ကဘယ်လို ဆတ်ဆော့လိုက်တယ် မသိပါဘူး။ ကြည်ကြည်ငွေး ဆိုတဲ့ တခုလပ်အမျိုးသမီးတယောက်နဲ့ ဇာတ်လမ်း ဖြစ်ပါလေရော။ ထုံးစံအတိုင်း မအူမလည် ဆိုတော့ မိုးမီးလောင်တော့တာပေါ့။

မနက်အစောကြီး ကျနော်အိပ်ရာဘေးရောက်ချလာတယ်။ ကိုသက်ခိုင် ကျနော်တော့ ဒုက္ခတွေ့ပြီ တဲ့။ ဘာလဲဗျာလည်း ဆိုတော့ ကြည်ကြည်ငွေးက သူ့ကိုလက်မထပ်ရင် ပညာရေးမှူးတက်တိုင်မယ် တဲ့။ ခင်စောမူကို ကွာပေးရမယ် တဲ့။ သူ့စကားတောင် မဆုံးသေးဘူး။ နောက်က မခင်စောမူပါ ငိုကြွေးချက်မနဲ့ လိုက်လာပြန်ရော။ စောစောစီးစီး ဗျာ။

မခင်စောမူလည်း ရှုံ့မဲ့ခဲနဲ့။ ကိုမိုးမြင့်ရယ်၊ ရှင်ဒီတခါ ကျမကိုဒုက္ခပေးတာ ချက်ကောင်းကို ထိပါတယ်တော် တဲ့။ ကျနော်လည်း ရဲဘော်ရဲဘက်ဆိုတော့ မနေသာပြန်ဘူး။ ကဲ မခင်စောမူ၊ ခင်ဗျား အေးအေးဆေးဆေး အိမ်ပြန်ပါတော့။ ခင်ဗျား ယောက်ျားကြီး ဘေးမသီရန်မခအောင် ကျနော် ကူညီနိုင်ပါတယ် ဆိုမှ ပြန်သွားလေရဲ့။ မခင်စောမူ ပူမယ်ဆိုပူ လောက်ပါရဲ့။ ကိုမိုးမြင့်နဲ့ မခင်စောမူက ကလေးက သုံးယောက်တောင် ရှိနေပြီ။ အော်၊ ကိုမိုးမြင့်၊ ကိုမိုးမြင့် မိန်းမတောင်းတုန်းက ညီမနဲ့မှားလို့သာပေါ့ဗျာ။

ကျနော်လည်း ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက် သေချာမေးပြီး ဝင်ရှင်းပြန်တာပေါ့ ဗျာ။

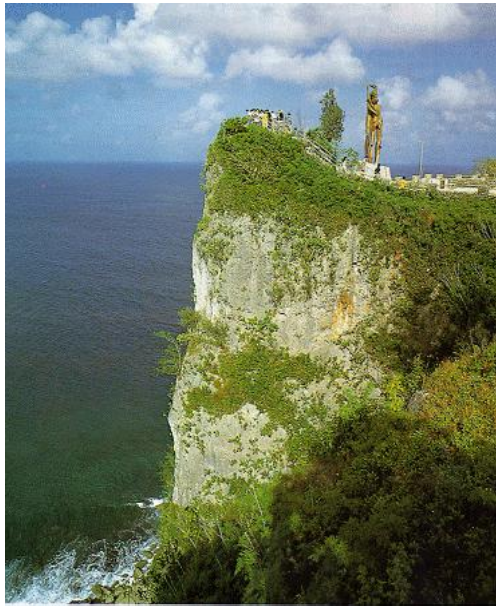
ကြည်ကြည်ဌေးနဲ့ သူ့အရင်အိမ်ထောင်က တရားဝင် မကွဲရသေးဘူးဆိုပဲ။ ကိုမိုးမြင့် မယူဘူးဆိုရင် သူ့ယောက်ျားကို ဖွင့်ပြောပြီး ပြဿနာရှာမယ်လုပ်တာ။ ဒါနဲ့ညနေပိုင်း ကြည်ကြည်ဌေးကို ချိန်းလိုက်ရတယ်။ ကိုမိုးမြင့်လည်း ပါတယ် လေ။ သံလမ်းဘက် ရတနာပုံ ထမင်းဆိုင်ဘေးက အအေးဆိုင်မှာ။

ထိုင်လိုက်တာနဲ့ ကျနော်က ... မကြည်ကြည်ဌေး၊ ခင်ဗျား ကိုမိုးမြင့်ကိုတကယ်ချစ်သလား လို့ မေးလိုက်တယ်။ အမယ် နှစ်ယောက်စလုံး ရက်နေကြသဗျာ။ ကျနော်တကယ် မေးနေတာ၊ ခင်ဗျား ကိုမိုးမြင့်ကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် အခု ခင်ဗျားလုပ်နေပုံက ချစ်ရာမရောက်ဘူး။ ပေါင်းရမယ့်ကိန်းလည်း မဟုတ်ဘူး လို့လည်း ဆိုရော ...

ကျမ ဘာလုပ်ရမလဲ တဲ့။ ကျမ သူနဲ့မခွဲနိုင်ဘူးတဲ့။ ကဲ ဒီလိုဆို ကျနော်နည်းလမ်းပေးမယ်၊ ခင်ဗျား အရင်အမျိုးသား ဆီက ကွာရှင်းစာတောင်းပါ။ ခင်ဗျား ကွာရှင်းစာတောင်းနေတဲ့အချိန် ကိုမိုးမြင့်အတွက် ခင်စောမူဆီက ကွာရှင်းစာ ရဖို့ ကျနော် တာဝန်ထား ဆိုတော့သူငြိမ်နေတယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ ကိုမိုးမြင့် တလလောက်တော့ ခပ်ခွာခွာနေဖို့လိုတယ် ဆိုရော။ ကြည်ကြည်ဌေး ကလည်း မညံ့ဘူးဗျ။ ကျမက ကွာစာယူလာပြီးမှ ကိုမိုးမြင့်က မယူရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ တဲ့။ ကျနော် လည်း အတည်လိုလို နောက်သလိုလိုနဲ့ ဆက်တွန်းရတော့တာပေါ့။ ခင်ဗျားဗျာ ... ကျနော်တာဝန်ယူပါတယ် ဆိုတာ မယုံသေးဘူးလား။ ကဲ ... ခင်ဗျား ကွာစာရလာလို့ ကိုမိုးမြင့်မယူရင် ကျုပ်ယူမယ်ဗျာ လုပ်လိုက်မှပါးစပ်ပိတ်သွားသဗျာ။ အောင်မယ်လေး ကျန်သေးတယ်ဗျာ။ ခွဲနေကြတုန်း ကိုမိုးမြင့် စားဖို့သောက်ဖို့ ဘယ်လိုပို့ရမလဲ တဲ့။ ကဲပါဗျာ။ ကျုပ်ဆီလာပို့ထား။ ကျုပ်တဆင့်ပို့ပေးမယ် ... တာဝန်ခံလိုက်ရသေးတယ်ဗျာ။

ကိုမိုးမြင့်ကို သေချာမှာရသေးတယ်။ ခင်ဗျား ယောင်လို့မှ သွားမဆက်ပါလေနဲ့။ ဒီတခါ ကျနော်စကား နားမထောင် ရင် ကျနော်လည်း တာဝန်မယူနိုင်တော့ဘူးလို့။ ကွာစာ ရလား ဟုတ်လား၊ ဘယ်ရမလဲ။ ကြည်ကြည်ဌေး ယောက်ျားက လျှပ်စစ်ရုံးမှာလုပ်တာ။ သူ့ဆရာ မြို့နယ်လျှပ်စစ်အင်ဂျင်နီယာတင်မကဘူး။ ညွှန်ချုပ် ဗိုလ်မှူးကြီး ခင်မောင်သိန်း လောက်အထိ ကျနော် အဝင်အထွက် ရှိနေတာ။ ပတ်သက်ရာပတ်သက်ကြောင်းနဲ့ ကြည်ကြည်ဌေး ယောက်ျားဟောင်း ကြီးကို ကွာမပေးဖို့ ပိတ်ရဆို ရတာပေါ့။ သူကလည်း နောက်မိန်းမနဲ့ပါဗျာ။ မတရားသဖြင့်တော့ မဟုတ်လောက်ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ကြည်ကြည်ဌေးလာပို့တဲ့ စားစရာတွေတော့ ကျနော်အရက်နဲ့မြည်းလိုက်တာပဲ။ ကိုမိုးမြင့်ကတော့ ဆေးခတ်မှာ ကြောက်တယ်ဆိုပြီး တို့တောင် မကြည့်ပါဘူးဗျာ။ ကွာစာမရတော့ ဇာတ်လမ်းလည်းငြိမ်းရော ဆိုပါတော့။

အခန်း (၃၁) - ရံခါ၌ ဤသို့ဖြစ်တတ်၏

နောက်တယောက်ကတော့ ထူးထူးဆန်းဆန်း သူသေခါနီးမှာ ကျနော်ကို အားကျတဲ့အကြောင်း ဖွင့်ပြောသွားရှာတယ် ဟု။ သူ့နာမည်က ကိုကျော်မြင့်တဲ့။ သူလည်း ကျနော်ထက် ဆယ်နှစ်လောက်ကြီးတယ်။ ကျနော်ကျောင်းဆရာလုပ် နေတဲ့ ရပ်ကွက်က ကောင်စီ အတွင်းရေးမှူး၊ ကောင်စီလူကြီးသာဆိုတယ်။ တကယ် သမာသမတ် ကျတဲ့သူဗျ။ လူချစ် လူခင်လည်း များတယ်။ တရပ်ကွက်လုံးလိုလို သူ့ကို လေးစားကြတယ်။

ကျနော် ကျောင်းဆရာဘဝ၊ မိဘဆရာအသင်း အတွင်းရေးမှူးလုပ်နေတဲ့အချိန် သူ့သား သီဟကျော်ကို ကျောင်းစထား ချင်တာ ငါးနှစ်ပြည့်ဖို့ လေးလလောက်လိုလို အကူအညီတောင်းရာကနေ ခင်မင်သွားခဲ့တာပါ။ မိဘ ဆရာအသင်းမှာ ကိုကျော်မြင့် ပါနေတော့ ကျောင်းနဲ့ပတ်သက်တာတွေကို ဝိုင်းကူညီနေလို့ ပိုခင်နေတယ်ဆိုပါတော့။

တနေ့ ကျနော် ဘုန်းကြီးလမ်း ကုမ္ပဏီရုံးကို ဇနီးဖြစ်သူက ဖုန်းလှမ်းဆက်တယ်။ ဦးကျော်မြင့် ဆေးရုံတင်ထားလို့တဲ့။ ကျနော်လည်း ရုံးဆင်းချိန်ရောက်တော့ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးဘက် သွားလိုက်ရတယ်။ သူ့ရောဂါက ကင်ဆာ ဆိုပဲဗျာ။

အေးဗျ။ သူ ကျနော်ကို အားကျပုံက ကိုမိုးမြင့်နဲ့ တော်တော် ကွာတယ်။ ကိုမိုးမြင့်က ပြောင် အားကျနေတာ။ သူက တိတ်တိတ်အားကျနေတာ။ တကယ်တော့ ကျနော်လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေက အားကျစရာ မကောင်းတာကတော့ သိပ် သေချာတဲ့ အချက်ပါဗျာ။ ကျောင်းဆရာ ဘဝက ကျနော်လုပ်ပုံတွေကို ကြည့်လေ။

ကျနော်နဲ့ နေလ ဆီစက်သူဌေး ဦးချစ်စိန် ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ပြဿနာမျိုး ဆိုပါတော့။ အမှန်က အုတ်ကျင်းကသူဌေးနဲ့ လှိုင်က ကျောင်းဆရာ အဝေးကြီးဗျာ။ ဘာမှပတ်သက်စရာ မရှိပါဘူး။ ဖြစ်ချင်တော့ ပြဿနာကို စဖန်တီးတာက ကြက်သမား မောင်သောင်း။ မဟုတ်ဘူးလေ။ ဒီမောင်သောင်းက လှိုင်(၄) ရပ်ကွက် က ကြက်သမားမောင်သောင်း။ ရေတာရှည် မောင်သောင်းနဲ့တခြားစီ။ သူ့အကိုကလည်း နာမည်ကြီးဗျာ။ မြေပွေးသန်းရွှေတဲ့။ သူပိုင်တဲ့ လယ်ကွက်တွေထဲက အုတ်ကျင်း ဝန်နီစက်ရုံကို ခြေလျင်သွားတဲ့ အလုပ်သမားတွေ ဖြတ်လျှောက်လို့ လယ်တွေပျက်တယ် ဆိုပြီး မြေပွေး တွေကို မသေမရှင် ခါးရိုက်ချိုး၊ ကန်သင်းတွေ ပေါ်တင်ထားလို့ မြေပွေး သန်းရွှေ ဆိုပြီး နာမည်ကြီးနေတာ ဗျ။

ပြဿနာက မောင်သောင်းက သူ အမွေဆိုင်ပိုင်ပါတယ် ဆိုပြီး ကျောင်းဘေးနားက ပေငါးဆယ် ပေတရာလောက် အကွက်လေးကို ဆရာကိုသက်ခိုင် ဝယ်လိုက်ပါဗျာ လုပ်ရာက စတာဗျို့။ ကျနော်လည်း အိမ်ထောင်က မကျသေး။

တပည့်တွေ တရုံးရုံးနဲ့ဖြစ်နေတဲ့အချိန်။ တပည့်တွေကလည်း ဆယ်လေးငါးနှစ်သားတွေလည်းပါ။ ကျောင်းကထွက်သွားပြီး အထက်တန်းတက်နေတဲ့ နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်တွေလည်းပါပေါ့။ အဲဒီမြေကွက်မှာ ဆရာတပည့်တွေ စုလို့ ကောင်းအောင် ဆိုပြီး ငါးထောင်နဲ့ဝယ်ဖြစ်ရော ဆိုပါတော့။

ဝယ်ပြီးလို့ နှစ်ပတ်တောင် မကြာပါဘူးဗျာ။ အုတ်ကျင်းဆီစက်သူဌေး ဦးချစ်စိန်ဆီက နို့တစ်စာ ရောက်လာပါလေရော။ မြေပွေး သန်းရွှေ အမည်ပေါက်ထားတဲ့ လယ်ကွက်တွေအားလုံး သူဝယ်ထားပြီးသားတဲ့။ တပါတ်အတွင်း ဖယ်ရှားပေးရမတဲ့။ အေးပေပျာ၊ မလွတ်မကင်း ဆိုတော့လည်း ငွေပြန်တောင်းရတော့တာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ဗျာ၊ မောင်သောင်းက ဝေ့လည်ကြောင်ပတ်လုပ်နေတယ်။ ပြန်ပေးမလို ပြန်မပေးဘူးလို့လိုနဲ့။ အေးပေပျာ၊ ဒီခေတ် ငွေငါးထောင်ကတော့ ဘယ်တန်ဖိုးရှိပါ့မလဲ။ အဲဒီတုန်းက ကျနော်လစာကမှ တလ သုံးရာတဆယ် ဗျာ။ နှမြောတာပေါ့ဗျာ။ မောင်သောင်းကတော့ မထုံတက်တေးနဲ့။ ဖဲရုံးသလိုလို ကြက်ဝိုင်းမှာပြောင်သလိုလိုနဲ့ အရူးဇာတ်ခင်းနေတယ်။

ကျနော်လည်း သူဌေးဦးချစ်စိန် ဆီစက်ကိုသွား ရှင်းပြတောင်းပန်၊ မြေပွေးသန်းရွှေကိုလည်း အကူအညီတောင်းပေါ့ ။ ကျနော် ပေးထားတဲ့ ငွေလေးတော့ ပြန်ကြည့်ကြပါအုံး လို့။

ဦးချစ်စိန်က ကောင်းကောင်းတောင် စကားလက်ခံမပြောဘူး။ မြေပွေးသန်းရွှေကလည်း သူနဲ့မဆိုင်ဘူးတဲ့။ စကားတခွန်းတောင် လက်ဆောင်ပါးလိုက်သေးဗျာ။ “သက်ခိုင်လို ကောင်မျိုးက ဦးချစ်စိန်ကို သွားယှဉ်ရင် လေယာဉ်ပျံဘီးကို ဖက်ပြီး လိုက်သလိုနေမှာပဲ” တဲ့ဗျာ။

အဲဒီမှာတင် ကျနော်လူမိုက် ဝီပေါ်တော့တာပဲဗျာ။ သူတို့ပြောတဲ့ လေယာဉ်ပျံဘီး ဆိုတာကို စီးဖူးတယ် ရှိအောင် စီးကြည့်လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်ဗျာ။ ဦးချစ်စိန် ဝယ်ထားတယ် ဆိုတဲ့ လယ်မြေမှန်သမျှ နိုင်ငံတော်က ပိုင်တာမို့ အရောင်းအဝယ် လုပ်ထားတာဟာ တည်ဆဲ လယ်ယာမြေအက်ဥပဒေ နဲ့မညီတဲ့အကြောင်း၊ မြို့နယ်ကောင်စီက အီးစီ နှုတ်ခမ်းမွှေး ဦးအောင်ရှိန် နဲ့ ခွင်ချပြီး အရောင်းအဝယ်လုပ်ထားတဲ့ အကြောင်း နိုင်ငံတော်သမ္မတဆီ လိပ်မူပြီး တိုင်းကောင်စီကို မိတ္တူ တိုင်စာတွေ တထပ်ကြီး ပို့လိုက်တော့တာပေါ့။

တိုင်စာပို့ပြီးလို့ တလတောင်မကြာပါဘူးဗျာ၊ ပြဿနာက မီးခိုးကြွက်လျှောက်လိုက်တော့တာပါပဲ။ စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့တွေ ဆင်းပြီး အကုန်မြေလှန်တော့တာပဲ။ ဦးချစ်စိန်လည်း ပိတ်ရဆို ရဖာရထေးရနဲ့၊ အလစ်အငိုက် ဗုံးကြဲခံလိုက်ရ သလို ဖြစ်သွားပါလေရော။ လွယ်လွယ်နဲ့ရှင်းလို့ဘယ်ပြီးတော့မလဲဗျာ၊ ကျနော်တိုင်စာမှာ ဦးချစ်စိန်ဝယ်ထားပါတယ် ဆိုတဲ့ ထွက်ချက်ပါတဲ့ နို့တစ်မိတ္တူတွေ၊ တည်ဆဲလယ်ယာမြေအက်ဥပဒေတွေထဲက တချို့အခန်းတွေကို တွဲတင်လိုက်တာ ကိုး။ နှုတ်ခမ်းမွှေးဦးအောင်ရှိန်လို သူခေတ်ကတမြို့နယ်လုံးဖိန့်ဖိန့်တုန်ရတဲ့လူကတောင် “သက်ခိုင် ... မင်းတော်တော် ရက်စက်တဲ့ကောင်” တဲ့။ သူပြောမယ်ဆိုရင် ပြောလောက်ပါတယ်။ ကျနော်တိုင်စာကြောင့် အဖွဲ့မျိုးစုံကို အစစ်ခံ လိုက်ရတာဦးအောင်ရှိန်စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေဖြစ်ပြီး ကိုယ်အလေးချိန် ပေါင်သုံးဆယ်လောက်ကျသွားတဲ့အထိ။

ခင်ဗျားလည်း အားတော့ မကျလိုက်ပါလေနဲ့။ ကျနော် လူမိုက်တောထဲမှာနေလာတော့ ဇာတ်ကို ဒီလို ဆုံးလို့မရဘူး ဆိုတာ အလိုလို သိနေတယ်။ ခေတ်က အေးတယ်သာ ပြောတာ၊ ကျနော်ကျောင်းရှေ့မှာ ကိုသန်းဝင်း ဆိုတဲ့ အရက်ရော ဆေးခြောက်ရော ကြောင်နေတဲ့ မောင်တယောက်က နယ်ထိန်းတပ်ကြပ်ကို ဓားနဲ့ထိုးတာ ပွဲချင်းပြီး သေပါ ရောလား။

မောင်သောင်းကို စရှင်းဖို့ကျနေ ကျိတ်ကြိတ်တယ်။ လက်ဦးမှ ရမှ ဖြစ်မယ်လေ။

ဘောလုံးသမား၊ အရက်သမား ကိုနီက သူ့ကလေးတွေအားလုံး စာမေးပွဲအောင်လို့ဆိုပြီး ကျနေတဲ့ကို ထမင်းဖိတ်ကျေး၊ အရက်ခေါ်တိုက်တဲ့ နေ့ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီအိမ်ကို မောင်သောင်းပါ ရောက်နေတယ်။ အတော်ပဲဗျာ၊ ကျနေလည်း မောင်သောင်းက ကျေရာကျေကြောင်းတွေပြော၊ တပည့်ကျော် တင်ဝင်းကို မောင်သောင်းခွက်ထဲ အရက် အဆက် မပြတ် ထည့်ခိုင်းလိုက်တယ်။ မျက်ရိပ်မျက်ခြေနဲ့ ပေါ့ဗျာ။ ကျနေတော့ နည်းနည်းပဲ သောက်ပြီး ချိုထားလိုက်တယ်။ သူလည်း ရေချိန်လွန်လောက်ရော ကဲ ကိုသောင်း၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျနေ နည်းနည်းညှိလိုက်ကြရအောင် ... ဒီမှာမကောင်း ဘူး။ ကျောင်းဘက် သွားကြမယ် ဆိုပြီး ချောခေါ်၊ သူရောင်းထားတဲ့ မြေကွက်နားလည်းရောက်ရော ...

ကျနေလည်း "မင်းလားကွ၊ ငသောင်း" ဆိုပြီး သင်ခန်းစာပေးရတော့တာပဲ။ သူ့အင်္ကျီနဲ့လုံချည် နှစ်ခုစလုံး ဆုံတဲ့ ခါးလည်ကနေ လက်တဖက်နဲ့ အသေဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ကျန်တဲ့တဖက်နဲ့အားကုန်ကျိတ်ပစ်လိုက်တယ်ဗျာ။ ကံကောင်း ချင်တော့ မိုးတွေအရမ်းရွာနေတယ်ဗျာ။ သူကလည်း "သက်ခိုင် ကျနေတဲ့ကို သတ်နေပါတယ်" လို့ စွပ်အော်၊ ဘယ်သူမှ လည်း မကြား၊ တင်ဝင်းကပါ ဝင်လုပ်မယ် ပြင်တော့ ကျနေ ခပ်ထန်ထန် တားလိုက်ရတယ်။ ဒါ မင်းကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ အသာနေလို့။

လက်နဲ့တင်မဟုတ်ဘူးဗျာ။ အနားက ကျောင်းဆောင်နံရံနဲ့ပါ ပစ်ဆောင့်ပြီး စိတ်ရှိလက်ရှိ ကိုင်ဆောင်နေတာ။ ကျနေ လူဖလံလေး မဟုတ်တော့ဘူးဗျ။ အရပ်ခြောက်ပေနီးပါးနဲ့ လူကောင်ခပ်ထွားထွား ဖြစ်နေပြီလေ။ သူ့မျက်နှာတွေရော တကိုယ်လုံးပါ စုတ်ပြတ်ကုန်တော့တာပဲ။ ကံဆိုးချင်တော့ သူ ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ ရုန်းလိုက်တာ သူ့ဆိုးနဲ့အင်္ကျီ က ကျနေလက်ထဲမှာကျန်ပြီး သူက ကိုယ်တုံးလုံးနဲ့ လွတ်ထွက်သွားပါလေရော။

ကျနေ စိတ်မပြေသေးဘူး။ နောက်က ဆက်လိုက်သွားတယ်။ သူက လမ်းမှာတွေ့တဲ့ အဝတ်တန်းတခုက မိန်းမ ထဘီ တခုကို ပြေးရင်းလွှားရင်း ကောက်ပတ်သွားတယ်။ သူက ထမိန်ကို ခါးမှာပတ်ပြီး ဆက်ပြေး၊ ကျနေက ဆက်လိုက်နဲ့ ဗျာ။ လမ်းထိပ်က ဦးလုံကွမ်း လက်ဘက်ရည်ဆိုင်အထိ ရောက်ရောဆိုပါတော့။ အဲဒီ ဆိုင်ထဲမှာ ကိုကျော်မြင့်တို့ ကောင်စီအဖွဲ့က လက်ဖက်ရည်သောက်နေတဲ့ အချိန်။ မောင်သောင်း ဆိုင်ထဲဝင်ပြေးပြီး ဥက္ကဋ္ဌ ဦးခကို တိုင်၊ ကျနေ က ဝင်ရိုက်၊ သူက စားပွဲဝိုင်းတွေ ပတ်ပြေး၊ နောက်ဆုံး ကိုကျော်မြင့် ကျနေကို ဝင်ဆွဲမှ ရပ်ရော ဆိုပါတော့။

နောက်တနေ့မနက် ဆယ်နာရီလောက်မှာလည်း သူ့ညီကိုကျနေရိုက်တဲ့သတင်းကြားလို့ မြွေပွေးသန်းရွှေက လမ်းပေါ် မှာ စောင့်ပြီး၊ ကျနေကို ဓားနဲ့ရှင်းဖို့လုပ်သေးတယ်။ သူ့ဓားက သူ ညည ကမ်းနားမှာပိုက်သွားချရင် ကိုင်တဲ့ ပိုက်ဖြတ်တဲ့ ဓားလေးပါဗျာ။ ကျနေက အဖက်ဖက်က သတိထားနေပြီးသား။ သွေးကလည်း ကြွနေတဲ့အရွယ်၊ လမ်းဘေးက ခြံစည်းရိုးတန်းကို ဆွဲချိုးပြီး ပြန်လိုက်ရိုက်တာပေါ့ဗျ။ သူဟာမြေပွေး ဆိုပေမဲ့ အကောင်ကြီးသွားပြီဗျ။ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် ကျနေကို ယှဉ်ဖို့မလွယ်တော့ဘူး။ နောက် သူ ကံကောင်းတာက ကျနေ သူ့ဓားအရွယ်ကို ကြည့်ပြီး ကျနေလွယ်အိတ်ထဲက ဂျပန် ကင်ဒိုဓားအတို တပေခွဲလောက်ကို မထုတ်တာ။ လူမိုက်နယ်မြေမှာ ကြီးလာ တာဗျာ။ ရှင်းမယ်ကြိုရင် အကုန်ပြင်ဆင်ထားရမယ်လေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ ဦးသန်းရွှေလည်း နောက်ပိုင်း ကျနေကို ဘာမှ ရန်မီးမပွားရှာပါဘူး။

နောက်တပတ်လောက်ကြာတော့ မောင်သောင်း ကျနေဆီလာပြီး ငွေငါးထောင်လာပေးတယ်။ ဦးချစ်စိန် ပေးခိုင်းတာ တဲ့။ ကျနေလည်း ပြန်ယူထားလိုက်ပါတယ်။ ဇာတ်လမ်းတခု အေးလည်း ပြီးတာပဲပေါ့ဗျာ။

ကဲ ... ဒီလောက် ရပ်ကျော်ရွာကျော်ဖြစ်နေတဲ့ ပညာတတ်လူမိုက်ကို ဦးကျော်မြင့်လို လူမျိုးက ဘာများ အားကျစရာရှိ သလဲဗျာ။ ကျနေ ကျောင်းဆရာအလုပ်ကထွက်ပြီး ဟန်ကျပန်ကျဖြစ်နေတဲ့အချိန်လည်း သူနဲ့ မကြာမကြာတွေ့တယ် ဗျ။ သူက ကုန်သွယ်ရေး၊ စာအုပ်နဲ့စာရေးကိရိယာမှာ အလုပ်လုပ်တာ။ ကျနေရုံးကလည်း ဘုန်းကြီးလမ်းမှာ။ သူ တခါတလေလာတတ်တဲ့ ဒေါ်သိန်းတင်လမ်းဘက်ကို ကျနေ ခဏခဏရောက်တယ်။ တယောက်တည်းတော့ မဟုတ် ဘူး။ မိန်းမလှလေးတွေနဲ့ပေါ့။ ဒေါ်သိန်းတင်လမ်းက ကျည်ကွယ်မျက်ကွယ်သဘောလို့ ကျနေယူဆလို့ ဆိုပါတော့။

ကိုကျော်မြင့်က အရက်တော့မသောက်ဘူးပျ။ ဘီယာလေးဘာလေး ချနေတာတော့တွေ့တယ်။ ကျနော် ကျောင်းဆရာ ဘဝက ကျောင်းအတွက် ကုန်သွယ်ရေးက စာအုပ်ထုတ်တဲ့ ကိစ္စရော၊ ကျောင်းအခမ်းအနား ဓာတ်ပုံတွေ ကူးတာ ဆေးတာ အစိုးရဈေးနဲ့ရအောင် တပြားမှမယူဘဲ သူပဲ လိုက်လိုက်ကူညီခဲ့တာ။ ကျနော် ရပ်ကွက်ထဲ ထင်တိုင်းကြိုသမျှ ကိုလည်း သူပဲ လိုက်ရှင်းခဲ့တာလေ။ နေတာကလည်း တရပ်ကွက်ပဲခြားဆိုတော့ အခင်အမင်မပျက် ဆက်ရှိနေတာပေါ့ ပျ။ အပြင်မှာ ခဏခဏတွေ့ကြုံ၊ စကားပြောဖြစ်ကြုံ၊ တခါတခါ ကျနော်မှာ မိန်းမလှလေးတွေပါရင်လည်း သူ့ကို မမြင် ချင်ယောင် ဆောင်ရတာလည်း ရှိတာပေါ့။

အေးပျာ၊ ကျနော် ဆေးရုံရောက်သွားတော့ ကိုကျော်မြင့်ကို ကင်ဆာဆောင်မှာ တွေ့ရတယ်။ သူ့ဘေးမှာ သီဟကျော် လည်း ရောက်နေတယ်။ သီဟကျော်တောင် ဘီအီးနဲ့ ကျောင်းပြီးနေပြီပျ။ ကိုကျော်မြင့်နဲ့ ကျနော် ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ အချိန်တွေ တွက်သာကြည့်ပေတော့။ ကျနော်က ကိုကျော်မြင့် ဘယ်နှယ့်နေသလဲ မေးတော့သူက ...

ဆရာရေ၊ အချိန်မီတယ်လို့ ပြောတယ်ပျ။ ဓာတ်မှန်မှန်ကင်လိုက်ရင် ပျောက်သွားမှာတဲ့။

နောက် သူဆက်ပြောတဲ့ စကားကြောင့် ကျနော် အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားတယ်။ ဘာတဲ့ ...

ကျနော် မြန်မြန်နေကောင်းအောင် ကြိုးစားမယ် တဲ့၊ နေကောင်းလာရင် ဆရာနေသလို ကျနော်နေတော့မယ်။ ဆရာ့ကို ကျနော် သိပ်အားကျတယ် တဲ့။

တကယ်ပါပျာ၊ ကျနော် နားတွေတောင် အူသွားသလိုပါပဲ။ ကျနော် ကြောင်တောင်တောင် ပြန်စိုက်ကြည့်နေတော့ သူက မကျန်းမာတဲ့ ကြားက အားယူပြီး ထပ်ပြောနေသေးတယ်။

ကျနော် တကယ်ပြောနေတာ တဲ့။ ကျနော် တဘဝလုံး ကျနော် နေချင်သလို တခါမှ မနေခဲ့ဘူး တဲ့။ ကျနော် ရိုးရိုးကုပ်ကုပ် နေခဲ့တယ်၊ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် နေခဲ့တယ်၊ ကိုယ့်စိတ်တိုင်းကျ ဘဝမှာနေခွင့်မရခဲ့ဘူး။ ဆရာနဲ့တော့ ကွာလိုက်တာ။ တကယ့်ကို ဆရာ့ကို ကျနော် အားကျတယ်။ ဘဝမှာ ကိုယ့်စိတ်ထဲကရှိသလို နေဖူးတယ်ရှိအောင် ဆရာနေသလိုကို နေလိုက်အုံးမယ် တဲ့။

ကျနော်လည်း မနေတတ်တော့တာနဲ့ ... ကိုကျော်မြင့်ရော၊ ကျနော်က လူဆိုးပျ။ ကျနော် လုပ်ခဲ့တာတွေဟာ အမှားတွေ များပါတယ်။ ခင်ဗျား နေပုံထိုင်ပုံကမှ တကယ့်အားကျစရာပါပျာ။ ကိုယ်ကျင့်တရားကအစ ခင်ဗျား အကောင်းဆုံး နေခဲ့ တာပါ ဆိုတော့ ကိုကျော်မြင့်က ...

အေးလေ၊ ကျနော် ဘဝတလျှောက်လုံး ကောင်းကောင်းနေခဲ့တယ်။ ကျနော်မှာ အပြစ်ပြောစရာဆိုလို့ ဒီဆေးပေါ့လိပ် သောက်တာတခုပဲ။ အလွန်အကျွံလုပ်ခဲ့တယ်။ ဟော ... အခုပဲ ဒါလေးအတွက် သေရမလို့ ဖြစ်နေပြီ၊ လူဖြစ်ရကျိုး မနပ်လိုက်တာ ဆရာရယ်။ ဆရာနေထိုင်ပြုမူခဲ့သလို လူ့ဘဝမှာ နေဖူးတယ် ရှိအောင် နေကိုသွားဦးမယ်တဲ့ ဗျား။

အေးပျာ ... ကျနော်လို ကပေါက်တိကပေါက်ချာကောင်ကို သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်နေတဲ့သူတယောက်က အရမ်း အားကျနေတာကို ကျနော်လည်း မတွေးတတ်တော့ပါဘူး။ ဘေးက သူ့သားတော်မောင် သီဟကျော်ကတော့ ဖအေနဲ့ ဆရာ အပြန်အလှန် ပြောနေတာကို ကြောင်စီစီ ကြည့်နေလေရဲ့။

ကိုကျော်မြင့် ခမျာ သူ့အားကျတဲ့ ကျနော်ပုံစံ၊ ထင်ရာစိုင်းတဲ့ ဘဝကို နေခွင့်ရမသွားရှာပါဘူးပျာ။ သူ ဆေးရုံတက်လို့ တလလောက်အကြာမှာ ဆုံးသွားရှာပါတယ်။

အခန်း (၃၂) - မိုက်တယ်ဆိုတာ လွယ်ပါတယ်

လောကကြီးက ဆန်းတော့အဆန်းသားဗျာ။ ကျနော်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပ်မသတိလို့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေဖို့ တော့ ကြိုးစားခဲ့ဖူးသေးတယ်ဗျ။ ကျနော်လည်း ကိုကျော်မြင့်လို လူရှိသေရှင်ရှိသေဘဝကို အားကျတယ်လေ။ အံ့ဩစရာတော့ အကောင်းသား၊ လောကကြီးဟာ လူဆိုးဘဝက လာတဲ့လူကောင်းကို ရုတ်တရက် လက်မခံတတ်ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ဒီလိုဗျ။ ကျနော် မိမိကိုယ်ကို ကောင်းအောင် ပြန်ပြီးကြိုးစားဖူးတဲ့ တချိန်က အဖြစ်အပျက်လေးတခုပေါ့။

ကျနော်က လူတမျိုးဗျ။ ကျနော်လုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်မှန်သမျှ ပြန်ပြန်ပြီး စဉ်းစားတတ်တဲ့ အကျင့်တခုရှိတယ်။ စဉ်းစား ရမယ်လေ၊ ကျနော် ထင်သလိုလုပ်ခဲ့တာ အကြိမ်ပေါင်း မနည်းတော့ဘူး မဟုတ်လား။ ဇနီးဖြစ်တဲ့သူကတောင် တခါတခါ စိတ်အချဉ်ပေါက်တဲ့ အခါမျိုးမှာ “ကိုသက်ခိုင် ... ရှင်က သေမယ်ဆိုရင် သေပျော်ပြီ” တဲ့။ ကျနော်လည်း တအံ့တဩနဲ့ “ဟ ... ဟ ... ဘာကြောင့်သေပျော်ရမှာလဲ” လို့ဆိုတော့ ... ရှင်ဘဝမှာ လုပ်ချင်တာ အကုန်လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ခံစားစရာ အကုန်ခံစားပြီးပြီ၊ ရှင်လုပ်ချင်တာ အကုန်လုပ်ပြီးပြီ တဲ့၊ ဒီတော့ ရှင် သေပျော်ပြီ တဲ့။ မှန်ပါတယ်၊ ကျနော်ဘဝမှာ လုပ်ချင်တာအတော်တော်များများကို စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ အမှားတွေလည်း ဒုနဲ့ဒေး ပေါ့ဗျာ။ ကျနော် လူကောင်းဖြစ်အောင် ကြိုးစားခဲ့ဖူးပါတယ်။ တကယ်ပါဗျာ၊ အစစ ပြည့်စုံနေတဲ့ အချိန်မျိုးမှာပါ။

ငွေကိုလည်း ထင်သလို သုံးနိုင်၊ တပည့်တပန်းတွေ အဆက်အသွယ်တွေကလည်း များ။ တခါတခါ ထင်ရာစိုင်းလိုက် ရင် ကျော်မကောင်းကြားမကောင်းချည်းပဲမို့ လူကောင်းတယောက်လို နေဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။ ပထမဆုံး ဒီကိစ္စကို ကျနော်လက်စွဲတော် ဘားလားနဲ့တိုင်ပင်ကြည့်တယ်။ ဘားလားဟာ တကယ်ကို လက်ရဲဇက်ရဲ ကုလားလူမိုက်ပါ။ ထစ်ကနဲရှိ မျက်နှာတည့်တည့်ကို အရက်ပုလင်းခွဲပြီးထိုးလိုက်၊ ဓားနဲ့ဗိုက်ကို ဖွင့်လိုက်နဲ့၊ ထောင်ထဲ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် လုပ်နေတဲ့ လူမိုက်ပါ။ သူကကျနော်ကိုတော့ တော်တော်ကို တလေးတစား ဆက်ဆံတယ်။ ဒါကလည်း နောက်ကြောင်းလေးနဲ့ဗျ။ ဘားလားကြီးက အမေကိုတော့ တော်တော်ချစ်ရှာတယ်။ သူ့အမေက တကယ့် ဟိန္ဒူ၊ ရှေးရိုးစွဲကုလားမကြီးဗျာ။ နားကွင်းကျယ်ကြီးနဲ့၊ မနက်မိုးလင်းရင် ဘုရားရှိခိုးမယ်၊ သားသမီးတွေ မြေးတွေ မြစ်တွေ အတွက် ချက်မယ်ပြုတ်မယ်။

အဲဒီ ဘားလားကြီး အမေက ကျနော့်အမေကို အရမ်းခင်နေတယ်။ အိမ်လာလည်လို့ ခင်တာမဟုတ်ဘူး။ ဈေးမှာ ခင်ကြတာ၊ ဘားလားအမေက အမေ့ရဲ့ ဖောက်သည်လေ။ အမေကလည်း တောသူရိုးရိုးအအ ဆိုတော့ အလွမ်းသင့် ကြတယ် ထင်ပါရဲ့။ နောက် တော့ ဘားလား ခယ်မတွေက ကျနော်ကျောင်းဆရာ ဘဝက တပည့်တွေ ဟု။

နောက်တော့ ဘားလားက ကျနော့်ညီ သက်ပိုင်နဲ့ခင်ရာက ကျနော့်ဆီ ရောက်လာတယ်။ လူမိုက်ဆိုတာလည်း အားနည်းချက်တော့ ရှိတတ်စမြဲပဲ။ သူက ကျနော့်ကို တော်တော် စိတ်ဝင်စားပုံရတယ်။ ပညာတတ် လူမိုက်မို့ထင်ပါရဲ့။ အထူးသဖြင့် ကျနော်က ဖတ်ဖူးမှတ်ဖူးတဲ့ အိန္ဒိယခေါင်းဆောင် ချန်ဒရာဘိုအကြောင်းတို့၊ ဂန္ဒီကြီး အကြောင်းတို့ ပြောတဲ့အခါ ကလေးလေး တယောက်လို မျက်တောင်မခတ်ဘဲနားထောင်တာ။ နောက် ဟိန္ဒူနတ်ဘုရား သူ့တို့၊ ရာမ တို့၊ ဒြာဗီဒီယန် အာရိယန် ဇာတ်လမ်းတွေလည်း ပါတာပေါ့။ သူက ကျနော်နဲ့ တွေ့ရင် "ပုံပြောပါဆရာ" ချည်း လုပ်နေ တာ။ နောက်သူက ဝန်ခံသေးတယ်။ ကျနော် တခြားကုလားတွေနဲ့ဆုံရင် ဆရာပြောတာတွေ ပြန်ပြောပြတာ သူတို့ ကျနော့်ကို အရမ်း အထင်ကြီးကြတယ် တဲ့။ ကျနော့်မှာပျာ၊ သူနဲ့ဆုံရင် ပြောဖို့ ကုလားပုံပြင်တွေ ရှာရာ ဖတ်ထား ရတယ်။ ကျနော့်အိမ်လာရင် ကျနော်အမေကို တွေ့တဲ့အခါ အံ့ဩတကြီး ပြောသေးတယ်။ ဒီလို အမေက ဆရာ့လို သားမျိုးကို ဘယ်လို မွေးသလဲ ကျနော်စဉ်းစားလို့ မရဘူးတဲ့။ ကျနော် ဆိုးတာ ရှုပ်တာ သူ့အကုန်သိနေတယ်လေ။

ကျနော်ဘားလားနဲ့ အမှတ်တူဘဝနဲ့ ထောင်ထဲမှာလည်း အတူနေခဲ့ဖူးတယ်။ အရက်အတူတူလည်း အကြိမ်ပေါင်း များစွာ သောက်ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထူးဆန်းတာက သူက အရက်အတူတူသောက်ဖို့ ပြောရင် ဆရာနဲ့အတူ မသောက်ပါရ စေနဲ့တဲ့။ ဆရာနဲ့ကျနော်တို့က အခြေအနေချင်းမတူဘူးတဲ့။ ကျနော်တို့ကလူမိုက်တွေ တဲ့။ သူ ရှောင်ရှောင်နေတတ် တယ်ပျ။ တညပေါ့။ ကျနော်သူ့ကို ဖွင့်ပြောမိတယ်။

ဘားလားရာ၊ ကိုယ် ထင်ရာစိုင်းနေတာ များပြီ၊ မိုက်ခဲ့တဲ့ အကြိမ်ပေါင်းလည်း မနည်းတော့ဘူး။ ဒီတော့ ကိုယ် ကောင်းကောင်းနေတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ လို့။

အမယ် ... လေးတန်းတောင် မအောင်တဲ့ကုလားက ဘာပြန်ပြောတယ် အောက်မေ့သလဲ၊ ဆရာ အခု ချက်ချင်း လိမ္မာလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲတဲ့။ ဆရာမှားသွားမှာပေါ့တဲ့။ ဟ၊ လိမ္မာတာ မကောင်းဘူးလားကွာ ဆိုတော့ ဆရာ ကျနော် ကုလားရုပ်ရှင် ဇာတ်လမ်းတခု ပြောပြမယ်တဲ့။ လုပ်ပါလေရော။ သူ ကုလားဇာတ်လမ်းက ဒီလို။

လူဆိုးတယောက်မှာ သမီးတယောက်ရှိတယ်တဲ့။ အဖေ လူဆိုးဘဝနဲ့စီးပွားရှာနေတာကို သမီးက မသိဘူး တဲ့။ သမီး ဖြစ်သူ အရွယ်ရောက်လာတော့ ရဲအရာရှိတယောက်နဲ့ ချစ်ကြိုက် သွားကြတယ်တဲ့။ ရဲအရာရှိက သူ့အဖေကို ထောက်လှမ်းနေတာ တဲ့။ အဲဒီ ရဲအရာရှိကို အဖေဖြစ်သူက ရှင်းပစ်နိုင်ပေမဲ့ သမီးရင်ကွဲနာကျမှာစိုးလို့ မရှင်းဖြစ်ဘူးတဲ့။ နောက်ဆုံးတော့ အဲဒီ ရဲအရာရှိနဲ့ အဖေဖြစ်သူ လူဆိုးဟာ ထိပ်တိုက်တိုးကြရောတဲ့။ သမီးလုပ်တဲ့သူလည်း အဲဒီအချိန် မှာ ရှိနေတယ် တဲ့။ သမီးကပါ သူ့အဖေကို အဖေရယ်၊ အဖေ လိမ္မာလိုက်ပါတော့။ အဖေ လက်ထဲက သေနတ်ကို ချလိုက်ပါ ဆိုတော့၊ အဖေလုပ်သူက သမီးနားမလည်လို့ အဖေကို လက်နက်ချခိုင်းနေတာ။ လူဆိုးဘဝမှာ ရက်စက်မှု ရယ်၊ လက်နက်ရယ် မရှိရင် ဘာမှအဓိပ္ပာယ် မရှိတော့ဘူးတဲ့။ လူဆိုးကို အများလေးစားတာ မိုက်ဂုဏ်ပဲတဲ့။ အဖေကျွမ်းကျင်တာ၊ အဖေတသက်လုံးလုပ်ခဲ့တာ လူမိုက်တဲ့။ အဲဒီ ဂုဏ်ပုဒ် ပျောက်ဆုံးသွားရင် အဖေဘဝရော သမီး ဘဝပါ ပျောက်ဆုံးခြင်းပဲ တဲ့။

နောက်ဆုံးတော့ ကျည်ဆံမပါတဲ့ သေနတ်နဲ့ ရဲအရာရှိကို ထိုးချိန်ပြီး၊ ရဲအရာရှိလက်ချက်နဲ့ အသေခံသွားသတဲ့။ ဒါကြောင့် ဆရာလိမ္မာလိုက်ရင် ဆရာ ဘဝပါပျောက်သွားမယ်တဲ့ ... ။

ဆိုင်တာမဆိုင်တာတော့ ကျနော်လည်း မသိဘူးဗျာ။ သူ့စကားကိုလည်း ကျနော်နားမဝင်ပါဘူး။ ကောင်းကောင်းနေဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဘာဖြစ်ဖြစ် သည်းခံတော့မယ်လို့ပါ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။

အေးဗျာ၊ မယုံနိုင်စရာပါပဲ။ ဘားလား စကားသွေးထွက်အောင်မှန်သဗျာ။

လူကောင်းဘဝနဲ့နေတော့မယ်လို့ဆုံးဖြတ်ပြီး တပတ်လောက်ကြာတဲ့ညတညပေါ့။ ကျနော် ကိုယ့်ကားကိုယ်မောင်းပြီး ဘူတာရုံလမ်းအတိုင်း အိမ်ပြန်လာတယ်။ ရွှေလိပ် လက်ဘက်ရည်ဆိုင်နားလည်းရောက်ရော စိုးညွန့်ဆိုတဲ့ငမူးက ကျနော်ကားထဲ သူ့ဖိနပ်ကို ခြေနဲ့ လျှော့တိုက်ချွတ်ပြီး ကန်သွင်းလိုက်ပါရောဗျာ။ ကျနော် ဆလွန်းကား ဘေးဘက် တံခါးကို ဖွင့်ထားမိတော့ ဖိနပ်က ကားထဲ တိုက်ရိုက်ဝင်လာတယ်။ နောက် သူက ကျနော် ကားရှေ့ကနေ ပိတ်ရပ်ပြီး တားတယ်။ ဒါတင်ဘယ်က မလဲဗျာ။ ဟေ့ကောင် ငါ့ဖိနပ်ပြန်ကောက်ပေးစမ်းတဲ့။ ကျနော် အေးအေးဆေးဆေးပဲ ဆင်းလိုက်ပြီး၊ စိုးညွန့်ရာ ငါပါ။ သက်ခိုင်ပါ။ ငါမှန်းတောင် မသိတော့ဘူးလားလို့ မေးလိုက်တယ်ဗျာ။ ပိုဆိုးတယ်ဗျာ၊ မင်းမှန်း သိလို့ တမင်လုပ်တာကွ တဲ့။ စိတ်ထဲမှာ ထောင်းကနဲ ဖြစ်သွားတာတော့အမှန်ပဲဗျာ။

ကျနော်က လူကောင်းဖြစ်အောင် နေမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတော့ ဒီလောက်တော့ သည်းခံမယ်လို့ တွေးပြီး စိုးညွန့်ရာ၊ သောက်ပြီးရင်လည်း အေးအေးဆေးဆေး နေပါတော့လားကွာ လို့ ပြောလည်းပြော၊ ကားထဲက ဖိနပ်ကိုလည်း ပြန်ကောက်ပေးလိုက်တယ်ဗျာ။

အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အထိ ကျနော်စိတ်ထဲတော့ တန့်န့်ဖြစ်သွားတာလည်းအမှန်ပဲ။ စိုးညွန့်ဆိုတာ လူမိုက်စာရင်း ဝင်တာ မှ မဟုတ်တာ။ ကျနော် ယောက္ခမအိမ်မှာတောင် ကပ်စားသွားသေးတာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ သည်းခံနိဗ္ဗာန်ရောက် လို့ပဲ သဘောပိုက်ပြီး နေလိုက်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဒါပေမဲ့ ဗျာ၊ ဇာတ်လမ်းက မပြီးရေးချ မပြီးဗျာ။

နောက်တပတ်လောက် ကြာပြန်တော့ ကျနော် အဲဒီအချိန် အဲဒီနေရာကို ကားဖြတ်မောင်းမိပြန်ရော။ လမ်းမှာဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့လည်း ဆုတောင်းလာတာပါပဲ။ ဘယ်ချိန်က စောင့်နေတယ် မသိပါဘူးဗျာ။ စိုးညွန့်ဖိနပ်က ယခင်နည်းအတိုင်း ပုံတူဝင်လာပြန်ပါလေရော။ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေက မတူတော့ပါဘူး။ ကျနော် အဲဒီညက သောက်လာပါတယ်။ စိုးညွန့်ရဲ့ ဟေ့ကောင် သက်ခိုင် ငါ့ဖိနပ် ပြန်ကောက်ပေးအုံး ဆိုတဲ့အသံလည်း ကြားရော ကျနော် စိတ်ကို ကျနော် မထိန်းနိုင်တော့ပါဘူး။

ကားထဲက ချက်ချင်းဆင်းလိုက်ပြီး စိုးညွန့် ရင်ဘတ်ကို ကိုင်ပြီး ဘေးက အုတ်ခဲပုံပေါ်က အုတ်ခဲတလုံး ဆွဲယူပြီး ဘေးတိုက် ရိုက်ချလိုက်တော့တာပဲဗျာ။ ရော့ကွာ၊ ဒါ မင်းဖိနပ်လို့။ စိုးညွန့်နားထင်ပွင့်ပြီး သွေးတွေ စီးကျလာရော။ နောက် ကျနော် အားမရတာနဲ့ အုတ်ခဲပုံပေါ် သူ့ခေါင်းကိုတင်လိုက်ပြီး လက်ထဲက အုတ်ခဲနဲ့ထုချေမယ် လုပ်တော့ ဘယ်ချိန်က ရောက်နေမှန်းမသိတဲ့ ကျနော်ညီ သက်ပိုင်က ကိုကြီးတော်တော့၊ သေသွားလိမ့်မယ် ဆိုမှ ရပ်သွားရော ဆိုပါတော့ဗျာ။

တကယ်တော့ကျနော် ညာဉ် မကောင်းဘူးဗျာ။ တခုခု လုပ်မိရင် ဆက်တိုးတတ်တယ်။ နောက်နေ့မနက် အစောကြီး လေးနာရီလောက် ရွှေလိပ်လက်ဘက်ရည်ဆိုင်ကို ဓားမြှောင်၊ ဓားရှည် အပြည့်အစုံပါတဲ့၊ တပည့်ကျော် တွေနဲ့သွားပြီး ပိုင်ရှင်ဦးကြည်ကို သွားရမ်းသေးတယ်။ ခင်ဗျားက ဆိုင်မှာ ကျနော်ကို စော်ကားမယ့်ကောင်တွေ မွေးထားတာ ဘာသဘောလဲ ... ဆိုပြီး တဆိုင်လုံး ရိုက်ခွဲဖို့ လုပ်သေးတယ်။ ဦးကြည်တောင်းပန်ပုံက သနားစရာ ကောင်းလွန်းလို့ ကျနော်တပည့်တွေက ကျနော်ကို ပြန်ဆွဲနေတာနဲ့ ပြန်လျှော့လိုက်ရတယ်။

အော် ... လောကကြီးဟာ တော်တော်ထူးဆန်းပါလားဗျာ။ နောက်နေ့ညနေ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဇနီးလုပ်သူက ... ရှင်ပြန်လာပြီလားလို့ စိုးညွန့်တို့အမေတွေလာလာ မေးနေတယ် တဲ့။ ရမ်ပုလင်းနှစ်လုံးတောင် ထားသွားသေးတယ်။ သူ့သားကိစ္စ တောင်းပန်ချင်လို့ဆိုလားပဲတဲ့။ ကျနော်လည်း တော်ပါတော့ကွာလို့၊ တောင်းပန်ရမှာက အရင်တပတ်က။ ပြီးခဲ့တဲ့ညက သူကံကောင်းတာ၊ အခုမှတော့တောင်းပန်နေလည်း အပိုပဲ။ ငါလည်း လက်တုန့်ပြန်ပြီးပြီ လို့။ သူ့အမေ

လာရင်လည်း သူ့သား ရှေ့ဆက်မတိုးသရွေ့ ငါကျေနပ်တယ်သာ ပြောလိုက်တော့။ ငါ ဒီကောင်တွေ မျက်နှာမြင်ရင် ထပ်ရှုပ်ကုန်လိမ့်မယ်လို့။ လာပို့တဲ့အရက်လား၊ သောက်ပစ်လိုက်တာပေါ့ဗျာ။

တကယ်တော့ကျနေတဲ့ရပ်ကွက်ထဲကမောင်တွေ ကျနေတဲ့အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းကြီး သိနေလောက်ပါပြီဗျာ။ ကျနေတာ ရိုးရိုးရမ်းတာမဟုတ်ဘူးဗျ။ ရမ်းရင်းဉာဏ်များ၊ ဉာဏ်များရင်း ရမ်း ဆိုတဲ့အထဲမှာ ထိပ်ဆုံးကပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကြိုတုန်း ကျုပ်ဉာဏ်များခဲ့ပုံလေး မှတ်မိသေးဗျာ။

ကျုပ် ကိုးတန်းကျောင်းသားလောက် အရွယ်ပေါ့။ ကျနေတဲ့အတန်းထဲက အသက်အကြီးဆုံး ကျောင်းသား ကိုသိန်းနိုင်ရဲ့ ညီ၊ ဖားကြီးဆိုတဲ့မောင်ဟာ ထိုးတဲ့ ကြိတ်တဲ့နေရာမှာ တော်တော်လက်မြန်တယ်ဗျ။ ၁၂လမ်းထိပ်က ဗလီရှေ့ရေဘုံပိုင်မှာ ဒီကောင်နဲ့ကျနေ စပြီတယ်။ ဒီကောင်သတင်း ကျနေသိထားတော့ သူက စပြီး ကြမ်းမယ် အလုပ်မှာ ကျနေ အသာလေး အလျော့ပေးပြီး အိမ်ပြန်လာတယ်။ ဒီကောင်ကို ဘယ်လိုဖြိုရမလဲ၊ ဘယ်လက်နက် သုံးရမလဲ အမျိုးမျိုးစဉ်းစားတယ်။ ရေဘုံပိုင်မှာ ရန်ဖြစ်တာလောက်ဆိုတော့ ဓားသုံးလောက်တဲ့ ကိစ္စလည်း မဟုတ် သေးဘူး။ နောက်တစ်ခုက အဲဒီအရွယ်က ကျနေ ဓားမကိုင်ရဲသေးဘူး၊ ရဲဖမ်းမှာ ကြောက်လို့။

ဒါနဲ့ အကြံတစ်ခု ရလာတယ်။ ကျနေ ကမာရွတ်ဘူတာရုံကို သွားပြီး သံလမ်းပေါ်က လိပ်သည်းကျောက် ခပ်ချွန်ချွန် လက်သီးဆုပ်အရွယ် လေးငါးလုံးကောက်လာလိုက်တယ်။ အိမ်ရောက်တော့ အထက်ဆုံးအချွန်ပါတဲ့ ကျောက်ခဲကို သီးသန့်ရွေးပြီး အဖေ လည်ပင်းမှာပတ်တဲ့ မာဖလာထောင့်မှာ ထုပ်ပြီး သားရေကွင်းနဲ့ ခိုင်အောင် သေချာပတ်တယ်။ နောက် ထောင့်မှာ ကျောက်ခဲထုပ်ထားတဲ့ မာဖလာကို လည်ပင်းမှာ စမ်းပြီးပတ်ကြည့်တယ်။ အိုကေတယ်ဗျ။

ဘယ်လိုမှ မသိသာဘူး။ နောက်နေ့မနက်လည်းရောက်ရော လမ်းထိပ်ထွက်သွားပြီး ဖားကြီး ထွက်အလာကို စောင့်တယ်။ ဖားကြီးလည်း ထွက်လာရော ... ကျနေက စပြီး ... ဟေ့ကောင်၊ ဖားကြီး စာရင်းရှင်းလိုက်ကြရအောင် လို့လည်း ချဲလင့်လုပ်လိုက်ရော ဒီကောင်က ... သူ့အကျင့်အတိုင်း ဇွတ်ဝင်ထိုးဖို့ တိုးလာတယ်လေ။

ဘယ်ရမလဲဗျာ၊ ကျနေက လည်ပင်းက မာဖလာကို ရုတ်တရက်ဖြုတ်လိုက်ပြီး ... ကျောက်ခဲမပါတဲ့ အဖျားကို ကျနေတဲ့ လက်မှာ ကိုင်၊ ကျောက်ခဲထုပ်ပါတဲ့ဘက်ကို သူ့ခေါင်းတည့်တည့်ချိန်ပြီး ဝိုးကနဲ ဆော်ထည့်လိုက်တယ်။

တော်တော်ပြင်းတဲ့ အရှိန်ဗျာ၊ ကျနေလည်း လူသတ်မှဖြစ်ဘို့ ဇာတာမပါ။ ဒီကောင်လည်း သေနေ့ မစေ့ဘူးထင်ပုံ။ ကျောက်ခဲထုပ်ဟာ ဒီကောင်ခေါင်းနားကနေ ကပ်ပြီး ချော်သွားတယ်။ ဒီကောင် အလန့်တကြား ငုံ့ရှောင်ပြီး နောက်ကြောင်းလှည့်၊ တချိုးတည်း လစ်တော့တာပဲ။ အမယ် ... ပွဲကြည့်ပရိသတ်ထဲမှာ မနေ့တုန်းက ဖားကြီး ကျနေတဲ့ ဗိုလ်ကျနေတုန်း ပြုံးပြုံးလုပ်နေခဲ့တဲ့ ၁၂လမ်းသူ အဒေါ်ကြီး တယောက်က မကြားတကြားလုပ် လိုက်သေး တယ်။ "အညာသား ... တော်တော် မိုက်ရိုင်းတယ်" တဲ့။

.....

ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ဗျာ၊ မိုက်တယ်ဆိုတာ သိပ်ခက်လှတဲ့ အလုပ်တော့မဟုတ်ဘူး။ အဲ ... ဉာဏ်ပါဖို့တော့ လိုတယ်နော့။

အခန်း (၃၃) - အောင်စစ်သည်များသို့တမ်းချင်း

“ပုံစံ ...”

“အားလုံးနားထောင်မယ်၊ သေချာနားထောင်မယ်။ ပြောထားလျက်နဲ့ ဖောက်လာရင် အသားပါ နာမယ်။ ဒီတော့မှ အဆိုးမဆိုနဲ့။ လုံးဝမလုပ်ပါနဲ့၊ မကြာခင် ထောင်ပိုင် လာစစ်မယ်။ ဘာတင်ပြစရာရှိသလဲ ဆိုရင်၊ ဘာမှတင်ပြစရာ မရှိဘူးလို့ ဖြေမယ်၊ တိုတိုဖြေမယ်။

မရှိပါဘူး ... လို့ဖြေပါ ၊ ဘယ်လိုဖြေမလဲ ...”

“မရှိပါဘူး”

“ဟုတ်ပြီ။ လျှာရှည်ပြီး ရှိပါတယ်ပြောလည်း ဘာမှလုပ်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး။ အလုပ်ရှုပ်ရုံပဲ။ စကားရှုပ် ပြဿနာ ရှုပ်ရုံပဲ။ သေချာ မှာထားတယ်နော်၊ မရှိပါဘူး ... လို့ပဲဖြေမယ်။ စခန်းခွဲမှာ ရှိတဲ့ပြဿနာကို စခန်းခွဲမှာပဲ ရှင်းပေးမယ်။ ဟိုလူ ဒီလူ အားကိုးနဲ့ အာချောင်ရင် အလုပ်ရှုပ်အောင်လုပ်ရင် ကိုယ့်သမိုင်း ကိုယ်ရေး။ ပြောတာ သဘောပေါက်ရဲ့လား”

“ပေါက်ပါတယ်”

“အဆင်မပြေတာ တင်ပြစရာရှိရင် အခုတင်ပြနိုင်တယ်။ တတ်နိုင်သမျှ ရှင်းပေးမယ်။ ကိုယ်လည်း အကျဉ်းသားပဲ။ ကိုယ်ချင်းစာတယ်။ လုပ်ပေးနိုင်တာ အကုန်လုပ်ပေးနေတယ်။ နောင်လည်း လုပ်ပေးမယ်။ ဘာတင်ပြစရာ ရှိလဲ”

“မရှိပါဘူး”

“မင်းနောင်”

“ရှိ ... ”

“တပ်မှာမနေချင်လို့ပြေးလာတဲ့ မင်းတို့စစ်ပြေးအုပ်စုကို မင်းနိုင်အောင်ထိန်းပါ။ လူလည်လိုလို လူတတ်လိုလို ထလုပ် လို့ ရှုပ်လာရင် မင်းကိုပါ ဘုတ်ထဲ မောင်းချပြီးသားမှတ်”

“ဟုတ် ... ”

စခန်းအရာရှိမဟုတ်ပါ။ ရဲဘက် တရားငါးဆယ်ခန့်ကို၊ ကိုသက်ခိုင် မိန့်ခွန်းခြွေနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အမှန်တော့ နှစ်လ တကြိမ်ခန့်လုပ်သော ထောင်ပိုင်တန်းစီမှာ အလွန်စိတ်ပျက်ဖွယ် ဖြစ်သည်။ မနက်ခုနစ်နာရီခန့်က ထောင်ပိုင် လာမည် သိရချိန်ကတည်းက ရဲဘက်အားလုံးကို တန်းစီခိုင်းထားရသည်။ ပင်မစခန်းမှာ စခန်းခွဲနှင့် လေးမိုင်ခန့်ဝေး၍ ထောင်ပိုင် စက်လှေ နှင့်လာမည်ကို ရဲဘက် တယောက် သစ်ပင်အမြင့်ပေါ်တက်ပြီး စောင့်ကြည့်နေရသေးသည်။

ကျနော့် အမြင်ပြောရလျှင် ထောင်ပိုင်လာစစ်သည်ဆိုခြင်းမှာ အကျဉ်းသားရဲဘက်များအတွက် ဘာအကျိုးမှမရှိ။ အာဏာ လာပြီပီး ဝိုင်းရုံခံ လာခြင်းသက်သက်။ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ခတ်သော တန်းစီထားသည့် ရဲဘက်များရှေ့တွင် ထောင်မှူး လေးငါးယောက်၊ အခြားအဆင့် ဆယ်ယောက် ခြံရံလျက် ပြောချင်တာပြော၊ မေးချင်တာမေး၊ မရှိမဲ့ ရှိမဲ့ ချကျွေးသမျှ စားသောက်ကာ ပြန်သွားရုံသက်သက်။ ဟန်ပြသဘော ဖိုကြီးဝင်စစ်၊ စိုက်ခင်းတချို့ ဝင်ကြည့်တာ တွေလည်း ရှိသည်။ အမှန်က အကျဉ်းသားအတွက် ကြည့်ခြင်းမဟုတ်။ စခန်းတာဝန်ခံ ဖန်ထားသည့် ခွင်ကို လာစစ် နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ခွင်သိပ်ကျနေတာမျိုးတွေလျှင် ထောင်ပိုင်ခွဲတမ်းအဖြစ် ပြန်အန်ထွက်လာအောင် နည်းမျိုးစုံဖြင့် ကြပ်တတ်သေးသည်။

ကိုးနာရီလာမည့် ထောင်ပိုင်က တခါတရံ နေ့လည် နှစ်နာရီလောက်မှ ရောက်လာတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးမှာ မနက်စာ ငတ်ကိန်း။ တချို့ရဲဘက်တယောက်တလေက တင်ပြစရာရှိသည် ဆိုလိုက်တော့ အကုန်လေးရှုပ်ကုန်တတ်သည်။ ပင်မစခန်းပြန်ပို့၊ ဝင်ထားပြီးသား လိုင်းတွေပျောက်၊ ကျန်ရဲဘက်တွေပါ စည်းကမ်းတွေ ကျပ်ကုန်တတ်သည်။ အထူး သဖြင့် စစ်ပြေးအများစုက ထိုအကျင့်ရှိသည်။ လူတရာကျော်ရှိသည့်စခန်းမှာ စစ်ပြေးအရေအတွက်က နှစ်ဆယ်ကျော်။ ထို့ကြောင့် ထောင်ပိုင်တန်းစီမှာ ပြဿနာမရှုပ်ရအောင် ကိုသက်ခိုင် ဝင်ပြီး ထိန်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ ထောင်ပိုင်တန်းစီမှာ နံနက်ဆယ့်တစ်နာရီခန့်တွင် ပြီးဆုံးသွားသည်။ ကိုသက်ခိုင်က စခန်းတာဝန်ခံကို တင်ပြ၍ ရဲဘက် အားလုံးကို တနေကုန် အနားပေးသည်။ ကျနော်က ...

“ကိုသက်ခိုင် .. ခင်ဗျား အသံဩဇာက ဘာမှပြောစရာ မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ပြောပုံက ထောင်သားရဲဘက်တွေကို ပြောတဲ့ ဒီဖိုင်း မပေါက်ဘဲ ရှေ့တန်းမှာ စစ်သားတွေကို အမိန့်ပေးတဲ့ စစ်ဗိုလ် ပုံစံပေါက်နေတယ် ဗျ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ၊ ကိုသက်ခိုင်က ...

“တော်ပါဗျာ၊ ဒီခေတ်စစ်ဗိုလ်တွေ မဖြစ်ပါရစေနဲ့”

ဟု ဖြေလိုက်သဖြင့်စကားဆက်မိသွားကြသည်။

“ဟ ... ဘာလို့မဖြစ်ချင်တာတုန်းဗျာ”

“ကျနော်တို့ခေတ်က စစ်ဗိုလ်နဲ့ အခုခေတ် စစ်ဗိုလ် မတူတော့လို့ဗျ။ မတူရုံတင်မကဘူး၊ ဂုဏ်သိက္ခာချင်းက တော်တော်ကွာသွားပြီလေ။ ကျနော်တို့ခေတ်က စစ်ဗိုလ်မပြောနဲ့၊ သာမန်စစ်သားတောင် ရပ်ကွက်ထဲကို ယူနီဖောင်းနဲ့ ဝင်လာရင် တော်တော်လူချစ်လူခင်ပေါတာဗျ။ ပြောပြရရင် အရှည်ကြီးဖြစ်နေမယ်။ တိုတိုပြောရရင် ဒီခေတ်မှာ စစ်သားမပြောနဲ့၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအဆင့်တောင် လူအများ မလေးစားတော့ဘူး ဆိုတာကတော့ အသေအချာပဲ။ ဒီနေရာမှာ တခု သတိပေးချင်တာက အကြောက်တရားကို ရင်ထဲအသည်းထဲက လေးစားမှုနဲ့ ကွဲပြားပြား မြင်တတ် ဖို့တော့လို့တယ်။

ကျနော့် သူငယ်ချင်းတွေ၊ အမျိုးတွေ၊ တပည့်တွေထဲမှာ စစ်ဗိုလ်စစ်သားတွေ ရှိဖူးပါတယ်။ အရင်နဲ့အခု မတူတော့ဘူး ဗျာ။ ခင်ဗျား စကားစလာတာနဲ့ ကျနော့်ခေါင်းထဲကို စစ်သားတွေ ဝင်လာပြန်ပြီ ဗျ။”

ကျနော်အမှတ်ရဆုံး စစ်သားက ကျနော့်ငယ်သူငယ်ချင်း တင်ရွှေဗျ။ ဟုတ်တယ်၊ သူက စစ်သားမှ တကယ့် ရိုးရိုး စစ်သား၊ မထင်မရှား စစ်သား၊ ကျနော် အထင်ကြီးတဲ့စစ်သား ဆိုပါတော့။

တင်ရွှေက အတန်းချင်းသာတူတာ၊ ကျနော့်ထက် ငါးနှစ်ခြောက်နှစ်လောက်ကြီးမယ်။ ကျနော့် ခေါင်းရင်းအိမ်က ဦး အေးမောင်ရဲ့ သားဗျ။ ငယ်ငယ်က သူ့ကို ကျနော် အားကိုးတယ်။ သူက ကျနော်တို့အုပ်စုထဲမှာ သူ သတ္တိ အကောင်းဆုံး၊ သေချာမှတ်မိနေတဲ့ တနေ့ပဲဗျာ။ ကျနော် ရှစ်နှစ်သားလောက် ရှိမယ်ဗျ။ ကျနော်တို့ ကလေးဘဝက ချောင်းဝ ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲမှာ ကင်းဗိုလ် ဘောလုံးပစ်တန်း ကစားကြတယ်။ ကင်းဗိုလ် ဆိုတာဗျာ၊ တင်းနှစ်ရိုက်တဲ့ ဘောလုံးနဲ့ ပစ်တန်းကစားတာ၊ ထိတဲ့လူက ကျန်တဲ့လူတွေကို လိုက်ပစ်ရတာ။ အေးလေ၊ အခုနာမည်ကြီးနေတဲ့

ကျော်ဟိန်းတို့၊ ဒွေးတို့ ကိုးကွယ်တဲ့ ချောင်းဝဆရာတော်ရဲ့ကျောင်းပေါ့။ အဲဒီတုန်းကတော့ ဆရာတော်ဟာ လူသေ ထည့်တဲ့ ခေါင်းထဲမှာ ဝင်ပြီးကျင့်တယ်။ ဘာညာတော့ကျနော် ကြားဖူးတယ်။ အခုလို စည်စည်ကားကား မဟုတ်ပါဘူး ဟု။ ကွင်းလယ်ခေါင် ထီးထီးကြီးမှာ ခြေတံရှည် နှစ်ထပ်ကျောင်းဟောင်းကြီးပါ။ အဝင်ဝရဲ့ ဘယ်ဘက် မလှမ်းမကမ်း မှာ ရင်ဆိုင်လောက် အုတ်တံတိုင်း ကာထားတဲ့ ပေနှစ်ရာ ပတ်လည် ပရဂုဏ် တခုရှိတယ်။ အဲဒီမှာ ကျနော်တို့ နေ့တိုင်း နီးပါး ကင်းဗိုလ် ကစားကြတာ။ အုတ်နံရံ ကာထားတော့ ဘောလုံးက အပြင်ထွက် မသွားဘူးပေါ့။

အဲဒီနေ့က ဒီရေတက်တဲ့နေ့ပျ။ ကျနော်တို့နေတဲ့ ရပ်ကွက်က လှိုင်မြစ်နဲ့သိပ်မဝေးတော့ ဒီရေအတက်အကျ ရှိတယ် လေ။ အေးဗျာ ... ကံဆိုးချင်တော့ လိုက်နေတဲ့ကောင် ပစ်လိုက်တဲ့ဘောလုံးဟာ အရှိန်လွန်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းက ချောင်းကျယ်ကြီးထဲကို ရောက်သွားပါလေရောဗျာ။ အတူတူ ကစားနေကြတဲ့ ကျနော်တို့ချာတိတ် ခုနစ်ယောက်လုံး ရေစီးထဲမှာ တရွေ့ရွေ့မျောပါသွားတဲ့ ဘောလုံးလေးကို ဆုံးပါပြီလို့ ငေးကြည့်နေတာပေါ့ဗျ။

ချောင်းက တော်တော်ကျယ်တာဗျ။ ရေစီးတဲ့အရှိန်လည်း ရှိနေတော့ ကျနော်တို့အရွယ်တွေနဲ့ ငေးရုံကလွဲလို့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး။ တင်ရွေ့ဗျာ၊ ဘာမပြောညာမပြောနဲ့ အဲဒီချောင်းကျယ်ကြီးထဲကို ဝုန်းကနဲ ဒိုင်ပင်ထိုးချလိုက်ပြီး ဘောလုံးကို မရအရ လိုက်ဆယ်တော့တာပဲ ဗျာ။

ထင်သလောက်တော့မလွယ်ဘူးဗျ။ ဒါပေမဲ့ တင်ရွေ့ဟာ ရေစီးထဲမှာ မျောနေတဲ့ ဘောလုံးကို မိဖို့ နာရီဝက်နီးပါး လောက်ကို ကူးပြီးလိုက်ဆယ်ရတာ။ ကျနော်တို့က ကုန်းပေါ်ကနေ ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ ကြည့်နေရုံပဲ တတ်နိုင်တာပေါ့။ ဖွဲ့နဲ့ပဲကြီးလှတဲ့ တင်ရွေ့ဟာ ဘောလုံးကိုမိအောင် ရအောင် လိုက်ဆယ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဆယ်ရပြီးလို့ ပြန်ကစားကြ တော့လည်း သူက သူလိုက်ဆယ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စကို ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား ခံစားပုံမရဘူး။ တခြားကလေးတွေတော့ မသိဘူး ဟု။ ကျနော်တော့ အဲဒီနေ့က တင်ရွေ့မျက်နှာကို ခုထိ မေ့မရဘူး။

ဒါတွင်ဘယ်က မလဲ။ တင်ရွေ့ဟာ သူ့ရှေ့မှာ ကျနော်ကို အနိုင်ကျင့်တဲ့ တုံးကြီးတို့၊ သန်းဝင်းတို့ကိုလည်း မင်းတို့ သက်ခိုင်နဲ့မချနဲ့၊ ငါနဲ့ တယောက်ချင်းရှင်းရအောင် ဆိုပြီး ချီလင့်လုပ်တာ ခဏ ခဏ ဗျ။ ကျနော်တယောက်တည်းတင် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျနော်တို့ အုပ်စုထဲက တခြားကောင်တွေ အနိုင်ကျင့်ခံလာရရင်လည်း သိတဲ့အချိန် လိုက်လိုက် ရှင်း တတ် တယ်ဗျ။

အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်လောက်မှာ သူတပ်ထဲကို ဝင်သွားတယ်။ သူ့စစ်တပ်အတွေးအကြံတွေကိုလည်း ကျနော်မသိဘူး။ နောက် ကျနော်တို့လမ်းထဲက မတင်ရီနဲ့ စာချင်းအဆက်အသွယ် ရှိသလိုလိုတော့ ကြားလိုက်တယ်။ မကြာလှပါဘူး။ သူတိုက်ပွဲမှာကျသွားတယ်ပြောတယ်။ ကျနော်ကပဲ စိတ်စွဲလွန်းလို့လားတော့မသိဘူး။ တင်ရွေ့ဟာ ကျနော် အထင်ကြီး လေးစားတဲ့ စစ်သားပဲ။

နောက် ကျနော်အကိုဝမ်းကွဲ တပ်ကြပ်မျိုးကြည်။ သူက ပုသိမ် ခလရ(၂၇) မှာ တာဝန်ထမ်းခဲ့ဖူးတယ်။ ပန်သပွတ် စခန်းဆိုလား။ အဲဒီတုန်းက ထော်ပိုင်စစ်ဆင်ရေးဗျ။ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ဘယ်သူတွေနဲ့တိုက်ကြတယ်။ ဘာညာ အသေးစိတ်ကျနော်မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုမျိုးကြည် ခွင့်နဲ့ပြန်လာလို့ သူတပ်ထဲက အကြောင်းတွေ ပြန်ပြောတဲ့အခါ ကျနော်လည်း ပါးစပ်ဟောင်းသားနဲ့ နားထောင်နေတတ်တယ်။ ဘာတဲ့၊ တိုက်ပွဲမှာ အသေခံဖို့ လူရွေးရင် ... အညာသားတွေချည်း အရင်ထွက်ကြတာပဲတို့၊ လုံ့လထိုးတိုက်ပွဲမှာ သူပါခဲ့တာတို့ ပေါ့ဗျာ။ ဘာရယ်ညာရယ်တော့ မဟုတ်ဘူး။ စွန့်စွန့်စားစား အလုပ်တွေကို ကျနော် ဝါသနာပါတယ်။ သူ့ကိုလည်း ကျနော်အားကျတယ်။ ကျနော် ဆယ်တန်းအောင်တော့လည်း မွေးသက္ကရာဇ်က ရမ်းသန်းမှန်းသန်း မွေးသက္ကရာဇ်ဆိုတော့ အသက်က တလလောက် စွန်းပြီး၊ ဗိုလ်ဇာတ်လမ်း ဝင်တိုးလို့မရခဲ့ဘူး။ ရိုးရိုးတပ်သားအဖြစ်နဲ့ ဝင်ဖို့လောက်အထိတော့ ကျနော် စိတ်မသန်ဘူးလို့ ဝန်ခံပါရစေ။ ကျနော်ညာဏ်ရည်နဲ့ တခြားနေရာတွေမှာလည်း တွင်ကျယ်နိုင်တယ်လို့ ယုံကြည်နေခဲ့တာလည်း ပါပေ မပေါ့ဗျ။

ဒါပေမဲ့ဗျာ၊ ကျနော် စီးပွားရေးလောကထဲကိုရောက်တော့ တွေ့လိုက်တဲ့စစ်သားတွေ ဗျာ။

ဧရာမ စစ်သားတွေ ဆိုပါတော့။ ရာထူးအဆင့်တွေကလည်း ကြီးပါ့ဗျာ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးလောက် အဆင့်အထိကို ကျနော် ဆက်ဆံခဲ့ဖူးပါတယ်။

မမေ့နိုင်တဲ့ တယောက်ကတော့ တပ်မ(၂၂) တပ်မမှူးလုပ်ခဲ့တဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီးတင်လှ ပဲ။ ဒါပေါ့ဗျာ၊ အရေးအခင်း ကာလမှာ သိပ်လက်သံပြောင်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ မောင်ပေါ့။ နောက်ပိုင်း ဒုတိယ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေ ဘာတွေဖြစ်၊ ဒုတိယ ဝန်ကြီးချုပ်ဆိုလား ဖြစ်လိုက်သေးတယ်။ နောက် ဂျပန်နဲ့ဖက်စပ်လုပ်တဲ့ မြိုင်ကလေး အမှတ်(၂) ဘိလပ်မြေစက်ရုံ ကိစ္စအပါအဝင် လာဘ်စားမှုမျိုးစုံနဲ့ ပြုတ်သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပေါ့။

၈၈ အရေးအခင်းပြီးတော့ ကျနော်အဖွဲ့တွေလည်း တောထဲရောက်၊ ကျနော်တယောက်ပဲ မြို့ပေါ်မှာ ကျန်နေ၊ ကြီးပွား ချင်တဲ့ စိတ်ကလည်း ရှိနေပြန် ဆိုတော့ စီးပွားရေးဆက်လုပ်ဖြစ်တယ် ဆိုပါတော့။

အရေးအခင်းပြီးတဲ့အချိန် တည်ဆောက်ပြုပြင် မြန်ပြည်တစ်ခုဆိုပြီး ဆောက်လုပ်ရေးစီမံကိန်းတွေ အကြီးအကျယ် စလုပ်တဲ့အချိန်ပေါ့။ မှတ်မိသလောက် ၁၉၈၉ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလောက်မှာ ထင်ပါရဲ့။ အုတ်ကျင်းအလွန် ဘုရင့်နောင် လမ်းမကြီးရဲ့ဘေးမှာ ဘုရင့်နောင်ဈေးသစ်ကြီးဆိုပြီး ဆောက်ဖို့ပြင်ကြတယ်။ ဘုရင့်နောင် လမ်းမကြီးကလည်း ဖောက် လက်စ တန်းလန်းပါပဲ။ ကျနော်ကုမ္ပဏီနာမည်နဲ့ ဈေးပြိုင်တင်ဒါ တင်လိုက်တာ ဈေးဆိုင်တန်း အဆောင်နှစ်လုံး ဆောက်ခွင့် ရတယ်။

အဲဒီစီမံကိန်းအတွက် ကန်ထရိုက်တွေအားလုံးကို ပထမဆုံး အစည်းအဝေးခေါ်တဲ့နေ့ပေါ့။ စီမံကိန်း လုပ်မယ့်နေရာကို ယာယီဝင်းကြီးခတ်ပြီး ယာယီရုံးခန်းမှာ ခေါ်တဲ့အစည်းအဝေးပေါ့။

ရန်ကုန်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီက ဌာနမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးပန်းအောင်တို့၊ ရန်ကုန်တိုင်း စစ်ဌာနချုပ်က အရာရှိ တော်တော်များများလည်း ပါတာပေါ့ဗျာ။ အစည်းအဝေး စတာနဲ့ တပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး တင်လှက မိန့်ခွန်းရှည်ကြီး ခြေတော့တာပဲဗျာ။

သူမိန့်ခွန်းထဲမှာ ခဏခဏ ပါနေတာက "ကျနော်တို့စစ်သား ဆိုတာ မလုပ်တတ်တာ မရှိဘူး" ဆိုတာပဲ။ သူမိန့်ခွန်းကို ကျနော်မှတ်မိသလောက် ပြောပြမယ်။ အဲဒီမိန့်ခွန်းလည်း ပြီးရော ကျနော်နဲ့ထိပ်တိုက်တွေ့တော့တာပါပဲဗျာ။ ကျနော် ပြောသားပဲ၊ ကျနော်က လုပ်လိုက် ရင် ပွဲဆူတာချည်းပဲလို့။

အခန်း (၃၄) - သက်ခိုင်နှင့် သူ၏စစ်ဗိုလ်များ

သူမိန့်ခွန်းက နည်းနည်းတော့ ဟိန်းသံဟောက်သံပါ နေသလိုပဲဗျာ။ ကျနော်မှတ်မိသလောက် ပြန်ပြောရရင် ...

"အခုစီမံကိန်း လုပ်မယ့်နေရာဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်သုံးဆယ်လောက်က သေနတ်ပစ်ကွင်း စက်ပစ်ကွင်းအဖြစ် အသုံးပြု ခဲ့ဖူးတဲ့ နေရာဖြစ်တာကြောင့် တပ်မတော်က ပိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် တပ်မတော်မှာ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ ဒီစီမံကိန်းကို သုံးလနဲ့အပြီး တည်ဆောက်ရမယ်။ ကျနော်တို့စစ်သားဆိုတာ ဘာမဆိုလုပ်တတ်တယ် ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ အားလုံး နားလည်ထား။

ဘာအကြောင်းပြချက်မှ မလိုချင်ဘူး၊ လိုတာအကုန်ပေးမယ်။ အဲ ... စာချုပ်ထဲမှာ ကျနော်တို့ဘက်က ပံ့ပိုးမယ် ပြောထားတာတွေ အားလုံးပေးမယ်။ တရက်မှ စွန်းတာ မလိုချင်ဘူး။ လောလောဆယ် ပုံစံအချော ထွက်မလာခင်မှာ ပုစွန်တောင်က ဈေးသစ်ပုံစံကို ကြည့်ပြီး ဆောက်ကြ။

အဲဒီလို ဆောက်ထားတာနဲ့ ထွက်လာတဲ့ပုံစံ တပေ ပိုနေရင် တပေဘိုး ထပ်ပေးမယ်။ တပေလျော့နေရင် တပေဘိုး ပြန်နုတ်မယ်။ တင်ပြစရာ ရှိတာ တင်ပြပါ" တဲ့။

အစည်းအဝေးတက်နေတဲ့သူ အားလုံးဟာ ဘာသံမှ ထွက်မလာကြဘူးဗျာ။ တပ်မ (၂၂) တပ်မမှူး ဆိုတော့ ရန်ကုန်မှာ မဲမဲမြင် စွတ်ပစ်ခဲ့တာကြောင့်လား၊ နားမလည်လို့လားမသိဘူးဗျာ။ အဆောက်အဦပေါင်းများစွာဆောက်မယ့်စီမံကိန်း ကြီးတခုမှာ ပုံစံထွက်မလာသေးဘဲ လောလောဆယ် မှန်းပြီး ဆောက်ထားကြ၊ နောက်မှ လိုတိုးပိုလျော့ လုပ်ပြီး ငွေချေမယ် ဆိုတဲ့ မိန့်ခွန်းကို ဘယ်သူမှ ခံမတွန်းကြပါဘူး။

ကျနော် သိပ်သတ္တိကောင်းတဲ့လူစားတော့ မဟုတ်ဘူးဗျာ။ သိပ်မတော်မတည့်တာကြီးကို ငြိမ်နားထောင်ဖို့က ပို သတ္တိနည်းတယ်လို့သာ ပြောပါရစေတော့။ ကျနော်မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး ... တပ်မမှူးကြီးခင်ဗျာ၊ ကျနော် စကား နည်းနည်း ပြောပါရစေလို့ ထပြောလိုက်ပါတယ်။ သူက နည်းနည်းတော့ အံ့ဩသွားပုံရတယ်။ နောက်မှ သူက ခင်ဗျား နာမည် ပြောပါတဲ့။

သက်ခိုင်ပါ လည်း ဆိုရော ... ဟေ့ကောင် ကံချွန်(အဲဒီတုန်းက ဗိုလ်မှူးကံချွန်ဟာ သူ့ ကိုယ်ရေးအရာရှိပါ)၊ အဲဒီလူနာမည် သက်ခိုင်တဲ့၊ သေချာ မှတ်ထားစမ်းကွာ ဆိုပြီး၊

" ကဲ ... ဘာပြောချင်သလဲ၊ ပြောပါ" တဲ့။

တက်ရောက်လာတဲ့ မင်းပရိသတ်ကတော့ ကျနော်ဘယ်လို ချောက်ကျတော့မယ် ဆိုတာ အပ်ကျသံတောင် မကြား လောက်အောင် ငြိမ်ပြီး နားစွင့်နေကြတော့တာပဲဗျ။

တပ်မမှူးကြီးခင်ဗျား၊ စောစောက တပ်မမှူးကြီး ပြောတဲ့ထဲမှာ အဆောက်အဦ ပုံစံ မကျခင် ပုစွန်တောင် ဈေးပုံစံကို ကြည့်ပြီး ဆောက်ထား၊ တပေပိုရင် တပေဘိုး တိုးပေးမယ်၊ တပေလျော့ရင် တပေဘိုး လျော့ပေးမယ် ဆိုတာ မဖြစ်နိုင် ပါဘူး။ တကယ်လို့ တပေပိုနေရင် တပေလိုနေရင် ... ဆောက်ထားပြီးတဲ့ အဆောက်အဦ တန်ဘိုးရယ်၊ ဖျက်ခရယ်၊ နောက် အသစ်ဆောက်မယ့် အဆောက်အဦ တန်ဘိုးရယ်၊ အဲဒါ အားလုံးကို ပြန်ပေးမှရမှာပါ။ ဒီတော့ စီမံကိန်း မစခင် အဆောက်အဦရဲ့ပုံစံကို အတည်ပြုပေးဖို့ လိုပါတယ် ခင်ဗျာ ... လို့ စွတ်တင်လိုက်ပါလေရောဗျာ။

ဗိုလ်မှူးကြီးတင်လှ ဟာ ရုတ်တရက် ကျနော်စွတ်ပြောချလိုက်တာကို တော်တော် အံ့သြသွားပုံပဲဗျာ။ သူ့ကို ဘယ်သူမှ ခံမတွန်းလောက်ဘူးလို့ တွက်ထားပုံရတော့ ဘယ်လိုပြန်ဖြေရှင်းရမယ်ဆိုတာ ပြင်ဆင်ထားပုံမရဘူး။ အမယ် ... ဒါပေမဲ့ သူလည်း ရေးတတ် ဖတ်တတ်ဗျ။

အသံထွက်လာတယ်။

“ဟေ့ကောင် ... မောင်မောင်မြင့်၊ ထစမ်းကွာ” တဲ့။

သူ ပြောတဲ့ ဗိုလ်ကြီးမောင်မောင်မြင့်ကို ကျနော်ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ သူဟာဘီအီး မြို့ပြနဲ့ ကျောင်းပြီးထားတဲ့ ဗိုလ်ကြီး ပါ။ အရေးအခင်းအပြီး ဝန်ထမ်းတိုင်းဖြေရတဲ့ ၃၄ ချက်လား။ ၃၆ ချက်လား မမှတ်မိတဲ့ မေးခွန်းတွေ ဖြေရာက အနားယူလိုက်ရတဲ့ ရန်ကုန်မြို့တော် စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီ၊ အဆောက်အဦ ဌာနကအရာရှိပါ။

“မောင်မောင်မြင့်၊ သူပြောနေတာ ဟုတ်သလား” တဲ့။

အေးဗျာ၊ ပရိသတ်က ပိုပြီးငြိမ်ကျသွားတယ်။ ဗိုလ်ကြီး မောင်မောင်မြင့်ဟာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ထရပ်လိုက်ပါတယ်။ အားနာခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်းကင်းတဲ့ ပုံစံနဲ့ပါပဲဗျာ။

“တပ်မမှူးကြီး ခင်ဗျား ... သူတင်ပြတာ အမှန်ပါ” တဲ့၊ တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ။

ဗိုလ်မှူးကြီးတင်လှဟာ ကျနော်ဘက်ကနေ မြားဦးကို ဗိုလ်မှူးကြီး ပန်းအောင်ဘက်ကို လှည့်လိုက်ပါတော့တယ်။ “ကဲ၊ အဘပန်း ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ ခင်ဗျားတို့ဘက်က စီမံကိန်း မစခင် ဆွဲရမယ့်ပုံစံကို ဘာလို့ အချိန်မီ မတင်နိုင်တာလဲ။ ဒီတော့ ချက်ချင်းစီမံကိန်း စနိုင်အောင် ပုံစံကို ချက်ချင်းတင်ပြ ဆွဲထုတ်ပေးပါ” တဲ့။

ဘယ်လိုလုပ် နေရာရလာတယ်တော့ ကျနော်မပြောတတ်ဘူးဗျာ။ အဘပန်း လို့ခေါ်ကြတဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီး ပန်းအောင်ဟာ တော်တော် အသက်ကြီးနေပါပြီ။ အဲဒီတုန်းက ကျနော်စိတ်ထင် သူဟာ ခြောက်ဆယ့်ငါး ဝန်းကျင်လောက်ရှိနေပါပြီ။ နောက် အရေးအခင်းကာလမှာ စစ်တပ်က ပစ်လို့ မသေမရှင်ဖြစ်နေတဲ့ အလောင်းတော်တော်များများကို အဘပန်း တာဝန်ယူပြီး ကြံတောမီးသင်္ဂြိုဟ်စက်မှာ လက်စဖျောက်ခဲ့တယ်လို့ အသံတွေလည်း ထွက်ခဲ့သေးတယ်။ ဟုတ်မဟုတ် တော့ ကျနော်လည်း သေချာမသိဘူး။ ကျနော်နဲ့ အလုပ်အတူ လုပ်နေတုန်းကတော့ ကွမ်းတမြို့မြို့နဲ့ ခပ်အေးအေး၊ သဘောကောင်းကောင်း စစ်သားအိုကြီး ဒီဇိုင်းပါပဲ။

နောက်ဆုံးတော့ တပ်မမှူးကြီးဟာ ကျနော်ဘက်ကို ပြန်လှည့်ပြီး ... ကိုသက်ခိုင်၊ ခင်ဗျား တင်ပြသလို ဒီအဆောက်အဦရဲ့ပုံစံကို စည်ပင်သာယာရေး ကော်မတီက အမြန်ထုတ်ပေးပါလိမ့်မယ်။ စာချုပ်ထဲမှာ ပါတဲ့ ကျနော် တို့ဘက်က ပံ့ပိုးပေးမယ့် ဘီလပ်မြေတွေ၊ သံချောင်းတွေကို ရအောင်လည်း ကျနော် တာဝန်ယူပါတယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ရက်ပေါင်းကိုးဆယ်အတွင်း မပြီးလို့ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကျနော်တို့မညာဘူးတဲ့။

တိုတိုပြောကြပါစို့ဗျာ။ အဲဒီ စီမံကိန်း ပွဲဦးထွက်မှာပဲ ကျနော်က လူသိများသွားရော ဆိုပါတော့။ ဒါပေမဲ့ဗျာ၊ သူနဲ့ကျနော်က ဇာတ်လမ်း မပြီးဘူးဗျ။ စီမံကိန်း စလို့ တလမပြည့်သေးဘူး။ စီမံကိန်းရုံးရှေ့မှာ မြို့တော်စည်ပင်က ဘီလပ်မြေ၊ သံချောင်းကိစ္စ မမေးပါနှင့် ဆိုပြီး ဆိုင်းဘုတ်ကြီးထောင်ပြီး ကြေညာပြန်ပါလေရော။ ဘာတွေလဲဗျာ၊ ပြောတာတမျိုး လုပ်တာတမျိုးချည်းဖြစ်နေတော့ ကိုရွှေကန်ထရိုက်တွေက တပ်မမှူးဆီ သွားတင်ပြဖို့ လူမှိုက်ရွေး တော့ ကျနော်ပါပြန်ရော။ ဒီတခါတော့ ကျနော်တယောက်တည်း မဟုတ်တော့ဘူးဗျ။ ဗိုလ်မှူးကြီးတင်လှနဲ့ တပတ်စဉ် ထဲ ဆင်းတဲ့ လှိုင်စစ်မှုထမ်းဟောင်း ဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်မှူးတင်မြင့်ပါ အဖော်ပါလာတယ်။ ရှေ့တန်းစခန်းတခုလို တပ်စွဲနေတဲ့ ပြည်သူ့ယျာဉ်ထဲက ပြည်ထောင်စုရိပ်သာ အဆောက်အဦး ကိုရောက်သွား ပြန်ရော။

ဗိုလ်မှူးကံချွန်က ကျနော်ကို ကောင်းကောင်း မျက်မှန်းတန်းမိနေပြီဗျ။

တပ်မမှူးနဲ့တွေ့ သူပြောထားတဲ့ကတိကို ပြန်ထောက်ပြ၊ လွယ်လွယ်နဲ့ ပြီးခဲ့ပြန်ပါရော။ ပြီးခဲ့တယ်ဆိုတာ အဲဒီ စီမံကိန်းအတွက် လိုတဲ့ဘီလပ်မြေ အားလုံးကို ရန်ကုန်စည်ပင်သာယာရေး ကော်မတီက လှောင်ထားတဲ့ ဒညင်းကုန်း

ပိုဒေါင်ထဲက ရှိသမျှ “ဘိလပ်မြေ အားလုံး ထုတ်ပေးစေ” လို့ စာထုတ်ပေးလိုက်တာ။ နောက်က ကန်ထရိုက်အုပ်စု ကတော့ ဝမ်းစမိုးပေါ့ဗျာ။

ဒါပေမဲ့ နောက်မကြာခင် စီမံကိန်းထဲကို မြို့တော်ဝန် ဦးကိုလေး ရောက်လာတော့ ကျနော်ကို တွေ့အောင်ရှာပြီး သက်ခိုင်၊ မင်းက ထစ်ကန်ရှိ တပ်မမှူးကို သွားသွားပြောမနေနဲ့လေ။ ဒို့က တခြားနေရာတွေမှာ သုံးစရာတွေ အများ ကြီး ရှိသေးတယ်။ နောင်လိုအပ်တာကို ကိုယ့်ကို တိုက်ရိုက်ပြောလို့ ရပါတယ်တဲ့။ အခုမင်းလုပ်လိုက်ပုံက ဒို့မှာ ရှိသမျှ အကုန်ထုတ် ပေးလိုက်ရပြီ တဲ့။ ချောသလိုလို ခြောက်သလိုလို လုပ်သွားသေးတယ်ဗျား။

ဒီစီမံကိန်း ဟာ ဒါနဲ့တွင် ဇာတ်လမ်းက မပြီးသေးဘူးဗျာ။

ရက်ပေါင်း ကိုးဆယ်နဲ့ အပြီးတည်ဆောက်ပေးရမယ် ဆိုတဲ့ စီမံကိန်း၊ လေးဆယ့်ငါးရက်လောက်အရောက် မှာ စီမံကိန်းတဝင်းလုံး ရေဖုံးသွားပြန်ပါရောဗျာ။ ဒီရေရော၊ မိုးရေရော၊ ရေလွှဲပေါက်တွေ ကျိုးကုန်တာတဲ့ဗျာ။ ကျနော် နားမလည်တာက ဒီစီမံကိန်း စတော့မယ်ဆိုတာတည်းက ဒီကွင်းထဲ ရေဝင်မလာအောင်လောက်တောင် ဘာမှ မတွက် ချက် မလုပ်ဆောင်ခဲ့ကြဘူးလား ဆိုတဲ့အချက်ပဲ။

ရေတွေ ဖုံးသွားတော့ဘာလုပ်သလဲ ဟုတ်လား၊ ရေကျအောင် ထိုင်စောင့်ကြတာပေါ့။ သတ်မှတ်ရက်နဲ့ မပြီးတော့ပါဘူး ဗျာ။ စီမံကိန်းတခုလုံး ရေလွှမ်းနေပုံကတော့ မိုးရေ တက်ရေ တဖွေးတဖွေး ကွင်းကျယ်အဝေးဝေး ပဲဗျို့။

ရေပြန်ကျသွားတော့ ပြန်ဆောက်လိုက်ကြတာ သွပ်မိုးတဲ့အချိန် ရောက်လာပြန်ရောဗျာ။ သွပ်အထူအပါး သုံးဆယ်ဂီတ် နဲ့ သုံးဆယ်နှစ်ဂီတ် ငြင်းလိုက်ကြသေးတယ်။ ဂီတ်သုံးဆယ် ဆိုရင် ဈေးကွက်ထဲမှာ မရှိလို့ အချိန်မီ မပြီးနိုင်ဘူး လည်း ဆိုရော သုံးဆယ်နှစ်ဂီတ်ကို ခွင့်ပြုပြန်ရော။

အဆောင်တွေ အားလုံးလည်း သွပ်တွေမိုးပြီးရော၊ ပြသနာက တခု ဝင်လာပြန်ရော။ ဒီတခါ ပြသနာက ထူးဆန်းတယ် ဗျာ။ ဘုရင့်နောင်ဈေးသစ်ကြီးကို မိုးထားတဲ့ အမိုးအသစ်တွေကို နေရောင်ကျတာကြောင့် ထွက်လာတဲ့ အလင်း ရောင်ပြန် ဟာ ကောင်းကင်မှာ လေယာဉ်ယုံမောင်းတဲ့ပိုင်းလော့တွေကို အကြီးအကျယ် အနှောက်အယှက် ဖြစ်တယ် ဆိုပဲ။ နေ့ချင်းညချင်း ဆေးတွေသုတ်ဖို့ အမိန့်ပေးကြပြန်တာပေါ့။ ခက်တာက အဲဒီဆေးသုတ်တယ်ဆိုတာ ဆေးဘိုး လက်ခ အလကားမှ မရတာ။ ဘာဆေးသုတ်မယ်၊ ဘယ်လောက်ကျမယ်ဆိုတာ တွက်တင်ကြပြန်ရော။ နောက် တပ်မမှူးက တာဝန်ယူတယ် ဆေးဘိုးရော သုတ်ခပါပေးမယ်ဆိုတော့ သုတ်ကြပြန်သတည်း ပေါ့ဗျာ။

ခင်ဗျားက ဒါတွေ အလိုလို အဆင်ပြေချောမွေ့နေတယ် ထင်သလား၊ မဟုတ်ဘူးဗျာ။ စစ်တပ်ကမောင်တွေလည်း တစတစ ပေးတာယူတာတွေတတ်လာတယ်။ ကျနော် အပေးအယူဇာတ်လမ်းက အခုမှ စတာ။ သူ့တပည့်ကျော် စီမံကိန်းလုံခြုံရေးတာဝန်ယူထားတဲ့ ဗိုလ်မှူးအောင်နိုင်ထွန်းက ကျနော်ကို ထမင်းအတူလာစားဖို့ ဖိတ်ရင်း အကူအညီ တခု တောင်းချင်တယ် ဆိုတယ်ဗျာ။ ဗိုလ်မှူးဘာလိုသလဲ၊ ပြောပါဆိုတော့ သူ့တပ်မမှူးကို အောက်စက်တလုံး ကန်တော့ချင်လို့တဲ့။ ဟ၊ ကျနော်ကလည်း ဗိုလ်မှူးရဲ့ တပ်မမှူးကြီးက အောက်စက်တောင် မရှိဘူးလား ဆိုတော့ ရှိတယ်တဲ့၊ အခုကန်တော့ချင်တာက အလဲပင်းချင်နယ်ဆိုလား၊ ဒါနဲ့ ဘယ်လောက်ကျမှာလဲ ဆိုတော့ သုံးသောင်းခွဲတဲ့။ ကဲ ဒါဆို ဝယ်မှာသာ ဝယ်လိုက်ပါဆိုပြီး ငွေထုတ်ပေးလိုက်တော့ သူဝယ်လာတယ်။ သူနဲ့ကျနော် တပ်မမှူးနေတဲ့ တိုက် ခန်းကို သွားပို့တယ်။

အေးပေါ့ဗျာ။ သိပ်မကြာပါဘူး ။ ရန်ကုန်မြို့မှာ ရှိသမျှစီမံကိန်း သက်ခိုင် မလုပ်နိုင်တော့မှ သူများကိုပေး ဆိုတဲ့ နှုတ်မိန့် ထွက်လာတော့တာပဲ။ စီမံကိန်း နှစ်ခုလောက်ပြီးတော့ ကျနော်လည်း တော်တော် အဆင်ပြေ၊ ဗိုလ်မှူးအောင်နိုင်ထွန်း လည်း တိုက်ခန်းတွေ၊ ကားတွေနဲ့ ဖြစ်လာတော့တာပဲ။ အခုတော့ ဗိုလ်မှူးကြီး အောင်နိုင်ထွန်း ဖြစ်လာပြီး ရခိုင်မှာ တာဝန်ကျနေတယ် ပြောတယ်ဗျာ။

တပ်မမှူးကြီးလား၊ မိုးမခရိပ်သာမှာ ဧရာမအိမ်ကြီးတလုံး ဖြစ်လာတယ်။ သေချာတာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီအိမ်ကို ဆောက်တာ ကျနော် မိတ်ဆွေရင်း ယမ်းဘီလူး သန်းထွေးပဲ။ ယမ်းဘီလူးပေါ့ဗျာ။ (၂၂) တပ်မမှူး အိမ်ကိုဆောက်နေတဲ့ ကောင်ဆို

ပြီး အောက်ခြေလွတ်တယ်ထင်ပါ။ မူးမူးနဲ့ကားမောင်းတာ လှိုင်ရဲစခန်းနားမှာ လူသေအောင် တိုက်လိုက်လို့ ကျနော် လိုက်ထုတ်ရသေးဗျာ။

နေဦးဗျ။ ကျနော်စိတ်ထဲမှာ စစ်သားတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ကြပါလိမ့်လို့ ခဏခဏတွေးမိတယ်။ ကျနော် ခွင်တည့် နေတုန်းလည်း ကျနော် တွေးနေလျက်ပဲ။ နောက် မဆီမဆိုင်တောင် တွေးမိသေးဗျာ။ ငါ စစ်တပ်နဲ့ ခွင်ရိုက်နေတာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလို လူနဲ့တွေ့လို့ကတော့ ပါးရိုက်ခံရမယ့်ကိန်း လို့။

ဒီတည့်ဆောက်ရေးစီမံကိန်းတွေက စစ်တပ်နဲ့ ကန်ထရိုက်အတွက် တော်တော် ခွင်တည့်တဲ့ အလုပ်ဗျ။ အော် ... ဘယ်လိုတည့်သလဲ သိချင်တာလား၊ လွယ်ပါဗျာ။

ဥပမာ ဘုရင့်နောင်ဈေးသစ်ကြီး ဆိုပါတော့၊ အခန်းပေါင်း ငါးထောင်ကျော်လောက် ရှိမယ်။ ကျနော်တို့ကန်ထရိုက်ကို တခန်း နှစ်သောင်းနှုန်းလောက် ပေးတယ်။ ဆိုင်ခန်းဝယ်ချင်တဲ့လူကို စည်ပင်သာယာက ပြန်ရောင်းတာက ခြောက်သောင်းနှုန်း။ ဒါတောင် လိုချင်တဲ့လူတိုင်း မရဘူးနော်၊ ပတ်သက်ရာပတ်သက်ကြောင်းမှ။ တဆင့် ပြန်ရောင်းတဲ့ ဈေးက တသိန်းခွဲ ဝန်းကျင်လောက်ရှိတယ်။ ကဲ၊ အဲဒီစီမံကိန်းမှာတင် အမြတ်က သိန်းနှစ်ထောင် ကျော်နေပြီ။ အေးလေ၊ နိုင်ငံပိုင် မြေကွက်တွေကို ဆောက်တာဆိုတော့ မြေဘိုး အလကား ရသလို ဖြစ်နေတယ်။ နာမည်တပ်တော့၊ ဘာတဲ့၊ “တည့်ဆောက်ပြုပြင် မြန်ပြည်တခွင်” တဲ့။

ဘုရင့်နောင်ဈေးဆိုတာ နောက်စီမံကိန်းတွေနဲ့စာရင် ချွတ်တားစီမံကိန်းလေးပါဗျာ။ မကြာခင် ကျနော်ကို ရှစ်မိုင် လမ်း ဆုံက CITY HOTEL ဆောက်ဖို့ချပေးသေးတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း ဘယ်လိုငွေချေမယ်ဆိုတာ အတိအကျမသိ၊ ပုံစံက လည်း အတည်မဖြစ်၊ လုပ်မှာသာစလုပ် ဆိုတာနဲ့ မသိမသာလက်ရှောင်ပြီး ပဲခူးတိုင်းမှူး အခေါ်တော်ရှိလို့ ပဲခူးဘက် ရောက်သွားတာ။ အော်၊ ဗိုလ်မှူးကြီးတင်လှက ပဲခူးတိုင်းမှူးရဲ့တပည့်တဲ့ဗျ။ တိုင်းမှူးလား ဗိုလ်မှူးချုပ်အေးသောင်လေ။

ပဲခူးတိုင်းမှူး၊ ဗိုလ်ချုပ်အေးသောင်က ခပ်အေးအေးလူစားထဲမှာ ပါပါတယ်။ ရုပ်ရှင်မှာ ရွှေဘ၊ တိုင်းမှူးမှာ ကျော်ဘ၊ ကိုရွှေထွန်းကြည် တို့လိုတော့ နာမည်မကြီးလှပါဘူး။ အေးလေ၊ ရွှေထွန်းကြည်ဆိုတာ အဲဒီတုန်းက မန္တလေး တိုင်းမှူး ဗိုလ်ချုပ်ထွန်းကြည် ကိုပြောတာ။ အရပ်ထဲမှာ အတည်လိုလို အပြောင်အပြက်လိုလိုနဲ့ လူတကာပြောခဲ့ကြတဲ့ အဖြစ် တခု ရှိတယ်လေ။ အတွင်းရေးမှူး (၁) ဗိုလ်ချုပ်ခင်ညွန့် မန္တလေးကို သွားပြီး လုပ်ငန်းတွေ ဘာတွေစစ်ဆေးပြီး ပြန်မယ် လုပ်တော့ ဗိုလ်ခင်ညွန့်က ... ကဲ၊ ပြန်လိုက်အုံးမယ် ကိုရွှေထွန်းကြည်ရေ ... လို့နုတ်ဆက်သတဲ့။ ဒီတော့ ဗိုလ်ချုပ် ထွန်းကြည် ကလည်း ချက်ချင်းဆိုသလို ... ကောင်းပါပြီ ဖိုးခင်ညွန့်ရေ .. လို့ ပြန်ခွပ်သတဲ့။ အေးပေါ့ဗျာ၊ ဗိုလ်ချုပ် ထွန်းကြည်က ရွှေချောင်းချည်း လှိုမ့်စု၊ ဗိုလ်ခင်ညွန့်က တိုင်းရင်းသားအဖွဲ့တွေနဲ့ ခွင်ကျပြီး နံပါတ်ဖိုးနဲ့ ဟန်ကျနေတယ် ဆိုတဲ့သဘောဗျ။ တကယ်လား မမေးနဲ့လေ၊ အရပ်သတင်းပါ ဆိုနေမှ။

ဗိုလ်ချုပ်အေးသောင်ကလည်း အေးတော့အေးပါရဲ့၊ တခါတခါ သူလည်း ယမ်းဘီလူးပဲ။ ပဲခူးမြို့လည်ခေါင်က သနပ်ပင် လမ်းကိစ္စ ဆိုပါတော့။ လေးလပတ်အစည်းအဝေးက ပြန်လာတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်အေးသောင် ဟာ တနိုင်ငံလုံးက တိုင်းမှူးတွေ အဆောက်အဦးအဟောင်းတွေ လျှောက်ဖျက်နေတာ အားကျလာတယ်ထင်ပါရဲ့။ ရောက်ရောက်ချင်း အစည်းအဝေး ခေါ်ပြီး ... သနပ်ပင်လမ်းကို လေးလမ်းသွားလမ်းမကြီး ဖြစ်အောင် ချဲ့မယ် တဲ့၊ မလွတ်တာမှန်သမျှ အကုန်ဖျက် တဲ့၊ သစ်သားနဲ့လုပ်ထားရင် သစ်သားကိုဖျက်၊ သံနဲ့လုပ်ထားရင် သံကိုဖျက်၊ သံမဏိနဲ့လုပ်ထားရင် သံမဏိကိုဖျက် တဲ့ဗျာ။ အမှန်တော့ လမ်းအသစ်ဖောက်တယ်ဆိုတာ သူ့စိတ်ထဲမှာ အိမ်တွေ မရှိရင်ပြီးရော ထင်နေတဲ့ပုံဗျ။ ဘေးက ရဲမင်း ကြီးတို့၊ တိုင်းအတွင်းရေးမှူး၊ ဗိုလ်မှူးအောင်မြင် တို့ကတော့ ဒါကို မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စဆိုတာ သဘောပေါက်ပုံရတယ်။

နောက်တချက်က သနပ်ပင်လမ်းဆိုတာ တကယ့် ရှေးအိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းတွေချည်းပဲ ရှိတာ။ ခရစ်ယာန် ဘုရားကျောင်းတွေ ဘာတွေလည်း ရှိတယ်။ ဒါကို ဘေးနှစ်ဘက် ပေတရာစီ ဖျက်ပစ်လိုက်ရင် တိုင်လေးလုံးနဲ့အိမ်က တိုင်နှစ်လုံးပဲ ကျန်ပြီး ပဲခူးတမြို့လုံး စုတ်ချာသွားမှာ။ နောက်အရေးအကြီးဆုံးက အဲဒီလမ်း မှာ CULVERT လို့ခေါ်တဲ့ ချောင်းလေးတွေကို ဖြတ်ထားတဲ့ တံတားသေးသေးလေးတွေချည်း နှစ်ဆယ်ကျော်လောက် ရှိတာ။ အမှန်က လမ်းချဲ့ တော့မယ်ဆိုရင် အဲဒီ CULVERT တွေကို အရင်ဆုံး ချဲ့ရမှာ။ အခုက လမ်းသာချဲ့မယ်၊ ဘာ ဘတ်လျက်မှလည်း မရှိ၊ ချဲ့ပြီးရင် CULVERT နေရာတွေ မှာ လမ်းကြီးက ခါးသိမ်နေတဲ့နေရာတွေ အများကြီးနဲ့ တော်တော်ကို အရပ်ဆိုးနေမယ့် ဇာတ်လမ်း။ လမ်းသာ ကျယ်သွားမယ် တကယ်တမ်း သုံးမရဘူးပျ။

ဒါပေမဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ဘယ်သူမှ မပြောရဲဘူးပျ။ အေးလေ၊ အမိန့်ကလည်း ပြင်းလွန်းသကဲ့။ ညနေပိုင်း ကျတော့ တိုင်းမှူးက တောင်ငူကို ထွက်သွားတယ်။ ငါပြန်လာရင် သနပ်ပင်လမ်းက အိမ်တွေ ဖျက်ပြီးသား မြင်ချင်တယ် လို့ လည်း သေချာမှာ သွားသတဲ့။ ညကိုးနာရီ လောက်မှာ ကျနော်ကို ဗိုလ်မှူးအောင်မြင်က ဖုန်းလှမ်းဆက်တယ်။ ညီလေး ... တိုင်ပင်စရာရှိလို့ လာပါအုံး တဲ့။ သူ့ဆီရောက်တော့ ရဲမင်းကြီးပါ ရောက်နေတယ်။ ညနေက အဘအမိန့် ပေးသွားတဲ့ ကိစ္စကို ကိုယ့်ညီ သိပြီးပြီလားတဲ့။ သိပါတယ်လည်း ဆိုရော ... အဲဒါ ကိုယ့်ညီ တောင်ငူကိုလိုက်သွားပြီး ရှင်းပြပေတော့ တဲ့။ ဘယ်လိုမှ လုပ်လို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ။

ကျနော်က ငယ်လည်းငယ်၊ ဘိုးတော်နဲ့လည်း လေပေးဖြောင့်လို့ လူမိုက်ငှားတာပျ။ နောက်တခုက ပဲခူးမြို့ မျက်နှာဖုံး တော်တော်များများကလည်း သနပ်ပင်လမ်းမှာ နေကြတာ။ သူတို့အသံလည်း ကျနော် ကြားပြီးပြီ၊ တမြို့လုံး ပွက်လော ရိုက်တော့မယ့် ကိစ္စပျ။

ကျနော်လည်း ဗိုလ်မှူးအောင်မြင်ကို လေးစားရင်းစွဲ ရှိတာမို့၊ ခေါင်းငြိမ်ပြီး ရန်ကုန်ပြန်ဆင်း သွားလိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်၊ လမ်းမကြီးတခုနဲ့ လမ်းသွယ်ဆက်စပ်တဲ့နေရာ၊ အထူးသဖြင့် CULVERT တွေကို ဓာတ်ပုံလျှောက်ရိုက် ရတယ်။ အင်းယားလမ်းဘက်မှာပေါ့ပျ။ ရိုက်ရမယ်ပျ။ CULVERT ဆိုတာဒါပဲလို့ သေချာပြောနိုင်မှ ဇာတ်လမ်းအေးမှာ။ နောက်တနေ့ မနက်စောစော ရမ်နှစ်လုံးနဲ့ အမြည်းလေးတွေတင်ပြီး တပည့်ကျော် ဒုတ်စာနဲ့အတူ တောင်ငူဘက်ကို လိုက်သွားတယ်။ ဒုတ်စာဆိုတာ ဘာလုပ်လုပ် ရိုက်ပေါက်ကြီးပဲမို့ အရပ်က ချစ်စနိုးပေးထားတဲ့နာမည်။ အထင်တော့ မသေးနဲ့။ သူလည်း မဆလခေတ်က ပဲခူးဒေသပါတီကော်မီတီဥက္ကဋ္ဌရှေ့ကားကို မောင်းလာတာ။ မှင်နဲ့မောင်းနဲ့ ဖြဲတဲ့ နေရာမှာတော့ ဒေသဥက္ကဋ္ဌတောင် သူ့ကို မိမယ်မထင်ဘူး။ ဒီလိုမောင်မျိုးနဲ့ ကျနော်က တခါတလေ ဟန်တော့ အကျသား။ လမ်းမှာ သောက်လိုက်မောင်းလိုက်နဲ့ တောင်ငူရောက်တော့ မနက်ဆယ်နာရီလောက် ဖြစ်နေပြီ။ အဲဒီ တုန်းက သူ ကိုယ်ရေးအရာရှိက ဗိုလ်ကြီး လှရွှေ(ယခု ဒုတိယ စစ်ရေးချုပ်) ပျ။

ဗိုလ်လှရွှေက ... ကေတုမတီ ခန်းမကြီးရဲ့ရှေ့မှာ စောင့်နေတယ်။ ကားတောင်အရပ်မခိုင်းတော့ဘူး။ အဘမေးရင် လမ်းမှာ မိုးရွာလို့ လို့ပြောတဲ့။ ကားဘေးက ပြေးလိုက်ရင်း သင်နေတယ်။ အစည်းအဝေးခန်းထဲမှာ ခဝတ တွေရော၊ မဝတတွေရောစုံနေပြီပျ။ ကျနော်ကအစည်းအဝေးနဲ့မဆိုင်ဘူး။ ကျနော်လာမယ်ဆိုလို့ အစည်းအဝေး မစဖြစ်သေးတာ။ တိုင်းမှူးက ကျနော်နဲ့ စကားပြောရအုံးမယ်လေ၊ ငမူးတို့များ ဘုန်းကံကြီးလိုက်ပုံ ပြောပါတယ်။ ကျနော် လမ်းကိစ္စ ရှင်းပြနေတော့ ဒုတိုင်းမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး မောင်ထီက ဘေးမှာ ခပ်ရို.ရို.လေးပျ။ ကျနော်လည်း လိုတိုရှင်းလိုက်ပါတယ်။ ကံကောင်းချင်တော့ တိုင်းမှူးကလည်း လက်ခံတယ်။ ကိုဖေဝင်းတို့ကလည်း ဘာမှရှင်းရှင်းလင်းလင်း မတင်ပြဘူးပျ တဲ့။ အခုမောင်ရင် ပြောသလိုဆို ဒါ ဖြေးဖြေးမှ အကောင်အထည်ဖော်မှ ကောင်းမယ်။ CULVERT တွေလုပ်ဖို့ ငွေ အရင်ရှာအုံးမှ တဲ့။ ဘာလိုတာရှိသလဲ မေးတော့ ကျနော်အလုပ်သမားတွေအတွက် ဆန်အိတ် ၃၀ တောင်းပြီး ပြန်ခဲ့ ရော။ ပါမစ်ပေးလိုက်တာပျ။ ပဲခူးရောက်တော့ ပြန်ရောင်းလိုက်တာပေါ့။ အေးလေ၊ လမ်းစရိတ်ပေါ့။

အခန်း (၃၅) - ကိုယ်တွေ့ ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်

စစ်သားတွေနဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးစီမံကိန်းတွေမှာတင် ဆုံခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ မြန်မာစစ်တပ် ရှေ့တန်းမှာ လုပ်ကိုင်နေတာတွေ ကျနော် တွေ့ခဲ့တာတွေ ရှိသေးတယ်ဗျ။ ကျနော်အတွက်တော့ တော်တော်ဆန်းတယ်ပြောရမယ်။ ကလေးတွေက ကျည်ဆံသေတ္တာတွေ၊ အမြောက်ကျည်ဆံတွေသယ်လို့၊ ရွာတွေကိုလည်း မီးရှို့ထားသေးဗျာ။ အေးဗျာ၊ ပြောရမယ်ဆိုရင် အလွယ်တကူ ယုံနိုင်စရာတော့ မရှိဘူး။ တကယ် ကျနော်ကိုယ်တွေ့ ရှေ့တန်းပါပဲဗျာ။ မှတ်မိသလောက် ၁၉၉၄ ဝန်းကျင်ပဲဗျ။ ရှေ့တန်းမှ ကျောက်ကြီး ရွှေကျင်ဘက်မှာ တိုက်နေခိုက်နေတဲ့ ရှေ့တန်း။

ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ တိုင်းမှူးနဲ့ ရင်းနှီးနေတော့ ပဲခူးတိုင်းထဲက တည်ဆောက်ရေးဆိုတာတွေ အကြွေးချည်း လျှောက်လုပ်ထားတာ။ သူလည်း အလုပ်သမားဝန်ကြီးအဖြစ် ရန်ကုန်ပြောင်းရမယ် ဆိုရော အကြွေးစာရင်း ရှင်းဖို့ လုပ်ရတော့ တာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဝန်ကြီးခန့်တဲ့စာထွက်လာတော့ တိုင်းမှူးက ကျောက်ကြီးကိုရောက်နေတာ။ အဲဒီ မှာ ဂေအန်ယူနဲ့ အပြင်းအထန် တိုက်နေတာ။

သူက ရှေ့တန်းကနေ တဝတ ရုံးကို စက်နဲ့လှမ်းအကြောင်းကြားတယ်။ သက်ခိုင်ကို ကျောက်ကြီးလိုက်ခွဲဖို့ ပြောလိုက်တဲ့။

တမြို့လုံးကရှိသမျှကန်ထရိုက်တွေရဲ့အကြွေးစာရင်း၊ တိုင်းရုံးက တင်ပြစာတထပ်ကြီးနဲ့အတူ ဂေအန်ယူခေါင်းဆောင် ဗိုလ်မြရဲ့ဇာတိ ထိမှူးခါးကို ထိုးစစ်ဆင်နေတဲ့ ရှေ့တန်းကို ကျနော် ရောက်ခဲ့ရော ဆိုပါတော့ဗျာ။

ပဲခူး မန္တလေး လမ်းမကြီးကနေ မဒေါက်ကားလမ်းခွဲထင်ပါရဲ့။ အဲဒီလမ်းခွဲအတိုင်း နှစ်နာရီသာသာလောက်လည်း မောင်းမိရော၊ စစ်တောင်းမြစ်ကမ်းကို ရောက်တော့တာပဲဗျာ။

ကျနော်ကို ကြိုဖို့တာဝန်ကျနေတဲ့သူက၊ မြန်မာ့ ဂျူဒိုလက်ရွေးစင်ဟောင်း တပ်ကြပ်ကြီး စံမောင်ဗျ။ သူက ရခိုင်။ သူက ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်ထောက်လှမ်းရေး။ တွေ့တွေ့ချင်း အသောက်သမားချင်း ဝါသနာတူတွေ တွဲမိတော့တာပဲ။ ကျောက်ကြီးက မရောက်သေးဘူးဗျ။ ဟိုဘက်ကမ်း ကူးရအုံးမှာ။ ဒီဘက်ကမ်းမှာပဲ စားသောက်ဆိုင်လိုလို အရက်ဆိုင် လိုလို ဆိုင်လေး သုံးလေးဆိုင်လောက် ရှိတယ်။ သူကပဲ ဦးဆောင်ပြီး ဆိုင်တဆိုင်ထဲခေါ်သွားတယ်။ အာမီတလုံး မှာလိုက်တယ်။ ပလပ်စတစ်ထိုင်ခုံပုလေးမှာ ထိုင်မိတော့မှ မြစ်ကမ်းဘက်ကို သေချာလှမ်းကြည့်မိတော့တယ်။ ဟ ... ကလေးလေးတွေ အများကြီးပါလား။ တကယ် ကလေးလေးတွေဗျာ။ မိန်းခလေးတွေရော၊ ယောက်ျားလေးတွေရော၊ အသက် လေးဆယ်ကျော် မိန်းမတချို့လည်း ပါလေရဲ့။ စုစုပေါင်း ရှစ်ဆယ်၊ တရာ ဝန်းကျင်လောက် ရှိမယ် ထင်ပါရဲ့။ ကလေးတွေက အသက် ဆယ်သုံးလေးနှစ် ဝန်းကျင်တွေ။ တကယ် နေပူကျကျ ကြီးမှာဗျာ၊ မိန်းခလေးတွေဆို ခေါင်းခုလေးတွေနဲ့ မော်တာကျည်ဆံတွေကို မနိုင်တနိုင် ရွက်လို့။

စစ်တောင်းမြစ်ထဲမှာ စက်လှေ အလတ်စားတစ်စင်း ရပ်ထားတယ်။ အဲဒီအပေါ်က လက်နက်ပစ္စည်းမျိုးစုံကို ကမ်းပေါ် ကို ချနေတာ။ နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းက ယာယီအဆောက်အဦတစ်ခုကို သယ်ပို့နေကြတာ။ ထူးဆန်းတာက သယ်နေ တဲ့ သူတွေက ကလေးလေးတွေက အများစု၊ သယ်နေတဲ့ကလေးရော လူကြီးတွေပါ စုတ်ပြတ်မြဲခြောက်နေတာချည်းပဲ။

လူမမယ်အရွယ်ကလေးတွေ အမြောက်ကျည်လိုဟာတွေကို ခေါင်းပေါ်ရွက်ပြီး သဲသောင်ပြင်ပေါ်၊ နေပူပူမှာ သယ်နေ ကြတာမြင်တော့၊ ကျနော်က အံ့သြတကြီးနဲ့ ကိုစံမောင်ကို မေးလိုက်မိတယ်။ ဟေ့လူ ... ကလေးတွေက ဘယ်လိုလုပ် ကျည်ဆံသေတ္တာတွေထမ်းနေကြတာလဲ လို့။ နေအုံး ကျနော်စိတ်ထဲ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ မုန့်ဘိုးလေးဘာလေး ရအောင်များ ဝင်လုပ်နေကြတာလား ထင်မိသေးတယ်။

သူက ကျနော်မေးခွန်းကို စိတ်မဝင်စားဘူး။ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်က သူ ချဲ့ တရာကွက်ပေါက်တဲ့ အကြောင်း၊ ဒီအပတ် ပဲခူးကနေ ဘာနံပါတ်ကြားသေးလဲ လုပ်နေပါတယ်။ ကျနော်က အရက်သာ အစွဲအလန်းကြီးတာ၊ လောင်းကစား ကို သိပ်မစွဲလန်းတော့ဘူး။

သူမဖြေပေမဲ့ ကျနော်ဘာသာ စဉ်းစားလိုက်ပါတယ်။ ကြည့်ရတာ ချောဆွဲတယ်ဆိုတာ ဒါပဲထင်တယ်လို့။ ကျနော်က သိချင်စိတ်များနေတာကြောင့်လက်မလျှော့ဘူး။ ပဲခူးက ချဲ့နံပါတ်ကို ဒုတိယပြောလိမ့်မယ်။ သူ အဲဒီလိုင်း သူကျွမ်းတယ် လို့ တိုတိုဖြတ်ပြီး ဒီကလေးတွေ ဘာလုပ်နေကြသလဲလို့ ထပ်မေးပါတယ်။ သူက စိတ်မပျံ့တပါနဲ့ အော် ... ကိုသက်ခိုင် ရာ၊ ဒါဟာ စစ်မြေပြင်ပေါ်။ အလုပ်သမား အလုံအလောက် ဘယ်မှာသွားရှာမလဲ၊ ဒီလိုပဲ ရရာ အလုပ်သမားရှာခိုင်း ရတာ ပေါ့ တဲ့။ သူတို့ နေ့တွက်ပိုက်ဆံ ရသလားဆိုတော့ ဟာ ... ခင်ဗျားဗျာ၊ စစ်သားတွေက အသက်နဲ့ရင်းပြီး စစ်တိုက် နေတာ၊ သူတို့ ဒီလောက်တော့ လုပ်အားပေးရမှာပေါ့တဲ့ဗျာ။ ကျနော်စိတ်ထဲ သိပ်တော့ဘဝင်မကျလှဘူး။ ဒါနဲ့ တနာရီ လောက်လည်းနေရော၊ လှေအဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ ဆိုလို့ တဘက်ကမ်းကို ကူးသွားကြရော ဆိုပါတော့။

ကျနော်ရောက်သွားတဲ့အချိန်က မိုးမကုန်သေးဘူး။ စစ်တောင်းမြစ်ကို ဖြတ်နေတုန်း ဟိုဘက်ကမ်းရော၊ ဒီဘက် ကမ်းမှာပါ ယာယီတံတားလိုလို သံဘောင်တချို့လည်းတွေ့တယ်။ ကြည့်ရတာ မိုးကုန်ရင် နွေလုံးလုံးရောက်ရင် ဒီ ယာယီတံတားကို သုံးနိုင်တယ် ထင်တယ်။ ဟိုဘက်ကမ်းရောက်တော့ ကတ္တရာလမ်းရှိနေသမျှ။ အရပ်သားတွေကို တင်တဲ့ တောလိုင်းကား ဂျစ်ကားတွေလည်း တွေ့တယ်။ အရပ်သားတချို့လည်း ကျနော်ကို ထူးထူးဆန်းဆန်း မျက်လုံး တွေ့နေကြည့်နေလေရဲ့။ အမှန်တော့ ထူးဆန်းလို့ ကြည့်တာ မဟုတ်ဘူးဗျာ။ ကျနော်ကို စိုးရိမ်လို့ကြည့်တာ။ ဒါလည်း နောက်မှ သိတာပေါ့။ ကိုစံမောင်က နည်းနည်း မှန်လာတယ် ထင်တယ်။ ကျနော် ကို ခပ်တိုးတိုးမေးတယ်။

ခင်ဗျား အရပ်ကား စီးမှာလား၊ တပ်ကားစီးမှာလား တဲ့။ ကျနော်လည်း မသိဘူးလေ ဆိုတော့ သူက သက်ပြင်းချတယ်။ ကျနော်တာဝန်က ကိုသက်ခိုင်ကို ဟိုဘက်ကမ်းကနေ ဒီဘက်ကမ်းပို့ရုံပဲတဲ့။ အခု ကျနော် စက်ပေါ်ကနေ ဒီဘက်ကမ်း ရောက်ကြောင်း သတင်းပို့ပြီးပြီတဲ့။ အေးဗျာ၊ ခင်ဗျား ဖြစ်နိုင်ရင် အရပ်သားကားနဲ့သွားတာ ပိုအန္တရာယ်ကင်းလိမ့်မယ် တဲ့။ ကျနော်လည်း အမူးတောင်ပြေသွားသလိုလို ဖြစ်သွားတယ်။ ဘာအန္တရာယ်ရှိတာလဲဗျာ ဆိုတော့ ကိုသက်ခိုင်ရေ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ တပတ်ကပဲ တိုင်းမှူးစီးလာတဲ့ကားကို ငပွေးတွေက ကားရှေ့တည့်တည့် ကတ္တရာလမ်းပေါ်မှာ သေနတ် ထောက်ပြီး စွတ်ဆွဲလို့ နှစ်ယောက်ကျ သွားပါရောလား တဲ့။ တိုင်းမှူးလည်း တော်တော်ကံကောင်းတယ်၊ ဟိုမှာ ကြည့် ဆိုပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းက ခေါင်းမှာပတ်တီးစီးထားတဲ့ စစ်သားတယောက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပါတယ်။ အဲဒီမောင်က ရှုပ်ထိ သွားတာတဲ့။

အမှန်အတိုင်း ပြောရင် ကျနော်လည်း နည်းနည်းတော့စိုးရိမ်သွားတယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ဗျာ၊ သောက်ထားတဲ့ အရိန်လေးနဲ့၊ နတ်မောက်သွေး အထင်သေးခံလို့တော့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ မကြာပါဘူး၊ ရောက်လာတဲ့ တပ်ကားတစ်စီးနဲ့ ပိုလ်ကြီး

တယောက်၊ ရဲဘော် ခြောက်ယောက်လောက်နဲ့ ကျောက်ကြီးဘက်ကို ထွက်ခဲ့ရောဆိုပါတော့။ ညနေ ခြောက်နာရီ ဝန်းကျင်လောက် ရှိပြီပျ။ အလင်းရောင်တော့ရှိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့မကြာခင် မှောင်တော့မယ့်ပုံ ဗျ။

ကျနော့်ကို လာခေါ်တဲ့ကားက ဟိုင်းလတ်ဗျ။ ပိုင်ရှင်က ကျောက်ကြီးက။ ဒါလည်း ချောဆွဲလာတာပဲ။ ခေါင်းခန်းထဲမှာ ဗိုလ်ကြီးနဲ့ အတူထိုင်လာတာ။ ဒရိုင်ဘာနဲ့ဆိုသုံးယောက်ပေါ့။ လာကြိုတဲ့ဗိုလ်ကြီးက တိုင်းမှူးအထူးဧည့်သည် ဆိုတော့ လေးစားတဲ့ အမူအရာအပြည့် ရှိပါတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ တခုခု စိုးရိမ်နေသလိုလို ပဲ။

ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် မောင်းလာတော့ သူက ... ဒီနေရာမှာပေါ့ဗျာ တဲ့၊ အဘတို့အပစ်ခံရတာတဲ့။ ကားရှေ့ တည့်တည့်က လမ်းပေါ်မှာ သေနတ်ကို ထောက်ပြီး အသေခံပစ်တာဗျာ။ ကံကောင်းလို့ပေါ့။ အဘကြီးပါ ကျကုန်ပြီ အောက်မေ့နေကြတာတဲ့။

ကျနော် လမ်းဘေးဝဲယာကို ကြည့်လိုက်မိတယ်ဗျ။ တခုခုတော့ ထူးနေသလိုပဲလို့။ သေချာတာပေါ့ဗျာ။ လမ်းဘေး နှစ်ဘက်စလုံးဟာ ဘာသစ်ပင်မှ မရှိဘဲ ရှင်းနေတယ်ဗျ။

ရှင်းနေတာမှ သိသိသာသာကြီးကို ရှင်းနေတာ၊ လမ်းတဘက်တချက်ကို ပေခုနှစ်ရာ ရှစ်ရာလောက်ကို ရှင်းနေတာ။ တချို့ လူတဖက်လောက်ရှိမယ့် သစ်တောတိုတွေလည်း တွေ့နေရတယ်။ သစ်တောဆိုပေမဲ့ မြက်ပင်သာသာလောက်ပဲ ရှိတော့တာ။ ကျနော်လည်း စပုလုပ်ကိမိတယ်။ ဒီနေရာက တမင်ခတ်ရှင်းထားတာလားလို့ ဆိုတော့ ဗိုလ်ကြီးက ဟုတ် တယ်လေ၊ အဘကြီးက သူ့အပစ်ခံရပြီးနောက်နေမှာ ဒီနေရာက ဘေးနှစ်ဘက်စလုံးက သစ်ပင်တွေကို ဒီနားက ရွာသားတွေကို အပြောင်ရှင်းဖို့အမိန့်ပေးထားတာ တဲ့၊ အဓိကကတော့ဗျာ တဲ့၊ သေနတ်နဲ့ ခြံတွေ၊ သစ်ပင်တွေကွယ်ပြီး ပစ်လို့မရအောင်ပေါ့တဲ့။ သေနတ်တပစ်စာအထိ ရှင်းခိုင်းထားတာ တဲ့။ ကျနော့်စိတ်ထဲ အနားက ရွာသားတွေ ဒုက္ခကို တွေးပြီး စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်မိတော့တာပဲ။ ဘယ့်နယ့်ဗျာ၊ လေးငါးမိုင်လောက်အရှည် လမ်းဘေးဝဲယာမှာ ပေခုနှစ်ရာ ဝန်းကျင် အပြောင်ရှင်းဖို့ဆိုတာ လွယ်တဲ့အလုပ်တော့ မဟုတ်ဘူးဗျာ။ ထုံးစံအတိုင်း လုပ်အားပေးလို့ ဆိုပါသဗျာ။

နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ လမ်းဘေးဝဲယာမှာ မီးခိုးတွေတအူအူနဲ့ဗျ။ အနားရောက်လို့ သေချာကြည့်လိုက်တော့ ရွာတွေဗျ။ ဟုတ်တယ် မီးရှို့ခံထားရတဲ့ရွာတွေ။ ကျနော်ကလည်း တခါတခါ တော်တော်တုံးတယ်ဗျာ။ ဒီရွာတွေက သူပုန်တွေ မီးရှို့သွားတာလားဆိုတော့၊ ဗိုလ်ကြီးက ကျနော်တို့တပ်က ရှင်းထားတာတဲ့။ ဒီရွာတွေက အမာခံတွေဗျတဲ့။ နည်းနည်းနော့နော့လားဗျာ။ အနည်းဆုံး ဆယ့်လေးငါးရွာလောက် ရှိမယ်။ မီးလောင်ထားတဲ့ ငှက်တိုတွေ၊ စပါးကျိုလို အဆောက်အဦတွေ၊ ခြံစည်းရိုးဟောင်းတွေ၊ တချို့ မီးခိုးမတိတ်ကြသေးဘူး ဗျာ။

ကျနော်တော့တွေ့လိုက်သမျှ အကုန်ထူးဆန်းနေတာပဲဗျာ။ နောက် ခြံစည်းရိုးအသစ်တွေနဲ့ ရွာကြီးတခု တွေ့ပြန်ရော။ ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ အသစ်စက်စက်ရွာကြီး။ အခုမှ ဆောက်ထားတဲ့ရွာကြီး။ တဲတွေကလည်း ဖြစ်ကတတ်ဆန်းတဲတွေ။ ဒုက္ခသည်စခန်းဆိုတာ ဒါမျိုးထင်ပါလို့ တွေးမိသေးဗျာ။ ကျနော်က မနေနိုင်တာနဲ့၊ ဒီရွာကျတော့ အသစ်ကြီးပါလားဗျာ ဆိုတော့ ဗိုလ်ကြီးက စောစောက ဖျက်ထားတဲ့ရွာတွေက လူတွေကို ဒီမှာ လာစုထားတာ တဲ့၊ အော် ... ဒီလိုကိုး စစ်ပွဲနဲ့နီးတဲ့ ဒေသက ရွာသားတွေရဲ့ဒုက္ခ၊ တော်တော်ကြီးတာပဲဗျာ။ သူက ဆက်ပြောသေးတယ်၊ ကျနော်တို့ ဖျက်ထားတဲ့ ရွာတွေက စပါးတွေရော ဆန်တွေပါ အကုန်သိမ်းထားတာဗျ တဲ့။ သူတို့ဘယ်လိုစားကြသလဲဗျာ ဆိုတော့ တခါချက် တခါလာထုတ်တဲ့။ ဒီလိုသိမ်းမထားလို့ မရဘူးတဲ့။ ငပွေးတွေက ဒီအမာခံရွာတွေကို အားကိုးပြီး ရိက္ခာ ရနေတာတဲ့။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ရက်စက်လိုက်တာလို့ ကျနော့်စိတ်ထဲ ခံစားမိတာအမှန်ပဲဗျာ။ အော် ... စစ်တို့ရဲ့သဘောဆိုတာ ဒါလားဗျာ။

ကျနော်စီးလာတဲ့ကားဟာ ကျောက်ကြီးမြို့ကိုသွားတဲ့ နောက်ဆုံးကားပါပဲ။ လမ်းမှာလည်း ချောင်းဖြတ်တဲ့နေရာတိုင်းမှာ ဝါးညောင့်တွေနဲ့ လုံခြုံရေးကင်းနဲ့ တကယ့်စစ်ဆင်ရေး နယ်မြေပါ ဗျာ။

ခုနစ်နာရီခွဲလောက်မှာ ကျောက်ကြီးမြို့ကိုရောက်တယ်။ မြို့ကိုကျော်ကြည့်လိုက်ရင် တောင်တန်းကြီးကို လှမ်းမြင်နေရတယ်။ ဘာတောင်မှန်းတော့ ကျနော်လည်းမသိဘူး။ လာခေါ်တဲ့ ဗိုလ်ကြီးနေရာချပေးတဲ့ ရုံးခန်းမှာ ခဏစောင့်နေ၊ ညရှစ်နာရီလောက်ကျတော့ တိုင်းမှူးနဲ့တွေ့ရတယ်။ သူက ယောပုဆိုးအသစ်နဲ့ နားနားနေနေ ပုံစံဗျ။ သူကပြောသေးတယ်။ ကိုသက်ခိုင်လေးရေ၊ တိုက်ရခိုက်ရတာ သိပ်တော့မလွယ်လှဘူး၊ ပထမ တပ်ရင်း သုံးရင်းတက်ထိုးတယ်၊ မရတော့ လေးရင်း၊ လေးရင်းနဲ့မရတော့ငါးရင်း၊ တပည့်တွေနဲ့ လွှတ်ထားတာလေတဲ့။ ဒါပေမဲ့ မရဘူးဗျ။ အခုဆို ဆရာကိုယ်တိုင် တက်ပြီး တပ်ရင်းဆယ်ရင်းနဲ့ ထိုးနေတာတဲ့။ ရဲဘော်တွေ အစားအသောက် တော်တော်ဆင်းရဲတယ် တဲ့။ မောင်ရင်တို့ လုပ်ငန်းရှင်တွေ တတ်နိုင်တာ လှူကြအုံးတဲ့။ ဘာလှူရမလဲ အဘ ဆိုတော့ ခေါက်ဆွဲခြောက်တဲ့။

အမှန်တော့ ကျနော် ပဲခူးတဝတ ရုံးမှာ တိုင်းမှူးကို သွားသွားတွေ့နေတုန်းက ဒီစစ်ဆင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ကျနော် ရှေ့မှာ တယ်လီဖုန်းနဲ့ အမိန့်ပေးနေတာတွေ ကျနော် ကြားခဲ့ဖူးပါတယ်။ ရိက္ခာတွေကို တနေရာတည်းမှာ သေချာစုထား၊ လက်နက်တွေကို ဂရုစိုက်၊ လက်နက်လိုတာ ချက်ချင်းပို့ပေးမယ်၊ စာရင်းအသေးစိတ် အမြန်တင်ပြ၊ စုံလို့ပါပဲ။ အခုတော့ ကျနော်စိတ်ထဲမှာ ရိက္ခာတွေစုထားဆိုတာ အနားကရွာတွေမှာရှိတဲ့ ဆန်တွေ စပါးတွေကို ဆိုလိုနေရောသလား၊ လက်နက်တွေကိုပို့နေတာ ဘေးရွာတွေမှာ ရှိရှိသမျှရွာသားတွေကိုချောဆွဲနေတာပါလား၊ ကျနော်စိတ်ထဲ သိပ်တော့မလန်းလှဘူးဗျာ။ တိုင်းမှူးက ကျနော်အကြွေးတွေ အားလုံးရှင်းပေးဖို့ ဗိုလ်မှူးအောင်မြင်နဲ့ ပဲခူးစည်ပင်အရာရှိ ဦးဖေဝင်းကို စာရေးပေးပါတယ်။ ဘာတဲ့၊ ပြောလိုက်သေးတယ်ဗျ။ တိုင်းမှူးကနေ ဝန်ကြီး ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ ရာထူးကျတာမဟုတ်ဘူး တဲ့။

တိုင်းမှူးဆိုတာ တိုင်းလောက်နဲ့ပဲ ဆိုင်တာ၊ ဝန်ကြီးဆိုတာ နိုင်ငံတော်အဆင့်တဲ့ဗျ။ ကျနော်သိထားတာ တချို့လည်း ရှိပါသေးတယ်ဗျာ။ သူ့နေရာကို အစားထိုးရောက်လာတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်စိုးမြင့်နဲ့ သူ အဆင်မပြေဘူးဗျ။ ဝန်ကြီးရာထူးနဲ့ အမိန့်စာထွက်ပြီးမှ ချက်ချင်းမပြောင်းချင်လို့ ရှေ့တန်းမှာ တမင်အချိန်ဆွဲနေတယ်လို့ ဗိုလ်ချုပ် စိုးမြင့်က ထင်နေတာ။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ရေပင်မျက်မှန် အမြဲတပ်နေလို့ စစ်သားတွေက ကွယ်ရာမှာ ရေပင်စိုးမြင့် လို့ခေါ်နေကြတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်စိုးမြင့်ပေါ့။ အဆင်မပြေတာ သေချာတယ်ဗျ။ ကျနော်မရောက်ခင် နှစ်ရက်က ဘဲကျပြီး အတွင်းရေးမှူး(၂) ဗိုလ်ချုပ် တင်ဦး ကိုယ်တိုင်လာပြီး ရာထူးအပြောင်းအလဲ လာလုပ်ပေးသွားတာ။ ဘဲကျတယ် ဆိုတာ ရဟတ်ယာဉ် ဆင်းတာကို ပြောတာလေ။ ဘယ်လိုသိလဲ ဟုတ်လား၊ ကိုစံမောင် မှူးမှူးနဲ့ ပြောတာပေါ့ဗျ။

မင်းဒင်ရဲ့သက်ခိုင် အတွဲ (၂) ကို မကြာမီ ဆက်လက် တင်ဆက်သွားပါမည်။